

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man and a woman are lying on a dark, textured surface, possibly asphalt. The man is in the foreground, wearing a dark tank top, looking towards the right. The woman is in the background, lying on her back with her legs bent. The text "LOVE IS STRANGE" is written in large, white, distressed, hand-painted letters across the center of the image. The overall mood is somber and evocative.

LOVE IS STRANGE

Whitney Bianca

Love Is Strange

**tarafından
Whitney Bianca**

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

Aşk Tuhaftır
(Aşkın Ne Olduğunu Biliyorum #2)
telif hakkı 2016

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek mekanlarla olan benzerlikler tamamen ve tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu özgün çalışmanın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

İletişim bilgileri:
e-posta: bia.whitney@gmail.com
Kapak resmi Slaughtered Heart
Graphics tarafından yapılmıştır Kendi
Yayımladığı İlk E-kitap Baskısı Mayıs
2016

OceanofPDF.com

*****YAZARIN NOTU*****

Bu bir kurgu eseridir. Bu sayfalarda yer alan hikaye bazıları için sakıncalı ve tatsız olarak değ erlendirilebilir. Bir yazar olarak, hikayeler anlatmak ve yazarken karakterlerimin kafalarının içinde yaşamak benim i im. Karakterlerimi yargılamıyorum. Bununla birlikte, hiçbir şekilde onların eylemleri veya kendilerini ifade ettikleri şiddet içeren yollar.

Bu karanlık erotik öykü tamamen kurgusaldır ve hiçbir şekilde zarar verme amacı taşımamaktadır.

Bu Joan ve Elliot'ın hikayesi.

Okuyucu dikkat.

*love,
Whitney*

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Ellerim soğuk metal korkulukları kavrayarak duruyorum. Parmaklarım donmuş ve acı verici bir şekilde uyuşmuş, ama hareket edemiyorum. Ötede çalkalanan kara suya bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Şiddetli deniz önümde uzanıyor, keskin beyaz buz parçalarıyla noktalı. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Karanlık uçuruma bakarken, birden aklıma bir düşünce geliyor. Onun sesine benzeyen bir sesle sessiz bir emir.

Atlayabilirim.

Parmaklıklara tırmanıp kendimi bırakabilirdim. Suyun beni yutmasına izin verebilirdim. Ağır yün paltomun beni aşağı çekmesine izin verebilirdim. Sonunda hayatımı tüketen bu bok fırtınasına kalıcı bir veda edebilirdim.

Yapabilirim.

Eminim bundan nefret ederdi. Etmez miydi?

Ayağımı kaldırıp botumun topuğunu parmaklığın alt basamağına takıyorum. Rüzgâr etrafımı sarıyor, uzun saçlarımı yüzüme savuruyor. Uzakta, ufukta ilerleyen gölgeli bir balıkçı teknesi görüyorum. Saatler gibi görünen ama sadece dakikalar olması gereken bir süre boyunca onu izliyorum ama sadece onu düşünüyorum. Son üç yıldır, onun bana Bana geri dön. Şu anda burada duruyor olsaydı, beni böyle çıldırttığı için onu ellerimle boğardım. Sonra yüzünü tokatlar, dudaklarını öper, saçlarını çeker, kollarımı ona sarar ve Sıkıca sık.

Sert, buz gibi karanlıkta bir çığlık yankılanıyor. Ağzımın açık olduğunu ve boğazımın yırtılmış gibi hissettirdiğini fark etmem bir saniyemi alıyor. Dünyanın sonunda yalnızım. Çığlıklarımı başka kimse duyamaz. Son yedi yılın tüm acısı kabarıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu yüzden çığlık atıyorum.

Elliot Pritchard, en büyük düşmanım, nefret ettiğim tek adam öldü. Alaska kıyılarında boğulduğunu söylediler, şu anda bulunduğum yerden birkaç mil ötede. Çilemin resmen sona erdiğini söylüyorlar. Seni asla tehdit etmeyecek.

tekrar, diyorlar. Yine de buradayım, evimden yüzlerce kilometre uzakta kışım donuyor ve hala onu arıyorum. Onu aramayı hiç bırakacak mıyım bilmiyorum. Üzücü, hastalıklı gerçek şu ki Elliot her zaman içimde. Beni çevreliyor. Sesi kulağımda. Eli boğazımda. Aleti benim için sürekli sert ve onu o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Onun için acı çekiyorum.

Gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Mezarına tükürmeli ve sonsuza dek sırtımı dönmeliyim.

Yapmalıyım, ama yapamam.

Yapamam.

Beni terk ettiği için ondan nefret ediyorum. Bana yaptığı her şey için ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, denesem bile ondan nefret etmenin gerçekten çıldırtıcı gerçekliğinden kendimi kurtaramam.

Ama beni kapana kısıtıran sadece nefret değil.

Elliot söz konusu olduğunda, işler hiç bu kadar basit olmamıştı.

Aptaldım, biliyorum.

Gardımı düşürmemiştim ama sürekli arkamı kollamayı da bırakmıştım. Bir hafta geçti ve sonra bir ay. Sıcaklığın azaldığını sanmıştım. Dünya dönmeye devam ediyordu. İşe gittim ve eve geldim. İyi bir kız evlat gibi annemi aradım ve en kısa zamanda Teksas'a döneceğime söz verdim. Artık kapı çalınmıyordu ve her polis arabası gördüğümde ya da siren sesi duyduğumda kaslarım kilitlenmiyordu.

Hayat devam ediyordu ama normal olduğunu söyleyemem.

Normal olamayacak kadar iyiydi.

Her şeyin parçalanmaya başladığı gün, daha öncekiler gibi başladı. Güneş doğarken uyandım. Hızlıca, dikkatsizce giyindim ve sonra BMW'ye atladım ve işe gittim. Sabah simidimi yedim ve sabah kahvemi içtim - sade. Süt yok, şeker yok. İş arkadaşım ile gülüştük. Alisha ve Carmen ile öğle yemeğinde salatamı yerken. O Perşembe akşamı herkes ofisten çıkıp evlerine, ailelerine ya da en yakın happy hour'a giderken gülümsedim ve el sallayarak vedalaştım.

Neredeyse her gece yaptığım gibi geride kaldım, daha önce işimi yapan kaltağın işleriyle yığılmıştım. Ortaklar onu kovmuştu ve

birkaç hafta önce beni terfi ettirdi. Zamanlama talihsizdi ama teklifi geri çevirmedi. Maaşıma yapılan zam önemliydi ve her ne kadar ofis makinesinin bir dişlisi olsam ve binanın ötesindeki işim hakkında neredeyse hiç düşünmesem de, terfi etmek iyi hissettirdi. Başımdaki anlamsız okşama önemli hissettirdi, sanki sonunda her şey yolunda gidiyormuş gibi. Birdenbire, birkaç yıl öncesine göre milyonlarca kat daha iyi iş çıkarıyordum. İşlerin ne kadar boktan olduğunu neredeyse unutmuştum.

Neredeyse.

Unutkanlık ve inkârda yadsınamaz bir özgürlük olduğunu söyleyebilirim.

O sıradan Perşembe günü, karanlık binanın ön tarafındaki küçük kübümdeydim. Bilgisayar, akustik döşemeli tavana mavi bir ışık yansıtıyor ve masamın ışığı ayaklarımın etrafında sarı renkte toplanıyordu. Zihnim Başka bir yerde fırtına gibi yazarken, merkezi havanın alçak uğultusu dışında kulaklarımdaki tek ses klavyenin tıkırtısıydı. Süpürdüm Rahatsız edici saçlarımı ensemden çektim ve uzun süre oturmaktan kıcım ağrıdığı için bacak bacak üstüne attım. Saatime baktım ve 8:00'i geçtiğini fark ettiğimde dudağımı ısırdım.

Ellerimi başımın üzerine kaldırdım, klima yüksek vitesine geçerken tüylerim diken diken oldu. Çıplak ayaklarımın üzerinde durdum ve Baldırlarımı esnetmek için parmak uçlarıma bastım. Saygıdeğer siyah ayakkabılarım masanın altına tekmelenmişti ve tüm vücudum kaskatı kesilmişti. Yemek yemek ve uyumak istiyordum ama aynı zamanda başka bir şey daha istiyordum. *Bu* özel istek hiç geçmedi. O bağımlılık gibi bir şeydi ve ben çoktan geç kalmıştım. Bunun olduğunu bilmek

Eve gitme vakti geldiğinde ayakkabılarımı ayak parmaklarımla çıkardım ve sandalyemin arkasındaki çantama uzandım.

Sonra etrafımdaki hava değişti.

Başımı çevirene kadar onu görmedim ama o zaman çok geçti. Çok yakınımdaydı. Tamamen siyah giyinmiş karanlık bir figür, ofisin mutfağından gelen floresan ışığıyla siluet oluşturuyordu. Tüm vücudum kaskatı kesildi. Saçlarım bağladığım eğreti düğümden kaydı ve ben onları tutmaya zahmet etmedim. Sadece ona baktım. Uzun boylu ve yapılıydı, omuzları genişti ve kolları yanlarındaydı. Vücudu benimki kadar gevşekti ve sanki bir hayvan gibi üzerime atlamaya hazırmış gibi öne doğru sallanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ağzımın hareket ettiğini bile fark etmeden sordum.

Sanki ciğerlerimdeki tüm oksijen çekilmiş gibiydi.

"Kapı açıldı," dedi, yüzünü kaplayan siyah kar maskesinin altındaki sesi derindi.

"Kapalıyız," dedim, kalbim aniden kaburgalarımın çarpımaya başlamıştı. "Ben de tam çıkıyordum."

"Burada tek başınayken kapıyı kilitlemelisin," diye mırıldandı, henüz yaklaşmak için bir hamle yapmamıştı.

"Yalnız değilim," diye fısıldadım.

"Otoparkta sadece bir araba var." Başını soldan sağa çevirdi, gözleri boş kabinlerden boş kabinlere geçti. "Bu senin süslü "Dışarıda küçük bir araba var, değil mi?" Sesi sertti ama bal gibi de yavaştı. Boğazının arkasındaki Güneyli tınısını duyabiliyordum.

"Hayır." Boğazım açıldı ve derin bir nefes aldım, bluzum göğüslerimi sıkıyordu. "Otobüse biniyorum." Bu bariz bir yalandı ama kendimi durdurmadım. Başını eğdi ve maskesinin altındaki şeytani gülümsemenin kıvrıldığını neredeyse görebiliyordum. Bunun bir yalan olduğunu o da en az benim kadar biliyordu. "Bu benim eşim.

işçinin arabası," diye devam ettim, kendimi durduramıyordum.

"Banyoda." "Öyle mi?" diye sordu, sesi öncekinden daha keskindi, bıçak gibi. "Ne oldu?"

Adı ne?"

"Ne?"

"Lanet olası adı," diye hırladı ve kızgın olduğunu anladım. "Ne oldu? Bu mu?"

"Frank," diye cevap verdim hemen. Gözlerini kıstı ve bir adım attı. Bana daha yakın.

"Frank'i ara," dedi, sesi her zamankinden daha alçaktı. "Ona kışını kaldırıp buraya gelmesini söyle." Düşünmeden başımı salladım, yalanımın kolayca ortaya çıkacağını biliyordum. Aramızda bir anlık sessizlik geçti, kalbimin atışından başka tek ses klimanın gürültüsüydü. Korkmak istemiyordum ama korku hâlâ bir virüs gibi derimin altında geziniyordu. Ondan korkmamı istiyordu ve karanlık, boş ofiste elimde değildi.

Öyleydim.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve tek seçeneğimin kapıya doğru koşmak olduğuna karar verdim. Muhtemelen daha hızlıydı ve kesinlikle daha güçlüydü ama yapmak zorundaydım. Bir Mac kamyonunun uzun farlarına yakalanmış Bambi gibi orada öylece duramazdım. Bu benim doğamda yoktu. Kendimi sert, savaşçı biri olarak görmeyi severim. Her zaman bir savaşçı değildim ama uzun zaman önce bir kızın dünyada hayatta kalmasının tek bir yolu olduğunu öğrendim - ısırarak ve

tekmeleyerek ve bağırarak. Ve eğer iş oraya gelirse, ateş edip bıçaklayacaktım. Dövüşmek için can atıyordu ve ben de kazanmasına izin vermeyecektim. En azından kolayca. Elimi hafifçe kaldırdım, çantamın kayışını beklentiyle bıraktım. Gözleri bu hareketi yakaladı ve yine yüzünü örten örme maskenin altında gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Hey Frank!" diye seslendi aniden ve beni zıplattı. Beni hazırlıksız yakalamak istedi ve işe yaradı. Pislik herif. Bir anda kübümün yanından fırladım, ticari sınıf halı çıplak ayaklarımın altında pütür pütürdü.

Ayaklarını. Arkamda onun ağır ayak seslerini duydum ve boğazımda oluşan çığlığı bastırdım. Karanlığın içinde koştum, boş kabinlerin gölgeleri etrafımda belirliyordu, daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde uğursuzdu. Saklanacak yerler vardı ama zamanım yoktu. İhtiyacım olan ilerlemeyi sağlayamadım. Hiç yerim yoktu. O her yerdeydi. Etrafımdaydı. Şeytani kahkahalarını kulaklarımda duyabiliyordum. Onu arkamda hissedebiliyordum, parmak uçlarını ensemden hissedebiliyordum. Düşüncelerinin şiddetini *hissedebiliyordum*. O kötü bir adamdı, kötü şeyler yapmaktan hoşlanan bir adam. Onun hakkında hiçbir şüphem yoktu.

Ne istediğini biliyordum.

En yakın çalışma masasına doğru eğilip sandalyeyi çekerek arkamdan ittirip onun yolunu kesmeye çalışırken heyecanım omurgama sıçradı. Sandalye, patlama sesine benzeyen bir gürültüyle devrildi. Omzumun üzerinden geriye baktım ve inkar edilemez bir atletik beceriyle sandalyenin üzerinden atlarken dudaklarımdan kahkaha ile çığlık arası bir ses çıktı. Aramızdaki boşluğu kolayca kapattı, etrafındaki hava elektrik enerjisiyle titreşiyordu. Ne olduğunu anlamadan üzerimdeydi, kocaman elleri rahat edemeyeceğim kadar yakınımıydı.

Pislik.

Beni belimden yakaladı, kolu beni tam kaburgalarımın altından yakaladı ve ciğerlerimdeki tüm havayı bir anda dışarı attı. Beni göğsüne doğru çekerken nefesi kulağımda hırıltılıydı. Serbest kalan eli Parmakları saçlarıma dolanmadan önce başımı geri çekmeye çalışmak için sadece bir saniyem vardı. Sertçe çekti ve başımın arkası omzuna çarptı. Görüş alanımda ışıklar yanıp söndü ve dikkatim dağılana kadar gözlerimi kırıştırdım, tırnaklarımı kolunu örten uzun kollu tişörtlü geçirdim. Beni ayağımdan kaldırırken bacaklarımı tekmeledim, topuğum kaval kemiğine temas etti. Homurdandığını duydum ve beni yere fırlattı.

yandan. Boyun eğmeyen kolu göbeğime saplandığında boğuk, nefessiz bir çığlığın kaçmasına engel olamadım. Parmakları saçlarımda sıkılaştı ve dişlerimi sıktım, acı sırtımdan aşağıya vurdu ve ayak parmaklarımda karıncalandı.

"Bırakın beni!" Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken çıkmayı başardım. "Hayır," dedi basitçe, sesi efordan gerilmişti.

"Çantamı al. Arabamı al," diye fısıldadım, sanki gerçekten neyin peşinde olduğunu bilmiyormuşum gibi. "Al ve git."

"İstediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Çenesini çeneme dayadı, beni tuttuğu mengene gibi kavrayışının aksine hafif bir dokunuştı bu. "Paramı?"

"Al şunu," diye tekrarladım, gözlerim tavana dikilmişti, zihnimin kenarlarından sızan çaresizliğe odaklanmamaya çalışıyordum. At O an tamamen onun kontrolü altındaydım ama zayıf noktasını bulmam gerektiğini biliyordum. Bütün erkeklerin zayıf bir noktası vardır. Onu bulmalıydım ama bunu yapmak için sakın kalmalıydım. Histeriye teslim olmak kolay olurdu, ama o zaman zayıf olan.

Zayıf olan taraf olmaktan hoşlanmıyorum. "Al şunu," dedim tekrar.

"Oh, yapacağım." Sertçe, kabaca soludu. "Güzel kokuyorsun," dedi, sesi eğlenceyle doluydu ama alttan alta tehlikenin kokusunu da taşıyordu. "Bir kadının kokması gerektiği gibi." Saçlarımdaki tutuşunu gevşetti ve omuzlarımdan rahatlayarak sarktığını hissettim. O ana kadar kaslarımdan ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. "Her yerin bu kadar güzel kokuyor mu?" diye sordu, kolunu belimden indirerek. Ciğerlerim yeniden şişerken kocaman bir nefes aldım. Hemen ondan uzaklaşmak için ileri atılmaya çalıştım ama beni saçlarımdan tutup geri çekti. "Eminim öyledir."

"Dokunma bana." Bir dirseğimi geriye attım, sivri kemiğim sert karnına değdi. Hafifçe inledi ve bu ses içime bir sıcaklık yaydı.

"Savaşmaya devam et," diye nefes aldı. "Savaşmaya devam et, belki kazanmana izin veririm."

"Siktir git," diye tısladım, tekrar ve daha sert bir şekilde sapladım. Derin bir nefes verdi ve saçlarımı bıraktı. Öne doğru sarsıldım, ellerim önümde uzandı, onunla savaşmak için bir şeye - herhangi bir şeye - uzandım. Sonra beni yana doğru itti ve solumdaki çalışma masasına doğru tökezledim, kalçam masanın keskin kenarına çarptı. Masaüstündeki eşyalar sarsıldı

ve gülümseyen yüzlerle dolu bir resim çerçevesi camın üzerine düştü. Kendimi sabitleyemeden ya da bir kaçış veya dövüş planı düşünmeden tekrar üzerime geldi. Kıçımı düz zemine çekti ve ben de ona doğru savurdum, avucum yüzünün yan tarafına değdi. Hırladı ve maskesini çekerek zalim ağzını ortaya çıkardı.

Sonra beni öptü.

Beni öptüğünü söylemek kulağa neredeyse romantik geliyor ama aslında saldırısının romantik hiçbir yanı yoktu. Çenemi kavrayıp dilini dudaklarımın arasına sokması ve beni öpmeye zorlaması çok acımasızcaydı. Ağzımın içinde. Parmakları hassas tenime bastırdı ve onun gücü ve arzusuyla oramın moraracağını biliyordum. Üzerime eğildiğinde başım geriye düştü, öpücüğü her şeyi ele geçirdi. Onun dudaklarını ısırdım. dilini çıkardı ve başparmağını ağzıma daldırarak dişlerimi ayırmaya zorladı. Hayal kırıklığıyla onu ittim ama o bırakmadı. Dilini içime sokup çıkarırken karanlık gözleri benimkilerin üzerindeydi ve ben başka tarafa bakmadım. Bakamadım. Ellerimi göğsüne bastırdım ama işe yaramadı. O çok büyüktü.

Onun dengi değildim ama bunu zaten biliyordum.

Elimi yukarı doğru sürükledim ve maskeyi başından çekip aldım; tepesi uzun, yanları kısa siyah saçları ortaya çıktı. Koyu renk saç tellerini çektim ve içime doğru inledi, elleri ağır bir şekilde kalçalarımın üzerine düştü. Bacaklarımı ayırırken eldivenlerinin pürüzsüz derisi terli tenime yapıştı. Ona tekme attım ve o da yan adımlarla kaçarak Saldırı. Hızlı hareketiyle öpücüğü böldü ve ben de bu fırsatı kullanarak yüzüne bir tokat daha attım; ten tene temasın tatmin edici çatırtısı ofiste yankılandı.

Bana tekrar saldırdı ve elini kalçalarımın arasına soktu. Parmaklarını hapsederek onları kapattım. İkimiz de ağır nefes alıyorduk, dudaklarımız Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık. Ağzımda hâlâ onun tadını alabiliyordum, tatlı ve keskin ama aynı zamanda tuzlu. Ağzının köşesinde son saldırımdan kalan koyu renkli kan parlıyordu ve neredeyse dilimde onun demir tadını da alabiliyordum. Taşaklarını hedef alarak dizimi yukarı doğru salladım ama o bu hareketi bana karşı kullandı ve kendini bacaklarımın arasına doğru itti.

"Neden kapıyı açık bıraktın?" diye sordu.

Kanlı dudağına odaklandığım için kelimeleri anlamam bir dakika sürdü.

"Siktir git." Elimini yumruk yaptım ama o bileğimi yakaladı.

Uzun parmaklar etrafını sarıyor ve işe yaramaz hale getiriyor.

"O kapıyı sadece benim için açık bıraktın, değil mi?" Tekrar gözlerimin içine bakmak için çenesini indirdi. Bakışları manik bir parıltıya sahipti, alçak ışıktaki heyecanlı bir kötülükle parlıyordu. "Geleceğimi biliyordun. Beni bekliyordun."

"Sen delisin," diye tısladım.

"Bekliyordun," diye tekrarladı, elimi kot pantolonunun önüne, ereksiyonunun kalın kumaşı zorladığı yere götürdü.

"Kilitlemeyi unutmuşum," dedim, parmaklarım onun kalın çıkıntısını bulduğunda nefesim boğazımda düğümlendi. Gözlerim düşüncelerle kapandı.

Beynime saldırdı... koca sikini içime soktuğu, kendini tekrar tekrar içime sokmaya zorladığı düşünceleri. Nasıl hissedeceğini düşündüm.

Bana ne yapacağını düşündüm. *Beni* ne hale getireceğini düşündüm.

Yap.

"Kahretsin," dedi, elimi ona karşı sabit tutarak. "Yalan söylemeyi seviyorsun, değil mi?" Dudaklarını şakağıma bastırdı. Parmaklarımı büküm, avuç içimin derisi kaşınıyordu. "Neden bana yalan söyleyip duruyorsun?" Dişlerini yüzümün yan tarafında gezdirdi, nefesi yanağıma gıdıklıyordu. Kolu belimi sararak beni göğsüne doğru çekti. Ereksiyonunu kavradım ve kalçalarını bana doğru yuvarlayarak inledi. "Kahretsin, seni istiyorum," diye fısıldadı kulağıma sertçe. "Sen de beni istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim hemen, başımı sallayarak.

"Yalancı," dedi ve sesini kulağımda değil beynimde duyduğuma yemin edebilirdim. Sonra arkasına yaslandı ve bana tekrar alan açtı. Gözlerimi açtım.

Gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım, kaburgalarım bu basit hareket karşısında ağlıyordu. Ellerini kemerine götürdü ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını biliyordum. Hızla yana kaydım ve masadan aşağıya kaydım, ayaklarım yere düştü. Kabinden geri geri çıktım, çıkarken dirseğimi çarptım. Kot pantolonunun fermuarını açarak beni takip etti. Tıpkı bir hayvan gibi yavaş ve kasıtlı bir şekilde yaklaşıyordu. Zihnimin arkasında bir uyarı zili çaldı ve midem sıkıştı.

Biliyordum.

Onu karanlıkta gördüğüm anda nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Ve eminim ki, beni yakaladı ve ayaklarımı yerden kesti. I

Kendimi yerde sırtüstü yataırken buldum, eli eteğimdeydi, parmakları külotumu kenara itiyordu. Dirseklerimi dışarı fırlattım, karnımın üzerine çöktüm ve kendimi dizlerimin üzerine ittim. Sürünerek uzaklaşmaya

alıştım, halı tenimi yakıyordu ama o eteğimin belinden tutup beni geri çekti

yere yatırdı. Sonra koca gövdesiyle üzerimi örttü, beni sırt üstü çevirirken bir eliyle ağzımı kapattı. Dizimi kaldırdım ve onu kaburgalarının arasından vurdum, kemik kemiğe çarptı. Acıyla homurdandı ve içimdeki memnuniyet alevlendi, küçük zaferim olduğundan daha büyük görünüyordu.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve bana baktı, yüzünün keskin hatları gölgeler arasında belirginleşmişti. Korkunçtu ama aynı zamanda inanılmaz derecede yakışıklıydı. Gözlerini göremiyordum ama orada ne bulacağımı biliyordum - delilik. Saf, katıksız bir çılgınlık.

Sadece gerçek bir sapığın yapacağı gibi dövüşümden zevk aldı.

Eldivenlerini çıkarıp bir kenara fırlattı. Kıpırdandım ve kalçalarını kalçalarımın iki yanına çarparak beni altına kilitledi.

"Yapma," dedim, kalçalarını boş yere itiyor ve pençeliyordum.

"Ne yapmayayım?" diye sordu, elini pantolonunun içine sokarken başını yana eğdi. Elini kalın aletin üzerinde gezdirirken dudağımı ısırarak aletini çıkarmasını izledim, sanki bana hava atıyordu.

Sonra aletini bıraktı ve sanki ağzıma girmek için yalvarıyormuş gibi önünde sallanmaya başladı. Sonra elini göğsüme indirdi ve ipek bluzumun önünü kavradı. "Ne yapmayayım?" diye tekrarladı, benimle alay edencesine. Sertçe yutkundum, elinin sıcaklığı ince kumaştan derime sızıyordu aşağıda.

"Lütfen," dedim, sesim yumuşaktı. Sanki ona yalvarmak onu durduracakmış gibi. Ha.

Sırıttı ve kabaca bluzumun önünü yırtarak açtı. Düğmelerin etrafında yere düştüğünü duyabiliyordum. Ofisin serin ve durgun havası terden ıslanmış tenime çarptı ve içimi bir ürperti kapladı. Meme uçlarım gerildi ve istemsizce sırtımı dikleştirdim, hassas uçlar sütyenimin danteline rahatsız edici bir şekilde sürtündü. Sıcak elini göğüs kafesimde gezdirdi, neredeyse nazikçe, sanki canımı yakmak istemiyormuş gibi, ama yine de kanmadım. Canımı yakmak istiyordu, hem de çok. Çığlık atıp yalvarıncaya ve kanayıncaya kadar canımı yakmak istiyordu. Bir dakikalığına gözlerini kapattı. zaferini.

Ondan sonra, ben onun oldum. Beni istediği sürece. Hareket edemezdim.

Kaçamazdım. Dövüşebilirdim ama sonuç aynı olurdu. Elini boynumun arkasına kaydırıp ve beni dirseklerimin üzerine kaldırmaya zorladı. Saçlarım omuzlarımın üzerinden yüzüme doğru kaydı ve o da saçlarımı süpürdü.

kalçalarını yaklaştırdı. Aletinin başı dudaklarıma sürtündü ve ön sperminin kayganlığını hissedebiliyordum.

"Ağzını aç," dedi hazır siki yüzümün önünde seğirirken. Yüzümü başka tarafa çevirdim, dilimi tuzlu aletin üzerinde gezdirdim. Dudaklarımdaki ıslaklık. Dilini şaklattı, küçük meydan okuma hareketime cık cık etti. Elini saçlarımdan arasına soktu ve yüzümü kendisine doğru çekti. Sonra ağzımı açıp havayı yutmaktan başka çarem kalmayana kadar burnumu sıktı. Sonra sikinin kalın ucunu dudaklarımdan arasına ve dilimin üzerine kaydırıldı. İnledi ve öne doğru eğilerek kendini boğazımın arkasına kadar itti. Beni boğarken gözlerimin yuvalarından fırladığını hissettim, parmaklarım halıyı kazıyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve ayaklarım sivrildi. Büyük elleriyle yüzümü kavradı, başparmakları yüzümü okşuyordu.

geri çekilirken yanaklarımı sıktı. Çenem gevşediğinde rahatlayarak inledim, ağzımdan çekilirken dilim onun ucunun etrafında dönüyordu. Sonra tekrar içine daldı, kendini mutluluğun sınırında tutarken elleri yüzümde sertleşti. Boşalmak istediğini biliyordum ve kalın menisinin boğazımdan aşağı kayacağı düşüncesiyle ürperdim.

Aniden, beklenmedik bir şekilde yüzümü kendisinden uzaklaştırdı ve aleti ağzımdan fırladı. Alçak ışıktaki parlıyordu, ağzımdan ıslanmıştı. Sonra eteğimi yukarı itti ve bacaklarımı o kadar hızlı açtı ki tepki veremedim. Külotumu yırtıp omzunun üzerinden atana kadar hiçbir şey yapamadım. Ancak o zaman kaslarım yeniden canlandı. Geri ittim, çıplak kıkımın üzerinde kayarak kaçmaya çalıştım. Ama o inatla odaklanmıştı. Kalçalarımı ölümcül bir şekilde kavradı ve beni yere sabitleyerek üzerime çıktı. Çok ağırdı ve ciğerlerime nefes aldırma için tek yapabildiğim buydu. Sırada ne olduğunu biliyordum ama beni yarıp geçmesi yine de şok etkisi yarattı. Bir santim içeri iterken üstümde hareketsiz kaldı ve sırtımı eğdim, onun hissi de Kelimeler, sesler ya da düşünceler için yoğun.

Bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından, hiçbir uyarıda bulunmadan bana çarptı ve beni acımasız zemine çarptı. Çıplak kalçalarım onun kalçalarının etrafında sıkılaştı, kot pantolonu elektriklenmiş tenime sertçe çarptı. Göğsümü pençeledi, kabaca göğüslerimi sütyenimden kurtardı ve sıktı.

Ben yüzüne tokat atıp topuklarımı halıya vurana kadar meme uçlarını sıktı. Sonra tekrar içime girdi, büyük siki beni santim santim işgal edip yağmaladı.

"Seni ikiye bölmek istiyorum," diye kulağıma hırladı. "Yok etmek istiyorum

Sen." Sözlerini kalçalarıyla noktaladı, beni daha sert ve daha sert becerdi. "Bana istediğini söyle." Çenemi tuttu ve yüzümü kendisine doğru çevirmeye zorladı. Onun

Dudakları dudaklarıma değdi ve sonra dilini şişmiş etin üzerinde gezdirdi. Gözlerim açıldı ama göremiyordum. Dünya karanlıktı. Tek hissedebildiğim ve duyabildiğim oydu. "Bana sevdiğini söyle," diye fısıldadı, sonra kalçalarını o kadar yavaş çevirdi ki keskin his karşısında dişlerimi sıktım, acı ve zevk arasındaki çizgi birbirine karıştı ve uhrevi bir şekilde bulanıklaştı. Elbette canım yanıyordu. Bütün vücudum acıyordu. Ama bunu yapmaya devam ederse boşalacaktım.

Ve sonra o kazanacaktı.

"Beni iğrendiriyorsun," diye cevap verdim, kelimeler boğazımdaki iniltiyi boğuyordu. Yumuşak bir kahkaha attı, nefesi dudaklarımda sıcaktı ve içime çektim, düşünmeden onu daha da içime çektim.

"Tekrar söyle." Kalçalarını benimkilere bastırdı ve ben onun altında kıvrandım, bedenim artık kontrolüm altında değildi. Tüm kaslarımın aynı anda gerildiğini hissedebiliyordum ve ben onu içimde sıkarken o da yüzünü boynuma gömdü. "Siktir," diye tısladı. "Amin benim için çok sıkı." Acı dolu bir iniltiyle tekrar itti, nefesi düzensizdi. "Koca sikimi sana kaç kez sokarsam sokayım, hâlâ çok darsın." Kaba sözleri içimde dönüp duruyordu ve çok fazla ihtiyacım olduğu için başımı yana doğru yuvarladım. Hem daha derine girmesini istiyor hem de ondan nefret ediyordum.

İğrençti ama boyun eğmekten başka çarem yoktu. Bana başka seçenek bırakmadı. Bir elini kalçamda gezdirdi, tırnakları yumuşak etime batıyordu. Bacağımı kabaca kalçasına doğru çekip beni ona daha geniş açtığında ürperdim. Hızını yavaşlattığında inledim, ses düzensiz ve tatminsizdi. İçimdeki her kalın santimini hissedebiliyordum, sürtünme ve kırılmanın sınırına kadar doldurulma hissi beni yavaşça delirtiyordu. Sonra başparmağı kalçamın arkasında, kıcımların kabarıklığının hemen altındaki hassas yeri buldu. Başımı arkaya attım, gözlerim kapandı ve tüm vücudum gerildi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım orgazmın üzerime geldiğini hissederken. Siyah ve kirli bir orgazmdı ve boğulacakmışım gibi hissettiriyordu ama yine de içine daldım. Beni istismar etmiş ve incitmişti. Tüm bunlardan sonra o benim orgazmımı hak etmiyordu ama ben hak ediyordum. Dizlerini içeri çekti ve bir kolunu belime dolayarak kıcımlarını

yerden kaldırdı, sıkıntımı hissetti. Sırtım eğildi, tenim

Ağrıyan kaburgalarımın üzerine gerildim ve ellerimi dışarı fırlattım, boşalıırken halının kısa liflerini kavradım.

"Benden nefret etmek istiyorsun," dedi, sesi orgazmik bulanıklığımın içinde gidip geliyordu. "Ama sikimi çok seviyorsun." Gözlerimi araladım ve bana bakıyordu, bakışları karanlık bir ateş gibi parlıyordu. Sanki bir şeyler planlıyormuş gibi dilini ağzının kenarına bastırdı. Omurgamda bir heyecan oluştu ve hâlâ ne kadar sert olduğunu hissederek ona sarıldım. İçimde.

Henüz bitmemişti. Benimle işi bitmemişti.
Üzülerek söylemeliyim ki, benim de onunla
işim bitmemişti.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Sanki hiçbir ağırlığım **yokmuş** gibi beni yüzüstü çevirirken başka bir şey söylemedi. Göğsüm yere çarptığında homurdandım. Kalçalarımı kaldırdı ama geri çekildi. Aleti içimden kayarak çıktı ve seslenmemek için dişlerimi sıktım. Islanmıştım ama yine de beni terk ediş şekli sert ve neredeyse acımasız hissettiriyordu. Bedenim gitmesine izin vermek istemiyordu. Kendimi gevşek, kemiksiz hissediyordum. Yanağımı halıya dayayıp zor nefes almaktan başka bir şey yapamıyordum. Saçlarım yüzümün etrafında toplanmış, görüşümü engelliyordu. Ama hala hissedebiliyordum. Kıçımda dolaşan gözlerini hissedebiliyordum. Kalçalarımın arasına bulaşan ıslaklığı hissedebiliyordum. Açıkta kalan bedenimdeki serin havayı hissedebiliyordum. Teknik olarak hâlâ neredeyse tamamen giyinik olmamıza rağmen kendimi ona karşı tamamen açıkta hissediyordum.

Ben beğendim.

Arkamda gergin olması, kendini sıkıca tutması hoşuma gitti. Beni nasıl etkilediğini görebilmesi hoşuma gidiyordu. Amım onun için ıslanmıştı - amım onun amıydı. Yine de kendini tuttu, kendini sınırdaki tuttu, kendi doruk noktasından uzak tuttu. Dolambaçlı, hastalıklı bir şeyler planladığını biliyordum ama kaçmak için hiçbir hamle yapmadım. Kaçamazdım. Beni tam olarak istediği yere getirmişti.

Bir parmağını yarığımdan geçirip içime pompaladığında inledim ve kalçalarımı yuvarladım. Çok hassastım, çok şişmişim ama yine de çok iyi hissettiriyordu. Onu bir silah gibi kullanacağını bilsem de, şeytani sikini tekrar arzulamama neden oldu. Parmağını çektiğinde kaşlarımı çattım ve alt dudağımı dişlerimle yokladım, gerginlik karnımı tekrar toparlamaya başlamıştı bile. Hâlâ kremimle ıslak olan parmağını kıçıma soktuğunda, dilimde kanın bakırımsı tadını aldım. Dudağımı çok sert ısırığımı fark etmem için kulaklarımdaki çınlamanın ve kıçımdaki sızının durması bir dakika sürdü.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu, parmak eklemlerime kadar içime girerek.

Kendimi durduramadım ve boğazımdan boğuk bir çığlık koptu, sesi kulaklarımda yankılandı. İçime ve dışıma pompaladı, kaba ve duygusuzca ve her istilada çığlık attım. Çığlıklarım onu daha da cesaretlendirdi ve

Dirseklerimi yukarı itip başımı geriye atana kadar beni daha sert ve daha sert becerdi. Bu his çok yoğundu. Ya daha fazlasını ya da daha azını istiyordum. Üzücü olan, hangisini istediğimden emin değildim. Sadece bir şey arzuluyordum. Hiçbir şey.

Her şeyi.

Parmağını içimde kıvırdı ve ben ona karşı sarsıldım, vücudum otomatik olarak ondan uzaklaştı. Ama o gitmeme izin vermedi. Boştaki elini saçlarıma dolayarak başımı geriye doğru çekti. "Ayağa kalk," diye kulağımı tırmaladı, dudakları tenime değdi ve içime bir elektrik titremesi daha gönderdi.

"Ne?" Nefes aldım, kelimeyi sarhoşmuşum gibi geveleyerek söyledim.

"Kalk," diye emretti ve itaat etmekten başka çarem yoktu. Ayağa kalkmaya çalıştık, parmağı hâlâ içimdeydi. Parmağını tekrar kıvırdığında dizlerim birbirine çarptı ve neredeyse düşüyordum ama saçımdaki eli beni tuttu. Çenesini omzumun üzerinden geçirerek beni kendine doğru çekti. Ereksiyonunun kıcıma baskı yaptığını hissedebiliyordum, sıcak ve hala amımdan yapış yapıştı. "Masan," diye homurdandı. "Masanı görmek istiyorum." Cevap olarak sadece inleyebildim, kafa derim ve kığım ağrıyor ve amım damlıyordu. Pelvisini kıcıma çarparak beni ileri doğru itti. Tökezleyerek ilerledim, odamdan dışarı sızan ışığa doğru. Titrek bacaklarımın üzerinde yürürken bana tutundu ve beni sabitledi. Masaya ulaşmak sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu - her adımda parmağı içimde daha da derinleşiyor, daha istilacı oluyordu. Küçük çalışma kozamın köşesini döndük ve beni masamın sert yüzeyine doğru itti, dirseklerim klasör, kağıt ve yapışkan not yığınlarının üzerine düştü.

"Günlerini burada mı geçiriyorsun?" dedi bacaklarımı tekmeleyerek ve kalçalarımı açarak. Nefesim kesildi ve boynumu bükerek ona baktım, benim için ne planladığını merak ediyordum. Daha fazla sikiş, kesinlikle. Ama başka ne istiyordu? "Kağıtları itmek mi? Güzel kıcının üzerine oturup yüz tane

Bir dakika?" Parmağını yavaşça içeri ve dışarı pompaladı ama düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Hoşuna gitti mi?"

"Ben..." Sadece parmağının yavaşça kaymasına konsantre olabilmişim.

"Bütün gün saatlerce burada oturmak hoşuna gidiyor mu?" Üzerime eğildi. "Bu aptal, sıkıcı, boktan işi seviyor musun?"

"Faturaları ödüyor," diye mırıldandım, dilimi kuru ve yaralı dudağımda gezdirirken.

"Dışarıdaki süslü arabanın parasını ödüyor mu?" Alaycı bir kahkaha attı. Uyum içinde elini sertçe kıcıma bastırdı. Bana yaptıklarını artık gizleme zahmetine girmeden seslendim. Beni çoktan boşaltmıştı, bu yüzden her şiddetli müdahalesinde bana dakikalarca işkence ettiği bir sır değildi.

"Sana ne ki?" Dedim ve sesimdeki istek ve çaresizliği duyabiliyordum. Tekrar güldü ve başını salladı. Boştaki elini yavaşça yüzümde gezdirdi, yanağımdaki saç tellerini süpürdü.

"Belki de bu kadar çok çalışmamalısın," dedi. "Ya da bu kadar geç saatte burada olacaksan, kapıyı gerçekten kilitlemelisin. Kimin izliyor olabileceğini asla bilemezsin." Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve dudaklarını yanağıma değdirdi. "Ve bekliyor." Dilini dışarı çıkardı ve yanağımla yaladı.

Elmacık kemiğimin çıkıntısı. "Lanet olsun, çok iyisin." İnledi ve sonra büyük sikini bana doğru eğdi. Eteğimin ipeksi kumaşını kenara çekti ve beni açtı. Tekrar içeri kaydı, ıslak amım hiç direnç göstermedi. Garip açığa rağmen onu daha derine çekmek için kalçalarımı kaldırdım. Rahatsız ediciydi ama umurumda değildi. Vücudumu kendi vücuduyla kapladı ve beni ezdi. Dizlerim masanın kenarına çarptı.

Beni becerirken ben de onunla birlikte hareket ettim, boşalmasını istiyordum. İçimde patlarken nefesini kulağımda duymak istiyordum. Kıcımla parmaklarken ve amımı sikerken inlemelerimiz birbirine karıştı. Bu his çok fazlaydı ve kendimi zorlukla bir arada tutabiliyordum. Ama dikiş yerlerinden ayrıldığını duymak istiyordum ve ancak o zaman tatmin olacaktım.

"Burada otururken beni düşünmeni istiyorum," diye homurdandı, sesi zımpara kağıdı kadar sertti. "Bilgisayarına bakarken, Seni nasıl domalttığımı, kıyafetlerini nasıl yırttığımı ve ıslak amımı nasıl siktığımı hatırla." Dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı ve içime girerek kalçalarımı masanın kenarına çarptı. Kıcımla tokatladı ve sesi kulaklarımda çınladı. Kendimi onun etrafında sıktım ve o da bir hayvan gibi hırladı. Dudaklarını yine sertçe kulağıma bastırdı. "Ne kadar iğrenç olduğumu ve bundan ne kadar hoşlandığını hatırla," diye fısıldadı ve sonra aniden kendini benden uzaklaştırdı.

Serin hava tenime çarptığında kalçalarım istemsizce masadan yukarı kalktı. Onu geri istedim ama o umursamadı. Geri çekildi ve tutku onu ele geçirirken verdiği alçak nefesi duyabiliyordum. Yan döndüm ve boşalmasını izlemek için kalçamın üzerinde dengede durdum. Büyük sikini sıktı ve bıraktı,

Kremini masamın suni ahşap yüzeyine şeritler halinde fişkırtıyordu. Sessiz ve huşu içinde onu izliyordum. Gözlerini benimkilerle buluşturdu ve onu izlememin hoşuna gittiğini görebiliyordum. Elini pompalayarak orgazmı boyunca kendini sağdı. Eli serbest kalmasıyla kayganlaşmıştı. İstemeden de olsa parmaklarına baktım. Onu kışkırtmak istemiyordum. Ama artık çok geçti. Sikini bıraktı ve elini uzattı, parmakları tutkusuyla parlıyor ve misk kokuyordu. Yüzümü geri çektim ama o temiz elinin parmaklarını saçlarıma soktu, parmaklarını sıkı ve kafa derimi çekiştirdi.

"Ağzını aç," dedi, sormadan. Arkamı dönmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Başımı geri çekti ve gözlerimden yaşlar süzüldü. keskin bir acı. Küçük bir nefes verdi ve başını eğdi. "Her şey bitti." Kelimeleri o kadar kolay söyledi ki, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Islak parmaklarını

dudaklarımın arasında. "Savaşmayı bırakabilirsin." Parmak eklemeni dudaklarımın arasına bastırdı ve onun tadını alabildim. Kokusunu alabiliyordum. Ağzıma zorla girdi ve ben de karşılık olarak inledim. O kadar ileri gidiyordu ki, beni asla yapmayacağım şeyleri yapmaya zorluyordu. Ve bunu biliyordu. Bundan hoşlanıyordu. Öğürdüğümde ve çekilmeye çalıştığımda hafifçe gülümsedi. Ama buna izin vermedi. Saçlarımdaki tutuşu çelik gibiydi. Geri adım atmıyordu.

Ben de savaşmayı bıraktım.

Parmaklarını emdim ve dilimi etraflarına doladım, onu temizledim ve hepsini yuttum. Boğazımdan aşağı yuvarlandığını hissedebiliyordum. Mideme doğru inerken göğsümü ısıtıyor gibiydi. Kan dolaşımımı ve tüm hücrelerimi istila ettiğini hissedebildiğimden emindim. Saçlarımdaki tutuşu yumuşadı ve tırnakları kafa derimi sıyrarak omurgamdan aşağı beklenmedik bir zevk karıncalanması gönderdi. Sonra çekildi ve yanaklarımı emdim, ondan kalan son kalıntıların tadına baktım.

"İşte bu," dedi ve beni hafifçe öne doğru itti. Ne demek istediğini anladığımda gözlerim büyüdü.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Zaten çok fazla şey istemişti. Daha fazlasını yapamazdım. Vücudumun her yeri ağrıyordu. Kendimi aşağılanmış, istismar edilmiş ve kullanılmış hissediyordum. Eğlenen bir sesle homurdandı ve başını salladı.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi sakince. Ne istediğim umurunda değildi. Hiç umursamadı. O sadece kendi zevkini ve beni delirtmeyi önemsiyordu. Sadece gücünü ve oyunlarını önemsiyordu. Bana tekrar acı çektirebilirdi; itaat etmemi sağlayabilirdi. Ben de onun istediğini yaptım. Kenarından kaydım

masaya oturdum ve bacaklarım titreyerek yavaşça diz çöktüm. "Hepsini temizlemeni istiyorum. Hiçbirinin kaldığını görmek istemiyorum." Başımın üstünü kaşdı ve bu bende mırıldanma isteği uyandırdı. O anda ondan nefret etsem de, bana gösterdiği azıcık yumuşaklık ve okşama için köle olduğumu inkar edemezdim. Ama elini saçlarımdan çözdü ve tam ben onun yumuşak dokunuşuna alışmaya başlamışken bir adım geri çekildi. "Devam et," diye ısrar etti, sesi hafif ama güçlüydü.

Öne doğru eğildim ve dilimi masanın serin, pürüzsüz kontrplağında gezdirdim, tadı tekrar dilimde patladığında gözlerimi kapattım. Kendimi aşağılanmış hissetmeliydim ve hissettim de, ama bundan daha fazlası, kendimi kirli hissettim. Ben

Bacaklarımın arası kayganlaştı ve tüm vücudum zonkladı. Dizlerim sert ticari halı yüzünden yanıyordu. Ama durmadım. Temizlenene kadar yaladım ve hepsini yuttum. Bittiğinde gözlerimi açtım ve elimi ağzımda gezdirdim. Kalçalarımın üzerine oturdum ve beklentiyle omzumun üzerinden baktım. Ne beklediğimi bilmiyorum ama yine de şaşırmıştım.

O gitmişti.

Ofis yine sessiz ve boştu. Yalnızdım, tek ses klimanın uğultusu ve kendi nefesimin tırtıklı sesiydi. Kaldım

Orada bir dakika boyunca yerde, kalp atışlarımdan ve düşüncelerimin durmasını bekledim. Sonra zayıf bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve kendimi masaya dayadım. Haklıydı; onu düşünmeden o masaya bakabileceğimi hiç sanmıyordum. Bluzumun kenarlarını tuttum, göğsümü örtmek için onları bir araya getirdim. Elimi saçlarımdan arasında gezdirerek sakinleşmeyi bekledim.

Eninde sonunda az önce olanların etkisi geçecekti. Beni yere attığı yere doğru yürümek için kendimi zorladım. Eğildim ve ellerimi yerde gezdirerek atılmış düğmelerden toplayabildiğim kadarını topladım. Bluz mahvolmuştu ama herhangi bir kanıt bırakmak istemedim. Orada sıra dışı bir şey olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordum.

Düğmeleri çantama attım ve sonra temizlik görevlilerinin arabalarını koydukları dolaba gittim. Gecenin ilerleyen saatlerinde işlerini yapmak için orada olacaktı ama ben onları beklemek istemedim. Çamaşır suyunu ve bir rulo kağıt havluyu aldım ve masama geri döndüm. Püskürttüm Onun boşaldığı ve benim dilimin değdiği her yere. Aceleyle silerken çamaşır suyunun tüm kanıtları yakıp yok ettiğini hayal ettim. Koku

İşi iyice bitirdiğimde burun deliklerime saldırdı, kaplamanın hala parlak olmasına şaşırana kadar sildim ve sildim. Her şeyi yerine koyduktan sonra banyoya gidip kâğıt havluları sifona çektim ve aklıma gelen en etkili yolla kanıtlardan kurtuldum. Kendimi bakmaya zorladım aynada kendime baktım. Parlak, rahatsız edici ışıktaki, objektif olarak korkunç görünüyordum. Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve yüzüme biraz su çarptım. Kendime sadece eve gitmem gerektiğini söyledim. Eve gittiğimde her şey yoluna girecekti.

Trençkotumu giydim ve düğmelerini boynuma kadar ilikledim. Çantamı aldım ve ofise hızlıca bir göz attım. Her zamanki gibi zararsız ve normal görünüyordu. Ama şimdi aynı zamanda uğursuzdu. Boş odacıkların karanlık gölgeleri dile getirilmeyen bir tehdit barındırıyordu. Ön kapı sadece çıkış değil, aynı zamanda onun içeri girip sessizliği bozduğu yerdirdi. Artık ofiste kendisi varmış gibi hissediyordu. Artık kişisiz değildi. Çok kişisel bir hale getirmişti.

Işıkları kapattım ve kapıya yöneldim. Kalp atışlarımda tekrar hızlandı, kapının dışında ne bulacağımı merak ediyordum. Hâlâ orada olup olmayacağını merak ediyordum. Gerçekten gitmiş miydi yoksa beni mi bekliyordu merak ettim. Beni eve kadar takip ettiğini, hiç beklemediğim bir anda beni şaşırttığını, güvende ve korunmuş olduğumu düşündüğümü düşündükçe ürperdim. Bu yanılsamayı çoktan yok etmişti. Asla güvende değildim.

Alarmı kurdum ve sonra derin bir nefes aldım. Alarm ısrarla bipleyerek kurulmasına fazla zaman kalmadığını hatırlattı. Kapıyı iterek açmalı ve karanlık geceye çıkmalıydım. Yine savunmasız olacaktım ama savunmasız olmayı asla bırakmamıştım. Bip sesi hızlandıkça ve zaman kısa sürede büyüdü, kendimi kapıyı iterek açmaya ve serin havaya çıkmaya zorladım. Kapı arkamdan kapandı ve bip sesi kesildi. Sessiz otoparka baktım, kulağıma gelen tek ses şehrin uzak uğultusuydu. Arkamdaki sokak sessizdi. Caddenin karşısındaki kafe kapalıydı. Orada etrafta kimse yoktu.

Otoparkta aceleyle arabama doğru ilerlerken topuklarımda tıkrıladı. Eğer içeri girip eve gidebilirim, dedim kendi kendime, o zaman her şey yoluna girecekti. Yapabileceğim tek şey buydu. Ama kapıyı çekip açtığımda ve hiç tantana yapmadan sürücü koltuğuna geçtiğimde pek de rahatlamış hissetmedim. Hiçbir şey olmadı. Kimse beni yakalamak, kaçırmak, günlük, öngörülebilir hayatımın güvenliğinden uzaklaştırmak için gölgelerde beklemiyordu. Anahtarı sıkıştırdım

kontağa bastım ve arka koltukta bir hareket duyduğumda kanım dondu. Güçlü bir kol boynuma dolandı ve beni koltuk başlığına doğru çekti, beni boğacak kadar değil ama yerimde sabitleyecek kadar.

"Boo," diye nefes aldı, sesi derindi ve nefesi yanağımda ılıktı. Hafifçe kıkırdarken irkildim ve yüzümü ona çevirdim. Çok eğleniyordu, beni korkutuyor ve oynadığı küçük oyunu oynuyordu. Benden daha güçlü olmasına rağmen kollarını ittim. Her zaman öyleydi.

Dişlerimi sıkarak, "Bırak beni, pislik," dedim ama beni tutuşunu gevşetmedi. Gülüyordu ve bu bende yüzüne bir tokat atma isteği uyandırdı. Az önceki duyguları henüz sindirememiştim. Tüm vücudum çiğ ve gergin hissediyordu. Birden içimde daha fazla mücadele hissettim. "Beni korkutmaya çalışmayı bırak."

"Hoşuna gidiyor," dedi. "Sana yaptığım şey hoşuna gidiyor." Başımı salladım ve yine kıkırdadı çünkü o şeytandı. Sonra ağzını şakağıma bastırdı, dudakları yumuşak ama ısrarcıydı. Beni öptü ve sonra boğazımdaki baskıyı kaldırarak geri çekildi. Arka koltuğa yaslanıp otururken derin bir nefes aldım. O hareket ettikçe deri koltuklar gıcırıyordu. İçerisi karanlıktı.

Arabayı ve özünü, varlığını tamamen ele geçirmişti. Kokusunu her yanımdan alabiliyordum ve beni bedenlen ve ruhen ele geçirmekten daha çok seveceği bir şey olmadığını biliyordum. Her şeyi istiyordu ve almaya çalışmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu.

"Emniyet kemerini tak," dedi tembelce. Hareket etmedim, sadece ön camdan boş otoparka baktım. Nasıl hissettiğimi anlayamıyordum. İçimden çok fazla duygu akıyordu. Her zaman olduğu gibi, bu onun suçuydu. Söz konusu o olduğunda, hiçbir şey basit değildi, özellikle de duygular.

"Benden korkuyor muydun?" diye sordu, sesi daha yumuşaktı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım isteksizce. "Evet."

"Güzel," dedi ve gözlerim dikiz aynasına fırladı. Kafasının arka taraftaki silüetinden başka bir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

Pencereden. Yüzünü göremiyordum ama kendinden memnun bir şekilde gülümsediğini hayal ettim. Ama tekrar konuştuğunda sesi hiç de tatmin olmuşa benzemiyordu. "Benden korkmalısın. Bazen... Senin hakkında düşünme şeklim - sana ne yapmayı düşündüğüm..." Sözünü kesti ve ben de içimden gelen dürtüye direndim.

Ona bakmak için koltuğumda döndüm. "Kendimi korkutuyorum," dedi, kelimeleri alçak sesle ama arabanın boğuk sessizliğinde yüksek sesle söylüyordu. Onun sözleri karşısında hiçbir şey söylemedim.

içeri sızdı. Korktuğumu söylediğime hemen pişman oldum, çünkü bu doğru değildi. Tam olarak değil. Onun yaptığı ve benim yaptığım onca şeyden sonra beni korkutan pek bir şey yoktu. Aslında sadece bir şey korkutuyordu.

Bir dakika sonra oturduğu yerde kıpırdandı ve sabırsız ama yorgun bir iç geçirdi. "Bütün gece burada mı kalacağız, Joanie?"

"Ben istediğim sürece burada kalacağız," diye karşılık verdim, ama yine de anahtarı kontağa soktum, çünkü orada açıkta oturmaya devam etmek akıllıca değildi. Park yerinden geri geri çıktım ve bir süre sessizce arabayı sürdük. Dikiz aynasından kafamı kaldırdım, ama o koltuğa yığılmış, başı öne eğikti. Karanlık, gizemli bir figürdü, alışık olduğum adam değildi. Gece gezen, suçlu, sokakta insanların kaçındığı iri yarı tehlikeli görünümlü biriydi. Ama aynı zamanda benimdi.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Gecenin tüm duyguları - korku, çaresizlik, şehvet - bir araya geliyordu. İkimizin de eninde sonunda kaybedeceği bir oyun için, bir heyecan uğruna her şeyi riske attığı için ona kızgındım. Yaşadığımız her şey, yaptığım her şey ve uğruna savaştığım her şey bir anda kaybolabilirdi. Yanlış kişi onu ya da bizi görürse hâlâ kaybedilebilirdi. Eğer yanlış kişi çok derinden bakarsa, bu bizim için bir felaket olabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" Daha fazla sessiz kalamadığımda söyledim. "Neden evde değil de buradasın?"

"Sana sürpriz yapmak istedim," diye cevap verdi.

"Sürprizleri sevmem," dedim. "Ters gidebilecek çok fazla şey var."

"Umurumda değil."

"Yani geri dönmek umurunda değil mi?" diye sordum. "Yakalanmak umurunda değil mi?"

"Bundan korkmuyorum," dedi, sesi düz ve duygusuzdu.

"Benim için kork o zaman. Bana ne yapacaklarını sanıyorsun? Bir kaçağı barındıran benim." Öne doğru eğildiğini duydum ve sonra parmaklarını boynuma koydu.

"İyi olursun," diye fısıldadı. "Kendi kışını koruyabilirsin." Dudaklarını çeneme bastırdı ve beklenmedik yumuşaklığıyla beni gıdıkladı. "Sen harika bir yalancısın. Eminim bir şeyler bulursun." Gözlerimi diktim

Midem yuvarlanırken dümdüz ilerliyordum. Onu benden almaları düşüncesi... Bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyordu. Onu kaybetme düşüncesi bana ölüm gibi geliyordu,

Hayatımda hissettiğim en ezici üzüntü duygusuydu. Elliot gidemezdi. Bunu kavrayamadım. Tek bildiğim bunun olmasına izin veremeyeceğimdi. İkimiz de bunun olmasına izin veremezdik.

Eve dönüş yolunun geri kalanında hiç konuşmadık. Söylenecek çok şey vardı ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ya da belki söylemek istemiyordum. Evden özellikle benim için, benimle birlikte olmak için ayrılmıştı. Benim için kendini riske atmıştı. Yoksa öyle miydi? Belki de bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bilmiyordum ama hoşuma gitmiyordu. Hiçbirinden hoşlanmamıştım. Eve yaklaştıkça üzerimdeki baskı azalıyordu ama geçmiyordu. Sokaktan aşağı dönerken sabırsızlanıyordum, sadece bitmesini istiyordum. Ofisten daireme kadar olan yirmi dakikalık yolculukta pek çok şey ters gidebilirdi. Ama olmadı. Ve sonra bitti.

Garaja girdim ve park ettim. Sonra düğmeye bastım ve kapının arkamızdan yavaşça kapanmasını izledim. Ona bir kez daha bakmadan arabadan indim, çantamı kaptım ve garajı mutfığa bağlayan kapıya doğru aceleyle yürüdüm. Arkamda olduğunu hissedebiliyordum, elleri bana doğru uzanıyordu ama ben onun ellerinden uzak durdum. Düşündüğüm şeyleri düşünmek istemiyordum. Sadece evin güvenli ortamına girmek istiyordum. ve dünyanın geri kalanını kapattım. Beni yakalayıp tezgâha doğru fırlatmadan önce lavaboya kadar gidebilmişim. Beni tezgâha bastırdı, ondan uzaklaşmama izin vermedi.

"Neyin var senin?" diye sordu, gözleri benimkileri buldu. Başka tarafa bakmak istedim ama yapamadım. Gözlerinin arkasında yine manik bir ateş parlıyordu ve bunun artık onun da kızgın olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Ama umurumda değildi. Dikkatsiz davranmıştı. Ona kızmaya hakkım vardı.

"Neden evi terk ettin?" Nefes nefese sordum, kelimeler ağızımdan dökülüyordu. "Gitme."

"Burada evcil hayvan gibi eve gelmeni mi beklemem gerekiyor?" Kalçalarını benimkilere bastırdı. "İyi bir çocuk gibi başımın okşanmasını mı beklemem gerekiyor?"

"Seni kaybedemem," dedim, ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan.

"Bebeğim, beni kaybedeceksin. Bu sadece ne zaman olacağı ile ilgili bir soru." Bu sözleri o kadar kabaca ve emin bir şekilde söyledi ki, sanki tek gerçek buymuş gibi. İçimdeki panik kükredi ve yüzüne bir tokat attım.

"Sakin öyle söyleme," diye tısladım kafası yana kayarken. "Asla böyle söyleme." Burun delikleri alevlendi ve ağzı yukarı kalktı. Bir anda

ellerini boynuma dolamıştı. İçimi bir heyecan kapladı ve sırtımı dikleştirdim, onu o kadar çok istiyordum ki ne yapacağımı bilemiyordum.

Onu kaybedemezdim.

Asla.

"Haklısın Joanie," dedi sıkarken, gözleri zıvanadan çıkmış bir güçle parlıyordu. Elimi kaburgalarından aşağı doğru kaydırđım, tırnaklarımla derisini çizmek istiyordum. Sonra ağzını benimkinin üzerine eğdi, beni sert ve derin bir şekilde öptü. Ellerini trençkotuma götürdü ve ağzımı tahrip ederken yavaşça, usulca düğmelerini çözdü. Sonra elleri göğüslerimin ve göğsümün üzerinde gezinmeye başladı, sanki beni yeniden hissetmeyi ezberlemeye çalışıyordu.

"Onlar sana ait." Dudaklarına karşı fısıldadım. "Ben de sana aitim."

"Aynen öyle." Sonra beni tezgâhın üzerine kaldırdı ve bacaklarını ayırdı. Eteğimi kalçalarımın üzerine iterek ona yardım ettim. Dizlerimi tuttu ve beni içine çekti. Kalçamdaki ereksiyonunu hissedebiliyordum. Bu gece beni zaten bir kez sikmiş olması önemli değil. Daha fazlasını istiyorum. Doyumsuzum. "Bunu kimse değiştiremez. Ne olursa olsun."

"Ve sen bana aitsin," dedim kollarımı boynuna dolayarak. İçinden bir şehvet ürpertisi geçtiğini hissettim. Kalçalarını tekrar salladı ve ben inledim.

Ona böyle dokunmama bayılıyor.

"Söyle," dedim, sonra onu daha yakına çektim ve sikini serbest bırakırken dilinin ucunu emdim. Öpüşmeyi kesti ve bana baktı, gözleri temkinli ama bana karşı sevgi doluydu. "Elliot Joan'a ait. Söyle," diye ısrar ettim.

"Lanet olsun, Joanie," diye tısladı. "Ben senin kölenim, değil mi?" Sonra koca sikini ben çığlık atana kadar içime soktu. Bir eliyle ağzımı kapattı ve nefes almakta zorlandım ama umurumda değildi. Ondan başka hiçbir şey umurumda değildi. Beynimin arkasında bir ses bana bunun uzun sürmeyeceğini söylüyordu. İkimiz de bunu biliyorduk ama ben hâlâ rol yapıyordum. Ona ya da bana neler olabileceğini düşünmek istemiyordum. Geleceği düşünmek istemiyordum, çünkü sadece anı yaşıyordum. Daha sonra, yatakta yan yana yatarken, yorgun ama hala uyanıkken, kulağıma kabaca beni ne kadar çok sevdiğini fısıldadı ve ben bunun hiç bitmemesini istedim.

Ne güzel bir andı. Ama

uzun sürmedi tabii ki.

Bu tür bir mutluluk asla sürmez.

Gri puslu ışık perdelerin arasından süzülüyordu.

Şafak sökmek üzereydi ama ben çoktan uyanmıştım.

Pamuklu çarşaf lar yanağıma yumuşak geliyordu ama kenevir ipler bileklerimi yakıyordu. Bağları sıktıkça irkiliyordum ama şikâyet etmeye cesaret edemiyordum. Şikâyet edersem daha da sıkacaktı. Ya da daha kötüsü. Kıçım havadaydı ve bileklerim dizlerimin arkasında bağlıydı ve tamamen çıplaktım ve onun merhametine kalmıştım. Beni en çok böyle seviyordu. İçinde bulunduğum pozisyon nefes almamı biraz zorlaştırıyordu ve görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Ertesi gün boynum ağrıyacaktı, biliyordum. İşe gitmeden önce bana masaj yapması için aklıma bir not aldım. Geçirdiğimiz uzun geceden dolayı zaten yorgundum. Sadece birkaç saat uyuyabilmişim ve şimdi o tekrar oynamak istiyordu. Dışarıda puslu bir ışık vardı.

Çünkü güneş henüz doğmamıştı.

Sabırsız ve sertti, bileklerime düğümlemeyi bitirirken ipi çekiştirdi. Hafifçe inledim, yatağın yumuşaklığına karşı sesimi boğmaya çalıştım. Sonra bana merhamet etti. Beni zorla

Kolunu kaburgalarımın altından geçirdi, ağır yastıklardan birini kavradı ve altıma iterek göğüslerimi ve omuzlarımı şilteden kaldırdı. Boynumdaki baskı anında azaldı ve rahatlayarak gözlerimi kapattım. Ben yapmadım "teşekkür ederim" demeye cesaret edemezdim ama o biliyordu. Ayrıca, yakında bana borcunu ödeyecekti.

birazcık nezaket göstermişti. Benimle işi bitmeden önce kibarlığından iki kat daha acımasız olabilirdi.

Ellerini kalçalarımın arkasında gezdirdi ve ben zevkten titrememi engellemeye çalıştım ama başaramadım. Rahatsızlığımı azaltmak için bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. Birdenbire tüm dikkatim Bileklerimin karıncalanması ve yanmasının aksine uyluklarımın hassas derisi. Yumuşak dokunuşlar değil, daha fazlasını istiyordum. Ne yapacaksa bir an önce yapmasını istiyordum. Parmaklarıyla alay ederek ilerledi. Kıçımın kabarıklığının altındaki mükemmel noktayı buldu ve sonra devam etti, bir pislik olmak uğruna beni hayal kırıklığına uğrattı. Noktama bir çimdik attığında, onun için sırılsıklam olacağımı biliyordu. Ama henüz damlamamı istemiyordu. Bana işkence etmek istiyordu.

Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama önemi yoktu. İnlememek için dudağımı ısırđım. Yalvarmayacaktım. başparmağını içime soktu ve alay etti. Başparmağını yarığımdan aşağı doğru sürükledi ve sonra klitorisimi daire içine aldı ve şimdiden ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum. Henüz başlamamıştı bile. Beni nazikçe ama ısrarla okşamaya devam etti ve ben gözlerimi sıkarak kapattım ve yüzümü yastığa bastırdım. Beni becermesi, her ne yaptıysam beni cezalandırması için ona bağırmağ istiyordum. Bu nazik ama kararlı olmayan baskı, bir tepki almak için ona tokat atmağ ya da tekmelemek istememe neden oldu. Ama mesele de buydu. Bana acı çektirmek istiyordu ve bunu kendi yöntemiyle yapacaktı, benimkiyle değıl. Benim hayatım buydu - acı çekmek, yalvarmağ, gelmek ve sonra her şeyi yeniden yapmağ.

Tek istediğıim buydu. O hapisteyken bütün o geceler boyunca hayalini kurduğum tek şey. Ne zaman başka biriyle sevişsem, ne zaman vücudumu başka erkeklere vererek ondan intikam almaya çalışsam, hep bunu hayal ettim.

bir an. Ben her zaman ona aittim ve onun gelip mülkünü geri almasını bekliyordum. Her ne kadar güçlü olsam ve yatak odası dışında istediğıim her şeyi yapabilsem de, söz konusu o olduğunda, onun gücünü istiyordum. Onun acısını istiyordum. Acısını benden çıkarmasını istedim. Bunu sorgulamadım bile. Sadece boyun eğdim.

Dilini hissettiğıimde daha fazla tutamadım. Yastığa doğru inledim, sonra baş parmağı klitorisimin etrafında dönerken sert, kaygan dilini kık deliğıimin üzerinde çalıştırmaya başladığında nefes almak için başımı çevirdim. İçimi sıktım

Ellerimi yumruk yaptım, dilinin ucuyla sıkılığıma dokunup ısrarla içime doğru iterken tüm vücudum gerildi. O onun artırdı Klitorisime baskı uyguladı ve kendimi dik tutmaya çalışırken ayak parmaklarımı yatağına gömdüm. Kendi içime çökmemek çok zordu.

Kıçıma sert bir tokat attığında çığılık attım. Beklenmedik bir şeydi ve amımın sıkılaşmasına neden oldu. Doldurulmağ istiyordum. Koca sikini içime sokmasını ve canımı acıtmasını istiyordum. Bunu biliyordu, o yüzden bunu yapmayacaktı. Bunun yerine hafifçe kıkırdadı ve sonra başparmağını tekrar içime daldırdı,

Sadece kızdıracak ama tatmin etmeyecek kadar derine. Kalçalarımı çevirip onu daha derine sokmaya çalıştım ama elini çekti. Sonra tekrar diliyle sikmeye başladı, dilinin ucunu tekrar içime sokmaya zorluyordu. Onun için gevşiyordum ve o da bunu biliyordu. Başparmağını kasın sıkı halkasına bastırdığında, sırtımı eğdim ve yanmayı bekledim. Bunu arzuluyordum. Ve

ben değildim

hayal kırıklığına uğradı. Hiç tantana yapmadan içeri girdi. Yavaşça ya da dikkatlice yapmadı. Sadece yaptı. Sonunda. İstedğim Elliot buydu.

"Evet, daha fazla," dedim kendimi durduramadan, yanık gözlerimi yaşartırken bile.

"Ne dedin sen?" diye sordu, dayanabileceğimi bilemeyinceye kadar daha derine soktu. Başparmağı siki kadar kalın ya da büyük değildi ama o anda öyle hissettiriyordu. Dolmaya yakın bir yerde olmasam da taşıyormuşum gibi hissediyordum. Hâlâ çok boştum. Dudaklarımı yaladım, o beni parmaklarken sikinin ağzımda olmasını diledim.

"I..." Yanlış cevap verirsem ne yapacağından emin olamadığım için sözümü yarıda kestim.

"Daha fazla ister misin, bebeğim?" diye sordu, başparmağını içeri ve dışarı iterek

Parmak uçları belimin altındaki yumuşak ete giriyordu. Oramın hassas olduğunu hiç bilmiyordum ama o bana dokundukça derimin altında milyonlarca kıvılcım patlıyormuş gibi hissediyordum. "Daha ne kadar istiyorsun?" Başparmağını çekti ve ben inleyerek başımı salladım. Hayır. Bunu yapmasını istemiyordum.

beni boş bıraktı. Zonkladığımı, titreştiğimi hissedebiliyordum. "İki parmak mı?" diye sordu ve sesindeki acımasızlığı duyabiliyordum. "Dört mü?"

"Hmm," diye mırıldandım, çünkü bu şekilde gerilmek kulağa cennet ve cehennem gibi geliyordu.

"Bahse girerim bütün elimi tutabilirsin," diye fısıldadı. kelimelerin ardındaki kötülük. Bunun nasıl hissettireceğini hayal bile edemezdim. Beni böyle yok edeceğini hayal bile edemezdim. Bunun acı verici olacağını biliyordu. Canımı yakacağını, çılgık attıracağını ve hatta belki de kanatacağını biliyordu ama umurunda değildi.

"Hayır, Tanrım hayır," diye inledim, bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ediyordum.

"Tanrı mı?" diye sordu ve üst dudağının alaycı kıvrımını neredeyse duyabiliyordum. "Ben senin tanrın olacağım." Sonra iki parmağını zorla içime soktu, kuru basınç yastığa doğru hıçkırmama neden oldu. Yanağıma bastırduğu kumaş tükürüğüm ve gözyaşlarımla nemlenmişti ama umurunda değildi. "Ama sana merhamet etmeyeceğim." Elini içime soktu, kendini derinlere zorladı. "Seni böyle açık görmek istiyorum," diye fısıldadı. "İçinin ne kadar güzel olduğunu görmek istiyorum."

Boğazımın düğümlendiğini, korkunun göğsümde o kadar hızlı yükseldiğini hissettim ki nefes alamadığımı hissettim. Bu şekilde mahvolmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim, bu kadar mahvolmuş

olmak ve yine de daha fazlası için ağlıyor olmak. Kendimi tanıyordum. I

İçime girdiğinde, ne kadar acıtırsa acıtsın daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum. Daha sert ve daha sert iterken boğuk bir ses çıkardım, yanma sürtünmeye dönüştü, bu da iyi hissettirmedeği kadar iyi hissettirdi.

"Seninle oynamayı o kadar zorlaştırıyorsun ki," dedi, sesi de dokunuşu kadar sertti. "Boşalmak üzereyim ve henüz seni becermedim bile. Bunun neresi eğlenceli?" diye sordu, kelimeleri sivri ve sivri uçluydu. Sonra parmaklarını çekti ve açık avucuyla, öncekinden daha sert bir şekilde kıcıma tekrar şaplak attı. Bana tekrar tekrar vururken çığlık attım ve çığlık attım. İstismara uğramış etim acıdı ve karıncalandı ama ona durmasını söylemedim. Sadece dayandım. Tekrar tekrar dayandım. Sonra öfke nöbeti başladığı gibi aniden sona erdi. Ağırılığının kaydığını ve sonra yatağı terk ettiğini hissettim ve onu izlemek için başımı çevirdim. Hâlâ bol gri bir eşofman giyyordu ve ereksiyonunun önünü zorladığını görebiliyordum. Onun için zor olduğunu biliyordum.

görmezden geldi, ama o yaptı. Bana acı çektirmeye daha çok odaklanmıştı.

Çömeldi, çıplak göğsündeki kaslar hareketle birlikte esnedi ve yatağın altına uzandı. Deri çantanın yerdeki tanıdık kayışını duydum ve ne aradığını anladım. O yokken geçen yıllar içinde bir sürü oyuncak biriktirmiştim. Herhangi bir iyi seks dükkanında bulunabilecek tipik dildolar, tıkaçlar, vibratörler ve kısıtlamalar vardı. O eve geldiğinden beri çantaya eklemeler yapmışım ama koleksiyon standart parlak renkli lateks oyuncaklardan oluşuyordu. Çanta daha doluydu ama yatak odasına ait olması gerekmeyen tuhaf şeylerle doluydu. Bir kenevir ipi bobini ve bir naylon ip bobini. Küçük bir metal zincir. Uzun saplı eski bir tahta kaşık. Deri eldivenler. Beyaz bir tesisat borusu. Cinsel sapkınlık söz konusu olduğunda hiç bitmeyen bir hayal gücü vardı. Denemek istediği tüm kirli şeyleri düşünmek için yıllarca yalnız kalmıştı. Yüzeyi kırdığımızdan bile şüpheliyim. Onun iştahının sonu yoktu, ama onunlayken benimkinin de sonu yoktu. Onun için her şeyi yapardım. Neredeyse her şeyi. O da bunu biliyordu. Bir an için çantayı karıştırdı ve sonra gözlerini benimkilerle buluşturdu. Başımı çevirdim ve ağzımı yastığa bastırdım. Tekrar ayağa kalkarken kumaşı ısırdım. Elinde ne olduğunu görmek istemiyordum. Bunun bir sürpriz olmasını istiyordum.

Kayganlaştırıcının sıcak kayganlığını hissettim ve daha sert ısırdım, denedim

Kendimi onun yapacaklarına hazırlamışım. Ama yine de tıkaçın yuvarlak ucunu içime ittiğinde şok edici hissettim. Beni germesinden daha büyük bir tıkaç olduğunu anladım, çok yavaştı çünkü bana işkence etmek istiyordu. O

İçime girerken hepsini hissetmemi istedi ve ben de hissettim. Kalçalarımı salladım, mümkün olduğunca çabuk içeri girmesini istedim ama o buna izin vermedi. Dalga geçti, dairesel hareketlerle yuvarladı ve beni daha da gererek sızlanmama neden oldu. Daha derine bastırıp sonra geri çekerken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, sonra hepsini tekrar yaptım.

"Yapma," demeyi başardım, konuşmaya çalışmak muhtemelen bir hataydı. "Acıyor."

"Acıtmasını seviyorsun," dedi. "Seni parçaladığımda hoşuna gidiyor."

"Hayır," dedim acıyarak ama o güldü, alçak ve uğursuz bir kıkırdama. ayak parmaklarım sıkıştı. "İstemiyorum."

"Kanamak ister misin, bebeğim?" diye sordu, sonra tıpayı sonuna kadar itti.

Kıvrımlı kalıplı alt kısmı bana yaslanana kadar içeride kaldı, acı ve dizginlenemeyen şehvetin bir kombinasyonuyla bağırmama neden oldu. Gözlerim bulanıklaştı ve yastık kılıfını daha sert ısırdım. Büyüktü ve tam oturuyordu, çok sıkı. Kendimi yavaşça kabullenmiş hissediyordum ama beni içinde tuttuğu pozisyon beni çok açık, çok korunmasız bırakıyordu. Duygularımı yumuşatmanın bir yolu yoktu. Çok yoğun hissediyordum. Nefes alışım gittikçe daha sığlaşıyor ve düşüncelerim donuklaşmaya başlıyordu ama yoğunluk karnımda alçalıyordu. Uyarılmamın damlalarının yavaşça uyluklarımdan dizlerime doğru yuvarlandığını hissedebiliyordum. Tırnaklarım avuç içlerime öyle bir battı ki kan akabilirdi. Ama bu onun istediği türden bir kan değildi. Yanımdaki yatağa düştü ve kendimi ona bakmaya zorladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve saçlarım yüzüme yapışıyordu. Eminim berbat görünüyordum. Ama bu şekilde Benden hoşlanıyordu. Her şey berbattı ve onun için ağlıyordum. Bir bağımlı gibi onu istiyordum.

Başını elinin üzerine koyarak yanıma uzandı. Gözlerini boyum boyunca gezdirdi, gözleri karardı. Dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdirdi ve o dilin az önce bana nasıl dokunduğunu hatırladım. Nasıl hissettirdiğini hatırladım. Titredim ve sonra kaslarım tıkaçın etrafında sıkılaştığında hafifçe inledim. Kendimi hâlâ ağzına kadar dolu hissediyordum ama bu his azalmaya başlamıştı. Tekrar daha fazlasını istemeye başlamıştım. Ondan daha fazlasını. Daha fazla işkence. Sadece... daha fazlasını. Pantolonunun kemerine uzandı ve kendini hafifçe okşadı, gözleri benimkilere döndü. Henüz bana istediğimi vermeyecekti.

"Eskiden nasıl olduğunu hatırla," dedi yavaşça, kelimelerini dikkatle seçerek. Geçmiş düşünmekten hoşlanmıyordum ve o da bunu biliyordu. Ama ben de biliyordum.

Neden bahsettiğini hemen anladım. Austin hakkında konuşuyordu. O ağaçlarla çevrili sokaktaki küçük karanlık evden ve orada bana yaptıklarından bahsediyordu. Başımı salladım, kırık bir aynanın parçaları gibi keskin olan anıları beynimden uzaklaştırmaya çalıştım. O zamanları düşünmek istemiyordum. O zamanları ve şimdiyi, onun nasıl benim yatağında, benim evimde olduğunu düşünmek istiyordum. O zamanki Elliot'la nasıl aynı olmadığını. Önceden bir yabancıydı. Şimdi ise *benim* Elliot'ım. "Eskiden saatlerce oynayabilirdim," dedi tepkimi bekleyerek.

"Hatırlıyorum," diye kısık sesle fısıldadım. Boğazım kurumuştı ve yutkundum ama işe yaramadı. Onun sikini ağzıma almak istediğime karar verdim. Kendimi boğdurana kadar onu derin derin emmek istiyordum. Bu onu susturacak ve ikimizi de mutlu edecekti.

"Beni mahvetmeye çalışıyorsun kadın," dedi elini sikinin üzerinde gezdirerek. Pantolonunun kumaşından sadece hareketlerini izleyebiliyorum. Henüz onu görmeme izin vermiyor. Görmesi için ona yalvarmayı düşünüyorum, sanki onu emmeyecekmişim ya da hiç olmadığı kadar sert boşalana kadar onu sikmeyecekmişim gibi önümde otuz bir çekişini izlememe izin vermesi için yalvarıyorum. Vücudum tekrar tıkaçın etrafında kenetlendi ve tenim karıncalandı ve uyluklarımı işaretleyen kuruyan uyarılma izlerinin altında kaşındı. Beni becermesini her şeyden çok istiyordum. İnemelerini duymak ve kontrolünü kaybetmesini istiyordum.

"Cezalandır beni o zaman." Zorluyorum ama kendimi durduramıyorum. Küçük bir kahkaha attı ve başını salladı. Bana istediğimi vermeyecekti. En azından o zaman.

"Geç oluyor," dedi sesi kalınlaşarak.

"Hmm?" Ne dediğini anlamadan mırıldandım. Düzgün düşünemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

"Saat neredeyse 7:30," dedi, eli hâlâ ereksiyonunun üzerinde çalışıyordu. Yavaşça. Metodik olarak.

"Umurumda değil," dedim, çünkü o anda işe geç kalmak aklımdan geçen en uzak şeydi. "Acıyor, El. *Lütfen*."

"Gitmenden hoşlanmıyorum," dedi. "Benimle kalmanı istiyorum."

"Yapamam," dedim, kalçalarım istemsizce sarsılıyordu. "Hiçbir şey değişmez.

Her şey aynı kalmalı. Aksi takdirde insanlar bazı şeylerden şüphelenmeye başlayacaktır."

"Diğer insanlar umurumda değil," dedi, sikini keskin bir şekilde çekiştirdiğinde nefesi boğazında düğümlendi. "Ben sadece seni önemsiyorum ve

Ben."

"Bırak beni," diye fısıldadım. "Çöz beni."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu kaşlarını çatarak. Bana çok iyi görüldüğünü fark ettim, sersemlemiş halimle bile. Her zaman yakışıklıydı ama şimdi ondan bu kadar etkilenmem acı vericiydi. Ellerimi yüzünde gezdirmek, saçlarını çekmek, dudaklarını ısırarak ve dilini emmek istiyordum. Gözlerinin içine bakarken ona binmek istiyordum. Onun tüm vahşiliğinin, tuhaflığının ve yoğunluğunun sadece bana odaklanmasını istiyordum.

"İçime boşalmanı istiyorum," dedim ve kulağa çok basit geldi. "Gitmeden önce ne yapmamı istersen yapacağım." Bana baktı, göz kapakları ağırlaşmıştı ama gözleri hala keskindi. Elini pantolonundan çıkardı, kendini sert ve tatminsiz bıraktı.

"Hayır," diye yavaşça başını salladı. Yavaşça doğruldu, güzel vücudu en iyi şekilde hareket ediyordu. Onu izledim çünkü kendimi durduramıyordum. Üzerime eğildi, teni tenime değiyordu. Çok sıcaktı ve istemsizce ona doğru hareket ettim, daha fazla temas istiyordum. Bir şeyler aradı ve sonra geri çekilip benden uzaklaştı. Tekrar sızlandım çünkü bu adil değildi. Bana biraz verdi, sonra biraz daha verdi ve sonra hepsini aldı. Bana döndü, elinde telefonum vardı. Kaydırdı ve kilidini açtı. Şifremi bilmesi umurumda değildi, daha çok ne yaptığıyla ilgileniyordum.

"Elliot," dedim, kendimi ona karşı sert olmaya zorlamaya çalışarak. Kıçım havadayken ve kollarım bağlıyken zordu ama artık oynamak istemediğimi bilmesi gerekiyordu. Aslında istiyordum ama şimdi istiyordum. Sabırsızdım. Ellerini altımdan geçirdi ve beni dik durmaya zorladı, böylece kalçalarımın üzerinde oturuyordum. Alışmaya çalışırken dünya bir an için yan yattı. Kan beynime geri hücum ederken başım dönüyordu ve derin bir nefes aldım. Arkama geçip göğsünü sırtıma bastırdı ve kolunu belime dolayarak beni destekledi. Başımı omzuna yasladım, ne yaptığını bilmiyordum ama ona karşı da koyamıyordum. Serinliği hissettim Çevir sesini duymadan bir saniye önce telefonumun camı kulağıma bastırdı.

"İptal et," dedi, dudakları diğer kulağıma okşarken.

"Ne? Yapamam," diye tısladım ama sonra bir tık sesi duyuldu ve diğer uçta biri cevap verdi.

"Günaydın, ben Amber. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?" Ofis sekreterinin parlak sesi kulağımda cıvıladı. Beni her zaman şaşırtmıştır. Sabah dokuzdan önce uyanık olabilirdi, bu da genellikle sersemliğimden tamamen uyandığım zamandı. O günlerde, bütün gece Elliot'la birlikte olduğum için daha az uyuyordum ama yıllardır olmadığı kadar iyi dinleniyordum.

"Amber, bu... uh..." Bir parmağını klitorisime doğru kaydırmak için elini bıraktığında sözümü yarıda kestim. Sonra kalçalarını kıcıma çarptı ve içimdeki tıkaçı dürttü. "Ben Joan Vasquez," dedim beynim bomboş olmasına rağmen kelimeleri zorlayarak. "Frank içeride mi?"

"Hayır, genellikle on beş dakika daha gelmez," diye cıvıladı, sesi beynimi ele geçiren şehvetli sisi kesiyordu. Elliot'ın elleri yine dolaşüyor, göğüslerimi sıkıyor, avuçluyor ve meme uçlarımı çimdikiyordu. Yüzünü tokatlamak istedim ama yapamadım. Her zamanki gibi onun merhametine kalmıştım. "Mesaj bırakmak ister misin?"

"Bugün gelemeyeceğimi söyler misin?" dedim, ereksiyonu bağlı bileklerime değerken kelimeler boğazımda düğümlendi. I Parmaklarımı uzatıp ona dokunmaya çalıştım ama elimden kurtuldu. "Ben gerçekten... Uyandığımda kendimi çok kötü hissediyordum. Sanırım grip oluyorum," dedim, aramayı bir an önce sonlandırabilmek için kelimeleri zorlayarak.

"Ah! Bu çok kötü," diye mırıldandı Amber ve umursamadığını söyleyebilirdim.

Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söyledim. Kendime bunun şüpheli olmadığını söyledim. İnsanlar her zaman kaçırdı. Kimse bana bakmıyordu, polis bile. Kimse için bir tehdit değildim. Büyük bir şehrin ortasında sıkıcı, sıradan bir işte çalışan herhangi bir kadın gibiydim. İsimsiz. Burada ailem yoktu, neredeyse hiç arkadaşım yoktu. Kimse benimle ilgilenmiyordu. Ama yine de çok rahat olmamam gerektiğini biliyordum. Başımı olabildiğince eğmek ve insanların normal olduğumu düşünmelerini sağlamak. Neyse ki her zaman çok iyi bir yalancı oldum.

"Ona haber verir misin?" Ben sordum. "Ben de... Ben de göndereceğim."

.....
Isırdım

Dudağımı ısırdım ve göğüs ucumu sertçe cımbızlarken gözlerimi kapadım. İşimi kolaylaştırmıyordu ama ne zaman işleri kolaylaştırmıştı ki? Buna alışmıştım ama yine de kendime gelmem bir dakika sürdü.

"Evet, ona bir e-posta gönderebilirsin ama ben de bunu not edeceğim," diyordu Amber, düşünce zincirimi tamamlamamı beklemeden. "Daha iyi

hisset, tamam mı?"

"Tamam, teşekkürler," diye robot gibi cevap verdim, zihnim çoktan konuşmadan uzaklaşmıştı. "Hoşça kal," dedim ve sonra telefonu kulağımdan çekip kapattı. Telefonu yatağın üzerine fırlattı ve ardından çenemi sertçe kavrayarak yüzümü ona doğru çevirdi. Arkamda hareket ettiğini, pantolonunu kalçalarının üzerine indirdiğini hissedebiliyordum. Sıcak, pürüzsüz ucunun ısrarla kıcımlı ittiğini hissedebiliyordum. Sabırsızca.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı, sözcükler keskin ve sertti. Sonunda kendini bırakıyordu. Kendini tuttuğunu fark ettim. O zaman Bana tamamen sahip olduğunu biliyordu, değişti. İçindeki hayvanın onu ele geçirmesine izin verdi.

"Siktir git," dedim çünkü bunun nasıl bir etki yaratacağını biliyordum. Ve bana işkence ettiği ve günümü değiştirmeme neden olduğu için ona kızgındım.

ona uyum sağladım. Tüm vücudum onun için uğulduyordu ve o bunu umursamıyordu. Beni delirtiyor olması umurunda değildi. Tek önemseydiği kendisiydi. Sözlerim üzerine dudakları küçük, zalim bir gülümsemeye kıvrıldı ve midemin burkulduğunu hissettim.

"Kulağa Daisy gibi geliyor," dedi. "Daisy mi olmak istiyorsun?" Sonra kıcıma sert bir tokat attı ve acıya karşı dişlerimi sıktım. Daha önceki tacizlerinden dolayı çok ağrım vardı ama umurunda değildi. Sonra elini saçlarımın arasına soktu ve başımı tekrar geriye çekerek boğazımı ortaya çıkardı. Dilini boynumun kenarından geçirdi ve ben de ellerimi uzatarak ona dokunmaya çalıştım. Parmak uçlarım onun sıcak teniyle buluştuğunda inledim. Dokunuşumla sarsıldı ve teslim olmaya yakın olduğunu biliyordum. Ne kadar istemiş olursa olsun sonsuza kadar dayanamazdı. Bunu o da biliyordu ama inatçıydı.

Ne olduğunu anlamadan tekrar yüzüstü yatağa uzandım. Bağlı ellerim kalçalarımın arkasına dolandığında omuz kaslarım rahatsız edici bir şekilde çekildi ama o bana doğru eğilip kalın, sert sikini içeri itmeden önce acıyı fark edecek zamanım bile olmadı. Onun için hazırdım ama aynı zamanda hazır değildim. Kendimi gözlerimi açık ve tetikte tutmaya zorladım, çünkü tek bir saniyeyi ya da tek bir santimi bile kaçırmak istemiyordum. Her şeyi hissetmek istiyordum. Milyonlarca farklı yerde milyonlarca kez sevişebilirdik.

ve her zaman bir öncekinden daha iyi olurdu. Bazen daha iyi.

Bazen daha vahşi. Bazen daha çaresiz, daha sevgi dolu ya da daha yumuşak ve yavaş. Ama her zaman iyi.

Pantolonunun yumuşak kalın kumaşı kalçalarımın sürtünürken

kalçalarını kıcıma çarptı ve birkaç santim daha içeri girmeye zorladı.

Ben. Her şeyi hissediyordum. Koca siki beni gererek açıyordu ama tıkaç hâlâ içimde durduğu için o kadar yer yoktu. Etkisi nefes kesiciydi. Sinir uçlarım şarkı söylüyordu. Çığlık atıyordu. Ama ses çıkaramıyordum. Beni sınırlarımın ötesine itip sonra da devam ettiği için boğazım donmuştu ve ağzım kurumuştı. İp bileklerimi yakıyordu ama elimde olmadan esaretime karşı savaştım. İpi çekiştiriyordum. ellerimi serbest bıraktım. İşe yaramadı tabii ki. Serbest kalmamı istemediği sürece güçlü düğümler atardı. Ve o gün, kurtulmamı istemedi. Beni ne kadar isterse o kadar onun olmamı istiyordu.

Geriye doğru çekilirken tıkaçın tabanını tıngırdattı ve kalın sikini içimden santim santim çıkardı. Titredim ve ıslaklığın tekrar kalçalarımın aşağı damladığını hissettim. Yakında kendi uyarılmamla kaplanacaktım. Fişi sertçe çekerek hassas bölgeye doğru itti.

İçime girdi ve kuru boğazımdan acı dolu bir inilti koptu. Sonra içimin derinliklerine daldı ve beni ihtiyacım olan şekilde doldurdu. Ama kendime gelmem bir dakika sürdü. Bana vermediği bir dakika. İçime sertçe girip çıkarken, tenlerimizin birbirine çarpma sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Parmakları kalçalarıma saplandı ve ikimizin de bildiği deli bir adam gibi beni becerirken başparmakları tıkaçın tabanına bastırdı. Sırtımı eğdim, vücudum istemsizce saldırıdan uzaklaştı. Ama o bana izin vermedi.

Beni sıkıca tuttu ve kalçalarını döndürdü ve ikimiz de birlikte inledik, çünkü bu çok iyiydi. Ne yapacağını çok iyi biliyordu ve ona karşı koysam bile bunu ben de biliyordum. Meme uçlarım yumuşak çarşaflara sürtündü ve hissi sinir bozucu derecede yumuşaktı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dudaklarına ve dişlerine ihtiyacım vardı. Ağzını üzerimde, göğüslerimde ve boynumda istiyordum. Ellerini saçlarımda görmek istiyordum. Ama bunların yokluğu da beni tahrik ediyordu, çünkü yoksun bırakılmıştım. Doymuştum ama boştum. Hayal kırıklığı beni sızlanıp kalçalarımı şaklatarak daha fazlasını aradım. Bedenimi kavradı ve beni yerimde tuttu ve güldüğünü duyduğumu sandım.

Yanımda, telefonum titremeye başladı, bu his yatakta yankılanıyordu. Uzanıp telefonu almadan önce bana bir kez daha çarptı. Bir damla ter sırtımdan aşağıya doğru iniyordu ve ben sadece dikenli hissiyata odaklanabiliyordum çünkü onu uzaklaştıramıyordum. Bu sadece hayal kırıklığımı arttırıyordu. Üzerime eğildi ve ekranı görebilmem için telefonu yere koydu.

"Bu senin annen," dedi ve sesindeki şeytani neşeyi duyabiliyordum. Yapmadan bir saniye önce ne yapacağını biliyordum ve o anda yemin ettim, o sırada kafasına bir şaplak atacaktım. Bedava. Başparmağını kaydırıp aramayı cevapladı ve onu öldürebilirdim. Telefonu kulağıma yaklaştırdı ve en duymak istemediğim ses kulağıma doldu.

"İşe gitmek için hazırlandığını biliyorum ama aramak zorundaydım," dedi annem ve ben gözlerimi kapatıp yutkunarak kendi sesimi bulmaya çalıştım. "Arkadaşın Melanie'yi hatırlıyor musun? Liseden?"

"Anne, ne?" Dedim, çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beynim düzgün çalışıyordu. Kalçalarını döndürdü ve amım onun etrafında sıkıştı, bu his neredeyse acı vericiydi. Çok ıslanmıştım ama yine de yeterli değildi.

"Melanie, soyadını hatırlayamıyorum. Ama uzun kızıl saçlı olan oydu. Bir yıl seninle birlikte voleybol takımındaydı."

"İkinci sınıfta," diye mırıldandım, sonra çılgılık atmamak için dudağımı ısırdım. Parmakları yine geziniyor, uyluğumun her tarafına sürtünüyor, sadece noktayı kaçırıyor. Tenimin onun için hareket ettiğini, dokunuşuna uyum sağladığını hissedebiliyorum. Tüm vücudum ona göre ayarlandı ve o da bunu biliyor.

"Doğru," diye onaylıyor annem telefonda. Normalde teneke sesi beni rahatlatır, evimi ve daha basit, mutlu zamanlarımı hatırlatırdı ama şu anda hatırlatılmasını istemediğim her şeyi hatırlatıyor. Dizlerimin dibine kadar Elliot'a batmışken ve kendimi bu şekilde aşağılanmaya bırakmışken ailemi düşünmek istemiyorum. Onların acı çektiğini ve benim için endişelendiklerini düşünmek istemiyorum. "Onu dün Horton'daki benzin istasyonunda gördüm. Babama diyet kola ve tütün alıyordum, o da sıradaydı ve ben onu tanımadan önce o beni tanıdı. "Bayan Vasquez, beni hatırladınız mı?" diye yanıma geldi. Aynen böyle. Ve ne oldu biliyor musunuz? Kalçasında çok güzel bir bebek vardı. Kahverengi gözleri ve kızıl saçları vardı, tıpkı Melanie gibi." Annem bir saat boyunca böyle devam edebilirdi, biliyordum. Elliot hâlâ eğleniyordu. Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi yavaşça içime girip çıkıyordu. Ama eli tehlikeli bir şekilde kığımın hemen altındaki noktaya yakındı. Bildiği yer.

"Bu çok hoş," dedim kayıtsızca çünkü aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Voleyboldan Melanie ve bebeği umurunda değildi. Onunla zar zor

Melanie'nin neye benzediğini hatırlamıyordum, özellikle de o anda. Kendi adımlı bile zar zor hatırlıyordum.

"Bebeğin adı Andromeda'ydı," dedi annem. "Buna inanabiliyor musun? Andromeda. Ne isim ama. Eminim annesi kriz geçirmiştir. Gerçi sağlıklı bir torun yeterince kutsayıcı bir şey, fazla kurcalamamak lazım." Annem dilini şaklattı ve ben ne söylemeye çalıştığını anladım. Yarı su altındayken ve neredeyse şehvetten boğuluyorken bile onu okumak kolaydı.

Evlenmemi istedi. Bebek konusunda benimle tartışmak istedi.

Babamın sigarasını ve kolasını almak için onunla birlikte benzin istasyonuna gitmemi istedi. S

Çoğunlukla beni Dallas'taki evimde istiyordu.

"Anne, ben..." Söyleyecek bir şeyim vardı ama o noktayı çimdiklediği anda unuttum. Kıkırdadığını duydum çünkü kazandığını düşünüyordu ve haklıydı.

"Meşgul olduğunu biliyorum ama şimdi aklıma geldi," diye itti.

"Melanie sana selam söyledi ve seninle Trace hakkında sorular sordu, ki bu biraz..." Sözü kesme sırası annemdeydi. "Ona detay vermedim, sadece bir süre önce ayrıldığınızı söyledim. Ona hiçbir ayrıntı anlatmadım." Annem sanki bana bir şeyler hissettirmesi gerekiyormuş gibi son cümleyi tekrarlardı. Ama ruhumu yakışıklı ve şeytani bir şeytana satmışken Trace'i ya da başka bir şeyi düşünemezdim. Telefona cevap verdiği için Elliot'ı öldürmek istedim.

"Güzel," dedim çünkü işkencenin bitmesini istiyordum. "Artık gitmem gerekiyor."

"İyi misin tatlım? Sesin kurbağa yutmuşsun gibi geliyor." "İyiyim,"

diye fısıldadım parmakları o noktanın etrafında bir daire çizirken.

Sonra hafifçe, sonra daha sert çimdikliyordu. Tüm vücudum kaskatı kesildi çünkü bu çok fazlaydı. Tüm düşüncelerim ve duygularım onun ne yaptığına odaklanmıştı. O da bunu biliyordu. Daha fazla uzatmadan telefonu kapattı ve odanın öbür ucuna, aşırı doldurulmuş koltuğun üzerine fırlattı. Artık dikkati dağılmayacaktı. Güç oyunlarını oynamaktan yorulmuştu çünkü

çoktan kazanmıştı. Bir eli klitorisimi buldu, diğeri kalçamı çimdiklemeye devam etti ve sonra doruk noktasının bir kâğıt parçasının yırtılması gibi yavaşça içimden geçtiğini hissedebiliyordum. Bıçak saplanır gibi şiddetli değildi ama tıpkı o ana kadarki bütün sabah gibi yavaş ve işkenceliydi. Ağzımı açtım ve tüm hayal kırıklığımı dışarı çıkardım. Boğuk çığlığımı duyduğunda bana çarptı ve

Kalçalarını yukarı doğru kaldırarak tekrar içime girdi, siki ve tıkaç birlikte çalışarak beni uçuşumun kenarına getirdi.

Hem mutluluk hem de suratıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Buna değerdı. Hem de çok değdı.

İçimden çıkıp beni yan tarafıma ittiğinde yüzümde bir gülümseme vardı. Ellerimi çözüp üstüme çıktığında gevşemiştım ve ona karşı koymadım. Beni yerimde tutmak için karmaşık bir düğüm atarak hızla yatak başlığına bağladı. Beni eziyordu ama şikayet etmedim. Sadece havayı ve kokusunu içime çektim, ağzımı onun terden nemlenmiş teninin her santiminde gezdirmek istedim. Beni sırtüstü yatırdı ve tekrar bacaklarımın arasına girdi. Sonunda beni öptü, ağzı benimkinin üzerinde gezindi ve sonra alt dudaklarımı dişlerinin arasına aldı. Başımı arkaya yatırdım ve kalçalarımı onun için eğdim, mümkün olan her şekilde boyun eğdim. Sadece onu istiyordum. O da beni istiyordu. Beni sertçe becerirken, boşalmadan hemen önce kasları taş gibi sertleşirken başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonra beni orgazmı boyunca becerdi ve onun boşalmasını kalçalarımnda hissedebiliyordum, ikimizin de zevkinin kalın bir karışımı her tarafıma yayılıyordu. O zaman bunun sonun başlangıcı olduğunu fark etmemiştim. Ne kadar çabuk parçalanacağının farkında değildim. Öyle olsaydı belki daha sıkı tutunurdum. Belki onu kendime çeker ve asla bırakmamayı öğrenirdim. Ama bilmiyordum. Belki de ben durdurabilirdim, ama bunun yerine geldiğini görmemeyi seçtim.

Aptal olmayı seçtim.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Günün geri kalanında yataktan çıkmadık. Uykudan sevişmeye, sevişmeden uykuya sürüklendik ve tekrar geri döndük. Cumartesi günü beni yemek masasına ve oturma odasındaki halının üzerine yatırdı. Dizlerim morarana ve çizilene kadar ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Pazar sabahı beni yumuşak ve yavaş bir şekilde becerdikten sonra kolunu boynuma doladı ve beni göğsüne bastırdı, böylece ben onun üzerine yayıldım. Tavana baktım, aldığı her nefeste ciğerlerinin genişlediğini ve altımda geri çekildiğini hissettim. Ellerimi havaya kaldırıp kaslarımı gerdim. O hafta sonu yaşananlardan dolayı omuzlarım ve boynum hâlâ ağrıyordu ve hareketi protesto ediyorlardı. Eklemlerim genel olarak ağrıyordu. Özellikle de kalçalarım ve dizlerim. Ama ellerime baktığımda, bileklerimin etrafındaki pembe ve kırmızı derinin çiğliği gözümünden kaçmadı. İzler, dövmeleer ya da markalar gibi dikkat çekiyordu. Onlara baktım, gelecek nesiller için onları ezberledim. Her işaret farklıydı, her seferinde. İki iz asla aynı değildi. İyileştiklerinde, sonsuza dek yok olacaktı.

"İşte böyle olmalı," diye fısıldadı kulağıma. "Başka hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Sadece birbirimize."

"Başka şeylere de ihtiyacımız var," dedim parmaklarımı avuçlarımda gezdirerek. "Fazla bir şey değil." Yüzünü saçlarıma bastırdı ve ben hiçbir şey söylemedim.

çünkü mahvetmek istemedim.

Pazartesi günü gitmeme izin verdi.

İstemediğini anlayabiliyordum. Onunla birlikte orada kalmamı ve başımı kalçasına koyarak ayaklarının dibinde diz çökmemi istediğini söyleyebilirim.

televizyon izledi. Hevesi geçtiğinde beni çıplak ve yatağa bağlı istediğini söyleyebilirdim. Ama bunu zaten bütün hafta sonu yapmıştık. Üç günlük oyun yeterli değildi ama idare etmek zorundaydı. Yeni boğazlı kazaklarımdan birini giydim ve morumsu yeni morlukları örtmek için boynunu yukarı çektim

ve boğazımdaki sararmış eski çürükler. Bileklerimdeki kırmızı izleri kapatmak için üzerime uzun kollu bir hırka aldım. Neyse ki üzerimde bıraktığı diğer tüm izler kıyafetlerimin altında kolayca gizlenebiliyordu. Ama yine de

Bütün gün bileklerimi kapalı tutmaya dikkat ettim. İki hafta önce Bir toplantı sırasında dikkatsiz davrandım ve kolum arkaya kaydı. İş arkadaşım Janice'i bileğime bakarken yakalayana kadar fark etmemiştim. Bunu tekrarlamak istemedim. İhtiyacım olan son şey insanların meraklanması ve hakkımda dedikodu yapmasıydı. Mümkün olduğunca uzun süre normal kalmam gerekiyordu.

En azından ne yapacağımıza karar verene kadar.

Kollarını belime doladı ve çenesini başımın üstüne yerleştirerek beni çıplak göğsüne doğru çekti. Onu görmezden geliyormuş gibi yaparak küpelerimi taktım ve bileklerime parfüm sıktım. Dolaptan bir çift ayakkabı almak için itmeye çalıştığımda, kollarını etrafımda sıktı.

"Bu gece geç saate kadar çalışma," dedi sesi kulağımda boğuklaşarak. Alay ettim ve kollarımı onunkilerin üzerinde kavuşturdum.

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedim, bir yanımda bana ne yapacağımı söylemesinden kesinlikle hoşlansa da. İnkâr etmiyorum - ses tonunun bu kadar sahiplenici olması hoşuma gidiyordu. Bu beni tahrik ediyordu. Ama aynı zamanda beni hayal kırıklığına uğratiyordu çünkü yeterli zaman yoktu. İkimizin de istediği şekilde onunla birlikte olmak için zaman yoktu. Bir rutin tutturmak zorundaydım. Şüpheli olmadan sapma yapamazdım. O benimle birlikte olduğundan beri normalden daha fazla hastalık izni almıştım. Dikkatleri üzerime çekmeye devam edemezdim. Sıcaklık düşene kadar olmazdı.

"Gelip seni yine oradan sürüklememi mi istiyorsun?" Derin sesi çok huysuz, aşırı büyümüş bir çocuk gibiydi. Ama aynı zamanda tehditkârdı, çünkü ciddi olduğunu biliyordum. Bunu tekrar yapacağını biliyordum. "Çünkü yapacağım."

"Hayır," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Artık bu yok."

"Bana hayır mı diyorsun?" diye sordu, elini kaldırdı ve gömleğimin kalın pamuğunun arasından göğsümü avuçladı.

"İşleri bu kadar zorlaştırma," dedim, ağzının boynuma erişmesini sağlamak için başımı eğerek. Ama o yemi yutmadı. Gömleğim ve dantelli sütyenim olmak üzere iki kat kumaşın arasından göğüs ucuma dokundu. Benim

Meme ucu hemen sertleşti ve bir an için gözlerimi kapatıp kısa bir an için kazanmasına izin verdim.

"Sen çığlık atana kadar burayı ısırarak istiyorum," diye fısıldadı, sert küçük tomurcuğu çimdikleyerek. İniltimi bastırdım çünkü ciddi olduğunu biliyordum. Beni saatlerce ısıracak, yalayacak ve taciz edecekti, ta ki ben yalvarıp çığlık atana ve

Durması için. En çok yalvarmamı ve ılık atmamı severdi. Her zaman hoşuna giderdi. Ama en kötüsü benim de bundan hoşlanmamdı. Hem de çok. Çok fazla.

"Kahve yaptın mı?" Havadaki cennet kokusunu çoktan almış olmama rağmen sordum. Tek düşünebildiğim, dikkatimi onun yapmaya çalıştığı şeyden başka yöne çekmeye çalışmaktı. Beni domaltmak ve sikmek için yalvartmaya çalışıyordu ama zamanım yoktu. Ona bunu sormak kulağa çok tuhaf geliyordu ama çok da evcildi. Geriye dönüp baktığımda, en çok o anları özliyorum. Seksi özliyorum elbette, vücudumdaki her kemikle birlikte. Ama arkadaşlığı da. Birlikte uyanmayı, birlikte yemek yemeyi ve ben duştayken kalkıp sabahları bana kahve yapmasını. Ondan bunu istemedim bile; bir sabah bana sürpriz yaptı ve sonra bu beklediğim bir şey haline geldi, her ne kadar bunu beklemiyormuş gibi davranmaya çalışsam da.

Bu küçük öngörülebilirlik kısıntısı çok bağımlılık yapıcıydı. Daha fazlasını istedim. Normallik istiyordum, ancak bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyordum. Ama o zamana kadar hiçbir şey yolunda değilmiş gibi davranmam, her şey dağılmanın eşiğinde değilmiş gibi davranmam gerekecekti. Bunu yapabilirdim. Rol yapmakta çok iyiydim.

"Hayır," diye yalan söyledi ve ben de kendi kendime gülümsedim. Sonunda gitmeme izin verdi ve ben de kaçtım. Hazırlanmayı bitirmek için aşağı indim. Birini çekti. Onun için satın aldığım kot pantolonları giydi ve hazır olduğunda mutfağa doğru yürüdü. Düğmelerini ilikleme zahmetine katlanmamıştı ve belinden göbek deliğine kadar uzanan koyu renk saçları en hafif tabiriyle dikkat dağıtıcıydı. Onu her yerinden öpmek istedim; geniş sırtından, kaslı göğsünden ve kirli yanaklarından. Ama yapmadım. Topuklu ayakkabılarımı giydim, eteğimi düzeltiltim ve kapının yanındaki aynada kendime baktım. Yüzüm biraz kızarmış olsa da iyi görünüyordum. Gözle görülür bir çürük var mı diye hızlıca kontrol ettim. Her şeyin tamam olduğuna kanaat getirdiğimde, döndüğümde onun bana paslanmaz çelik seyahat kupamı uzattığını gördüm. Boğazımda bir kahkaha fokurdayarak ona baktım. Bu onun için küçük bir şeydi, gülünecek kadar sıradan, ama yine de beni mutlu etti. Olması gerekenden daha fazla.

Parmaklarımı bardağın etrafında gezdirdim ama bana vermedi. Bunun yerine beni kendine çekti ve tatmin olana kadar onu öpmeye zorladı. Kıcımlı tuttu ve beni ona doğru zorladı ve ben de protesto için inledim. Kirli sakalı yüzümü gıdıkladı ve tırmaladı. Umurunda değildi. Gitmem gerekmeden önce benden alabileceği her şeyi almak istiyordu. Tek başına ne

yaptığını merak ediyordum.

bir gün. Umarım kendini meşgul edecek iyi bir yolu vardır. Çıldırmaya başladığını biliyordum. Tekrar yıkıcı olmaya başladığını biliyordum. Gittikçe

daha şiddetli ve sahiplenici. Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Daha sonra halledeceğimi düşünerek başka bir zamana erteliyordum. Bir şekilde kendi kendine çözüleceğini umuyordum.

İlk hatam.

Sonunda beni bıraktığında göğsüne bir tokat attım ve tekrar düşünmeden önce kahveyi kaptığım gibi dışarı fırladım. İşim birdenbire onunla kalmak kadar önemli görünmemeye başladı. Varlığı çok bağımlılık yapıcıydı. Kendime bunun çoğunlukla şehvet olduğunu söylüyordum ama böyle zamanlarda hissettiğim diğer tüm duygulardan daha güçlüydü. Şimdi bildiklerimi bilseydim, kalırdım. İşimi bırakır ve onunla kalmak için her şeyi yapardım. Hayatımı yeniden düzenlemek için yapacağım fedakârlığa değerdı. O zamanlar kendime bunu çözmeye çalıştığımı söylüyordum. Bunu planlamaya ve doğru şekilde yapmaya çalışıyordum. Ama zamanımız tükeniyordu. Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. İşlerin ne kadar çabuk değişebileceğini unutmuştum. Onlar bir anda değişir.

Ben arabama binerken garajın kapısında duruyordu. Garaj kapısı açılana ve ben geri geri çıkana kadar bilerek ona bakmadım. Ona karşılık vermediği hızlı bir öpücük kondurdum. Arabayı caddeye çektim ve gözlerimi gererek onu göremeyene kadar izledim.

Garaj kapısı gürültüyle arkamdan kapandı. Etrafa bakındım. Çiseleyen, gri bir sabahtı ve kaldırımında kimse yoktu. Kimse izliyor ya da dikkat ediyor gibi görünmüyordu. Meraklı gözler hissetmedim. Memnun bir şekilde arabayı vites taktım ve şehir merkezine doğru yöneldim.

Kahve tercih ettiğimden daha sertti, ama onun yapma şekline alışmaya başlamıştım. Sadece kahve için sakladığım vanilyalı badem sütüyle tatlandırmıştı. Yine de yeterli değildi. Sevgiğimden biraz daha acıydı. Ama yine de sıcak kahveyi yudumladım çünkü o yapmıştı. Bunun için ona teşekkür etmediğimi fark ettim. Daha sonra bunun için beni cezalandırıp cezalandırmayacağını merak ettim. Bu her şeye değerdı. Ama yine de kendimi biraz suçlu hissettim. Bunu takdir ettiğimi bilmesini istedim. İşe yaramaz ya da boş biri olmadığını bilmesini istiyordum. Bu duyguların yerleşmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Elleriyle çalışmaya, bir şeyler inşa etmeye ve yapmaya alışkındı. I

her zaman böyle olmayacağını bilmesini istiyordu ama o da bunu biliyordu.

Hâlâ ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorduk.

Parfümümün güçlü kokusundan bile onun kokusunu bütün sabah tenimde hissedebiliyordum. Daktilo yazarken, fotokopi çekerken ve telefon görüşmeleri yaparken dikkatimi dağıtıyordu. Birkaç dakikada bir kollarımı çekiştiriyor, izleri hâlâ kapattıklarından emin oluyordum. Yavaş ama emin adımlarla bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. O sabah tırnaklarımı kesmeyi unutmuştum ve bazıları o hafta sonu kırdığım, iplere ve karyola çerçevesine batırdığım için hâlâ yırtıktı. Pazartesi günkü toplantıda otururken, rakamlara ve piyasa tahminlerine dikkat etmeye çalışarak ama çoğunlukla

Odanın köşesindeki plastik palmye ağacını ve Elliot'ı düşünüyordum. Vücudunu, uzun uzuvlarını, sert ellerini ve şeytani gülümsemesini düşündüm. Yaptığımız onca şeyi ve daha yapacak onca şey olduğunu düşündüm. Toplantı sona erdiğinde ıslanmıştım ve onu özleyordum.

Sadece öğle yemeği vaktiydi. Günün sadece yarısı bitmişti. Ofisten dışarı adımımı attığımda serin hava yüzüme çarptığında rahat bir nefes aldım. Caddenin karşısındaki kafeden her zamanki ıspanaklı salatamı ve buzlu çayımı alıp ofise dönmek niyetindeydim. Bütün gün dikkatim dağınıktı.

Sabahtı ve kalkıp biraz hareket etmem gerekiyordu. Ama otoparkta dururken aklıma aniden bir fikir geldi. Anahtarlarımı elimde sıkarak metalin tenimi kesmesine izin verdim. Bir an için arabama gidip kendimi rahatlatmak için mastürbasyon yapmayı düşündüm. Onurlu bir davranış değildi. Akıllıca da değildi. Ama yardımı olurdu. Arka koltukta biraz aşağı ve kirli olmak dikkatimi toplamama yardımcı olabilirdi ama riskliydi.

"Joan? Joan Vasquez?" dedi bir ses, derin bir ses. Tanıdık olmayan bir ses.

Ofisten biri olduğunu düşünerek hiç düşünmeden baktım. Ama değildi. Önümde siyah bir sedan vardı ve içinde bir adam, yüzünü hafızamda canlandıramasam da beni tanıyormuş gibi bana bakan bir adam vardı. Kaşlarımı kaldırdım ve ona baktım, soluk mavi düğmeli gömleğini, ucuz kravatını ve hafif buruşuk ve kötü oturan koyu renk takım elbise ceketini alırken kalp atışlarım hızlandı. İlk düşüncem polise benzediği idi. Daha doğrusu bir dedektife.

"Beni hatırladın mı?" dedi, kolunu kartın kapısına dayadı ve yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bana baktı. Benden bir şey istiyordu. Ama ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Dedektif Wilson. Ben ve benim

Ortak birkaç hafta önce sizi görmeye geldi," diye ekledi biraz gülümseyerek ve hafif çarpık ön dişlerini göstererek. "Sana kartımı verdi." Çocuksu ama erkeksi bir şekilde sevimliydi ve onu hemen hatırladım. Kapımın eşiğinde dururken bana nasıl baktığını hatırladım. Sanki benim için endişeleniyor ve beni önemsiyordu. Ama bu onun işiydi. Aynı zamanda yalanları gerçeklerden ayırmak da onun işiydi. Zararsız görünüyordu ama değildi. Kesinlikle değildi.

"Oh," dedim, hemen kendimi gergin hissettim. Ne istediğini bilmiyordum ve onu görmekten kesinlikle hoşlanmıyordum, özellikle de işimde. Beni nerede bulacağını bilmesinden de hoşlanmıyordum, gerçi bunu öğrenmenin yeterince kolay olduğunu sanıyordum. Kendime normal olmam gerektiğini hatırlattım. Evinden binlerce kilometre uzağa koşup, beni bulmaya çalışan normal bir uyumsuz insan. geçmişimden kaçmak. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kendimi toparladım ama ruh halimdeki değişikliği gizleme zahmetine girmedim. O kötü zamanların hatırlatılmasından hoşlanmadığımı görmesini istedim. Bana hatırlattığı için kendini kötü hissetmesini istedim. Benim için üzülmeye devam etmesini istedim. Benim için ne kadar üzülsün, benden o kadar az şüphelenecekti. Bana acınmasından her zaman nefret etmişimdir ama mecbur kalırsam buna katlanabilirdim.

"Nasılsın?" diye sordu kaşlarını çatarak ve dikkatle bana bakarak. Gözlerimi yere indirdim, hâlâ üzgünmüş gibi davranıyordum. Onun beni koruma ihtiyacıyla oynamak kolay olurdu. Bahse girerim bir mil genişliğinde bir Süpermen kompleksi vardı. H a y a t ı m d a çok fazla polisle tanışmadım, ama deneyimlerime göre onlar her şeyden çok yardım etmek istiyorlar. Yanlışları düzeltmek ve gerçekten olmayan yerde adaleti bulmak istiyorlar. Bu gerçekten onur verici. Ama aynı zamanda o anda başıma bela oldu.

"İyiyim," diye cevap verdim ve hafifçe omuz silkerek omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Her şey yolunda."

"Haber yok," dedi elini kaldırarak. "Yine de olacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, beynimde sessiz bir telaş hissettim.

"Yakında. Onu yakında yakalayacağız," diye başını salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, bir hata yapacak. Hata yapacak ve hata yaptığında onu yakalayacağız."

"Umarım öyledir," dedim ve sokağın karşısındaki kafeye baktım. Kaçmak istiyordum ama ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Doğru olmasa bile zararsız olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Samimi

görünüyordu. Ama aynı zamanda biliyordum ki

beni görmeye gelmesinin bir nedeni olduğunu düşündüm. Beni düşünüyor olmalıydı. Benim iyiliğimle ilgileniyor olmalı. Bunu kullanabilirdim. "İstedığınız başka bir şey var mıydı, Dedektif?"

"Hayır, sadece kontrol etmek istedim," dedi. "Seni son gördüğümde sarsılmış gibiydin."

"Ben sadece hayatımı yaşıyorum," dedim omuz silkerek. "Saklanıp korkunun beni alt etmesine izin vermeyeceğim." Gözlerimi kaldırıp onunkilerle buluşturdum. Bakışlarımın onun üzerinde biraz fazla kalmasına izin verdim. Gözlerini kaçırmıyor ve şüphelerimin doğru olduğuna dair bir his var içimde. Bir sebepten dolayı işinin ötesine geçiyor. Ve o sebep benim. "Bütün bu yolu beni kontrol etmek için mi geldin?" Hafifçe sordum. Utangaç bir şekilde gülümsedi, başını eğdi ve başka tarafa baktı. Bunun kesinlikle flört olduğuna karar verdim. Garip ve tuhaftı ama kesinlikle flört ediyordu.

"Hayır," diye yalan söyledi başını sallayarak. "Buralardaydım ve size kısa bir bilgi vereyim dedim."

"Bunu sık sık yapar mısın?" Arabaya yaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum, sanki ben de onun kadar gergindim. "Hiç tanımadığın biri için böyle zahmete girer misin?"

"Her zaman değil," dedi burnunu şirin bir şekilde kıvrarak. Onda bir şeyler olduğunu fark ettim. O da bunu biliyordu. Her ne kadar utangaçtı, bazı kadınların onu çekici bulduğunu biliyordu. Küçük bir oyunu vardı ve bunu benim üzerimde kullanmaya çalışıyordu. "Ama bazı kurbanlar buna değer." 'Kurbanlar' kelimesini duyunca kaşlarımı çattım ve o da yanlış bir adım attığını hemen anladı.

"Kurban, ha?" dedim ve flört teklifini bir anda geri çevirdim. Bu kelimenin beni hâlâ bu kadar etkileyebilmesine sinirlenmiştim. Yıllar geçmişti ve ben hâlâ bundan hoşlanmıyordum. Yıllar geçmişti ama bana acınmayı ve ters bakışları hak eden zavallı, hasarlı biri gibi bakılmasını istemiyordum. Hayır.

Uzun zamandır kimse bana kurban dememişti ve ben de böyle olmasını tercih ediyordum. "Ben-" diye başladı ve sonra durdu. "Öyle demek istemedim."

"Buraya geldiğiniz için minnettarım ama ben iyiyim," dedim umursamaz bir tavırla. "Yine de öğle tatilindeyim, bu yüzden gitmem gerekiyor." O daha tek kelime edemeden dönüp arabasının arkasından dolaştım ve onu tamamen görmezden gelerek otoparktan kafeye doğru ilerledim.

"Hey, bekle!" diye seslendi arkamdan ama ben yürümeye devam ettim.

"Bayan Vasquez!" Adımı söylediğini duyunca gülümsemekten kendimi alamadım,

Çünkü onu kandırdığımı biliyordum. Onun hakkında daha az düşünmeme dayanamazdı. Onu sevmemi istiyordu. Ve bu onu zayıflattı. Benim zayıf olduğumu düşünüyordu ama aslında güçlü olan bendim. "Joan!" diye seslendi, ben cevap vermeyince. Otoparkın sonuna geldim ve sağıma soluma bakarak caddede trafik olup olmadığını kontrol ettim. Her iki şeritten de vızır vızır geçen arabalar caddenin karşısına geçmemi engelliyordu. Trafiğin durmasını sabırsızlıkla bekliyormuş gibi yaparken bile sessiz bir dua okudum. Yanımda bir araba durdu ve gülümsememek için yanaklarımı ısırdım. Arabanın kapısını açtığını duydum ve kendimi hazırladım. "Özür dilemek zorunda mıyım? İzin ver özür dileyeyim," dedi ve sonunda ona merhamet edip bir bakış attım. Dirseklerini tavana dayamış, arabaya yaslanmıştı. O kadar pişman görünüyordu ki onu manipüle ettiğim için neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

Neredeyse.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedim.

"O zaman neden yapmalıymışım gibi hissediyorum?" diye karşılık verdi kaşlarını yeniden çatarak. "Seni kırmak istememiştim, gerçekten." Yolda yanımızdan bir araba geçti ve saçlarım yüzümün etrafında uçuştı. Dikkatimi dağıttığı için mutlu bir şekilde elimi kaldırıp fırçaladım. Gözleri hareketlerimi izliyordu ve ben onun zayıflığına daha da ikna olmuşum.

"Bırak seni ben götüreyim. Nereye gidiyorsan."

"Arabaya ihtiyacım yok."

"Lütfen. Bana izin ver. Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim." "Nereye istersen mi?" Tekrar küçük bir gülümsemeye izin vererek sordum.

"Evet," dedi ve yüzündeki umudu görebiliyordum.

"Tamam," dedim hafifçe, sanki benim için zor bir şeymiş gibi. Kapıyı açtım ve o da hızla arabanın içine girip yolcu koltuğundaki boş kola şişelerini ve kalın klasörleri benim için temizledi. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, acaba bir hata mı yapıyorum yoksa Hayır. Ama dedektiften alabildiğim kadar çok bilgi almak benim için daha önemliydi. Ne kadarını bildiğini bilmiyordum. Elliot'a ne kadar yakın olduklarını, onu bulmaya ne kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Suç ortağının kim olduğunu ve diğer kaçak mahkuma ne olduğunu bulmaya ne kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Onu yeterince derine gömmüştük, çok endişelenmiyordum ama hiçbir şey kesin değildi. Biraz huzur bulmak için adamın yanında birkaç dakika geçirmeye değerdi. En azından kendime böyle söyledim.

"Tamam," dedi, otoparkın girişinde durup öne doğru eğilerek trafiği kontrol etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Sola dön," dedim, çantamı kucağıma yerleştirirken.

"Evet hanımefendi," dedi gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla. Ona bu kadar yakın otururken tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum, hiç de kötü kokmayan baharatlı, naneli bir kokuydu. Aslında oldukça güzel kokuyordu. Trafiği izlerken onu inceledim, çenesindeki saat beş gölgesini ve cildinin hafif zeytin rengini inceledim. Hiç şüphesiz çekici bir adamdı. Tam da benim

Karanlık yıllarımda, amım yanıyormuş gibi farklı erkeklerle ve farklı isimlerle şehirde koşturduğum yıllarda. O zamanlar eğlenceliydi, ama sadece Elliot'a verdiği acı yüzünden. Yine de bir daha asla başka bir erkeği Elliot'ın yerine kullanmak istemedim. Asla o kadar tatmin edici değildi. Gerçek olana tekrar sahiptim; onu başka bir erkekte bulmaya çalışmama gerek yoktu.

Başka biri.

Yola çıkar çıkmaz, "Şimdi şuraya çek," dedim. Birkaç metre ilerideki kafenin girişini işaret ettim.

"Burada mı?" diye sordu ve sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. Çok mutlu bir sürpriz değildi ama yine de gülmeme neden oldu.

"Evet, işte," diye kıkırdadım. Gerçekten kıkırdadım. Ses çok anlamsızdı ama aynı zamanda istemsizdi.

"Kahretsin," dedi gülerek, kafenin otoparkına doğru keskin bir sağ dönüş yaparken.

"Sana arabaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim."

"Bu konuda haklıydın," dedi ve hızla açık bir park yerine dönerken başını salladı. "Ama beni kandırdığına göre, sanırım bana borçlusun," dedi ve arabayı park ettikten sonra koltuğunda dönüp bana bakarak Park. Yutkundum, sözleri üzerimde tuhaf bir etki yaratmıştı. Birden içimde Elliot'ın bundan pek hoşlanmayacağına dair bir his belirdi. Aslında, bundan hiç hoşlanmayacağından oldukça emindim.

"Sana borçlu muyum?" Elimden geldiğince masum bir şekilde sordum.

"Evet," diye yavaşça başını salladı, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyordu. "Sana öğle yemeği ısmarlayayım." Düşünüyormuş gibi yaparak dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

"Hayır," dedim ve yüzünün düşmesini izledim. Hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki neredeyse sevimliydi. "Öğle yemeğimi satın alamazsın ama benimle öğle yemeği yer misin?" Anında canlanınca gülümsedim. Bu neredeyse

çok kolaydı. Ama arabadan inerken kendime dikkatli olmam gerektiğini söyledim. Ben de

dikkatli olmam gerekiyordu çünkü çıplak ayakla kızgın kömürlerin üzerinde yürüyordum. En iyisi fazla ukalalaşmamaktı. Onu tıbbi bir deney gibi dürtmek ve dürtmek istesem bile soğukkanlı olmak en iyisiydi. Neredeyse çok eğleneliydi.

Ben her zamanki öğle yemeğimi sipariş ettim, o da bir sandviç ve kola aldı ve pencere kenarına oturduk. Manzara çok övünülecek bir şey değildi ama en azından soğuk havanın dışındaydı. Salatamdan aldım ve yerken onu izledim. Düşmanla yemek yemek, düşmanla uyumak kadar kötü değildi, diye düşündüm. Hâlâ çok kötü bir şey yapmıyordum, bu yüzden biraz daha zorlamaya karar verdim. "Yani bunca zamandır beni mi düşünüyordun?" Çatalıma kurutulmuş bir yaban mersini atarak sordum. "Son birkaç haftadır nasıl olduğumu mu merak ediyordun?"

"Hayır," dedi ama sonra bana bir gülümseme attı ve yalan söylediğini anladım. "Sadece bu sabah seni düşündüm. Ve hiç takip etmediğimizi fark ettim."

"Arayabilirdin."

"Ya cevap vermeseydin? Yeterince yaklaştım, duracağımı düşündüm. tarafından."

"Ortağın nerede?" Ben de ona uyararak sordum. "Siz ikiniz genellikle bir takım mı?"

"Meşgul," dedi, gözlerini hâlâ bir kilim gibi yatan hindi sopasına dikerek. "Başka bir dava üzerinde çalışıyor."

"Yani durup dururken beni düşünüyordun." Buzlu çayımdan bir yudum aldım, dudaklarımı pipetin etrafına doladım. Yutkundum ve yüzünü izledim. Gözleri biraz seğirdi ve neredeyse kaçırıyordum. Neredeyse. "Belki Yeni bir bilgin mi var? Başa çıkamayacağımı düşündüğün için bana söylemek istemediğin yeni bir bilgi mi?"

"Hayır," dedi tekrar, ellerini peçetesine silerken.

"Bunu çok söylüyorsun. 'Hayır'. Ama sana inanıyor muyum bilmiyorum," dedim ve çatalımı bırakıp ona sabırlı bir bakış attım. Sanki gerçeği duymak için bütün gün orada bekleyebilirmişim gibi.

"Federaller benim gibi alçakgönüllü bir Seattle dedektifine gün yüzü göstermezler," dedi patates cipsini çıtırdatarak. "Ama sanırım hiçbir şey bilmediğimi söylemek tamamen doğru olmaz."

"Federaller mi?" İlgimi hemen çekerek sordum.

"Pislik herif eyalet sınırlarını atladı," dedi, bana tekrar dikkatle baktı, böylece doğruyu söylediğini anladım. Artık gözlerini gözlerimden

kaçırıyor. "Ama

Kansas'tan beri ondan bir iz yok."

"Kansas mı?" Kendimi bu ismi ağzımdan kaçırmaktan alıkoyamıyorum. İlk eğilimim zihnimi herhangi bir örnek için taramaktı, herhangi bir hata, nerede

fark edilebilirdi. Dikkatli olduğumuzu sanıyordum ama çok dikkatli olmak imkânsızdı. Wilson ya da ortağının onlara Denver'da olduğumu söylediğini ne zaman hatırlayacaklarını da merak ediyordum. Onun görüldüğü yere bu kadar yakın seyahat etmemin tesadüften öte bir şey olduğunu düşünürler miydi? Eğer biri onu bir şekilde Denver'da görürse, mahvolurduk.

"Bunu sana söylememeliydim," dedi iç çekerek. "Seni korkutmaya çalışmıyorum."

"Korkmuyorum," dedim ve çatalımı tekrar elime aldım. Ispanağın tadı dilimde toz gibi kalsa da bir ısırık daha aldım. Ama kendime, eğer federallerin Elliot'ın kaçmasına kimin yardım ettiği ya da Lassiter'a ne olduğu konusunda bir fikri varsa, kapımı Wilson'ın değil onların çalacağını söyledim. Ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Teksas ve Oklahoma'da da görülmüş, yani soruşturma devam ediyor. Sadece içlerinden birinin çuvalldamasını bekliyoruz," dedi ve sözleri karşısında durakladım. "Bu da olacak. Pritchard ve birlikte kaçtığı adamın ikisi de şiddet eğilimli suçlular. Dikkat çekmemeleri mümkün değil. Kendilerine yardım edemezler. Umarım başka birinin başına kötü bir şey gelmeden parmaklıklar ardına geri dönerler."

"Evet," diye mırıldandım, kendimi bir ısırık daha almaya zorlayarak. "Ne düşünüyorsun? Nerede oldukları hakkında?" Bir dakika sonra, biraz daha içtikten sonra sordum.

kuru boğazımı yatıştırmak için çay.

"Buraya yakın bir yerde değil," dedi güven verici bir şekilde. "Bu kadar kuzeye geldiğine dair hiçbir işaret yok."

"Henüz. Henüz bir işaret yok," diyerek onu düzelttim. O noktada, bunun gerçekten de sadece bir zaman meselesi olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Fark edilmemek için her şeyi yapıyordum ama hata yapmanın o kadar çok farklı yolu vardı ki. Elliot evden gizlice çıkmaya başlamıştı bile. Gün boyunca ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu kadar aptalca bir şey yapacağını düşünmemiştim ama aklına bir şey yapmak geldiğinde onu durdurmak çok zordu. Bizi bir arada tutmak için her şeyi yapacağına söz vermişti ama tüm dünya bizi ele geçirmeye çalışıyordu. Yanlış bir hareket yaparsak mahvolurduk.

Bir şeylerin olması gerekiyordu. Bir şeyler yapılmalıydı.

Sadece bunu yapacak gücü toplamam gerekiyordu.

"Böyle düşünme," dedi Wilson, öne doğru eğilerek ve elini dirseklerimi masaya koydum. Küçük masa bu hareketle sarsıldı ve çayım bardağıma sıçradı. "Sisteme güven. Bana güven." Dudaklarıma yayılan alaycı gülümsemeye engel olamadım. Bunu saklamanın bir yolu yoktu; o noktada çok fazla alaycıydım. Wilson ne kadar samimi olduğunu düşünürse düşünsün, buna inanamayacak kadar bıkmıştım. Beni Elliot'tan koruyacak hiçbir şey yoktu. Hiç olmamıştı. Asla da olmayacaktı.

"Kendimden başka kimseye güvenmiyorum," dedim ve bu tüm öğleden sonra söylediğim en doğru şeydi.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Bana yalan söylüyordu.

Kapıdan girdiği andan itibaren yalan söylüyordu. Karanlıkta oturmuş onu bekliyordum. Oyalandığım ve kendimi meşgul tutmaya çalıştığım bir günün ardından eve gelmesini bekliyordum. Geri sayıyordum.

lanet olası saatler. Sabah o gittiğinde hapishane rutinime başladım - yüzlerce mekik, şınav ve squat. Kaslarım yanana ve sonra uyuşana kadar çalıştım. Sonra duş aldım ve mastürbasyon yaptım çünkü bu ikinci doğamdı. Sonra mutfakı temizledim ve yatağı yaptım. Sonra hapishanede yaptığım gibi rafındaki hukuk kitaplarından birini okumaya çalıştım. Ama okuyamadım. Onun yerine dolabına girdim ve ellerimi giysilerinin üzerinde gezdirdim. Bu bir alışkanlık haline gelmişti ama karşı koyamıyordum. Eşyalarına dokunmak hoşuma gidiyordu. Onun kokusuyla dolu, dağınık, sessiz, kapalı bir alanda olmak hoşuma gidiyordu. Geride durup bir süre baktım, kaosu içime çektim.

Büyükannem büyürken kıyafetlerini renklerine ve durumlarına göre düzenlerdi. Kilise elbiseleri hemşire üniformasının yanına asılmazdı, asla. Joanie öyle yapmazdı ama onun da çok daha fazla kıyafeti vardı. Elbiseleri, etekleri ve bluzları vardı, hepsi tıka basa doluydu ve taşmıştı. Onda Düzinelerce renkli eşarp, şeffaf plastik kutularda rekabetçi mayolar ve daha dar bikiniler ve rafta yığılı tasarımcı çantaları. Ayakkabıları ister istemez etrafa savrulmuştu, bazıları üst üste yığılmış, diğerleri ise uyumsuz bir şekilde

yığırlar. Giyemeyeceği kadar çok ayakkabısı vardı. Kutularda hiç giymediği ayakkabıları bile vardı. Ve her şey pahalıydı çünkü parası olmaya ve onu kendisi için harcamaya alışkındı. Kıyafetler pahalı ve pahalı kokuyordu, çünkü onun gibi kokuyorlardı ve o da pahalı kokuyordu.

En sevdiğim parça Seattle'a döndüğümüzün üçüncü günü giydiği elbiseydi. İki gün boyunca çıplak yatmıştık ve sonunda kalkıp duş almış ve üzerine bir şeyler giymişti. Kolları firfırlı ve etekleri baldırlarına kadar inen sade mavi bir elbise seçmişti. Giyinmesine izin verdim çünkü kontrolün onda olduğunu düşünmesini istiyordum. İsteddiği her şeyi yapabileceğini düşünmesini istiyordum. Bu onun yeni hayatıydı.

inşa edecektik. Kurallar vardı. O benim kadınımdı ama kölem değildi. Tasma yok. Şiddet yok. Ama seviştiğimizde her şey serbestti. Bu yüzden çıplak kalmasını ve benim için hazır olmasını istememe rağmen giyinmesine izin verdim. Ama çok geçmeden bunun kesinlikle daha iyi olduğunu keşfettim.

bir şey giydiğinde. Kumaşın yırtılma sesi çok tatmin edici. Bağırsaklarımın derinliklerinde bir şey hissetmeme neden oluyor, onu ilk kez becerdiğim zamana yakın bir şey. Ama bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum çünkü bunun olduğunu unutmak istediğini biliyorum. Böylesi daha iyi.

Sonrasında suratını astı ve dikişi yırttığım için kızdı ama elbiseyi parçaladığım için beni azarlarken söylediği gibi çöpe atmamıştı. Onu dolabının arkasında, diğer elbiseler gibi asılı buldum. Askıdan indirdim ve ince mavi kumaşı parmaklarımın arasında gezdirerek anıyı yeniden yaşadım. Onu mutfakta, yalınayak, sırtı bana dönük, saçları başının üstünde düğümlenmiş ve boynu çıplak bir halde görebiliyordum. Dudaklarımın altında teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Elimi bacaklarının arasına soktuğumda omuzlarının nasıl gerildiğini ve meme uçlarının nasıl sertleştiğini hatırlayabiliyordum. Elimi bacaklarının arasından geçirdiğimde elbisesini ve göğüslerini ortaya çıkardı, ben de sikimi içine soktum.

Güzel bir anıydı. Çok güzeldi.

Bir süre sonra elbiseyi askıya geri koydum ve yerine yerleştirdim. Sonra tıpkı onun bıraktığı gibi dolabın kapısını arkamdan kapattım. Ondan çok uzun zamandır uzaktaydım. Ona yakın hissetmeyi seviyordum. Onun evindeydim ama bu oraya ait olduğum anlamına gelmiyordu. Birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen bana hâlâ yabancı geliyordu. Benim yerimmiş gibi hissetmiyordum, çünkü değildi. Burası oydu, tamamen onun. Onunla çevrili olmak hoşuma gidiyordu. Bazen.

Diğer zamanlarda kendimi çok sabırsız hissettim. Pencereden dışarı baktığımda gördüğüm şey bana tanıdık gelmiyordu. Güneş yoktu, sıcaklık yoktu, ev yoktu. Hapishaneden çıktığımda böyle şeyler umurumda değildi. Tek umursadığım dışarı çıkmak ve ona geri dönmektir. Bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yaptım. İstedikimi elde etmek için yalan söyledim. Kendi güvenliğimi sağlamak için öldürdüm. Daha da önemlisi, onun için öldürdüm. O beni istiyordu. O zamanlar önemli olan tek şey buydu. Çok çaresizdim. Çaresizlik bir adama çılgınca şeyler yaptırır.

Aşk da öyle.

Ama ne kadar uzun süre oturursam, her sabah gidişini ne kadar uzun süre izlersem, dönmesini ne kadar uzun süre beklersem, dürtülerim de o

kadar artıyor. Kötü düşünceler her şeyi ele geçiriyor ve nasıl iyi olunacağını hatırlamayı zorlaştırıyor.

Bir gece önce aptallık etmişim. Bunu biliyordum. Evden ayrılmamalıyım. Onun ofisine giden otobüse binmemeliydim ve yüzümü yabancıların görmesi için. Ama doğru düşünemiyordum. Sadece dürtülerimi düşünüyordum. Başımı belaya sokacak olan şey dürtüler ve bunu biliyorum. Ama durduramıyorum. Elimi kıyafetlerinin üzerinde gezdirip Bir şeyler başa çıkmanın bir yoluydu ama yeterli değildi. Bunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Ama ona söyleyemedim. Onun bilmesini istemedim. Sabahları onun yanında uyanan bir adam olmakla, öldürmeyi, acıyı ve ölümü düşünen bir adam olmak arasında ne kadar ince bir çizgi olduğunu yüksek sesle itiraf etmek istemedim. çirkinliği pazar gazetesini okumak kadar normaldi. Bana baktığında iki yıl önceki adamı görmesini istemiyordum. Değişmeye çalışan bir adam, onun dünyasına ait olmak için elinden gelen her şeyi yapan bir adam görmesini istiyordum.

Yine de değişimi hissedebiliyordum. Değişimin içime sızdığını hissedebiliyordum. Bir şeyler yaklaşıyordu. Yakında taşınmamız gerekecekti. Bunu biliyordum. Seattle'da rahat edemezdik. Her şey şeftali ve kremaymış gibi davranmaya devam edemez ve bunun patlamasını bekleyemezdik. Rol yapmakta çok iyi olmaya başlamıştık. Acaba o da bunu görebiliyor muydu? Karanlıkta koltukta oturup onun eve gelmesini beklerken, acaba planlar yapıyordu. Nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı şimdiden düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Onu her yerde takip ederdim. Eve geri dönemeyeceğimizi biliyordum. Büyük Teksas eyaleti de kopup körfeze sürüklenebilirdi, çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum, bu hayatta değil. Beni hapishaneye geri götürmeye kalkarlarsa savaşır ve öldürebildiğim kadarını öldürürdüm. Onlar Joanie'mle nihayet sahip olduğum her şeyi elimden alamadan öldürdüm. Ve giderken onu da yanımda götüreceğim.

Yanımdaki lamba saat gibi akşam 7:05'te yanıyordu. Yatak odası ve mutfaktaki ışıklarla birlikte lambayı da zamanlayıcıya bağlamıştı. Bu da Ev aydınlandı ve hastalıklı düşüncelerimden uyandım. Kötü düşünceleri durduramadığım kadar, bencilce onu istemekten de kendimi alıkoyamıyordum. Onun hayatını defalarca mahvetmişim ama gitmesine izin veremezdim. Bırakamazdım. Her şeyden vazgeçebilirdim, her şeyden. Bu benim için çok baktandı ve bunu şimdi biliyorum. Seattle'daki o günleri düşündüğümde, kare bir çiviye yuvarlak bir deliğe sığdırmaya çalışmamın aptalca olduğunu biliyorum. İşin komik yanı, bensiz de gayet iyi olabilirdi. O çok güzel,

Akıllı, zengin. Bana hiç ihtiyacı olmadı. Kapısını çaldığımda getirdiğim belaya hiç ihtiyacı olmadı.

Ve denesem bile sorun çıkarmayı bırakamazdım.

Saat 7:30 olduğunda parmaklarımı teker teker çıtlattım. Tüm vücudumun gerildiğini hissedebiliyordum. Geç saatlere kadar dışarıda kalması hoşuma gitmiyordu.

Normalde o zamana kadar onun için yemek yapmaya başladım ama evde hiçbir şey yoktu. O hafta sonu yaptığımız maraton seansı sırasında evi temizlemiştik. Seksin bu kadar aç ve susuz bırakması inanılmazdı.

birilerini yapmak. Bir bütün kızarmış tavuk ve iki bifteğin yanı sıra süslü küçük patatesler, mısır ve çiftçi pazarından aldığı çalı fasulyelerini de tüketmiştik. Hiç param yok ve onun dolabının altındaki gizli metal kutudan para almak istemiyorum.

küçük bir yirmilik rulosu vardı, bu yüzden bir şey sipariş etmeye zahmet etmedim. Ayrıca, bu çok riskliydi.

Seattle'a geldiğimden beri yüzüncü kez, bu şekilde daha ne kadar yaşayabileceğimi merak ediyorum. Bir insan kafeste çok uzun süre kalamaz. En azından benim gibi bir adam. Ben zaten bir kafeste kaldım, çünkü beni kilitlediler. I

Joanie'nin beni içeri kilitlemek istemediğini biliyordum ama elinde değildi. Benim için korkuyordu. Evi terk ettiğim ve kendimi tehlikeye attığım için kızgındı. Ama anlamıyordu. Anladığını sanıyordu ama anlamamıştı. O zaman ben de anlamamıştım.

Sonunda anahtarını kapıda duyduğumda bir rahatlama hissettim, neredeyse coşkulu bir mutluluk duygusu. Sahibinin bir günlüğüne uzaklaştığı yerden dönen bir köpeğin verdiği tepkiden çok da uzak olmadığı dikkatimden kaçmamıştı. Acınası bir durumdu ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu beni daha da kızdırdı. Saçlarından tutup onu irkiltmek, duvara çarpmak ve bana buna ne kadar değdiğini hatırlatana kadar onu becermek istememe neden oldu. Bunun yerine, o mutfağa doğru koştururken, topuklu ayakkabıları fayans zeminde tıkırdarken kendimi sandalyede oturmaya zorladım. Anahtarlarını tezgâha fırlattı ve bir çantayı güm diye yere bıraktı. Beş saniye bile dayanamadım. Ayağa kalktım ve mutfağın kapısına doğru yürüdüm ve kapıya yaslandım, gözlerim onu içine çekti.

Bana baktığı anda bunu hissettim.

"Merhaba," dedi ve gözlerinin arkasında beni hemen kaburgalarımın arasından vuran bir şey vardı. Ama sanki bunu benden gizleyebilecekmiş gibi gülümsedi. Yeni bir ruj sürdüğünü fark ettim. Onun

Dudakları pürüzsüz ve pembeydi. Saçları sırtına dökülmüştü ve trençkotu belinden kuşaklıydı, bu da onun mükemmel saat camı figürünü vurguluyordu. O kadar güzel görünüyordu ki yemeği tamamen unutmuştum. Pavlovcu bir köpeğe dönüşüyordum. Anahtarları kapıya dayandığında, arabası garaja girdiğinde salyalarım akmaya başlıyordu. Bundan hoşlanmıyordum ama durduramıyordum da. Onun evcil hayvanıydım, geri dönüp beni varlığıyla onurlandırmaya karar verene kadar volta atıyor ve sabırsızlanıyordum. Ve saatlerce bekledikten sonra, aniden geri döndü. Ama bu doğru değildi. Tüm sadaketime rağmen gülümsüyor ve benden bir şeyler saklıyordu. "Markete uğradım ve Bazı şeyler," dedi. "Muhtemelen acıkmışsındır."

"Ben yaparım," dedim mutfığa girerken. Ben ona doğru ilerlerken gülümsemesi biraz duraksadı ve sonra benden bir adım geri çekilerek paltosunu karıştırmaya başladı.

"Üstümü değiştireyim, sonra yaparım," dedi. "Senin için yemek yapmak istiyorum."

"Bütün gün bir bok yapmadım," dedim yüzünü inceleyerek. "Yemek yapabilirim." Gözlerini benimkilerden kaçırmak için yere indirdi, sonra tekrar bana baktı,

Sanki kendini zorluyordu. "Bir tava ve açık alev için benimle kavga mı edeceksin?" Başımı eğerek ona sordum.

"Hayır," diye mırıldandı. Bir kolumu uzattım ve onu belinden yakaladım. Onu kendime çektim ve yüzümü boynuna gömüp derin bir nefes aldım. Hafifçe soludu ve sonra kollarını kaburgalarımın doladı. Beni sıkıca kavradı ve ben de gözlerimi kapattım, ona duyduğum sevgi neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı. "Eve gelmeye ve senin burada olmana alışabilecek miyim bilmiyorum," dedi. Ne demek istediğini biliyordum ama yine de duymak tuhaftı. Küçük bir parçam, sürdüğü sürece tadını çıkarmamı söyledi. Önce çekildi, kollarını indirdi ve beni hafifçe itti. "Bunlardan kurtulmam gerek. yoksa çılgılık atacağım."

"Yemeği siktir et," dedim, elimi kalçasında gezdirdim ve sonra kıcını sıktım. "Soyun da amını yalayayım."

"Ben açım. Sen aç değil misin?" Gözlerini kaydırdı ve sonra benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi paltosunu karıştırdı. "Önce yemek yemeliyiz." Etrafımdan dolanıp oturma odasına doğru yürüdü ve ben de gitmesine izin verdim. Mutfakta tek başıma duruyordum ama onu takip etmek istiyordum. Onu yakalayıp ne haltlar döndüğünü öğrenmek isteyecektim ama yapmadım. Bana söylemesinin ne kadar süreceğini

görmek istedim.

kendi başına. Ne kadar sabırlı olabileceğimi bilmiyordum ama deneyecektim. Bir süreliğine bir oyun olabilirdi. Ama ben rekabetçiydım. Her zaman kazanmak için oynadım.

Lunch başladığı gibi garip bir şekilde

sona erdi.

Dedektif Wilson'la birlikte otoparka doğru yürüdüm ama ona beni geri götürmesine gerek olmadığını söyledim. Gülümsedi ve başını salladı.

"Bu, sağ salım döndüğünden emin olmak için seni izlememi engellemeyecek," dedi.

"İyi olacağıma eminim," dedim. "Beş yaşımdan beri karşıdan karşıya geçiyorum. Sanırım idare edebilirim."

"Sadece iki tarafa da bakmayı unutma," dedi, hâlâ flört ediyordu. "Yoksa seni kırmızı ışıktaki geçtiğin için tutuklamak zorunda kalırım."

"Jaywalking?" Güldüm. "Biraz çaresiz görünmeye başlıyorsunuz, Dedektif."

"Belki de öyleyimdir," dedi ve sonra utangaç küçük bir çocuk gibi başını eğdi. Ona karşı içimde bir sempati hissettim. Hangi ağaca havladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim neler yapabileceğim, sırlarımı korumak için neler yapabileceğim ve yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kısa bir an için başka bir hayata, Elliot'tan önceki bir hayata geri döndüm. Flört ettiğim, hoş çocuklarla çıktığım ve Cuma gecesi ne yaptığım dışında dünyada hiçbir şeyi umursamadığım bir hayat. Yine de bırakmam gerekiyordu. Diğer her şey gibi, onu da bıraktım.

Çünkü Elliot daha fazlasını ifade ediyordu. Elliot her şeydi. "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler," dedim.

"Sorun değil Joan," dedi ve adım dudaklarından dökülürken kulağa tuhaf geliyordu. Çok yakın, çok samimi hissettiriyordu. Belki de sadece söyleme şeklinden kaynaklanıyordu. "Bu arada bana Aaron diyebilirsin. Benim adım bu."

"Bildiğim iyi oldu, *Dedektif*," dedim, kelimeyi vurgulayarak. Sonra elimi kaldırdım ve sanki önceden hiç düşünmemişim gibi ona hafifçe el salladım. Sorun şuydu ki, yüzü değişti. Kaşları çatıldı ve gözleri keskinleşti. Hemen anladım. Kolum aşağı kaymıştı. Bileğimin etrafındaki kırmızı ve mor çürükler açıktaydı ve olabilecek en kötü zamanda

kendilerini göstermişlerdi. Neredeyse hiç hata yapmadan polisten kaçacaktım. Çok yaklaşmışım. Kolumu yan tarafıma bıraktım.

ve gördüklerini unutturmayacağını bilsem de ışıl ışıl g l msedim. "Geç kaldım," dedim ve sonra dönüp otoparktan caddeye doğru yürüdüm. Beni takip etmedi ve ben de arkama bakmaya cesaret edemedim. Ofisin görece güvenli ortamına geri dönene kadar yürümeye devam ettim.

Küçük bir hataydı ama yine de berbat bir şeydi.

Elliot aklımı okuyabiliyormuş gibi bana bakıyordu. Yemek boyunca bana bakıp durdu. Midem düğüm düğüm olsa da benim için pişirdiği somondan biraz yemek için kendimi zorladım. Ona Wilson'dan bahsetmem gerektiğini biliyordum ama buna değeeğini düşünmüyordum. Bu zahmete ve endişeye değeeğini düşünmüyordum. O zaten gergindi. Dedektifin hâlâ benimle ilgilendiğini bilmesine gerek yoktu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim ve ayağa kalkıp yarısı dolu tabağımı aldım. Dönüp mutfağa gittim ve tabağımı sıyırdım. Kendime sakın olmamı söyledim; bundan daha iyi bir yalancıydım. Birçok kez yalan söyledim ve hiç kimse bir şeyden ş phelenmedi. Ama riskler çok yüksek, hem benim için hem de Elliot için. Bu beni geriyor. Suyu açtım ve tabağı duruladım, akıp giden yemek parçalarına baktım. Elini alnımda hissettiğimde şaşkınlıkla irkildim.

"Ateşin yok," dedi.

"Karnım ağrıyor," dedim hemen. "Sanırım bugün çok fazla kahve içtim." Gözlerini hafifçe kıstı ve ben de onun içtiği kahveyi hatırladım. bu sabah bana yaptı. "Senin kahven değil," dedim karnını hafifçe dürterek. "Boktan şirket kahvesi. Bugün içinde tam yağlı süt içmek zorunda kaldım. Tam yağlı," dedim abartılı bir yüz ifadesiyle.

"ok şımarıksın, biliyorsun değil mi?" dedi ama yüzü yumuşadı. Gardının düştüğünü görebiliyordum ve kendimi rahatlamış hissettim. Bu geçecek, dedim kendime. Geçip gidebilirdi.

"Ben şımarık değilim. Sadece sevdiğim şeyi severim." Islak ellerimi sarı bulaşık havlusuna sildim. Sonra o gece ilk kez gerçekten istediğim şeyi yaptım - ona dokundum. Başımı omzuna koydum ve gözlerimi kapattım. "Somon gerçekten çok güzeldi," diye mırıldandım, kollarımı kaburgalarına dolayarak.

"Sen yemedin," dedi.

"Biraz yedim," diye itiraz ettim. "Neredeyse yarısını yedim."

"Saçmalık," diye karşılık verdi ama dokunuşumdan uzaklaşmadı. Tam tersine. Beni kucağına aldı ve ağırmışım gibi yukarı taşıdı.

Hiçbir şey. Karşı koymak istemeyerek ona doğru eğildim. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı ve beni hafifçe yatağın ortasına fırlattı.

"Mutfak çok dağınık," dedim. "Sen yemek yaptığına göre bulaşıkları yıkamalısın." "Sen hastasın. Ben yaparım," dedi, ellerini kalçalarımın yukarı kaydırarak ve

Parmaklarını belime geçirdi. Sütyenime ve külotuma kadar beni parça parça soydu. Ellerini tüm vücudumda gezdirirken kollarımı başımın üzerine attım. Kalçalarımı, karnımı ve kaburgalarımı okşadı. Göğüslerimden kaçındı ve külotumu çıkarmak için de hareket etmedi. Meme uçlarım sertleşmişti, amım ıslanmıştı ve tüylerim diken diken olmuştu ama beni usulca okşamayı bırakmadı. Kıyafetlerini de çıkarmadı ya da istediğim gibi üstüme uzanmadı. Dikişlerim patlayacak gibiydi. Sonunda eğildi ve beni alnımdan öptü. "Dinlen," dedi ve ayağa kalktı. "Alt katı temizleyeceğim ve sonra yukarı geleceğim." Kapıya doğru gitti ve bana bilmiş bir bakış attı. Ağzımı açıp kapadım, çünkü ona kalmasını söylemeye çok yaklaştım ama yalanımı ortaya çıkarmak istemiyordum. Bir dakika öylece durdu, sanki bir şey söylemem için bana meydan okuyordu. Ben bir şey söylemeyince ışığı söndürdü ve kapıyı arkasından k a p a t t ı . Merdivenlerden inerken onu dinledim ve sonra çılgın atacakmışım gibi hissederek yuvarlandım. Bunu bilerek yapmıştı.

Yalan söylediğimi biliyordu.

Şimdi bana acı çektirecekti.

Ondan sonra iki gün bana dokunmadı.

Üçüncü günün gecesinde, daha fazla dayanamadım. Gitmesine izin vermiyordu. Kendime bunun o kadar da büyük bir mesele olmadığını söyledim. Wilson benimle tekrar iletişime geçmeye çalışmamıştı ve muhtemelen de çalışmayacaktı. Elliot'a yemekten ve FBI'dan bahsetmenin bir zararı yoktu. Bu oyunları ne kadar uzun süre oynarsak o kadar zararlı olur diye düşündüm. Elbette ona ilk gece söylemeliydim. Bunu şimdi biliyorum, ama o zaman yalan neredeyse gerçek kadar kötü olurdu.

Yatağın ortasındaydı ve gözlerini tavana dikmişti. Banyonun kapısında durmuş, duştan çıktıktan sonra kurulanıyordum. Bornoz giyme ya da örtünme zahmetine girmedim. Yavaşça kurulandım, bana bakıp bakmayacağını görmek için bekledim. Ayağa kalkıp beni zorlayıp zorlamayacağını görmek için bekledim.

ona sataşmayı bırakması için. Yine de sakindi. Beni görmezden geliyormuş gibi davranıyordu. Bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. Havlumu bir kenara attım ve yatağa süründüm. O beni durduramadan üzerine çıktım.

"Ne yaptığını biliyorum," dedim, sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi dışarı çıkardım, bunun onu onlarla oynamaya ikna edeceğini umuyordum.

"Öyle mi?" diye sordu, cazibenin etkisiyle tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Yine de bana dokunmak için bir hamle yapmadı. Gözlerinin arkasında manik alevler titriyordu ve onu kırmaya çok yakın olduğumu biliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim, kalçalarımı belinin etrafında sıkarak. Öne doğru eğildim ve göğüslerimi göğsüne sürttüm ve ıslak saçlarımın omzumun üzerinden kaymasına izin verdim, böylece görebilecekti. Darbeyi yumuşatmaya çalıştığımı itiraf ediyorum, belki de işleri kendim için biraz daha kolaylaştırıyordum. Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. "Geçen gün bir polis beni görmeye geldi. Kapıya gelen polislerden biri. Hatırlıyor musun?" Dişlerimi sıkarak sordum.

alt dudağımın üzerinde. Hareket etmedi. Yüz ifadesi değişmedi. "Beni öğle yemeğine götürdü ve ben de onun aklını çeldim. Elllerinde hiçbir şey yok. FBI'ın bile. Kimse nerede olduğunu bilmiyor." Yüzünü izlerken dudağımı daha sert ısırdım. Hâlâ bir şey yoktu. Gözleri dümdüzdü. Nefes alış veriş giderek sıklaşıyordu ve kalbinin kaburgalarının arasında daha hızlı attığını hissedebiliyordum. "İşteyken beni görmeye geldi. Çünkü benim için endişeleniyordu. Hepsi bu." Önemli bir şey değilmiş gibi hafifçe omuz silktim. Önemli bir şey değildi.

İki gün boyunca bu konuda yalan söyledim ama önemli bir şey değildi.

Nasıl sırt üstü düştüm bilmiyorum. Her şey çok çabuk oldu.

Islak saçlarım boynuma dolandı. Üzerime abanıp bacaklarımı sertçe açmaya çalıştığında sırtımı dikleştirdim, nefes nefese kaldım. Gömleğini başının üzerine çekti ve kollarımı başımın üzerine attı. Gömleği bileklerime sıkıca sardı, ta ki ben onları hareket ettiremeyene kadar. Göğsü bana karşı kabarıyordu.

Üstümde hareketsiz dururken burun delikleri alevlendi.

"Orospu çocuğunun adı ne?" diye sordu, sesi hırıltının biraz üzerindeydi.

"Fark etmez," dedim, içimi bir korku kapladı. Onu uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim.

"Bana onun lanet olası adını söyle," diye tısladı ve yumruğunu şilteye bir kez vurdu.

"Wilson," dedim zorlukla yutkunarak. "O bir dedektif."

"Onu becerdin mi?"

"Ne? Hayır!" Aklına gelen ilk şeyin bu olmasına sinirlenerek çığlık attım. Yakalanmak ya da FBI'nın onu aradığı gerçeği hakkında endişelenmiyordu. Düşündüğü tek şey kendi küçük kıskançlığıydı. Tahmin etmeliydim. Geçmişte korkunç şeyler yapmıştı. daha önce kıskançlığın adı. "Öğle yemeği yedik."

"Neden sana bir şey söylesin ki?" dedi kalçalarını benimkilere dayayarak. "Neden sana böyle şeyleri sebepsiz yere söylesin ki?"

"Bana neredeyse hiçbir şey söylemedi," dedim, bağlı bileklerimi ayırmaya çalışarak. Ama kumaş kımıldamıyordu.

"Eğer sana hiçbir şey söylemediyse, neden bana yalan söyledin?"

"Seni endişelendirmek istemedim," dedim gözlerinin içine bakarak. Yalan söylemediğimi bilmesini istiyordum. Sonunda doğruyu söylüyordum.

"Saçmalıyorsun," dedi, sonra aramıza uzandı ve sikini çıkardı. Kendini bana doğru yaklaştırdığını hissedebiliyordum ve bunu istemekle anlamasını istemek arasında sıkışıp kalarak sızlandım. Ama o beni beklemedi. Hazırlanmam için. İçime girdi, sert ve o kadar hızlıydı ki nefesimi kesti. Çığlık atmamak için yine dudağımı ısırdım. "Onu bu amcığınla mı siktin?" diye sordu tekrar sokarken.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Onu becermedim."

"Sana neden inanayım ki? Belki de bununla onun sikini yalamışsındır. ağzım," dedi çenemi tutarak. "Çok meşguldün, değil mi?" Başparmağını kabaca alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve kanın demir rengini tattım. Dudağımı çok sert ısırmıştım. Başparmağındaki kanımın tadını alabiliyordum. O daldırdı

Başparmağını dişlerimin arasına sokarak ağzımı açmaya zorladı.

"Boşalmasını yuttun mu?" diye sordu yüzünü benimkine yaklaştırarak. Dilini açık dudaklarımın arasına daldırdı ve dudaklarım boyunca gezdirdi. Beni sert ve kaba bir şekilde becerirken gözlerimi kapattım ve inledim. Acıtıyordu ama en iyi şekilde acıtıyordu.

Elini boynuma götürdüğünde itiraz etmedim. Sertçe sıkıldığında geri çekilmeye çalışmadım. Onu istedim. Başım dönene ve delirecekmişim gibi hissedene kadar sıkmasını istedim. Bunu yaptığında hoşuma gidiyordu. Ama o gece farklıydı. Ne kadar farklı olduğunu hastanede tek başıma, konuşamaz ve bağlanmış bir şekilde uyanana kadar fark etmemiştim. Beni boğmaya başladığında, onu durdurmaya çalışmadım. Oda karardığında ve denesem bile uyanık kalamayacağımı hissettiğimde bile. Ona karşı sarsıldım, her şey kararmadan önce vücudum onunla savaştı, ama o çok güçlüydü.

Bu bizim için sonun başlangıcıydı. Bir kazaydı, yanlış hesaplamaydı, yanlış anlaşılmaydı ama sonuçta bir önemi yoktu.
Karanlık hala bizi ele geçirdi.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Onu öldürdüğümü sandım.

Yere bakıp mor yüzünü, kapalı gözlerini ve açık ağzını gördüğümde öldüğünü sandım.

Hayatımda hiç bu kadar korku hissetmemiştim.

Ellerimi boynundan çektim ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir saniyenin ardından nefesi kesildi, vücudu ihtiyacı olan havayı alırken tüm vücudu yataktan aşağıya doğru eğildi. Ama ters giden bir şeyler vardı. Garip bir ses vardı, boğazında içi boş, hırıltılı bir ses.

"Joanie," dedim, ellerimi yüzünün iki yanına koyarak. Gözleri kısılmıştı ama kan çanağına dönmüş olduklarını görebiliyordum. Yanaklarının ve dudaklarının rengi yavaş yavaş normale dönüyordu ama boğazının etrafında elimin olduğu yerde kötü kırmızı izler vardı. "Joanie, bana bak." Sonunda gözleri döndü ve bana odaklandı. Gözlerini kırıştırdı ve kendine gelmeye başladığını görebiliyordum. Derin bir nefes aldım, içim rahatlamıştı. Hayatımda hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum.

Kısa sürdü.

Ellerini çözdüm ve yumuşak tenini ellerimin arasında ovuşturdum. Bilekleri kızarmıştı ve izleri öptüm. Genelde onun üzerindeki izlerimi severdim. Sevgimin kanıtlarını vücudunda bırakmayı severdim. Ama o gece değil. O gece olabilecek en kötü şeydi. Kontrolümü kaybetmişim. Her şeyi berbat etmiş ve hayatta değer verdiğim tek insanı incitmişim. Derin bir nefes daha almaya çalıştı ve boğazındaki tıkırtıyı duyabiliyordum. Ağzını açtı ve konuşmaya çalıştı ama vıraklayan bir sestten başka bir şey çıkmadı. Gözleri büyüdü ve oradaki korkuyu görebiliyordum. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Başka seçeneğim yoktu.

Onu yatak çarşafına sardım ve evden dışarı çıkardım. Onu arabaya bindirdim ve bizi kimin gördüğü umurumda bile değildi. Korkmuştu ve onda korkunç bir sorun vardı ve başka seçeneğim yoktu.

Onu hastaneye götürdüm.

Acil servisteki doktorlar ve hemşireler etrafında koşuştururken onu götürmelerini izledim. Onu benden alıncaya kadar orada kaldım. Sonra geri döndüm.

Çünkü yapabileceğim tek şey buydu. Başka hiçbir yer güvenli değildi. Ne kadar istesem de onunla kalmak akıllıca değildi. Bu yüzden ayrıldım, Boktan bir korkak gibi.

Gecenin geri kalanında oturma odasının zemininde volta attım, ileri geri, ileri geri ama hiçbir şey düzelmüyordu. Bunun başka bir yolu yoktu. Her şeyi berbat etmişim. Her şeyi mahvetmişim. Ve en kötüsü, onu incitmişim. Bir daha yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi. Yapmışım. Öfke içinde kendimi kaybettim ve geri alamayacağım bir şey yaptım. Kendime gelmeye çalışarak ellerimi yüzüme sürdüm. Ne yapmam gerektiğini bulmalıydım. I

nereye gideceğimi bulmak zorundaydım. Artık onun evinde kalamazdım. Kızgındı. Muhtemelen bana bakmak bile istemiyordu. Eğer bir şekilde Ondan özür dilemek, dizlerimin üzerine çöküp bunu kastetmediğimi, bir pislik olduğumu ve ona sahip olmayı hak etmediğimi söylemek için.

Bunu hayatımda daha kaç kez yapacaktım? Berbat biri olmayı gerçekten bırakana kadar kaç kez?

Dolabının kapağını açtım ve kollarımı rafa sarkıtıp kıyafetlerine yaslandım. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Sanki her şey yıkılıyordu ve onu kendi ellerimle yıkan bendim. Kokusu beynimin etrafında dönüyor, burun deliklerimi ve tenimi istila ediyordu. Bana bir an için her şeyin kaos olduğunu unutturdu. Ama aynı zamanda bana onu düşündürdü. O hastanede yapayalnızdı. Yapayalnızdı ve korkmuştu. Ve kızgındı. Ve acı içindeydi. En kötüsü de, onunla birlikte olamıyordum. Birinin yüzümü tanıyacağından korkmadan lanet evden çıkamıyordum. Lannister kadar ölü olabilirdim, isimsiz bir mezarda çürüyor olabilirdim. Bir bok yapamazdım. Elim kolum bağlıydı.

Dudaklarımdan çıkan sinirli hırıltıyı engelleyemedim, sesi yumuşak, renkli ve pahalı giysilerinin içinde boğdum. Ellerimi indirdim ve kumaşın içine soktum, parmak uçlarımda altındaki şeyin onun teni olmasını diledim, o üzgün, ince yedek değil. Kötü şeyleri nasıl durduracağımı bilmiyorum. düşünceler beynimde dolaşıyor. Kendime zarar vermeyi düşünüyorum. Başka birine zarar vermeyi. Her şeyi yok etmeyi, parmak eklemlerim kırılıp kanayana kadar bir şeyleri dövmeyi ve boşlukta kaybolmayı sorumlulukların, bağlılıkların ya da toplumsal beklentilerin olmadığı bir yerdi.

Kendimi onun kıyafetlerinden uzaklaşmaya zorladım çünkü kokusu çok fazlaydı. Kapıyı çarparak kapattım ve içerideki kaosa bakmamak için elimden geleni yaptım.

yatak odası. Lamba hala yerde yan duruyordu ve araflar ve battaniler, iskelet üzerinde eğri duran yatağın üzerinden itilmişti. Hiç düşünmeden odayı düzeltmeye başladım. Yatağı düzelttim ve içeride hiçbir şey olmamış gibi görünmesini sağladım. Yatağı düzelttim.

Lambayı tekrar komodinin üzerine yerleştirdikten sonra abajurun ekmecesinin kırık olduğunu fark ettim. Aşınmış pirinç çerçevenin kenarını görebiliyordum. Kendime ona bakmamamı söyledim. O resmimin onda olmasından nefret ediyordum ama neyse ki bana bu konuda bir şey sormamıştı. Bu konu hakkında hiç konuşmak istemiyordum.

ekmeceyi atımdı ve kağıt mendil paketini bir kenara ittim. erevenin arkasındaki siyah kadifeyi kaplayan prezervatifler. Onu çıkardım ve çerçeveyi ters çevirdim, beş yaşındaki halimi görmenin şoku hâlâ zerimdeydi.

Teksaş'tan ayrıldığımda bir daha böyle şeyler göreceğimi hiç düşünmemiştim. Eski aile fotoğrafları, büyükannemin mobilyaları ve büyükbabamın garajdaki ıvır zıvırları. Geride bırakmaktan memnun olduğum tek şey o eski anılardı. Ama işte buradaydı, hala bir hayalet gibi beni takip ediyordu. Ama Joanie bunun sevimli olduğunu düşünüyordu. Altında ocukluk fotoğrafımın olması hoşuna gidiyordu. yatağının başucundaki prezervatifler. Ve bu nedenle, sadece bu nedenle geri koydum.

Canım iki çekiyordu.

zgrlk istiyordum.

Aşağıya indim ama hava yatak odasındaki kadar yoğun ve boğucuydu. Temiz hava solumak istiyordum. Mutfaktan oturma odasına geçtim ve tekrar geri döndüm, tişrtmn içindeki yumruğumu sıktım. Göğsüm daralmış gibi hissediyordum. Joanie hayatımın aşkıydı. Beni orada tutan tek kişi oydu. Beni o anda tutan tek kişi oydu. Ama orada değildi. Aklımı kaybetmemi engellemek için orada değildi. ıldırımamı engellemek için orada değildi.

Kapının alınması beni olduğum yerde dondurdu. Hiç düşünmeden hemen yere emeldim. Perdeler çekilmişti ama kumaşların arasındaki boşluklardan içeri ışık sızıyordu. Kapının yanındaki bulutlu pencereyi inceledim ama sadece karanlık bir figür seçebiliyordum. O sırada kapı zili çaldı ve apartmanın alt katında yankılandı. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve yakamın altında bir kaşıntı hissettim. Kıpırdamazsam, her kimlerse büyük olasılıkla gideceklerini biliyordum. Bunu biliyordum, ama bu beni kapıya doğru ilerlemekten ve sessizce durup daireyi kontrol etmekten alıkoymadı.

Anahtar deliği. Neydi bilmiyorum, adrenalin mi, huzursuzluk mu, yoksa hâlâ içimden atamadığım öfke mi? Ama fark etmezdi.

Özellikle de diğer tarafta kimin olduğunu gördüğümde hiç önemi kalmadı.

Onu tanıımıyordum ama kıyafetlerini tanıyordum. Adalet sisteminde sıkışıp kaldığım yıllardan Sears takım elbisesini ve yıpranmış siyah ayakkabılarını tanıdım. Kendini nasıl tuttuğunu ve etrafı nasıl kokladığını tanıdım. O bir polisti, kesinlikle bir polis. Buna hiç şüphe yoktu.

Joanie'nin polisiydi.

Bir adım geri çekilip yatak odasına bakarken onu izledim. Yukarıdaki pencereler. Acaba yaşam belirtisi mi arıyordu, Joanie'den bir işaret mi diye merak ettim. Kenara çekildi, gözleri resimli pencereye kaydı. I muhtemelen hiçbir şey göremeyeceğini biliyordum. Yeterince uzun süre sessiz kalırsam gideceğini biliyordum. Biliyordum ama yine de yapamadım. Biliyordum ama bu beni elimi kapı koluna atmaktan alıkoymadı. Gözetleme deliğinden onu izledim, vücudu mercekte çarpıtılmıştı. Ne kadar uzun olduğunu ya da ne kadar güçlü göründüğünü tam olarak söyleyemiyordum. Artık kapıya hiç dikkat etmiyordu. Kapının eşiğinden atladı ve kapıya doğru yürüdü.

pencereden. Vazgeçmiyordu, dedim kendime. Gitmiyordu. Sanki bir saattir oradaymış gibi geliyordu ama saniyeler geçmiş olmalıydı. Kalbim göğsümde yavaşladı ve alnımda boncuk boncuk ter oluştu. Ne bildiğini öğrenmek istiyordum. Joanie'den ne istediğini bilmek istiyordum. Ama en önemlisi, kafatasını yarmak ve Joanie'yle ilgili tüm düşüncelerini Joanie tamam. O alınmıştı; o benimdi. Onu istiyordu ama ona sahip olamıyordu.

Ben de yaptım. Daha fazla düşünmedim. Kapı kolunu çevirdim ve kapının bir aralık açılmasına izin verdim. Hafifçe gıcırdadı ve serin bir hava akımı kapıyı daha da açtı. Bekledim, yemi yutup yutmayacağını görmek için bekledim. Bu aptalcaydı

Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar başka bir şey düşünemiyordum. Bir dövüşü çok arzuluyordum. Kemiğe karşı kemik, et ve kan istiyordum. Şiddet istiyordum. Ve bir tür son, bilmemenin bir tür noktalanması için can atıyordum. Bir şeyler yapma zamanım gelmişti. Herhangi bir şey. Ben de yaptım.

Kapı basamağına döndüğünü duydum, ayak sesleri temkinliydi. Metalik bir düğmenin patlaması gibi bir klik sesi duydum ve kılıfının kayışını çözdüğünü anladım. Silahının kalçasında, büyük olasılıkla sağ tarafında olacağını biliyordum. I

planlamıştım. Çok aptalcaydı, çünkü kolayca öldürülebilirdim. Ama o zaman, buna değecekmiş gibi hissettim. Belki de onun yapmasına izin vermeliydim. Ya da belki kendim yapmalıyım. Ama artık bir önemi yok. Olan oldu. Polisi içeri aldım, tehlikeyi davet ettim.

Joanie'nin oturma odası. Şiddeti içeri davet ettim, onun rahat hayatına adım attığım andan beri hiç gitmemişti. Bunu ben istedim ve karşılığını fazlasıyla aldım.

Ama onu sevmekten asla vazgeçmedim, birlikte sahip olduğumuz her türlü geleceği yok etsem bile.

Kendime engel olamadım.

"Joan?" diye seslendi, kapıyı daha da iterek açtı. Bana çarpmaması için tam zamanında geriye yaslandım, dengemi sağlamak ve geri adım atmamak için topuklarımı ahşap zemine bastırdım. Nefesimi içime çektim ve tuttum. Cevap vermedi. İçeri bir adım daha atarak tekrar denedi. "Bayan Vasquez?" dedi. Sonra görüş alanıma girdi. Profilini ve kapının etrafında kıvrılan elini görebiliyordum. İki adım daha atarsa içeride olacaktı. İki adım daha atarsa onu yakalayacaktım. Bundan daha fazlasını düşünmedim. Yapmak istediğim şeyin ötesinde bir şey düşünmedim. Hızlı ve sert ama tatmin edici olacaktı, benzin istasyonunun tuvaletinde hızlı bir sevişme gibi. Anında pişmanlık da duyacaktım ama o sırada bunu düşünmüyordum. Tek düşüncem vardı, açlıktan ölmek üzere olan bir aslanın son yemeğini araması gibi gözlerim ödüldeydi.

O daha ne olduğunu anlamadan üzerine atıldım. Beni göz ucuyla gördü ya da belki de sadece hissetti, ama yönünü bulmasını beklemedim.

Saldırdım, kolumu boynuna doladım ve onu geriye doğru çektim, ayağını kaybetmesine ve bana doğru tökezlemesine neden oldum. Umduğumdan daha iriydi ve istediğimden daha fazla çaba sarf etmem gerekti ama ben daha güçlüydüm. Hazırdım. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattım ve artık her şey bana kalmıştı. Bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti.

Biraz eğlenme zamanı.

Altıncı Bölüm

Karanlık koridorlarda sessizce ilerledim, birkaç dakikada bir rastgele boş bir odaya daldım ve ortalığın sakinleşmesini bekledim. Görevli sadece birkaç gece hemşiresi vardı ve içinde bulunduğum ruh haliyle herhangi bir işgüzarla karşılaşp laf dalaşına girmek istemiyordum. Tüm vücudum Kablolu, her kası gergin ve elektriklenmiş. Şiddet beni bu hale getirdi. Başka neler yapabileceğimi bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Kendimi köşeye sıkıştırıp savaşmak zorunda kalmak istemiyordum. Yine de dövüşmek için can atıyordum. Bu yüzden orada olmak çok aptalcaydı ama elimde değildi.

Onu bir kez daha görmeliydim.

Benim olabileceğimden çok daha zekiydi ama konu ben olunca aptallaşıyordu. Ben onun kör noktasıydım, zayıflığıydım. İnkâr ediyordu ama ben uzun zamandır bunun sona ereceğini biliyordum. Seattle'a geldiğim andan itibaren geri sayım başlamıştı. Bu sadece bir zaman meselesiydi ve artık zamanım kesinlikle dolmuştu. Ayağım kaymış ve her şeyi berbat etmiştim.

başka bir seçenek yoktu. Başka kimseye zarar vermek istemedim ama bu imkânsızdı. O incinecekti. Bana küfredecek, benimle savaşacak ve bana tutunmaya çalışacaktı, bu yüzden böyle olması gerekiyordu.

Ne planladığımı bilemezdi. Ne yaptığımı bilmemeliydi. Sadece onu koruyacağı için değil, benim bir canavar olduğumu en başından beri ona kanıtlayacağı için. Düzeltilebileceğimi düşünmüştü ama yanılmıştı. Rol yapabileceğimizi ve hayatın tıkr tıkr devam edeceğini sanıyordu. Ne yazık ki beni düzeltmek mümkün değildi. Herkesin gittiği yere gitmek zorundaydım.

Diğer vahşi şeyler, benim gibi tüm kötü adamların toplumun tuzaklarından, kurallarından ve tehlikelerinden kaçmak için gittikleri yerlerdi.

Ama hapishaneye geri dönmemin imkanı yoktu.

Odasında, yatağın üzerinde tek bir floresan ışığı yanıyordu. Kendisi gibi görünmese de o hâlâ benim güzel Joanie'mdi. Koyu renk saçları beyaz yastığın üzerindeki solgun yüzünün etrafına dağılmıştı. Beyaz Boynunda kalın bir bandaj vardı. İçerisi bembeyazdı, temiz ve sade ama yine de hastalıklıydı ve içimden onu tutup dışarı taşımak geldi.

Ona kötü şeyler yapmıştım ve canını yakmıştım ama yine de bencil bir orospu çocuğuydum. Onun gülüşünü, kokusunu ve sevgisini kendime saklamak istiyordum. Kendimi ona sarmak ve asla bırakmamak istiyordum.

Hala onu istiyorum.

Ne yazık ki birçok kez çuvalladım ve bedelini ödemek zorunda kaldım. Tüm bu boktan dünyada bana anlamlı gelen tek şeyden vazgeçmek zorunda kaldım ama ödemem gereken bedel buydu. O anda yapabileceğim tek seçimi yaptım ama pişmanım. Joanie pişman olmamı sağladı.

Bir sürü lanet şeyden pişmanım.

Odasının kapısını arkamdan usulca kapattım, onu da benimle birlikte içeriye hapsettim. Mahremiyet için tavandan sarkan ince beyaz bir perde vardı ve onu yatağının etrafına çekerek etrafımızda bir koza oluşturdum. Yatağına yaklaştığımda başını yana çevirdi ve gözlerini açtı. Uzun bir süre ben ona baktım, o da bana baktı. Acaba o da kızgındı, çünkü dürüst olmak gerekirse kızmaya hakkı vardı. Kollarını sarsarak kaldırmaya çalıştı ve bileklerinin kalın beyaz deri kayışlarla yatağa bağlı olduğunu fark ettim. Bana dokunmak istercesine parmaklarını uzattı ve ben onun bu durumuna gülümsemekten kendimi alamadım. O hâlâ benim Joanie'mdi, kötü durumdayken bile çok sağlandı.

"Kaçmaya mı çalıştın?" Sesimi alçaltarak sordum. "Yani seni bağladılar mı?" Bana kaşlarını çatı ve tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Hangi cehenneme gitmeye çalışıyordun? Burada olman gerekiyor." Kapıyı açtı.

Ağzını tekrar kapattı ve sinirli bir nefes verdi. Elimi sağ bileğini yatağa bağlayan pürüzsüz derinin üzerinde gezdirdim ve minnettar hissettim. Hâlâ ait olduğu yerde, hastanede olduğu için minnettarım. Nefret etsem de benden uzakta olduğu için minnettarım. Bana tekrar uzandı, ben de ona merhamet ettim. Parmaklarımı onunkilere dolayarak hafifçe dokundum. Tek bir dokunuş aletimi sertleştirmeye yetmişti ama mesele bu değildi. Mesele onu tekrar tekrar inciten kişi olmamdı. Mesele tüm bu pisliklerin ikimizin de üzerine yağmasının benim suçum olduğuydu.

Çünkü kendimi kontrol edemiyordum.

Çünkü onu tekrar incitecektim ve incitmeye devam edecektim.

Unutma, diye hatırlattım kendime. Asla unutma.

"Pislik," diye mırıldandı, anlayabilmem için dudaklarını kelimenin etrafında abartarak dolaştırdı. Hastane yatağının kenarına yaslandım, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi kollarımı parmaklıklara uzattım. Bu arada, her parçası

Kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Tek istediğim onunla birlikte daracık yatağa girip bacaklarını ayırmak ve onu bir hayvan gibi becermekti.

öyleydi. Ellerimize baktım, parmaklarımdaki çentik ve kesikleri ve kollarımdaki morlukları fark ettim. Parmaklarımı onunkilerden çektim ve bana yaklaştırmaya çalışır gibi başını yastıktan kaldırdı. Karşı koyamayarak ona doğru uzandım ve ham eklemlerimi serin alnında gezdirdim.

Tüm vücuduyla dokunuşuma doğru hareket etti, acı çekiyormuş gibi irkildi. Ben de hissettim, içimin derinliklerinde. O bilmiyordu ama bir şekilde ikimizin de canı aynı şekilde yanıyordu.

Başını ağır bir şekilde yastığa bıraktı, gözleri benimkilere dikilmişti. Yaralı parmaklarımın saçlarında dolaşmasına izin verdim, kalabilmek için zamanın geçmesini nasıl engelleyeceğimi merak ediyordum. "Biliyorum bebeğim," diye fısıldadım. "Ben bir pisliğim." Yavaşça başını salladı, ellerini alt yarısını örten açık mavi battaniyenin içine soktu. "Nasıl hissediyorsun?" Omuzlarını hafifçe silkti, pembe dudakları konuşmak ister gibi aralandı. Alt dudağına odaklandım, dilimin üzerinde nasıl hissettireceğini hayal ettim - yumuşak ve esnek. Onu ısırmak istedim. Emmek istedim... ama ben bir bok parçasıydım. Benim yüzümden hastane yatağındaydı. Benim yüzümden bir daha asla konuşamayabilirdi. Telafi etmem gereken çok şey vardı. Ona çok şey borçluydum. Onu hak etmemiştim.

Ama yine de onu öptüm.

Elimi saçlarında sıkıca kavradım ve ağzımı onun ağzına götürdüm, başka bir şey düşünmeden dolgun dudağını dişlerimin arasına aldım. Sonra dilimi ağzına daldırdım ve tadını ezberledim. Gevrek ve topraksı, henüz açmamış bir çiçek gibi. O da benim kadar hamdı, benim kadar pis, benim kadar muhtaçtı ama yine de kötülüğümden nasibini almamıştı. Onu henüz zehirlememişim. Onu becerdim, sahiplendim ve aşağıladım ama onu mahvetmedim. Henüz mahvetmemiştim. Ne kadar uzun kalırsam o kadar kötü olacağını biliyordum.

Onun için hâlâ umut vardı.

Eğer gitmesine izin verebilirim.

Eğer.

O anda, bunu yapıp yapamayacağımı gerçekten bilmiyordum.

Yapamadım.

Kendimi hastaneden ayrılmaya ve onu odada tek başına bırakmaya nasıl zorlayacağımı bilmiyordum. Bu yüzden olması gerekenden daha uzun süre

kaldım. Onu öperken parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Saçları uzun ve gürdü, tıpkı benim sevdiğim gibi.

onu. Kendime nasıl hissettirdiğini hatırlamamı söyledim. Nereye gidiyorsam oraya vardığımda anıların yeterli olacağını söyledim kendime. Deri kayışları çekiştiriyor, kurtulmaya, bana dokunmaya çalışıyordu ama onu görmezden geldim. Öpüşmeyi kestim ve ince battaniyeyi bacaklarının üzerinden ittim. Elimi ona giydirdikleri soluk hastane önlüğünün altına soktuğumda bana karşı koymadı. Orta parmağımı zorla içine soktuğumda sırtını dikleştirdi ve kaşlarını çatı. Hafif kumaşın altında meme uçlarının sertleştiğini görebiliyordum ve yüzümü göğsüne bastırıp derin bir nefes almaktan kendimi alamadım. Yine de elbise onun gibi kokmuyordu - yeterince iyi değildi. Bu yüzden ağzımı sert sol meme ucunun üzerine kapattım ve parmağımı içine sokup çıkarırken dilimle onunla alay ettim. Aletim sertleşmişti ama ona hiç dikkat etmedim.

Ne de olsa bu benim cezamdı.

Her şeyi berbat etmişim ve şimdi bunu ödemek zorundaydım. Ondan özür dilemek istiyordum ve bildiğim tek yol buydu. Seks kolaydı. Seks Joanie'mle otomatik olarak. Vücutlarımız bu şekilde uyumluydu. Yıllar önce onu zorlamıştım ve o da uyum sağlamıştı. Bir keresinde bana böyle söylemişti. Şu anda olduğu kişiye uyum sağladığını söylemişti. Benim de uyum sağlamam gerektiğini biliyordum. Hâlâ her zaman olduğum boktan biriydim ama içimdeki değişimi biraz olsun hissedebiliyordum. Benim onu değiştirdiğim gibi o da beni değiştirmişti.

Ne yazık ki, yeni bir kuruş gibi parlayan bok hala boktu. Er ya da geç, onsuz yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktım.

Bacaklarını iterek açtım ve sağ dizini kaldırarak onu bana doğru açtım. Çoktan ıslanmıştı ve parmağım kolayca içine girip çıkıyordu. Onun Tırnakları deri kayışları o kadar sert kavırıyordu ki parmak eklemleri beyazlaşıyordu ama artık mücadele etmiyordu. Bunun nafile olduğunu anlamıştı.

Yüzüne bakmak için gözlerimi kaldırdığımda, bana bakıyordu, gözleri lanet olası okyanus kadar derindi. Ne yapacağımı bilmek istiyordu ya da belki de biliyordu. Belki de aklımı okuyabiliyordu. O kadar güzeldi ki kısa bir an için bencilce davrandım. Kısa bir an için ellerimi boynuna dolamayı ve bir gece önce başladığım işi bitirmeyi düşündüm. Onun canını sıkmayı düşündüm, itiraf ediyorum. Sonra gidip bir otobüsün önünde yürüyebilir ya da beynimi dağıtabilirdim ve sonsuza dek birlikte olabilirdik. Ama o dudağını sertçe ısırıp ve bana öyle bir baktı ki

Beni sevdi ve kötü düşünceler beynimden uçup gitti. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan, yüzüm amına birkaç santim kalana kadar kendimi alçalttım. Birkaç kez göz kırptı.

Acaba bana bir şey mi söylemeye çalışıyor diye düşündüm. Ama amı beni çağırıyordu ve buna karşı koyamadım.

Ağzımı kalçasının iç kısmında gezdirdim ve sonra dilimi klitorisinde gezdirdim. Onun tadını alır almaz kendimi durduramadım. Onu emdim ve yarığını yaladım, kendime bunun son kez olduğunu söyledim. Bunu iyi yapmak zorundaydım. Bunu ona telafi etmeliydim. Nefesimi tuttum.

Ciğerlerim yandı ve kendimi ona gömdüm, dilimi içine ve dışına kaydardım. Kalçalarını geri çekip topuğunu omzuma bastırdı ve beni üzerinden itmeye çalıştı ama parmaklarımı ayak bileğinin etrafına doladım ve ayağını yatağa doğru ittim. Ona son bir kez uzun uzun yaladım ve sonra geri çektim. Derin bir nefes aldım ve ona baktım. Göz kapakları düşmüştü ve yanaklarına nihayet biraz renk gelmişti. Çok yaklaşmıştı, bunu söyleyebilirdim.

"Seni dilimle becermemden hoşlanıyorsun," dedim, sesim kısık ve boğuktu.

Islaklığını çenemde hissedebiliyordum ve buna bayılıyordum. O zaman sevdim

benim için çok ıslaktı. Onu fişkirtmeye bayılıyordum. "Öyle değil mi?"

Güçsüzce ayağını tekmeleyip elimden kurtarmaya çalıştı ama ben onu bırakmadım. Diğer bacağına yaslandım ve onu da sabit tuttum. Cevap vermek ister gibi şişmiş dudaklarını araladı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Merak ettim acaba

ne yaptığımı hissedebiliyordu. Acaba biliyor muydu? İçimde aniden bir şiddet dürtüsü uyandı ve ağzımı onun yumuşak kalçasına bastırdım.

"Joanie," diye fısıldadım, kendimi alem yapan bir keş gibi hissediyordum. Sonra kendimi durduramadığım için onu ısırdım.

Bana karşı sertleşti ve onu incittiğimi biliyordum. Ağzımı tekrar amına götürdüm ve tekrar yumuşayana kadar onu yalayıp emdim, orgazm beklentisiyle karnını içeri çektim. Klitorisini emdim ve dilimi ona karşı fiskeledim ve kalçalarını salladı ve onun bir gidici olduğunu biliyordum. Ayak parmakları kıvrılırken ve deri kayışlara karşı sarsılırken durmadım. Gözlerimi yüzüne diktim, başı geriye atılmıştı ve boğazındaki bandaj açıktaydı. Ayağını bıraktım ve kalçasını kavradım, dilimi kedi dudaklarının arasında sürüklerken onu bana doğru zorladım, doruğunun tüm kremini yaladım. Sonra sihirli noktayı çimdikledim.

Kıçının altından ve içimde titredi. Daha da fazla fişkirdi ve çenem ağrıyana kadar onu yalamaya devam ettim çünkü duramıyordum. Tadı çok güzeldi.

Hatırlamak istedim ve hatırlıyorum.

Hâlâ onun tadını alabiliyorum. Gözlerimi kapatırsam, kokusunu ve tadını alabiliyorum.

Geceleri yalnız kaldığımda, neredeyse yeniden onun bacaklarının arasına gömülmüşüm ve dünyada her şey yolundaymış gibi davranabiliyorum. Sevişirken hiçbir sorun yoktu. Ne zaman ki sevişmeyi bıraktık, o zaman sorunlarımız oldu. Lanet olası dünya bize karşıydı.

Hala hatırlıyorum. Ben
unutmadım. Asla
unutmayacağım.

Hastane yatağında uyandığımda onu öldürmek istemiştım. Konuşamıyordum ve yataktan çıkamıyordum. Morarmış bir Bana verdiği şey nefes borusu ve hasarlı ses telleriydi. Beni neredeyse boğarak öldürüyordu. Onu öldürmenin adil olduğunu düşündüm.

Ama şimdi buradaydı ve gitmesini hiç istemedim.

Yine de bir şeyler ters gidiyordu. *O* kapalıydı. Sanki bağımlısı olmuş gibi amımı yalıyordu ve ben doğru düzgün düşünemiyordum. Sadece diline, dudaklarına ve ellerine odaklanabiliyordum. Ama onun istediği de buydu. Lanet bir hastane yatağına bağlanmıştım, bunu inkar edemezdim. İsteddiği

beni oraya koyanın o olduğunu unutmamı sağladı. Beni orada tutan oydu. Kayışları çözmesi ve beni eve götürmesi için ona bağırmak istedim. Bağırmak, çığlık atmak ve her şey için onun ağzını burnunu kırmak istedim. Ama yapamadım. Sadece orada uzanıp dişlerimi sıkabilir ve o beni sikerken aklımı kaybedebilirdim.

Orgazm içime çökerken tüm vücudum kilitlendi. Aslında şaşırtıcı değildi ama yine de bir şoktu. Kızgındım, korkmuştım, yorgunluktan ve ağrı kesici ilaçlardan dolayı kendimi sersemlemiş hissediyordum ama yine de beni boşaltabiliyordu. Vücudumu bazen kendimden bile daha iyi tanıyordu. O

hangi düğmelere basacağını, nereleri yalayıp öpeceğini ve ısıracığını biliyordu. Ama yüzünde ve gözlerinin arkasında bir şey görebiliyordum. Benden bir şey sakladığını anlayabiliyordum. Ben de onu tanıyordum ve o da bunu biliyordu. Kandırılmamıştım. Bu yüzden dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Ama coşku beni ele geçirdiğinde, tek istediğim onun üstümde olmasıydı. Ağzını ağzıma dayamasını ve aletini içime sokmasını istiyordum. Hâlâ ona bağımlıydım. Ondan her şeyi istiyordum ama o vermiyordu.

Veremezdi.

Altımdaki sert plastik kaplı şilteye gömüldüm, doruk noktası azalırken kemiklerim yumuşadı. Dizime sert bir öpücük kondururken kalçamı parmak parmak bıraktı. Sonra kendini tam boyuna çekti ve elini yavaşça yüzünde gezdirerek beni çenesinden temizledi. Onunla konuşmayı çok istiyordum ama gözlerim kapanmaya başlamıştı. Çok yorgundum ama ona dokunmak istiyordum. Bana dokunmasını istiyordum ama o yataktan bir adım uzaklaştı.

"*Buraya gel,*" diye bağırdım, konuşamadığım için sinirlenmişim. Yere bakıyordu, ben de parmak eklemimi yatağın kenarına vurdum. Başını kaldırıp kara kirpiklerinin arasından bana baktı ve kalbim göğsümde zıpladı. Yarı ölü olabilirdim ama yine de onun beden diline tepki verebilirdim. Büyük omuzları kamburlaşmıştı ve yüzünde şiddetli, karanlık bir ifade vardı. Kollarındaki ve boynundaki damarlar belirgindi. Bunu bir mil öteden bile fark edebilirdim. Azgındı ve sevişmek istiyordu. Amımı yalayarak tatmin olmuyordu, yakınından bile geçmiyordu. Ama mesafesini koruyordu ve ben nedenini bilmek istiyordum. En azından bana bakmasını istiyordum. Bana dokunmasını.

Parmaklarımı ona doğru uzattım ama tek yapabildiğim buydu. Başımı döndürdüm, kulağımı omzuma yasladım ve tekrar denedim. "*Elliot,*" diye mırıldandım. "*Buraya gel.*" Bacaklarım hâlâ onun bıraktığı gibi açıktı ve elbisem hâlâ belimdeydi. Eğer isterse, beni becermesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Ama önce beni bırakmasını istiyordum. Beni eve götürmesini ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasını istiyordum. Onu affedebilirdim, özellikle de dizlerinin üzerine çöküp yalvarırsa.

Bana yaklaştı ama yüzüme bakmadı. Bunun yerine önlüğümü aşağı çekti ve bacaklarımı çarşafın altına nazikçe yerleştirdi. Sabırsızlanmaya ve huysuzlanmaya başlamıştım ama zihnim durgundu. Evimde, kendi yatağımda uyumak istiyordum. Ama o beni görmezden geliyordu. Beni dinlemiyordu.

"Git uyu," dedi elini kalçamda gezdirirken. Dikkatini çekmek isteyerek elini ondan çektim. Kaşlarını çattı ve bacağımı tutarak yatağa bastırdı. "*Zorluk çıkarma,*" diye homurdandı. "*Uyumaya ihtiyacın var.*" Başımı yavaşça salladım ve bacağımı onun dokunuşuna doğru kaldırdım. Parmak eklemimi tekrar parmaklığa vurdum, daha ısrarcıydım. Silah sesi gibi hızlı hareket etti ve elimi tuttu, uzun parmakları neredeyse acı verecek şekilde elimi sardı. Derin bir nefes aldı ve göz ucuyla bana baktı. Yüzü yatağımın üzerindeki ışıktan yarı aydınlıktı. Bir tarafı

Benim bakış açımdan tamamen gölgede kalmıştı. O anda içimi bir korku kapladı. Sanki biri ölmüş gibi hissettim. Sanki ailemin havuz kenarındaki verandasına geri dönmüş, sırlıslıkam olmuş ve Elliot'ın eski nişanlını tekrar tekrar bıçaklamasını izliyordum. Aradan uzun yıllar geçmesine ve o zamandan bu yana çok şey olmasına rağmen duygularım çok netti. Hareket etmem, kaçmam, çığlık atmam gerektiğini hissediyordum ama yapamıyordum. Dünya değişiyordu ama ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Bunu açıklayamıyorum, gerçekten. Sadece bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordum.

Ne yazık ki haklıydım.

Bazen haklı olmaktan gerçekten nefret ediyorum.

"Daisy," diye fısıldadı parmaklarımı sıkıca kavrayarak. Başımı iki yana salladım. Bu ismi duymak istemiyordum. Daisy sadece acil durumlarda ortaya çıkardı. İşler sarpa sarmak üzere olmadıkça Daisy diye biri yoktu. Daisy bir panik düğmesiydi.

"Hayır," dedim, konuşamadığımı unutarak. Kelime çirkin, acı dolu bir vıraklamayla çıktı ve hemen gözlerime yaşlar doldu. Elimi bıraktı ve kan parmaklarıma geri aktı ama ben yine de ona uzandım. Gitmesini istemiyordum. Uykuya dalmak ve yalnız uyanmak istemiyordum. Onun yanında olamayacağım düşüncesi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. İşte bu kadar ileri gitmişim. O kadar muhtaçtım ki, geriye dönüp düşündüğümde neredeyse kusmak istiyorum. Ona o kadar muhtaçtım ki iğrençti. Bunun aşk olduğunu sanmıyorum. Hastalıklı, muhtaç ve acınasıydı ama asla aşk değildi.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve tüm bedenimin ona yaslandığını hissettim. Sıcaklığı kısa süreli de olsa rahatlatıcıydı. "Bu kadar inatçı olmayı bırak," dedi, sesi daha sertti. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken ona ters ters baktım. Başparmağıyla yakaladı ve gözyaşımı silip süpürdü.

"Gözlerini kapat," diye tekrarladı. Teksas tınısı kalındı ve onun da benim kadar yorgun olduğunu söyleyebilirdim. Ben de ona acıdım ve dediğini yaptım. Gözlerimi kapattım ve sert yastığa yerleştim. Birkaç dakika içinde kendimi uykuya bıraktım. Kocaman sıcak elleri yanaklarımı ve saçlarımı okşarken, kokusu etrafımı sararken ve bana yaşattığı orgazm hala beynimde zonklarken öylece uykuya daldım. Sanırım aptal gibi yüzümde bir gülümsemeyele uykuya daldım.

Bu onu son görüşümdü.

Her zamanki gibi, hayat bana acımasız bir el dağıttı. Söylendiği gibi, ev hep kazanır. Bana sürekli boktan bir el dağıtılıyor. Ama sanırım ben

kendi kötü şansını. Hala uyumadan önce onu düşünüyorum. Uyandığımda hala onu düşünüyorum. Hâlâ onun yanında uyumanın, onunla sevişmenin ve onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. İsteklerim, *ihtiyaçlarım* geçmiyor.

Ancak zamanı ne kadar dondurmak isterseniz de hayat durmuyor. Şimdi bildiklerime göre, gözlerimi asla kapatmamalıydım.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Doktor ya da hemşire telaşla içeri girip dosyayı alırken gözümü televizyondan ayır**madım**. Bir pembe dizi oynuyordu ama dikkatimi vermiyordum. Aklım başka yerdeydi elbette. Kafamda milyonlarca soru dolaşıyordu ve cildim ve kafa derim kaşınıyordu. Duş almam gerekiyordu. Bileklerim hâlâ bağlıydı, bu yüzden kendimi kaşıyamıyordum bile. Başımı sert yastığa vurdum ve bir zombi gibi televizyon ekranına baktım. Onu bir daha ne zaman görecektim? Benim için ne zaman gelecekti? Ne zaman? O anda, o saniyede ne yapıyordu? Güvende miydi? O da beni düşünüyor muydu? Keşke bu soruları hala kendime günde en az bir kez sormadığımı söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. İki yıl geçti ve ben hâlâ bu soruları soruyorum.

"Rachel?" diye sordu bir erkek sesi, beni sersemliğimden şaşırtarak. Konuşana bakmak için başımı çevirdim ve gözlerimi kısıtım. Bir doktordu, hem de yakışıklı bir doktor. Ve tanıdıktı. Yüzünde bir gülümsemeyle yatağa doğru adım atarken kaşlarımı çatarak anılarımı gözden geçirdim. Kesinlikle beni tanıyormuş gibi davranıyordu.

Ve sonra kafama dank etti.

Mitch.

Mitch, benimle her zaman lüks otellerde buluşup uzun mesafe koşucusu gibiydi. Mitch, biraz keldi ama başka yerlerde bunu telafi edecek kadar iyi genlere sahipti. İlk fotoğraflarımı çektiğim ve Teksas'taki bir hapishaneye mavi mektuplarla gönderdiğim Mitch. Yüzündeki dostça gülümsemeye rağmen onu gördüğüme sevindiğimi söyleyemem. Biraz fazla dostça.

Ben de gülümsedim çünkü bu bir refleksti.

"İnanamıyorum..." diye devam etti, gözleri beni boydan boya geçip tekrar yüzüme baktı. "Seni aylardır görmedim." Hafifçe omuz silktim ve Rachel'in nasıl biri olduğunu hatırlamaya çalışarak tekrar gülümsedim. Onu becerirken nasıl bir kişiliğe bürünmüştüm? Masum bir kız mıydım yoksa daha şehvetli mi? Tüm geçmiş yaşamlarımı bir arada tutmak giderek zorlaşıyordu. "Konuşmaya çalışma," dedi, çizelgeme bakarak. Bilgileri okurken gülümsemesi biraz soldu. Yüzünü izledim,

Ne düşündüğünü merak ediyordum. Dosyamdaki ismin Rachel olmadığı açıktı. "Pekâlâ," diye başladı sayfaları çevirerek. "Elimizde ne var? Burada mı?" diye sordu usulca. Dikkatini çekmeye çalışarak parmağımı yatak muhafazasına vurdum. Kafasını kaldırdı ve ben de ellerimi salladım, deri kayış yüksek sesle muhafazaya çarptı. Başını eğdi ve ne istediğimi bildiğini anladım. "İyi biri olacağına söz veriyor musun?" dedi, grafiğimi duvara. "Hemşire senin zor biri olduğunu not etti."

Ağzımı açtım ve hafifçe omuz silkerek masumca iç çektim. Mümkün olduğunca sempatik görünmeye çalıştım. Ne de olsa acınacak haldeydim. Konuşma yeteneğim olmadan bir hastane yatağına bağlıydim. O noktada oldukça kötü durumdaydım. Yatağa yaklaştı ve sol bileğimin etrafındaki deri kayışa dokunmak için uzandı. Dokunuşu yumuşak ve nazikti. Kayışın cırt cırtını çekti, yırtılma sesi sessiz odada bir şok etkisi yarattı. Elimi kurtarabildiğim kadar çabuk kurtardım ve boğazıma bastırdım, oradaki sert gazlı bez bandajı nazikçe hissettim. Boynumun nasıl şiştiğini hissedebiliyordum. Hassastı ama acımıyordu. Bugünlük ağrı kesicilerimi almıştım.

Mitch sağ kola geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan tamamen özgürdüm. İstedğim zaman gidebilirdim. Eve gidebilir ve her şey normale dönebilirdim. Bunu düşünürken bile saflık ettiğimi biliyordum. Durumumla ilgili hiçbir şey normal değildi. Konuşamıyordum, ne zaman iyileşeceğimi bilmiyordum. İşe ne zaman dönebileceğimi bilmiyordum. Her şey büyük bir gizemdi.

Mitch stetoskopunu başının üzerine çekerek, "Belirtilerinizi kontrol edeceğim," dedi. "Seni burada kendi güvenliğin için tutuyoruz, biliyorsun." Stetoskobun kulaklığını yerine bastırdı ve sonra öne doğru eğilip önlüğümü omuzlarımdan aşağıya doğru hafifçe çekerek göğsümün üst kısmını ortaya çıkardı. Gözlerimi yüzüne diktim, benim hatırladıklarımı onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. Otelde birlikte olduğumuz ilk gece beni o kadar nazik ve yumuşak bir şekilde soymuştu ki neredeyse kıyafetlerimi onun için yırtmak istemiştım. O zaman aç ve azgındım. O bir araçtı, ama onun için ben de öyleydim. Ve sonuçta bundan hoşlanmıştı.

Benden hoşlanmıştı.

Kulaklarının uçları kızarmıştı ve muhtemelen onun da benimle aynı hafıza yolculuğuna çıktığını biliyordum. "Eğer o hematoma yırtılırsa Felç geçirebilir ya da daha kötüsü olabilir," diye devam etti, sesi kontrollü ve sakindi, stetoskobun düz metal parçasını göğsüme bastırırken. İrkildim

soğuk metalin tenime dokunuşuna baktı. Kalp atışlarımı dinlerken önündeki duvara baktı. Bir dakika sonra, "İyileşmeye başladığın için hava yolunun açık kaldığından emin olmamız gerekiyor," dedi. Sonra stetoskopunu çıkardı ve tekrar boynuna doladı. İkimiz de önlüğümü yukarı çekmek için uzandığımızda ellerimiz çarpıştı. Tabii ki geri çekildi ve kulakları biraz daha kızardı. Ben tekrar üzerimi örttüm ve o da Yatağa. "Seni büyük ihtimalle yarın taburcu edeceğiz. Bu yüzden Hemşire falan yok, tamam mı?" dedi, sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi. Bir dakika sonra nihayet yüzüme baktı. Gözleri nazik ve endişeliydi. Benim için endişeleniyordu. Onu suçlamadım.

"Tamam," diye mırıldandım. Başını salladı ve sonra sustu. İzledik İkimizin de dikkatini vermediği garip bir an boyunca birlikte televizyon izledik. Sonunda, uzun gibi görünen bir sürenin ardından elini koluma attı. Bileklerimde onlara karşı mücadele ettiğim ve kayışların battığı yerlerde izler vardı. Başparmağını etimdeki pembe çizgilerden birinin üzerinde gezdirdi.

"Arayabileceğimiz biri var mı?" diye sordu. "Taburcu ettiğimizde seni alacak biri?" Sorusunu bir dakika düşündüm ve sonra doktor önlüğünün cebindeki süslü kalemi işaret ettim. Kalemi çıkardı ve cebinden çıkardığı küçük bir bloknotla birlikte bana uzattı. Arkadaşım Carmen'in numarasını hızlıca not ettim. Kendisi benimkine yakın bir odadaydı ve sık sık birlikte öğle yemeği yerdik. Bir yıl önce onun bebek partisine gitmiştim. Bana borçluydu.

"İyi, iyi," diye mırıldandı, kağıda bir göz attıktan sonra cebine geri koydu. Neredeyse bir bahane uydurup gitmesini bekliyordum ama öyle yapmadı. Bana doğru uzanıp omzumu sıkarak beni şaşırttı. Ne yaptığını merak ederek kaşlarımı çatmıştım ama yapmadım. onu fırlatmak için hareket ettim. Dokunuşu sıcaktı ve o anda ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. "Ne oldu?" diye sordu, sesi en az onunki kadar yumuşaktı.

Onun dokunuşu. "Biri seni incitti mi?" Sesinde beni göğsümden vuran bir şey vardı. Başımı sallamak istedim. Kahretsin, küçük bir zaman aralığında ona her şeyi anlatmak istedim. Bağırarak, çığlık atmak ve çıldırmak istedim çünkü her şey kontrolden çıkmıştı. Ama yapmadım.

Sinir bozucu bir nedenden dolayı ağlamaya başladım. Gözyaşlarım ben onları durduramadan geldi ve sonra yüzümü silip gözlerimi kapatıyordum ve göğsüm kabarıyordu. Mitch yine de yatağın yanında kaldı. O yapmadı

Acelesi varmış ya da yapacak bir işi varmış gibi davrandı. O kaldı. O iyi bir adamdı. Hâlâ da öyle.

İyi olmayı uzun zaman önce bırakmış olmam çok kötü.

Dairemin garaj kodunu girerken Carmen'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ona benimle içeri gelmesine gerek olmadığını söylemişim ama ben eve girene kadar garaj yolunda oturmakta ısrar etmişti. Anahtarlarım yanımda değildi, bu yüzden garajdan girmek zorunda kaldım. Neden bu kadar gergin hissettiğimi bilmiyorum. Garajda Elliot'a ait hiçbir iz yoktu. Birkaç hafta önce Teksas'a gidip döndüğüm arabayı satmışım. Garajda ama yine de evime bu kadar yakın başka birinin olması sinir bozucuydu. Şifreyi iki kez yanlış girdim ama üçüncüsünde tılsımdı. Kapı gümbürdeyerek kalktı ve kalkarken kolumun derisini çimdikledim. Ama kapı açıldığında sadece arabam, bisikletim ve boş bir garaj görünüyordu.

Rahatladığımı gizlemeye çalışarak Carmen'e el salladım. Araba yolundan geri geri gitti ve tehlike de onunla birlikte gitti. Mutfağa açılan kapıyı açtım ve garaj kapısını kapatmak için düğmeye bastım. Yavaşça titreyerek yerine oturmasını ve dış dünyayı başarıyla kapatmasını izledim.

Daire tuhaf bir şekilde sessizdi. Hava durgundu ve sanki evde kimse yokmuş gibi hafif bayat kokuyordu. Eşikte durdum, içeri adım atmadan önce bir an dinledim. Elliot'ı iki gündür görmemişim. O da hastaneye geri döndü. Eve dönerken kendi kendime gelmemesinin onun iyiliği için olduğunu söyledim. Gözlerden uzak kalması en iyisiydi. Bu ikimiz için de daha iyiydi. Ama aramızda bir şeylerin geri dönülmez bir şekilde değiştiğini biliyordum. İkimiz de kendi kurallarımızı çiğnemiştik. Ben yalan söyledim, doğru, ama o da beni incitti. Bana bir daha asla zarar vermeyeceğini özellikle söylemişti. Yani o da yalan söylemişti. Ona hâlâ kızgındım, bunu inkâr edemezdim. Bunun bir kaza olduğunu biliyordum ama ölebilirdim.

Elbette onu hâlâ istiyordum. Onu özliyordum. Eve döndüğümde yanımda olmasını istiyordum. Özellikle de benimle ilgilenmesini istiyordum.

Başından beri yaralanmam onun suçuydu. Normale dönmem haftalar alacaktı ama birkaç gün içinde işe dönecektim. İyileşene kadar beni el pençe divan beklerse onu affedebilirdim. Karşıya geçerken biraz

gölümsedim.

eşik, buna vereceği tepkiyi düşünmek. Onu yerde sürünürken görmek istedim. Onu sürünürken görmek istedim. Her gece amımı yalamasını ve kendi orgazmını yaşamamasını istiyordu. Bu onu haklı çıkarırdı.

Kahkahalarım boğazımda düğümленirken elimi bandajıma bastırdım. Vücudumun doğru çalışmadığını unutup duruyordum. Hiç de uygun değildi. Buzdolabını açtım ve bir şişe su aldım. Oturma odasına doğru yürürken bir yudum aldım. Ona seslenemiyordum ama henüz yatak odasından inip yanıma gelmemiş olmasına şaşırıyordum. Kendi kendime belki hâlâ suçlu hissediyordur ve benden kaçıyor dedim. Ama merdivenlere doğru yürürken garip bir şey fark ettim.

Daire kusursuzdu.

Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu. Hiçbir yüzeyde toz tabakası yoktu. Yerler süpürülmüş ve temizlenmişti. Mutfığa geri döndüm ve aynı şeyin orada da geçerli olduğunu fark ettim. Tezgâhlar temizlenmiş ve silinmişti, her tabak kaldırılmıştı, çöp kutusu boştu. Elim boğazıma bastırarak oturma odasına geri döndüm.

Çantam yemek masasının üzerindeydi, yanında da telefonum ve anahtarlarım vardı. Telefonumu açtım. Annemden ve kardeşimden gelen birkaç cevapsız arama vardı. O anda rahatsız edemeyeceğim için yere bıraktım.

İçimde kötü bir his vardı.

Aceleyle merdivenleri çıktım ve yatak odasının kapısını açtım.

İçeride ne olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Yatak yapılmıştı. Her şey yerli yerindeydi. Dolap kapakları kapalıydı. Açıkta ayakkabı, giysi, su bardağı ya da herhangi bir şey yoktu. Sanki orada kimse yaşamıyordu.

Eğildim ve giysilerini sakladığı en alt çekmeceyi açtım. Kanım damarlarımda soğuk akıyordu.

boş olduğunu gördüğümde. Elim çekmecenin dibinde gezdirdim, sanki kıyafetleri aradıkça sihirli bir şekilde ortaya çıkacaklardı. Hafif bir kırık sesi duydum ve bunun ben olduğumu anladım. Çılgılık atamıyordum - sadece o sesi çıkarabiliyordum. Ayağa kalktım ve diğer tüm çekmeceleri açtım, mükemmel bir şekilde katlanmış kıyafetleri fırlatıp attım, onunkileri aradım. Aptal kazaklarımın altına saklanmış ve iç çamaşırlarımın arasına karışmış olmalılar, dedim kendi kendime. Öylece ortadan kaybolmuş olamaz, dedim kendi kendime. Bu mümkün değildi. Böyle bir şey olamazdı.

Ve yine de, ondan her iz gitmişti.

Banyoda ona ait hiçbir şey yoktu, yatak odasında ona ait hiçbir şey yoktu, başka hiçbir yerde ona ait hiçbir şey yoktu. Yatağın altındaki çanta bile iplerinden, zincirlerinden ve diğer oyuncaklarından arındırılmıştı. Başımı salladım çünkü buna inanamıyordum. Gözlerimi kaydırdım, onları bulanıklaştıran yaşlardan arındırmaya çalıştım. Kırık sesler çıkarıyordum ve boğazım zonkluyordu ama kendimi durduramıyordum. Sonra bir şey hatırladım. Onun unutmuş olabileceği tek şeyi hatırladım. Yatağa doğru süründüm ve komodinimi açtım. Post-it'lerin ve açılmamış prezervatiflerin altını kazdım, parmaklarım çerçevenin soğuk metalini aradı. Bunu hatırlamasına imkân yok, dedim kendi kendime. Hiçbir yolu yoktu.

Onun çocukluk fotoğrafını bulmak için çekmeceyi tekrar tekrar aradım. En değerli eşyalarımдан biriydi. Sonunda gittiğini kendime itiraf etmem uzun zamanımı aldı. O her şeyi almıştı. Geriye hiçbir şeyim kalmamıştı. Sanki hiç orada olmamış gibiydi. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Çekmeceyi o kadar sert kapattım ki lamba sallandı, sonra yüzümü yastığa bastırdım. Çığlık atmak istedim ama yapamadım. Hiçbir şey yapamadım.

Beni terk etmişti.

Tam olarak sindirmem iki günümü aldı.

Yataktan sadece tuvalete gitmek ya da ara sıra bir bardak su içmek için kalktım. Günlerce uyudum ve bütün gece uyanık kaldım, dökecek gözyaşım kalmayana kadar ağladım. Ondan vazgeçmedim. Kendime, ben ona daha fazla kızmayana kadar bir süre ortalıkta görünmeyeceğini söyledim. Ya da FBI'ın artık onun için gelmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Bana dönmesiyle sonuçlanan sayısız senaryo düşündüm. Yine de olmadı. İki gün geçti, sonra iki hafta, sonra iki ay. Asla geri dönmedi.

Daha sonra, çok daha sonra, iyileştikten ve kendimi meşhur zeminden sıyrıp yavaş yavaş hayata dönmeye zorladıktan sonra, genellikle dolabımın arka köşesinde saklı olan metal kutuyu buldum. alt rafın ortasında duruyordu. Şifonyerin üzerine koydum ve kodu yazdım - 0923875, mahkûm numarası - ve kilit tıkladığında kapağı açtım. Orada sakladığım paranın çoğu sağlandı. Yedi yüz dolar kayıptı ama. Para umurumda değildi; bu sadece başka bir ipucuydu. Daha da önemlisi, küçük, katlanmış bir kare kağıt vardı.

parlak renkli bir kağıt. Yatağımın başucunda tuttuğum post-it'lerimden biriydi ve benim için bıraktığını hemen anladım.

Yırtmak istemediğim için yavaşça ve dikkatlice açtım. İçinde onun küçük ve özlü el yazısıyla yazılmış tek bir kelime vardı.

Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Bıçak keskin ve et kanlıydı, tam da sevdiğim gibi.

Bifteğin altındaki tabakta kırmızı sıvının birikmesini izledim, sonra küçük biftek parçamı içine daldırdım ve bir ısırık aldım.

"Nasıl istersin?" diye sordu, daha da yaklaşarak, mum ışığı gözlerinde titreyerek. "Çok nadir değil mi?"

"Hayır, çok az pişmiş değil," dedim, ağırbaşlı bir şekilde yutkunduktan sonra. Elimi şarap kadehimin ağzına götürdüm ve biftek ısırığını bir yudum pinot noir ile takip ettim. Şarap mutluluk verici bir şekilde ekşi ve dolgundu ve dilimde tadını çıkardım. Pahalıydı elbette. Bütün yemek pahalıydı. Etrafımızdaki restoranın havası sosyetikti. Eski paraları ve göz önünde saklanan siyah Amex kartlarını görebiliyordum. O geceki randevumuz için şık giyinmemi söylemişti ama bunu beklemiyordum. Beni etkilemeye çalışıyordu ve ben tam olarak nedenini bilmiyordum.

Yemekler çok iyiydi. Şirket iyiydi. Ama ne demek istediğini anlatmak için para harcamasına gerek yoktu. Ben de

Şarap kadehimin kenarından gözlerini onunkilerle buluşturdum, gözlerini kırıştırdı ve gülümsedi, beyaz dişleri parlıyordu. Gergin olduğunu fark ettim. Beni randevu için aldığında bunu daha önce fark etmemiştim.

Doğrusunu söylemek gerekirse kafam meşguldü. Oturmadan önce takım elbise ceketinin rengini bile fark etmemiştim. Zengin bir maviydi. İpek cep mendili gri ve beyaz çizgiliydi. Gömleği bembeyazdı ve boğaz kısmı açıktı. Hızlıca bir envanter çıkardım, kendime bunun önemli olduğunu söyledim. Önümdeki adama daha fazla dikkat etmem gerekiyordu.

Önümdeki adam

Ne de olsa önemli olan biriydi. Ondan önceki erkekler -özellikle de biri- artık resimde yoktu. Onlar çoktan gitmişlerdi ve bundan daha fazla düşünmek.

Ne de olsa Mitch benim erkek arkadaşımdı. Ona gösterdiğim ilgiden daha fazlasını hak ediyordu.

Bu kadarı inkar edilemezdi. Restoran da güzeldi ama onunla böyle yerlerde yemek yemeye alışmışım. Seattle'daki en iyi restoranlara, tiyatroya, orkestraya ve baleye gitmişim. O da severdi

Sinemaya giderdi, ama sadece korku filmlerine. Ucuz slasher filmlerini severdi,

Kanın her zaman çok kırmızı görüldüğü ve sonunda her zaman hayatta kalan şanslı bir kızın olduğu. Bu tür filmlerden nefret ederdim ama o isterse izlerdim. Jenerik bittikten sonra hayatta kalanların ne kadar berbat durumda olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Doğru, hayatta kalmışlardı ama ne pahasına?

Hayat bir daha asla normal olmayacaktı. Bu pek de mutlu bir son sayılmazdı. ömür boyu terapi ve uykusuz geceler karakterin geleceği olacaktı. Bunu çok düşündüğümünden değil.

Mitch bana karşı iyiydi. Çok iyi. Hak ettiğimden daha iyiydi. Bazen onu bana bakarken yakalıyordum ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyordum çünkü bu beni

Ne kadar mutlu görüldüğünden rahatsızdım. Bazen onun için üzülyordum ama diğer zamanlarda kendime bunun onun seçimi olduğunu söylüyordum. Bana aşık olmayı o seçmişti. Ben yapabileceği en kötü seçimdim ama o inatçıydı.

Eğer hayır deseydim, sabırla evet dememi beklerdi. Evet birkaç dakika da sürse, birkaç hafta da sürse beklerdi. Bir azizin sabrına sahipti. Ya öyleydi ya da tam bir aptaldı. Ama bir zamanlar ben de aptaldım, bu yüzden onu suçlayamazdım.

Yardım edemedim ama sanki buraya daha önce gelmişim gibi hissettim. Belki de kaderi bilerek kışkırtıyordum.

"Teksaslı olduğumu biliyorsun," dedim sessizliği bozarak. "Pratikte hala böğürmesini seviyorum."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. Ona baktım, muhtemelen bakmam gerekenden daha uzun süre. O ışıpta teni kremi ve beyaz görünüyordu. Teni pürüzlü değildi. Gözleri yumuşak, okşayıcı ve güven vericiydi. J. Crew mağazası gibi kokuyordu, gün ışığı, deri ve ter gibi değil. Beynini kullanıyordu, ellerini değil. Kelimelerini kullanıyordu, şiddeti değil. Şiddeti öğreniyordu. Ona yavaş yavaş öğretiyordum. Ama bu doğal gelmiyordu. İçinin derinliklerinden gelmiyordu. Onun için bir anlamı yoktu. Pazar günü kiliseye gidip inançsız olmak gibiydi. İçi boştu. Kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Mükemmel bir dünyada, tüm bunları zaten arkamda bırakacaktım. Bunlara tutunmam için hiçbir neden yoktu. Ama yine de tutundum.

"Bu gece garip davranıyorsun," dedim, şarabımdan bir yudum daha alarak. "Yorgun musun?"

"Ben her zaman yorgunum," dedi gülerek.

"O halde," dedim, gözlerimi tekrar bifeğime dikerek. "Bu gece erken yattığından emin olmamız gerekecek." Eti tekrar dilimledim,

Sözlerime verdiği tepkiyi görmezden gelerek. Tekrar güldü ama boğazındaki gerginliği hâlâ duyabiliyordum.

"Artık gidebiliriz," dedi. "Bunu paketlemelerini ister misin? Gitmesini sağlayacağız." Ben de güldüm ve gerginliğin biraz daha azaldığını hissettim. "Birkaç ısırık daha," dedim, kuru fasulyeden bir ısırık alarak. Yiyebilirdim

bütün tabağı -patatesleri, sebzeleri ve bütün bifteği- yedim ama yediklerimi az tutmaya dikkat ettim. Bütün tabağı istemediğimi kendime söyledim. Sadece bir tadımlık. Disiplin gerekiyordu ama disiplin önemliydi. Liseden beri en ince halimdeydim. Daha az içiyor, daha az yiyor, daha çok egzersiz yapıyordum. Disiplin, zihnimin geçmişe kaymaya başladığı sessiz anlarda bana odaklanabileceğim bir şey veriyordu. Şimdi ve buraya odaklanmak istiyordum. O anda iyi bir adamın karşısında oturuyordum. İyi bir işi vardı ve zekiymiş. Tanrı aşkına, o lanet olası bir doktordu. Beni seviyordu. Bunu biliyordum. Önemli olan tek şey buydu. Yavaşça çiğnedim, tereyağlı ve tuzlu sebzenin her zerresinin tadını çıkardım, ertesi sabah havuzda çalışabileceğimi biliyordum. Sadece bir kadeh şarap bile birkaç tur atmaya değerdi.

Tatlı yok, dedim kendime.

"Aceleye gerek yok," dedi levreğini dilimlerken.

"Biliyorum." Çatalımı bıraktım ve öne doğru eğilerek onun yemesini izledim.

İnce, becerikli parmakları vardı. Cerrah parmakları. Onu et keserken izlemek hoşuma gidiyordu. Bu bana onun ameliyat yaptığını düşündürüyordu. Eti, kasları ve tendonları kesmek onun işiydi. Bunu düşünmek çok garipti. Bazı insanlar bunu para için yapmıyordu. Bazıları yok etmek ve sakatlamak için insanları keserdi. Mitch insanları iyileştirmek ve düzeltmek için kesiyordu. Takdire şayandı, gerçekten.

Yemek, istediğim gibi tatlı olmadan erken bitti. Kredi kartıyla ödedi, hiç sorun çıkarmadı. Bunu her yaptığında, kendimi yine Teksaslı bir kız gibi hissettim, büyük ve önemli bir adamın benimle ilgilenmesine izin veriyordum. Ama karşı koymadım. Bu bizim rutinimizdi. Parayı ödedi ve sonra beyaz Audi'sine binip yüksek apartmanına geri döndük ve seviştik. Ertesi sabah bana kahvaltı hazırladı ve öğleden sonra ayrılmadan önce seni seviyorum dedik. O gece, dairesine dönmek için farklı bir yol izledi, ki bunu hiç yapmadık. Ayrıca garip bir şekilde sessizdi. Genelde çok neşeliydi.

Duymaktan hoşlandığım hikayeler, ameliyatlar, tümörler ve kibar bir sohbet olarak nitelendirilemeyecek diğer iğrenç şeylerle ilgili hikayeler.

Ama o gece sessizce yol aldık.

"Sadece söyle," dedim, profiline bakarak ve bana bakmasını isteyerek. Parmaklarını direksiyona vurdu ama hâlâ bana bakmıyordu. Gergin görünüyordu. Sanki bir şeyler söylemek için sabırsızlanıyor gibiydi. "Benden ayrılacak mısın?" diye sordum, çünkü *diğer* şeyi varsaymak istemiyordum. Annemin mutlak mutluluktan başka bir varoluş düzlemine yükselmesine neden olacak diğer şey. Elmaslar, beyaz elbiseler ve sadece özel günlerde gördüğünüz ailenizle dolu Katolik kiliselerini içeren diğer şey. Sertçe iç çekti ve frene basıp yolun kenarına çekerken ben de haykırdım. Araba sarsılarak bankette durdu ve motor mırıldanmaya başladı. beklenmedik dolambaçlı yol.

"Senden ayrılmayacağım," diye açıkladı arabayı park ederken. "Benden ayrılacak mısın?"

"Tabii ki hayır!" Elini tokatlayarak söyledim. "Bunu neden yapayım ki?" "Bilmiyorum," dedi elini seyrelmiş saçlarında gezdirerek. "Ben sadece hepsi bu."

"Berbat mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Takım elbisesinin ceketini karıştırdı ve küçük bir kutu çıkardı. Ona baktım, ne olduğunu düşündüğümü varsaymanın güvenli olup olmadığından tam olarak emin değildim.

"Bunu sana restoranda vermem gerekiyordu. Büyük bir jest, büyük bir anlaşma olması gerekiyordu. Bir şampanya flütünün içine falan koyacaktım," dedi sesi titreyerek. Biraz güldü. gerginliğini gizlemek için. Kutuyu aldım ve açtım. Hiç de gergin değildim. O kadar şaşırmadım bile.

Karanlık arabanın düşük ışığında söyleyebildiğim kadarıyla çok güzel bir elmastı.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Cevabı bildiğim halde sordum. O noktada bunu varsaymak oldukça güvenliydi.

"Evet, Jo," dedi daha içten bir kahkahayla. "Elbette seninle evlenmek istiyorum. Ama asıl soru bu değil."

"Soru nedir?" Yine, cevabı zaten biliyordum.

"Asıl soru şu, benimle evlenir misin?" Oturduğu yerde döndü ve bana baktı. Yüzüğe baktım ve içimden garip bir düşünce geçti. Kendime sormamın hiçbir faydası olmayan bir soru.

Elliot ne derdi?

Elliot'ı görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Hayatımda ne yaptığımla hiçbir ilgisi yoktu. En azından yüzüğü takarken kendime böyle söyledim. Mitch'e gülümseyip yanağını okşamak için uzandığımda da kendime böyle söyledim. "Evet. Evet, seninle evleneceğim," diye fısıldadım, aklımın bir köşesinde Elliot'ın bundan hoşlanmayacağını söyleyen sesi duymazdan gelerek.

Bundan hiç hoşlanmazdı.

Mitch'in banyo kapısını arkamdan hafifçe kapattım ve ışığı açtım. Işık gözlerime saldırırken kaşlarımı çattım ve parlaklığa alışana kadar elimi gözlerimin üzerine bastırdım. Odanın karşısına geçtim, mermer Ayaklarımın altındaki kiremitler soğudu ve tuvalete oturdum. Ellerimi çıplak kalçalarımın üzerine koyarak işedim. İşim bitene kadar onlara bakmadım ve o zaman yüzüğü tüm ihtişamıyla tekrar gördüm. Buna hâlâ inanamıyordum. Parmağımda yine bir erkeğin yüzüğü vardı. Gerçekten de yeniden biriyle evlenmeyi kabul etmiştim. Bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değildim çünkü henüz sindirecek zamanım olmamıştı. İşimi bitirip sifonu çektim ve lavaboya gittim. Ellerimi çabucak yıkadım. Ellerimi yüzüğün üzerinde kuruladığımda bile yüzük yerinden oynamadı. Lavabonun yanında asılı olan havluyu.

Mükemmel bir uyumdu.

Aynada kendime sert bir bakış attım. Parlak ışıktaki çıplak bedenimin her santimini inceledim. Her yara, her iz, her çürük sergileniyordu. Her birinin bir hikâyesi vardı. Onları Mitch'ten hiç saklamamıştım. Ona tüm gerçeği söylemedim ama geçmişimin izlerini de saklamadım. Mitch'in Isırık izleri, bileklerimdeki ve boynumdaki silik yara izleri inkâr edilemezdi. Hepsini görmüştü. Bana yeni yara izleri bırakacak kadar ileri gitmemiş olsa da, bazı morluklar ona aitti. Kalçamdaki sararmış morluk, başparmağının içime girmesinden kaynaklanıyordu. Kalçamdaki üç kırmızı iz

Beni tutup yatağa fırlattığı kolumun üst kısmı. Ve kığım bana attığı şaplaktan dolayı hala pembeydi.

Çocuk oyuncağı.

Elliot benimle işini bitirdiğinde, bazen hareket edemezdim. Bazen kanamam olurdu.

Parmağımı göğsümde, meme ucumun üzerindeki soluk kabarık yara izinin etrafında gezdirdim.

Yıllar önce dişleri o izi bırakmıştı. Onu hala taşıyorum.

sapkınlık rozeti. Bunu bana yapmasını ben istemedim; o sırada bunu isteyip istemediğim umurunda bile değildi. Ama istediğim başka işaretler de vardı.

Bana zarar vermesi için yalvardığım zamanlar oldu. Bana mümkün olduğunca çok şey hissettirmesi için yalvardığım zamanlar oldu, bu his acı olsa bile. O da bunu bana verdi, çünkü acı en çok sevdiği şeydi.

Bunu özlemek delilikti. Onu arzulamanın delilik olduğunu biliyordum. Onu her gün unutmaya çalıştım. Ölmüş ya da hapse geri dönmüş olabilirdi, umurumda değildi. Bana ihanet etti, beni kullandı, beni terk etti. Neredeyse beni öldürüyordu. Yine de gecenin bir yarısı Mitch'in banyosunda onu düşünüyordum.

Eskiden yaptığı her şeyi hatırlayarak. Yüzük yüzünden olduğunu biliyordum. En son bir erkeğin yüzüğünü taktığımda ikimizin de sonunu getirmiştım. Beni sevmek birden fazla açıdan tehlikeliydi. Mitch büyük, güzel ve pahalı yüzüğü parmağıma taktığında ilk düşündüğüm şeyin Elliot olduğunu inkâr edemezdım. Öğrendiğinde yüzünde belirecek ifadeyi düşündüm. Başkasının karısı olmayı kabul ettiğimi öğrendiğinde duyacağı öfkeyi düşündüm. Kendinden geçirdi.

Ama belki de kendimi kandırıyordum. Belki de artık beni hiç umursamıyordu. Her ne kadar onu umursamıyormuşum gibi davranmaya çalışsam da, bu düşünce beni çok etkiledi. Elliot'ı görmeyeli ya da onunla konuşmayalı bir yıl olmuştu ama hâlâ beni düşünmesini istiyordum. Hâlâ beni istemesini istiyordum. Benden vazgeçmişse dünyada hiçbir şey doğru olamazdı. Sert davrandım ve kendimi ondan nefret ettiğime inandırmaya çalıştım, bir yanımda öyleydi. Ama diğer yanımda onu her zaman olduğu gibi özlüyordu. Saklamaya ve gizlemeye çalıştığım o karanlık ve iğrenç yanımda hâlâ her gün, her an onun için ağlıyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Mitch'le evlenecektim. Kararımı vermiştim.

Mutlu olacaktım.

Kendi çıplaklığıma döndüm ve ışığı tekrar kapattım. Vücudumdaki izleri saklama zahmetine girmedim ama artık onları görmek istemiyordum. Beynim, bedenim ve ruhum temiz ve lekesizmiş gibi davranmak istiyordum. Mitch gibi birinin hak ettiği kadınmışım gibi davranmak istedim. Normal birini hak ediyordu. Biri için yeterli olmayı hak ediyordu. Bu rolü oynayabilirim, dedim kendi kendime, tekrar onun yanındaki serin çarşaflara girerken. Bana doğru sızan sıcaklığını hissedebiliyordum ve ona yaklaşıp başımı omzuna yasladım.

Hareket etmedi. Sanki geceleri başına hiç kötü bir şey gelmemiş gibi mışıl mışıl uyuyordu. Sanki hiç arkasını kollamak ya da her an tetikte olmak zorunda kalmamış gibi uyudu. Bu rahatlatıcıydı. O kendini güvende hissediyordu, ben de kendimi güvende hissediyordum. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

Bu kadarı yeter, dedim
kendime. O yeterliydi.

İlk görüşte aşktı.

Annem Mitch'le tanıştığı anda ona aşık oldu. Kağıt üzerinde, tek kızları için harika bir adaydı ve gerçek hayatta daha da iyiydi. Annem için tüm özelliklere sahipti. Bana bakacak parası vardı, iyi bir işi, iyi bir beyni ve güzel bir dairesi vardı. Kedileri sevmezdi. Üstüne üstlük, bana güzel ve pahalı bir yüzük vermişti. Babamı sevindirecek şekilde, insanlara ücretsiz tıbbi bakım sağlamak için Guatemala'ya yaptığı birkaç seyahat sayesinde biraz İspanyolca biliyordu. Ailem onu hiç tereddütsüz onayladı. Onu bu kadar çabuk aralarına almalarına şaşırdığımı söyleyemem.

Mitch onlar için mükemmeldi. Cennette yapılmış bir eşleşmeydi. Yüzüğe bakarken annemin gözlerinin ardında erik şekeri ve büyük beyaz gelinlik hayallerinin dans ettiğini görebiliyordum. Tüm töreni zihninde planlıyordu. Ama başını kaldırıp bana baktığında ve gözlerinde parlayan yaşları gördüğümde, kendimi suçlu hissetmekten alamadım. Bunun nihayet iyileştiğimin ve hepimizin hayatını ele geçiren kâbusun sona erdiğinin bir işareti olduğunu düşünüyordu. Bitmesini istiyordu. Teksas'tan yeni bir başlangıç yapmak ve o bunaltıcı duygulardan uzaklaşmak için taşınmıştım. haksızlığa uğramış. Bana her baktıklarında, zarar görmüş, içten dışa değişmiş birini görüyorlardı. Mitch yanımdayken, ben yine onların kızıydim. Sonunda evlenen ve onun için istedikleri hayatı yaşayan kızları.

Annem havaalanının dışında bana sarılırken kulağıma "Bu kadar uzakta olman hoşuma gitmiyor," dedi. Annem bana sarılıp ellerini saçlarımda gezdirirken, Mitch ve babamın onun ağır valizlerini bagajdan çıkarmak için beceriksizce birlikte çalışmalarını izledim. Bu durumdan hoşlanmamıştım.

onun sözleriyle içimde dalgalanan duygu. "Eve ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Mitch ve ben burada mutluyuz."

"Burada nasıl mutlu olabiliyorsun? Güneş hiç parlamıyor," dedi ve beni o kadar sert sıktı ki, kalın taşlı kolyesi tenime rahatsız edici bir şekilde baskı yaptı. Yine de uzaklaşmadım. Bana istediği kadar sarılmasına izin verdim. Çok sık iyi bir evlat olamadım. Bunu ona borçlu olduğumu düşündüm. O ve babam gittiğinde üzülecek olsam da bunu takdir ediyordum.

"Hoşuma gitti" dedim, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Gerçek şu ki Seattle'dan ayrılamazdım. Eğer Elliot geri dönecekse, ayrılırsam beni nerede bulacağını bilemezdi. Ve Teksas'a geri dönemezdim. Teksas dünyada olmak istediğim son yerdi.

"Mary, Mary tam tersine," dedi başını sallayarak, çocukluğumdan beri söylediği o şarkı gibi küçük cümleyi tekrarlarlarken. "Her zaman eve gelebileceğini biliyorsun. Ben ve baban orada olacağız. bekliyorum."

"Biliyorum." Beni kavrayışının gevşediğini hissettim, ben de onu takip ettim. Çekilmesine izin verdim ve sonra ikimiz de omuzlarımızdaki çantaları düzelttik.

"Duydun mu Mitch?" dedi, nişanlıma hitap etmek için arkasını dönerek. "Dallas'a istediğin zaman gelebilirsin. Sen de artık ailenin bir parçasısın ve bu adam nasıl davranmayı severse sevsin, biz çok yakın bir aileyiz."

"Teşekkür ederim Bayan Vasquez. Bu teklifinizi kesinlikle kabul edeceğiz," dedi Mitch, önce bana sonra da anneme bakarak. "Yakında."

"Umarım öyledir." Annem yanağımı okşadı ve sonra elini havayolu görevlisinin dikkatini çekmek için kaldırdı. Pahalı ve birbiriyle uyumlu bavulları kaldırıma düzgünce dizilmiş, gitmeye hazırды. Gittiklerini görmek beni hem rahatlatmış hem de huzursuz etmişti. Ailem gittiğinde onları özlemek çocukça bir şeydi ama elimde değildi. Hiçbir zaman kolaylaşmadı. Görevli bir el arabasıyla geldi ve babamla Mitch arabayı yüklemesine yardım ettiler. Annem ve ben orada durup sessizce onları izledik. Son parça da yüklendiğinde ona döndüm.

"Düğünü planlamaya yardım etmeni istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Bilmiyordum

Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. "Eğer vaktin varsa tabii." Benim Annemin gözleri büyüdü ve tam bir mutluluğun geldiğini görebiliyordum.

onun üzerinde. Ne de olsa bu onun hayatının hayaliydi - kızının uzun zamandır beklenen gösterişli düğününü planlamak. Gözlerinde gelinlikleri, pastaları, duvakları ve kiliseleri görebiliyordum.

"Tabii ki zamanım var," dedi, mükemmel manikürlü elini sallayarak ve umursamaz görünmeye çalışarak. Muhtemelen bu konuyu çok büyütürse elinden alacağımı düşünüyordu. Ama asıl gerçek şu ki, bunu planlamasını istiyordum. Düğünün nasıl olacağı gerçekten umurumda değildi. Hayal edemiyordum. Yıllardır düğün hayali kurmamıştım. Gerçek bir Fotoğraflarda şişman görünmek istemediğim dışında hiçbir düşüncem yoktu. Yara izlerimi de saklamam gerekecekti ama zamanı geldiğinde bunu da çözecektim. Kontrolün çoğunun bende olması onu mutlu edecekti ve Akıl sağlığını kurtardım. Bu bir kazançtı.

Tabii ki ona düğünüm üzerinde ne kadar güç veririm, benim üzerimde de o kadar güç vermiş olurdu. Geçici olsa bile sorunlara yol açabilirdi. Ama babama beceriksizce sarılırken ve Mitch onun elini sıkarken bunu düşünmemeye çalıştım. Sonra Mitch kolunu belime doladı ve annemle babamın terminalin renkli camlı kapılarında kayboluşunu izlerken beni kendine çekti. Onların gidişini görmek hem iyi hem de kötüydü. Hissettim ki

İnce ceketimi serin bir esinti keserken tekrar boşluğa düştüm. Bir an için bedenimden çıkıp başka bir yerden kendime baktım. Dışarıdan bakıldığında tipik bir sahne gibi görünüyordu - havaalanında sevdiklerine veda eden mutlu bir çift. Ve tamamen normaldi.

İşte böyle anlarda ne kadar normal olmadığımı fark ettim. Kendimi yeni hayatıma uydurmaya çalışıyordum ama bazen delikler ortaya çıkıyordu. Bazen gerçek, ince kaplamanın arasından sızıyordu. Kendimi bu kadar boş hissetmeyi bırakabilecek miyim diye merak ettim. Acaba hiç gerçek ve derin bir

tekrar hissetmeye başladım. Acaba bir daha hayatımda gerçekten var olabilecek miydin, yoksa hep başka bir yerde, bir zamanlar sahip olduğum ve kaybettiğim bir şeyi mi arıyor olacaktım? Arabaya binip Mitch'in dairesine geri dönerken cevabım yoktu.

Hâlâ anlamıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Yol boyunca kendime lanet okuyarak arabayı sürdüm. Aptaldım, inatçıydım, takıntılıydım. Ama geri dönmedim. Birçok kez geri dönüp Dallas'a doğru yola çıkabilirdim ama yapmadım. İki yaşındaydım. evinden saniyeler uzaktaydım ve hala ne yaptığımı bilmiyordum. Bir gün önce uçakla gelmişim ve Austin'de işim olmadığını biliyordum. Gelin partim ertesi gündü ve annem yemek şirketlerini ve çiçekçileri arayıp davetli listesini kesinleştirirken evde onunla birlikte olmalıydım. Bunun yerine Austin'in ortasında bir hayaleti kovalıyordum. Ama sonra çok geç oldu. Sonra evinin önünden geçiyordum ve mola verip yavaşladım, baktım ve evle ilgili her şeyi inceledim. Ne kadar farklı görüldüğüne neredeyse inanamıyordum. Önceden, boyası çatlamış, çatısı solmuş, hafifçe sarkmış ve perdeleri çekilmiş, içeriği güneş ışığından koruyan hafifçe büyümüş ve sıradan bir yerdi.

Ev yeni boyanmış mutlu, soluk bir sarıydı. Ön kapı parlak bir su tonundaydı. Ön camlar parlak ve temizdi. Garaj yolunda büyük, aile boyu bir SUV vardı. Ön bahçedeki çimler yeşildi ve yeni kesilmişti. Çiçekler vardı - lanet olası çiçekler! - Büyük meşe ağacının etrafına daire şeklinde dikilmişti. Tüm bunlar yeterince kötüydü ama ben fark etmedim bile. Çimenlikte gördüğüm diğer şeylerin yanında bu soluk bir karışıklıktı.

Çimlere saçılmış oyuncaklar vardı. Bir futbol topu, bir scooter, birkaç parlak renkli plastik kamyon ve araba. En önemlisi, bahçenin bir ucundan diğerine koşan, kendi dünyasında kaybolmuş küçük bir çocuk da vardı. Onu gördüğümde neredeyse direksiyonu kıracaktım ama kontrolü elimde tutmayı başardım. Gözlerimi ileriye diktim ve sürmeye devam ettim. Çıkmaz sokağın sonuna geldiğimde geri döndüm ve yola devam ettim. O birkaç saniye içinde hızlı bir karar vermem gerekiyordu. Yoluma devam edip her şeyi geride mi bırakacaktım, yoksa saplantılı merakıma yenik düşüp büyük bir hata mı yapacaktım, buna karar vermeliydim. Kendime işkence etmek için yaşadığımdan, evin önündeki kaldırıma yanaştım ve arabayı park ettim. Yolcu penceresinden çocuğa baktım ve birkaç saniye oynamasını izledim. Bu

En hafif tabiriyle tuhaftı. Hafıza şeridine gitmeye karar verdiğimde ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu o değildi. Yeşil çimenler ve çiçek tarhları üzerinde oynayan mutlu bir çocuk değildi. Önümdeki tabloda eksik olan tek şey bir golden retriever ve beyaz bir çitti.

Bir yanım tamamen aynı şeyi bulmayı bekliyordu.

Kendime karşı dürüst olsaydım, orada bazı ipuçları, Elliot'a ve nereye gittiğine dair bazı işaretler olmasını umuyordum. Ama bunun yerine, o silindi. Zaten hayatımdan çıkmıştı, ama şimdi sanki yeryüzünden kayboldu. Sanki hiç burada olmamış, hiç doğmamış gibi. Sanki onun evinde ve sonraki yıllarda olan her şey benim hayal gücümün bir ürünüymüş gibi. Austin'e gelmekle aptallık etmişim, bunu biliyordum. Ama bu beni arabadan inmekten alıkoymadı çünkü kendimi durduramıyordum. Çantamı kolumun kıvrımına sıkıştırdım ve terli ellerimi kot pantolonumun önünden aşağı doğru indirdim. Gıcır gıcır ve hali vakti yerinde görünüyordum, bu da durumuma yardımcı olacaktı. Henüz ne istediğimden tam olarak emin olmasam da, istediğim şeyi elde etmenin yeterince kolay olacağını umuyordum. Sadece çok merak ediyordum.

"Merhaba," dedi çocuk, ben ona yaklaşırken bana bakarak. Yanakları yuvarlaktı ve ön dişlerinden biri eksikti. Gözleri parlak ve mutluydu ve tamamen yabancı birinin bahçesinde durmasından en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyordu. Bronz bir teni ve kıvrırcık kahverengi saçları vardı ve yüzündeki güzel masumiyet, bakmamı neredeyse anında acı verici hale getiriyordu

at. Buradan sadece birkaç adım ötede ne tür bir kötülük yaşandığını bilmiyordu. Bu evin yeni, neşeli dış görünüşü kadar bir parçası olan şiddet ve sefahat geçmişini bilmiyordu. Kısa bir an için, ona bakarken, asla bilmemesini umdum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kafamı kaldırdığımda kahverengi tenli bir kadının ön kapıda durduğunu ve dikkatle bana baktığını gördüm. Yeterince arkadaş canlısı görünüyordu, sadece temkinliydi, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Oğlunuzun yanında yabancı bir kadın görmek herkese bunu yapar sanırım. Çok parlak olmayan ama yeterli bir gülümseme takındım ve elimi çantamın üzerine koydum.

gergin ve biraz da şaşkındı. Gerçeklerden çok uzak değildi, ama aynı zamanda takınması kolay bir roldü.

"Merhaba," dedim, doğru yerde olduğumdan emin değilmişim gibi etrafıma bakınarak. "Burası 45 Cherry Hill Drive, değil mi?" Öyle olduğunu bildiğim halde sordum.

Yepyeni, parlak pirinçten ev numaraları ön tarafa asılmıştı.

Kapı. Yavaşça başını salladı, yüzü hâlâ meraklı ama aynı zamanda dostçaydı. Kadın oğlu kadar masum olduğunu fark ettim. Benden zerre kadar şüphelenmiyorlardı. En azından şimdilik.

"Evet," diye yanıtladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama tam olarak anlayamadım," dedim, gergin görünmek için kelimelerimi hızlı hızlı çıkararak. "Son gördüğümünden çok daha güzel görünüyor. Zar zor tanıyabiliyorum."

"Oh," dedi ve gülümsedi ve ben de onu kandırdığımı anladım. "Eskiden burada mı yaşıyordun?"

"Buraya yakın," dedim, bu sefer daha geniş bir şekilde gülümseyerek. "Eskiden bu evde yaşayan insanları tanırdım." Şansımı denedim ve ona yaklaştım, neredeyse verandaya kadar ilerledim. Nostaljik hissediyormuşum gibi tekrar sokağa baktım. Öyleydim ama muhtemelen onun hayal ettiği nedenlerden dolayı değil. "Rengine bayıldım," dedim ona dönüp bakarak. "Ne olduğunu biliyor musun? Burada yaşayan son aileye?" Lafi dolandırdım,

Çünkü çok endişeleniyorum. Onu ürkütmek istemiyorum ama bilgi de istiyorum. Bilgi için ölüyordum.

"Bilmiyorum. Özür dilerim." Kapının pervazına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Önümden geçip, bizi yine görmezden gelen ve çimlerde kamyonlarıyla oynayan oğluna baktı. Bir dakika sonra, "Bir emlak satışıydı," diye teklif etti. "Tek bildiğim bu."

"Bir emlak satışı," diye mırıldandım kendi kendime. Bir emlak satışı, sahibinin öldüğü anlamına gelirdi. Elliot'ın öldüğünü hayal bile edemiyordum, bu yüzden bu olasılığı hemen göz ardı ettim. Eğer ölmüş olsaydı, bilirdim. Bunu bir şekilde iliklerime kadar hissedirdim. Ya da en azından o zaman öyle düşünmüştüm. Yani evin sahibi o olmamalıydı. Yine de o evin büyüdüğü ev olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Yani evin sahibi her kimse onu da o büyüttü. Acaba evin satıldığını biliyor muydu? Acaba o da benim gibi geçmişe dair cevaplar ya da işaretler aramak için buraya gelmiş miydi? Acaba o da evdeki değişikliklerden benim kadar ürkmüş müydü?

"Aldığımızda çok dağınıktı. Tamirci evi diyorlardı," diye devam etti gülerek. "Sanki yetmişli yıllar her yeri kirletmiş gibiydi. Özellikle de mutfakta."

"Bir sürü tüylü halı," diye cevap verdim, hatırladığım halini düşünerek. Ev her zaman bir kalıntı gibi görünmüştü, birinin kazmayı unuttuğu solmakta olan bir zaman kapsülü gibi. Onu en son gördüğümde

tıpkı Elliot'ın ailesinin burada yaşadığı zamanki gibi. Uzun zamandır ilk kez kim olduklarını ve nerede olduklarını merak ettim. Hepsinin ölüp ölmediğini merak ettim. Elliot hakkında neden daha fazla şey bilmediğimi ve neden sormayı hiç düşünmediğimi merak ettim. Her zaman onun Dünyada tek başına, kendi asosyal eğilimleri ve sadist fantezileri içinde sürükleniyordu. Birinin onu sevdiği, alnından öptüğü ve geceleri yatağına yatırdığı düşüncesi onu görme biçimimle uyuşmuyordu. Omzumun üzerinden arkamda, meşe ağacının gölgesinde tek başına oynayan küçük çocuğa baktım.

"Bahçede ona göz kulak olmak zorundayım," dedi kadın. "Scooter'ını kaldırımda bir aşağı bir yukarı sürmeyi seviyor. Burası sakın bir mahalle ama asla çok dikkatli olamazsınız."

"Her zaman güzel bir mahalleydi," dedim belli belirsiz. Orta yüzyıldan kalma bu alt mahalle, devasa yeni evleri ve kapılı girişiyle büyüdüğüm süslü mahalleden tamamen farklıydı. Ama burası filmlerde gördüğünüz ya da orta sınıf Amerikan yaşamını hayal ettiğiniz türden bir mahalleydi. Yeşil arsalar üzerine kurulmuş ve büyük ağaçların gölgelediği çiftlik kibrit kutusu evler. Belki de Elliot'ın kendisi için istediği hayat buydu. Belki de ikimiz için de böyle bir hayat istiyordu. "Sakıncası yoksa..." Sözlerimin yarım kalmasına izin verdim, çünkü sormak üzere olduğum şeyi gerçekten isteyip istemediğimden tam olarak emin değildim. Yine de tatmin olmamıştım. Beklediğim cevapların hiçbirini alamamıştım. Herhangi bir kapanış yapmamıştım.

Hala Elliot'a yaklaşmamıştım.

"Buraya neden geldiğimi bilmiyorum," dedim, kelimelerimi aceleyle getirerek ve gardımı biraz düşürerek. Kırılğanlıklarımın ortaya çıkmasına izin verdim çünkü o noktada bunu gerçekten durduramazdım. Durdurmak istememe rağmen ellerim titremeye başlamıştı. "Sadece etrafta dolaşıyordum ve kendime engel olamadım." Elimi kaldırdım ve vurgulamak için büyük elmas yüzüğümü gösterdim. "Evlenmek üzereyim ve sanırım ben sadece..." Sözümü yarıda kesip eline baktım. Yüzük takıp takmadığını göremiyordum. "Evlili misin?"

"Öyleyim," dedi kadın, kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu, sanki başka bir kafadan konuşmuşum gibi.

"Bu kişisel bir soru, ama evlilikten önce korktunuz mu? Düğün mü?" Başparmağımı yüzüğün soğuk metal bandının etrafında döndürerek sordum. "Hiç çılgınca bir şey yaptın mı, mesela sırf korktuğun için eski erkek arkadaşının evine gitmek gibi?"

"Öyle olduğunu söyleyemem," diye gülerek cevap verdi kadın ve gözlerinin tekrar yumuşadığını, bana şefkatle baktığını görebiliyordum. "Ama zaten hatırlamaya değer eski erkek arkadaşlarım da yoktu."

"Oh," dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Bunu unutmak imkânsızdı. Çok unutulmaz." Kendi kendime güldüm ve o da benimle birlikte güldü ama iki farklı nedenden dolayı gülüyorduk. Ben gülüyordum çünkü Elliot'ı unutamamak yüzyılın en hafif deyimiydi. Elliot adeta derime dövme gibi işlenmişti; ondan ve üzerimdeki etkisinden asla kurtulamayacaktım. Mitch'le evlensem de evlenmesem de, içimde bir his her zaman doğru olacaktı. Mitch'i ne kadar seversem seveyim ya da ne kadar uzun süre birlikte olursak olalım, bunun asla yeterli olmayacağına dair bir his vardı içimde. Asla özgür olamayacaktım.

"Bir bardak su ister misin?" diye sordu kadın. "Burası cehennem gibi sıcak." Paravan kapısını açtı ve beklentiyle bana baktı. Başımı salladım ve ona toplayabildiğim kadar parlak bir gülümseme verdim.

"Evet, lütfen," dedim, boğazım aniden düğümlendi. Verandaya çıktım, kapıya yaklaşırken kalp atışlarımın yavaşlamasını sağlamaya çalıştım. Cehennemin kapılarından geçiyormuşum gibi hissettim, tabii cehennemin kapıları varsa. İçeri girmek istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum da. Ama onun peşinden eve adım atmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Klimanın serin havası yüzüme çarptı.

Yüzüme baktığımda ilk fark ettiğim şey ev yemeği gibi koktuğu ve duvarların beyaz ve parlak olduğuydu. Karanlık perdeler, duvar kâğıtları ve halı gitmişti. Eski kanepeler, sandalyeler ve tüplü televizyon gitmişti. Yine aynı ev olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Yönümü bulmaya çalışarak solumdaki duvara baktım. Elliot'ın eski kanepesinin yerinde aşırı doldurulmuş bir seksiyonel kanepeler vardı. Yeterince uzun bakarsam, onu orada görebiliyordum ve oda etrafımda karardı, güneşin mavi parıltısı Televizyon duvarda parlıyor.

Birdenbire geçmişteydin ve her şeyi gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum. Görebiliyordum.

Onu kanepede otururken gördüm, uzun bacaklarını uzatmış ve başını yana eğmişti. Elbette çıplaktı, kaslı göğsü güneş ışığının altında mavi ışık. Yüzü gölgeler içindeydi ama bileğine dolanmış ip görebiliyordum. Baktıkça boğazımın kapandığını hissediyordum ve sanki ip tekrar boynuma dolanmış, beni efendisine bağlı bir hayvan gibi ona bağlamıştı. Elimi kaldırdım ve parmaklarımı boğazımın dibine bastırarak oradaki küçük yara izini hissettim. Anılar sertçe geliyordu ve

Hızlı. Acı ve zevk anıları. O eski kanepede nasıl sikiştiğimizin anıları.

"Muhtemelen en çok işi mutfakta yaptık," diyordu kadın ve ben derin bir nefes alıp kendimi anının pençelerinden kurtarmaya zorladım. Zor oldu; terliyordum ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Kulaklarımda donuk bir çınlama vardı. Ve kalbimin sesini hissedebiliyordum.

Midemde, tahrik olduğumu gösteren belirgin bir sıkışma vardı. Konu Elliot olunca, Pavlov'un yaptığı bir deney gibiydim. Bana onu hatırlatan her şey beni tahrik ediyordu.

"Buranın aynı yer olduğuna inanamıyorum," dedim, kelimeler biraz zorlanmıştı ama yine de kulağa normal geliyordu.

"Eski halıyı söktük ve yerleri yeniden yaptık," dedi, yüzündeki gurur okunuyordu. "Boyadık. Yeni pencereler taktık."

"Harika görünüyor," diye mırıldandım, evin ön tarafındaki büyük resimli pencereye bakarak. Önceden, kirli altın rengi brokar perdelerle kaplıydı. Elliot'ın onları hiç açıp ışığın içeri girmesine izin verip vermediğini merak ettim. Bal meşesi parke zeminler öğleden sonra güneşinin ışığında parlıyordu. Yerde parlak renkli oyuncaklar vardı ve televizyonun önüne renkli bir halı serilmişti. Çocuğun orada yüzüstü yattığını ve televizyona bakarak en sevdiği çizgi filmleri izlediğini hayal edebiliyordum. Kendi kendine gürültülü bir şekilde oynadığını, kendini meşgul ettiğini ve eğlendirdiğini görebiliyordum. Rastgele, mahallede hiç arkadaşı olup olmadığını merak ettim.

Bunu neden düşündüm bilmiyorum ama düşündüm.

"Nereliyim demiştiniz?" diye sordu kadın, sanki yerlerin dağınık olması umurundaymış gibi eğilip birkaç oyuncağı çöp kutusuna attı.

"Şu an Dallas'tayım. Ama bugün burada arkadaşlarımı ziyaret ediyordum ve... Sanırım biraz yoldan çıktım," dedim.

"Dallas mı? Austin'i özlemiş olmalısın," dedi bir başka iyi huylu kahkahayla. Yüzümü kolay bir gülümsemeye zorlayarak ona baktım. Her şeye sahip olan o kadın gibi yaşamının nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Sevdiği bir kocası vardı, küçük bir oğlu vardı, mutluydu. Hiç de öyle görünmüyordu.

Sanki kendi mutluluğunu hiç sorgulamamış gibiydi. Başına hiç kötü bir şey gelmiş gibi görünmüyordu. Muhtemelen hayatı oldukça sıradan geçmişti. O anda onu kıskandım. Onun hayatını kıskandım.

Bu benim hayatım olabilirdi.

Elimi çantamın ince deri kayışından aşağı kaydırarak ve kendimi onun yerinde hayal etmemeye çalışarak, "Bazen ediyorum," diye cevap verdim. Hüzünlenmenin bir anlamı yoktu. Oraya aptalca, bencilce bir nedenle gitmiştim ama hâlâ gerçekten istediğim şeyi elde edememişim. Daha fazlasını görmem gerekiyordu. Daha fazlasını görmeliydim. Doğrulup ellerini kalçalarına götürdü ve onu takip etmemi işaret etti.

Yemek odasından mutfığa doğru onu takip ederken, "Mutfaktaki tüm o çirkin muşambayı kaldırdık ve yeni dolaplar koyduk," diyordu. Gözlerimi yemek odasındaki masanın üzerinde gezdirdim ve eskiden onun yerinde duran eski masayı hatırladım. Bir zamanlar O masanın üzerinde sikişmek aklımdan geçti. Sanki benden birkaç santim ötede bir hayalet varmış gibiydi. Eski asma avizenin soluk ışığını hâlâ görebiliyordum. Soluk ışıpta yüzünün nasıl görüldüğünü görebiliyordum. Kalçalarımı ayırmaya zorladığını ve beni kendisine çektiğini hissedebiliyordum. hiç de nazik değil.

Uzun zamandır o geceyi düşünmemiştim. Ama sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Beş yılın hiçbir anlamı yoktu. Elliot'ın gitmesi hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun O evde varlık çok ağırdı. Sanki tam arkamda duruyormuş gibiydi. Nefesini enseme hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi geriye doğru düşmeye bırakmak istedim. Beni yakalamasını istedim. Kollarını bana dolamasını istedim. Geri gelmesini ve Her şeyi yeniden anlamlı kılmak için.

"Yeni granit tezgahlar, yeni aletler," dedi, hâlâ devam ediyordu. Nedenini anlayabiliyordum - mutfak tamamen yepyeni görünüyordu. Mutfak duvarlar ön kapıyla aynı su rengine boyanmıştı. Zemin soğuk seramikti ve diğer her şey de tamamen farklıydı. Ama ben lavabonun önündeki solmuş muşambayı hala görebiliyordum. Beni o kadar sert bir şekilde yere fırlattığı yeri hâlâ görebiliyordum. Hala korkumun tadını alabiliyordum.

Havayı. Çatlamış muşambanın yumuşak tenimi nasıl çizdiğini hissedebiliyordum. Evin kadını her şeyden habersiz bir şekilde dolabı açtı ve iki bardak çıkardı. Onları filtrelenmiş suyla doldurmasını izledim ve sonra birini bana uzattı. Aldım, soğuk bardak beni şok etti. Suyu yudumladım, bu hareketi sinirlerimi yatıştırmak için kullandım. "Benim adım Shayla, bu arada

"diye teklif etti, beklentiyle bana bakarak.

"Ben Rachel," diye cevap verdim otomatik olarak, isim ağzımdan

dökölüvermişti.
dilini ikinci doğa gibi. "Su için teşekkürler Shayla," dedim zar zor.

gölümsemeyi hatırlayarak. "Burada olmak çok çılgınca. Gününüzü böldüğüm için özür dilerim."

"Hayır," diye elini salladı. "Sorun değil. Zaten sıkıcı bir gün geçiriyorduk." Başımı salladım ve bir yudum daha aldım. Bardağını granit tezgâhın üzerine koydu ve aramızda garip bir an geçti. Misafirliğimi fazla uzattığımı biliyordum. Muhtemelen ben de tuhaf hisler yayıyordum, Mümkün olduğunca normal görünmeye çalışmama rağmen. Normal olmak gittikçe zorlaşıyordu. Özellikle de bu şartlar altında. "Bana şu erkek arkadaşından bahset," dedi. "Onu bu kadar özel yapan neydi?" Kendi kendime kıkırdadım ve yerdeki görmezden gelemediğim noktaya baktım. Beni çağırıyor, ona bakmam için yalvarıyordu.

"Benim için iyi biri değildi," diye itiraf ettim. "Bazı sorunları vardı." Durakladım

Çünkü bu da neredeyse gülünecek kadar hafif bir ifadeydi. "Sorunlar. Ve onu yalnız bırakmaya çalıştım, biliyorsunuz. Ondan uzak durmaya çalıştım." Gülümsemek istemesem de kendimi tekrar gülümsemeye zorladım. Ağlamayı tercih ederdim. Onun için ne kadar aptalmışım. Onun ellerinde çektiğim acı, öfke, üzüntü, depresyon, saplantı - hepsi. Ama yine de gitmesine izin veremezdim. O bunu hak etmiyordu, ben de hak etmiyordum.

"O tipleri bilirim," dedi Shayla bilmiş bir gülümsemeyle. "Onlardan uzak durmak imkânsızdır. Ta ki onlardan uzak durmayı öğrenecek kadar büyüyene kadar." Tekrar kıkırdadım, çünkü hiçbir fikri yoktu. Ama bildiğini sanması çok hoştu.

"Kesinlikle," diye kabul ettim, her ne kadar dersimi hiç almamış olsam da. "Ama her zaman kötü değildi. Bazen iyiydi." Dudaklarımdaki kalın ruju hissederek dudaklarımı birbirine sürttüm. "Gerçekten iyiydi," dedim, gözleriyle buluşmak için yukarı baktım. Kaşlarını tekrar kaldırdı, tam olarak ne demek istediğimi anlamıştı. "Ama anılar kafaya takılacak şeyler değil, değil mi?"

Güvenilmezler. Manipüle edilmeleri kolay."

"Yine de unutmak her zaman kolay olmuyor," dedi ve ben yine gülümsedim. Bu sefer gülümsemem gerçektir, olabildiğince gerçektir. Her ne kadar şekerle kaplanmış ve yarım yamalak olsa da hikâyemi dinlemesini takdir ettiğimi fark ettim. Tanrı biliyor ya, bu konudan hiç kimseye bahsetmemiştim. Neredeyse gerçek gibiydi. Bir an için perili bir evde olduğumu unutabilirdim. Austin'in ortasındaki o küçük, sıradan çiftlik evinde olan her şeyi unutabilirdim. Bir an için kendimi normal bir insan gibi hissettim. Ama tabii ki bu uzun sürmedi.

"Biliyorsun, bazı şeyler duyduk," dedi, daha yakına eğilerek. "Burada ve orada. Komşulardan."

"Ne tür şeyler?" Bildiğim halde sordum. Bildiğimi sanıyordum. Belki de hiç bilmiyordum. Dudaklarını büzdü ve sonra diğer odanın kapısı gıcırdadı ve ikimiz de sese doğru döndük.

"Anne!" diye bağırdı tiz ve küçük bir ses, evin içinde yankılanarak. "Anne, neredesin?"

"Oğlum, ne istiyorsun?" Shayla sordu, ses tonu yüzünden daha öfkeliydi. O anda yüzü sevgiyle dolup taşıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Yumuşadıklarını ve gülümsemesinin derinleştiğini görebiliyordum. "Bu çocuk beni delirtecek," dedi Shayla başını sallayarak ama ben onun içini görebiliyordum. Çocuğuna aşıktı. Ama bu koşullu bir aşk ya da zehirli bir sevgi değildi. Saf bir sevgiydi. Masumdu. Birini böyle sevmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Sanki onların küçük mutlu hayatlarına izinsiz giriyormuşum gibi geliyordu ve bu hoşuma gitmiyordu. Evdeki zamanımın sonuna geldiğimi hissederek dolu bardağımı tezgâha bıraktım ve mutfığa baktım

Pencere.

Bu yeni bir pencereydi, yıllar önce tırmanarak açtığım yarı kırık, çürük pencere değildi. Parlak, şeffaf camın ötesinde, Elliot'ın eski salıncak setini görebiliyordum, çimenlerin kenarında paslanmış ve kullanılmıyordu. Onu görmek kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu. Burada hâlâ ondan bir parça vardı. Tamamen silinmemişti. Ama arka bahçe darmadağınktı. Çimlerin çoğu devrilmişti ve büyük toprak yığınları uzunlamasına uzanıyordu. Shayla sanki aklımdaki soruyu duymuş gibi, "Havuz yapıyoruz," dedi.

"Anne, neredesin?" diye seslendi küçük çocuk, sessizliği bir kez daha bozarak. "Buraya gel!"

"Affedersiniz? Buraya ne için geldin?" Bir duraklama.

"Buraya gel *lütfen*. Sana bir şey göstermek istiyorum!" diye devam etti tatlı küçük ses. Shayla omuz silkti ve böylece tüm tatsızlıklar unutuldu.

"Tamam, geliyorum," diye karşılık verdi ve ben de başımı sallayarak bildiğimi belli ettim. Yeterince zamanını almıştım. Onu mutfaktan çıkıp oturma odasına kadar takip ettim ama gözüme bir şey takıldı ve durdum. Koridor evin sonuna kadar uzanıyordu ve kendimi bakmaktan alıkoyamadım.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde. Yatak odası aşağıdaydı. Kapı açıktı ve ışık karanlık koridorda bir fener gibi görünüyordu. Beni çağırıyordu. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Aynı kokmayacak, aynı görünmeyecek ya da her halükarda aynı olmayacaktı. Ama gidip onu görme isteğinin içimde yükselmesine engel olamıyordum. Koridor taze bir beyaza boyanmıştı ve aile resimleri duvarları süslüyordu. Hiç düşünmeden koridora doğru ilerlediğimi hissettim.

Gülümseyen yüzlerin neredeyse hepsi yabancıydı ama bu beni her birine bakmaktan alıkoymadı. Shayla ve oğlunu gördüm, mutlulukla gülümsüyorlardı ve kocası olduğunu tahmin ettiğim beyaz bir adamın yanında poz veriyorlardı. Elimi kaldırdım ve parmak ucumu mükemmel bir şekilde düzenlenmiş çerçevelerin kenarlarında gezdirdim, bir zamanlar o çerçevede asılı olan diğer fotoğraf setini hatırladım aynı duvar. Eskiden sahip olduğum, gittiğinde benden çaldığı fotoğrafı hatırladım. Bir zamanlar asılı olduğu yerin önünde durdum. Detaylar solmaya başlamış olsa da neredeyse tekrar görebiliyordum. En çok onun küçük yüzünü, bir zamanlar sahip olduğu masum gözlerini hatırlıyordum. Geri kalanı o kadar önemli değildi sanırım. Ama yine de düşündüğümde üzülyordum. Bunu alması hiç adil değildi. Beni hiçbir şeyle bırakması adil değildi.

Kesinlikle hiçbir şey.

"Rachel?" Sesini duydum ve kendime gelmek için kendimi zorladım. Arkamı döndüğümde Shayla'nın oturma odasında durmuş bana baktığını gördüm.

"Güzel aile," dedim ve gezinen elimi tekrar çantamın askısına sıkıştırdım. Oradan çıkmam gerektiğini fark ettim. Kendimi tamamen kaybetmeden önce gitmeliydim.

"Teşekkürler," dedi Shayla ama onu zar zor duydum.

"Yola geri döneceğim," dedim, robotik bir Stepford karısı gibi ses çıkarmadan yapabildiğim kadar parlak bir şekilde. Duygularımı kontrol etmek giderek zorlaşıyordu. Yıkılmadan önce gitmem gerekiyordu. Shayla başını salladı ve ben de onu dışarıda, Teksas'ın bunaltıcı sıcaklığında takip ettim. Arkama bakmadım. Bunun bir anlamı yoktu. O ev de mahalledeki herhangi bir ev olabilirdi. Artık onunla ilgili özel bir şey yoktu. Tutunacak bir şey yoktu.

"Dallaslı olduğunu mu söylemiştin?" Shayla beni tekrar kaldırıma çıkarırken sordu.

"Evet Dallas," dedim üzüntüyle. "Bu hızla gidersem trafiğe takılacağım ve hava kararmadan geri dönemeyeceğim." Yumruğumu çantamın askısına

doladım ve açtım.

Alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı bile.

"İyi şanslar," dedi ve oğluna elini uzattı. Oğlan onun dokunuşuna doğru adım attı ve başının arkasını açık avucuna yasladı. Elini çocuğun bukleleri arasında gezdirdi ve aralarındaki küçük sevgi dolu an gözüme çarptı. Uzun bir süre başka tarafa bakamadım.

"Sen de," diye mırıldandım çocuk bana bakarken, gözleri geniş ve dalgındı. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Çok küçük kaygıları vardı. Dünyası çok küçüktü. Küçük kirli parmaklarıyla bana yarım bir el salladı ve ben de hiç düşünmeden ona karşılık verdim.

"Hoşça kal," dedi, sonra tekrar havalandı, ağaca doğru koştu ve çiçek yatağının yanına çömeldi. Boğazımı temizledim ve başımı salladım, kendimi onu izlemeyi bırakmaya zorladım. Çocuklar çocuktur, dedim kendi kendime. Bir yeğenim ve bir yeğenim vardı. Onlara alışmıştım ve hatta çoğu zaman onları severdim. Çok sevimliydim. Ama o küçük çocukta bir şeyler vardı ve ne olduğunu bilmiyordum. Hoşuma gitmiyordu. Kalbimin iznim olmadan yumuşamasından hoşlanmam. Ve o öğleden sonra Austin'de kalbim yumuşamıştı. Gardım düşmüştü.

"Bu kadar vaktinizi aldığım için özür dilerim," dedim, kendimi tekrarlayarak

Çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Başını sallayarak beni başından savdı. Sonra ellerini kalçalarının üzerine koydu ve ben de başımı salladım. Arabama doğru döndüm ama sonra durdum. Garaj yolundaki büyük cip dikkatimi çekti.

Ama asıl önemli olan onun ötesinde ne olduğuydu. "Garaj," dedim düşünmeden.

"Ne?" diye sordu, dönüp garaj kapısına baktı ve sonra tekrar Ben.

"Garajda bir şey var mıydı? Taşındığınızda?" Sordum, benim Boğazım kurudu. Aptalca olduğunu biliyordum ama kendimi sormaktan alıkoyamadım. Kaşlarını çattı ve gözlerini güneşten korumak için bir elini kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye cevap verdi, ondan beklediğim gibi kafası karışmıştı. Ben de neyi ortaya çıkarmaya çalıştığımı tam olarak bilmiyordum. Orada ne bırakmış olabileceğini ya da geriye bir şey kaldıysa bile ne olduğunu bilmiyordum. Bu son bir çabaydı; son bir umut. Ama onun yüzünden umudun öldüğünü hissedebiliyordum. Kendime oraya gitmenin aptalca olduğunu hatırlattım. Ben istediğim için zamanın durmasını beklemek aptalcaydı. Elliot olsa da olmasa da dünya dönmeye devam edecekti. Ne kadar durdurmaya çalışsam da öyle oldu.

"Boş ver," dedim usulca. "Önemli değil."

"Gerçekten bilmiyorum," dedi omuzlarını silkerek. "Kocam temizledi."

"Sadece..." Zihnimi yeniden keskinleşmeye zorlayarak sözümü yarıda kestim. "O ve babası eskiden arabalar üzerinde çalışırlardı. Sadece etrafta araba parçaları falan var mı diye merak ediyordum. Bilmiyorum." Başımı salladım ve güldüm,

Sanki aptallık ettiğimi düşünüyormuşum gibi. Çok da yanlış değildi. Aptalca davranıyordum ama kendimce sebeplerim vardı. *Bir şeye* ihtiyacım vardı. Bu benim son şansımıydı.

"Araba parçası yok," dedi Shayla. "Bunu hatırlardım. Çoğunlukla ufak tefek şeyler."

"Tamam. Teşekkürler." Gülümsemeye çalışarak başımı salladım ama bunun içime işlemesi istediğimden daha uzun sürdü. Bir an için rol yapmak imkânsızdı ama sonunda kendimi zorladım. Ona son bir kez gülümsedim ve sonra yürümeye odaklanarak kendimi ileriye doğru ittim. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ve kışımı oradan çıkarmaya odaklandım.

Çantamı karıştırdım.

Anahtarlarım için cüzdanımı aradım, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Anahtarlarımı ararken gözlerim bulanıklaşmıştı. Neyse ki önce güneş gözlüklerimi buldum ve titreyen ellerimle taktım. Parmaklarım sonunda çantamın dibindeki soğuk metale değdi ve yüksek sesle küfretmemeye çalışarak gözlüğümü çıkardım.

Hayal kırıklığı dilimin ucundaydı.

"Biliyor musun, bir şey hatırlıyorum," diye seslendi Shayla ve sanki yüzüme tokat atmış gibi başımı kaldırdım. "Orada büyük bir köpek kulübesi vardı. 2x4'lerden ve zincir bağlantı çitlerinden yapılmıştı. Biz taşınmadan önce kocam onu parçalara ayırdı. Tehlikeliydi. Ve çok büyüktü." Sözlerinin aklımda yer etmesine izin verirken ona baktım. "Bunu hep merak etmişizdir. Köpek mi yetiştiriyorlardı?" Shayla başını eğerek sordu.

"Hayır," dedim. Sonra anahtarlarımı çıkardım ve titreyen ellerimle arabanın kilidini olabildiğince hızlı bir şekilde açtım. "Çok teşekkür ederim!" diye seslendim ve sonra arabanın içine girip kapıyı kapattım. Ayağımı gaza basıp olabildiğince çabuk uzaklaşmak istememe rağmen kendimi olabildiğince yavaş sürmeye zorladım. Dikiz aynasından Shayla ve oğlunu çimenlerin üzerinde görebiliyordum, gittikçe küçülüyorlardı. Dur işaretinde yavaşladım ama tam olarak durmadım. Köşeyi çok hızlı döndüm ve acelemden lastikler gıcırdadı.

Bir blok ötede kenara çektim çünkü kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Klimayı sonuna kadar açtım.

deri koltuğuma geri oturdum ve saçlarımı ensemden kaldırdım. Gözlerimi kapattım ve söylediklerine odaklanmamaya çalıştım. Onu duymamış gibi davranmaya çalıştım. Kafesi ne için yaptığını bilmiyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Ya da neden yaptığını. Ya da kim için. Ama yavaş yavaş soğuyan arabanın içinde otururken, kendimi düşünmekten alıkoyamıyordum. Hayal etmekten. O karanlık garajda ruhumu almış ve beni kendim de dahil olmak üzere herkes için mahvetmişti. Beni mahvetmişti ama bu yeterli olmamıştı. Başından beri benimle ne yapmak istediğini biliyordum ama bunun bu şekilde doğrulanması çok fazlaydı. Beni tasmalı ve kafeste tutmak istemişti. Onun evcil hayvanı, oyuncağı olmamı istemişti.

Onun kölesi olmamı istemişti.

Gözlerimi açtım ve caddenin karşısındaki yeni konut alanına baktım. Evlerden sadece ikisi ayaktaydı. Üç tane daha vardı inşa ediliyordu. Kereste iskeletleri gökyüzünün solan maviliğine karşı göze çarpıyordu. Toplu konut alanının tanıdık bir yerde olduğunu fark etmem bir dakika sürdü. Eskiden bir tarla olduğunu biliyorum. Kaçıp saklanmaya çalıştığım bir tarla. Beni yakaladığı ve pençelerine geri sürüklediği bir tarla. Ama Austin'deki diğer her şey gibi, eski alan değişmişti. Hatırladığım gibi değildi. Bana onu ve kötü günleri hatırlatan her şey gitmişti. Onların yerinde başka bir duygu vardı. O gittiğinden beri kaybolmayan bir his. Nasıl gömeceğimi öğrendiğim ama asla uzakta olmayan bir his.

Özlem.

Acı verici, derin bir *özlem*.

Onu tüm varlığımla özledim. Berbat düşünceleri, soğukluğu ve manipüle etme yeteneği kadar bu da içime işlemişti. Bu artık benim bir parçamdı. Ama bunu kabullenmeye istekli değildim. Henüz ondan vazgeçmek istemiyordum. Vazgeçemezdim. Austin'in işi bitmişti ama benim onunla işim bitmemişti. Bir dakika sonra yan dikiz aynamı kontrol ettim ve yol açıldığında trafiğe geri döndüm. Devam ettim ve arkama bakmadım. Artık geriye bakmak yok, dedim kendime. Artık geçmişte yaşamak yok.

Önemli olan tek şey gelecekti.

Gelin partisi, dişini sık ve dayan türünden bir durumdu. Gülümsemekten yanaklarım, amaçsız konuşmalardan beynim acıdı.

Çok sayıda mutlu, tanıdık yüz vardı - tüm teyzelerim, kuzenlerim ve eski Dallas arkadaşlarım eski Austin arkadaşlarımla karışmıştı. Yıllardır görmediğim insanlar. Herkese sarıldım ve saçlarına, ayakkabılarına, tırnaklarına iltifat ettim. Annem birkaç damla gözyaşı döktü ve herkes onun için endişelendi. Ama

gözyaşları saf mutluluktandı. Uzun süren mücadelesi resmen sona ermişti. Tek kızı nihayet evleniyordu ve daha fazla torunla ödüllendirilecekti. İnatçı Asi Joan sonunda ailesini gururlandırmıştı. Kutlamada şampanyalar su gibi aktı. Beyaz katmanlı

Pasta Dallas'taki en iyi pastanedendi. Hediyeler bol miktarda ve parlak bir şekilde paketlenmiş, üst üste yığılmış ve büyük bir tantanayla onları açmamı bekliyorlardı. Annem günü belgelemesi için bir fotoğrafçı bile tutmuştu.

Annemi serbest bıraktığımda olan buydu. Bunu en son lise mezuniyet partimde yapmıştım. O kadar abartılıydı ki, sıradan bir devlet lisesi yerine Harvard'dan çift doktora ile mezun olduğumu düşünebilirdiniz. Benim quinceañera'm da çok büyüktü ama o zamanlar çok hoşuma gitmişti. Giyinip kuşanmayı severdim.

gülünç derecede pahalı ve köpüklü bir elbise ve tüm dikkatlerin üzerimde olması. Bir balo salonunun ortasında herkes beni izlerken babamla dans etmeyi seviyordum. Her şeyi sevmiştim. Aslında, resimler yaldızlı çerçeveler içindeydi ve hala oturma odasında sergileniyordu. Sanıyordum ki düğünüm Fotoğraflar birkaç hafta içinde şöminenin üzerindeki o kutsal yerleri alacak ve benim on beş yaşındaki gülümseyen benliğim annemin ofisine ya da daha az göze çarpan başka bir yere çekilecekti.

Havuz her zamanki gibi sakindi. Su, kenarlara hafifçe vuruyordu ve bu rahatlatıcıydı. O öğleden sonra hava sıcaktı, o kadar sıcaktı ki verandaya adımımı atar atmaz alnımda ter damlaları belirdi. Fransız kapılarını arkamdan kapattım ve sıcak, tıpkı bildiğim gibi, beni takip edenleri caydırdı. Sandaletlerimden birini tekmeledim ve dengemi korumak için kollarımı uzatarak ayak parmaklarımı suya daldırdım. Su ılıktı ama yine de havadan daha serindi. Kendime daha sonra, her şey yeniden sakinleştiğinde yüzeceğimi söyledim. Turlarımı atacak ve sonunda düşünebilecektim. Dallas'a geldiğimden beri gerçekten düşünmek için bir dakikam bile olmamıştı. Her zaman

Olmam gereken bir yer, yapmam gereken bir şey. Austin'i anlamaya hala vaktim olmamıştı. Orada cevaplar olması gerektiğini biliyordum ama bunu çözecek zamanım olmamıştı.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı ama zaman benim hiç sahip olmadığım bir şeydi.

"Joan?" Küçük sesin adımı söylediğini duydum ve başımı yavaşça çevirdim, şampanyanın verdiği sersemlik hissi sonunda yzeyeye çıkmıştı. Sıcak, alkolün etkilerini daha da ktleştiriyordu. Karşımda kimin durduğuna şaşırarak yavaşça göz kırptım.

"Janet," dedim ve Trace'in annesini hemen tanıdım. Saçları daha koyuydu ve onu son gördüğümden beri yaşlanmıştı, ama eski sevgilimin annesi

Nişanlım kesinlikle ailemin arka bahçesinde, oğlunun kan kaybından öldüğü verandadan sadece birkaç adım ötede duruyordu. Acaba o noktaya ne kadar yakın olduğunu biliyor muydu? Adını söylediğimde birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra zoraki bir gülümseme takındı.

"İyi görünüyorsun," dedi, ayağımı sudan çıkarıp sandaletimin içine sokarken beni izliyordu. "Aslında iyi olmaktan da te. İyi görünüyorsun. Çarpıcı." Ona el sallama isteğimi bastırdım. Oralarda bir kız beş kilo olsa ve tasarım bir elbise giyse, herkes onun on numara olduğunu düşünürdü. Annemin bana ne giydirdiği önemli değildi, iimin ne kadar çirkin olduğunu biliyordum. Sadece dışım bunu iyi saklıyordu.

"İçine sığmam gereken pahalı bir elbisem var," dedim hissettiğimden daha hafif bir kahkaha atarak. Janet görmek isteyeceğim son kişiydi ama buradaydı. Bu acıma daveti için annemi suçladım. Daha da kötüsü, belli ki konuşmak istiyordu. Trace'e pek iyi davranmamıştım. Onu neredeyse ldrtyordum ve sonra bana en çok ihtiyaı olduğu anda onu terk ettim. Ama benim de ihtiyaçlarım vardı.

Trace'le birlikte olmak onun için en kötü şey olurdu. Ondan ayrılmak ise yaptığım en iyi şeydi. nemli olan tek şey buydu. "Berbat bir diyet yapıyorum."

"Sen her zaman güzeldin Joan," dedi. "Seni ilk gördüğüm andan beri." Bana bakıyordu ve ben mikroskop altında olmaktan hoşlanmıyordum. Özellikle de onun mikroskobu altında. "Trace seni eve getirdiğinde düşündüm ki, evet. İşte bu. Onu bırakırsa aptallık etmiş olur."

"O nasıl?" Yara bandını yırtar gibi hızlıca sordum. Bilmek istemiyordum ama bilmek zorundaydım da. Trace'i pek sık düşünmezdim ama dşndğmdede sevgiyle hatırlardım. Onun için en iyisinden başka bir şey istemiyordum, her ne kadar Elliot bu umudu paramparça etmiş olsa da.

"Umurunda mı?" diye sordu, gözleri beni delip geçerek. Yüzümün kenarından bir ter damlasının süzüldüğünü hissettim ama onu fıralamadım. şampanyadan hızlıca bir yudum aldım ve hâlâ soğuktu. Boğazımı rahatlatı ama bu his uzun sürmedi.

"Bunu bana neden soruyorsun?" dedim yutkunduktan sonra. "Tabii ki umurumda."

"Her şeye rağmen seni hâlâ seviyordu," dedi bir adım daha yaklaşarak.

"Her şeye rağmen mi?" diye sordum ve sesimin yükseldiğini duydum. duygu. Kendime bunun iyi olmadığını söyledim. Ama duramadım. "Bunların olmasını ben istemedim, Janet. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

"Belki de. Ama her şeyden sonra sadece kendini önemsedin," dedi sesi titreyerek. "Onu hiç sormadın. Onu aramadın. Onu terk ettin. ona söylemeden lanet olası devlete."

"Evet, öyle," diye kabul ettim. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Tamamen duygularıma, intikamcılığıma ve Elliot'a bunu ödetme ihtiyacıma kapılmıştım. Trace ikinci plandaydı, ikinci plandan daha az önemliydi. O bir hiçti. "Ama yapmak zorundaydım."

"Seni tekrar görmek için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun," dedi başını sallayarak. Ellerini ince belinin önünde kavuşturmuştu ve kızgın olduğunu biliyordum. Kızmaya da hakkı vardı. Ne de olsa hepsi benim hatamdı.

"Bunu pek çok kez düşündüm. Yüzüne karşı sana nasıl kalpsiz bir sürük diyeceğimi düşündüm. Sana nasıl hissettireceğimi düşündüm. Oğluma yaptığın şey için çok üzgünüm."

"Sana katılmayacağımı mı düşündün?" Dedim. "Sana bağıracağımı mı? Çılgılık mı?"

"Bilmiyorum." Ellerini yanlarına doğru indirdi.

"Sanırım kalpsiz kaltak durumu gayet iyi özetliyor," dedim ve sonunda elimi alnımda gezdirdim. "Ama olmak zorundaydım." Elimini saçlarımdan arasında gezdirdim, keşke boynumdan çıkarmanın bir yolu olsaydı. "Hayatta kalmak için."

"Anlamıyorum," dedi ama yüzündeki öfkenin bir kısmının gittiğini görebiliyordum. Anlayıp anlamaması umurumda değildi. Zaten kimse anlamayacaktı.

Başıma gelen şey, pek çok insanın anlayış alanının tamamen dışında bir şeydi. Yıllar geçmesine rağmen bazen hala anlamıyorum. "Senin için her şeyi yapardı."

"Yapmasını istemedim," dedim. Belki sıcak ve şampanya kafamı karıştırıyordu ama bir kez olsun yalan söyleyemedim. Ona karşı çok dürüst davranıyordum, bu garipti. Kimseye karşı dürüst olmaya alışık değildim. Ama

Burada, ailemin evinin arka bahçesinde gerçeği söylüyordum. "Trace bana

yeterince şey verdi. Ondan başka bir şey istemedim. Beni seven herkesten uzakta, kendi başıma kalmalıydım. Uzaklaşmak zorundaydım.

Herkesin bana kırılacakmışım gibi bakmasından korkuyordum. Kendimi iyileştirmem gerekiyordu. Ben de öyle yaptım."

"Trace'in bunu anlamayacağını mı sanıyorsun? Herkes bir yana o anlar," dedi, henüz argümanından vazgeçememişti.

"Hayır," diye hafifçe başımı salladım. "Yapmaz." Son şampanyayı da içerek dilimin üzerindeki köpüklü sıvının tadını çıkardım. "Tam şurası," dedim, verandadaki noktayı işaret ederek. Birden fazla kez kumlanmıştı. Ama yemin ederim taşları karartan kanı hâlâ görebiliyordum. Hâlâ çatlaklardaki kanı görebildiğime yemin edebilirim. "Burası neredeyse öldüğü yer." Nefes nefese kalmıştı ve o noktaya bakıyordu; benim gördüğümü onun da gördüğünü biliyordum. Oğlunun yere yığıldığını, yüzüne kan sıçradığını, gözlerinin kocaman açıldığını ve görmediğini görebiliyordu. Ona yaklaştım ve elimi hafifçe omzuna koydum. "Bensiz daha iyiydi Janet. İnan bana."

"Burada olduğumu bilse bana çok kızardı," dedi, gözleri hâlâ o noktaya yapıştı. "Senin hakkında hiç konuşmuyor."

"Güzel," dedim omzunu sıkarak. Umarım o da beni düşünmüyordur. O anlayamasa bile ben anlamasını istiyordum. Nedense bu önemliydi. "O nasıl? Gerçekten mi?"

"Çok daha iyi durumda. Hâlâ eskisi gibi spor yapamıyor ve etrafta koşturamıyor ama eskisinden çok daha iyi." Dudaklarını birbirine yapıştırdı ve tekrar bana baktı. "Bir yıldır falan bir kız arkadaşı var. Waco'dan tatlı bir kız. Zenci."

"Oh," dedim, benden ne söylememi istediğini bilmeden. Bu.

"Birlikte yaşıyorlar. Şehir merkezine yakın. Yeterince uzakta. onları her zaman rahatsız ediyor."

"Onun adına sevindim. Onlar için," dedim ve bu doğrudu. "O hak ediyor

Onu sevmeyi hak ettiği gibi seven biri." Önce yere, sonra bana baktı ve hâlâ sarsılmış olduğunu anlayabiliyordum. Onu suçlamadım. "O mutlu olmayı hak ediyor."

"Mutlu musun Joan?" diye sordu ve bu beni şaşırttı. Nişanlandığımdan beri kimse bana bunu sormamıştı. Hepsi sadece varsaymıştı. Parmağınızdaki yüzük ve yüzünüzdeki gülümseme yeterli bir kanıttı. Havuza baktım, içimdeki yüzme özlemi yeniden yükseldi. Su durgundu, zar zor dalgalanıyordu. Rüzgâr yoktu, sakın yüzeyi rahatsız edecek hiçbir şey yoktu.

"Hayır," dedim, sözcük ben durduramadan ağzımdan kaçtı. "Ama ben Deniyorum." Janet bana baktı ve eğer bir şey söyleyecekse buna ne diyeceğini merak ettim. Ama buna fırsat bulamadı.

"İşte buradasın!" Annemin sesi bunaltıcı havayı yararak geldi. Elinde bir içkiyle kapının girişinde duruyordu. Yanakları pembeleşmişti ve çakırkeyif olduğunu ya da oraya doğru gittiğini söyleyebilirdim.

"Neredeyse hediye zamanı geldi, Joanie!" Şeftali rengindeki güneş elbisesi ve yeni kestirdiği saçlarıyla yirmi yaş gençleşmiş görünerek bize el salladı. Nişanı ilan ettiğimden beri geriye doğru yaşılanıyor gibiydi. Botoks mu yaptırmıştı yoksa sevinçten mi bilemiyordum. Her iki durumda da onu bir kez olsun gülümserken ve kaygısız görmek güzeldi. "Janet, elin boş görünüyor. Sanırım bir içkiye ihtiyacın var," diye güldü, çınlayan sesi avluda yankılandı. Onun ısrarına ve klimanın çağrısına karşı koyamadık ve dediğini yaptık.

Janet ve ben konuşmamızı bitirmedik ama daha sonra etrafımı sarıp hediye üstüne hediye açarken onun beni izlediğini fark ettim, gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Birinin sırrımı öğrenmesi hoşuma gitmedi desem yalan olur. Sadece bir kereliğine.

Onuncu Bölüm

Alkolün ağır, tatlı kokusu havada asılı duruyordu ve beni hasta ediyordu. Bar karanlıktı, hava durgundu ve zar zor nefes alabiliyordum. Soğuk boş bardağı ellerimin arasında yuvarladım, buz her geçişte şıngırdıyordu. İçmemeliydim ve bunu biliyordum. İçtiğim zaman her şey daha tehlikeli olmaya başlıyor. Dünya vahşi bir renk alır. Ama ayık olmaktan yorulmuştum. Geceleri boktan boş dairemde ayık bir şekilde oturmaktan ve kaybettiğim her şeyi düşünmekten yorulmuştum.

Önemsemeye değer bir şeyim olduğu zamanlar sanki sonsuzmuş gibi geliyor.

Kendime ait yumuşak, sıcak ve güzel bir şeyim olduğunda. Güzel kokardı. Bazen aklımı okuyabiliyordu. Ve benden hoşlanıyordu. Belki sonunda beni sevecekti. Ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Onu unutmaya çalışıyordum ve çoğu zaman da başarıyordum. Balıkçı teknelerinde meşgul olduğum günlerde, elimdeki görevden başka bir şey düşünecek zamanım olmuyordu. Ama karadayken, kiraladığım boktan odamda işerken, kaçış yoktu. Sert ikiz yatağıma uzandığımda, onunla birlikte olmayı düşünmeden edemiyordum. Onunla sevişmeyi. Onun yanında uyumak. Bu duygular beynimi bombardımana tuttuğunda kendimi boktan odamdaki her bir mobilyayı parçalamaktan alıkoymak zorunda kaldım.

Bu yüzden genellikle bloğun aşağısındaki bara giderdim. Hayat bu açıdan Austin'dekinden çok da farklı değildi. Canım sıkıldığında ya da kendimi huzursuz hissettiğimde, her zaman Denizkızı'na giderdim. Onu ilk gördüğüm zamana kadar hayat oldukça güzeldi. Sonra kendimi parça parça kaybettim. Ya da belki de bu hep bendim ve o sadece gerçek benliğimi yüzeye çıkmaya zorladı. Durum ne olursa olsun, doğal olarak gelen şeyi yapıyordum. Alaska'da sık sık gideceğim yeni bir bar buldum ve çoğunlukla kendi halimdeydim. Bazen gelen yerlilerden biriyle dart oynuyordum ama arkadaş edinmekle ilgilenmiyordum. Ortama uyum sağlamak ve fazla göze batmamakta her zaman iyiydim.

O geceki sorun, içmeyi bırakmamış olmamdı.

O gece bar oldukça kalabalıktı, çünkü üç büyük gemi iskeledeydi. Bara girdiğimde bazı tanıdık yüzler gördüm ve

Bardaki her zamanki yerime oturdum. Köşeye demirlemiş tüplü televizyonda bir maç vardı ve ben ona bakıyordum ama izlemiyordum. İçki üstüne içki içiyor, yetersiz maaşımı harcıyor, etrafımdakileri görmezden geliyordum. Neredeyse tüm diğerlerini.

Kötü, parlak, boyalı kızıl saçları vardı - ilk başta gözüme çarpan buydu. O da gürültülüydü, birlikte geldiği bir grup erkekle gülüp şakalaşıyordu. İlk birkaç saat boyunca bunun ötesinde onu pek fark etmedim.

Zaman geçtikçe, bar boşaldıkça ve benim içkim arttıkça, onu daha fazla fark etmeye başladım. Saçlarından nefret ediyordum ama dar, solmuş bir tişört ve bir kot pantolon giyiyordu. Arkadaş grubu iki kişiye düşmüştü ve onlar da beş kişi olduklarından daha gürültülü davranıyorlardı. Müzik kutusunda çaldığı Metallica ve Bon Jovi şarkılarıyla dans ederek kendini gösteriyordu. Kasketimi aşağıya doğru çektim.

daha yüksek sesle ve daha ısrarcı hale geldi.

Joanie'den beri bir kadına bakmamış değilim. Kadınlar kadındır ve bazen iyi görünürler bazen de görünmezler ama ben son beş yıldır kötü bir kadına takılmış durumdayım. Onun ötesini görmek mümkün değil, benim için değil. Ama bu sabahları aletimin sertleşmediği anlamına gelmiyor. Bu, üzerimde sıcak bir beden ya da beni boşaltmak için çok çalışan ıslak bir ağız istemediğim anlamına gelmiyor. Geceleri elim sikime sarılmış halde uykuya daldığımda sadece ve sadece onu düşünüyorum. Kötü zamanları düşünmemeye çalışıyorum ama bazen düşünüyorum. Bazen Denizkızı'ndaki o küçük banyoda onu ilk kez becerdiğim zamanı düşünüyorum. Yapmamam gerektiğini bilsem de hala onun korkusunu ve ne kadar sıkı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Onu böyle düşünmemi istemezdi. Ama elimde değil.

Portsmouth'taki o soğuk ve yalnız gecede sarhoştum, buna hiç şüphe yok. Kıçımı bar taburesinden kaldırmak için kendimi zorluyordum çünkü başım çatlıyordu. Ama eve gitmek de istemiyordum. Gemiye geri dönmeden önce hala bir tam günüm daha vardı. Tekrar yalnız uyanma ve o boktan hayatı bir gün daha yaşama düşüncesi aklımı kurcalamaya başlamıştı. İhtiyaç her zaman o kadar kötü değildi. Ama o gece bu ihtiyaç dayanılmazdı. Kendime kalkıp işememi ve dışarı çıkmamı söyledim. kapıyı açtım. Arka cebimi karıştırdım ve ufalanmış banknotları buldum. İki yirmiliği barın üzerine attım ve sonra ayağa kalktım. Gürültücü kızın ve iki arkadaşının yanından geçtim.

Erkekler tuvaletine giderken arkadaşlarımı gördüm ama onlara bakmadım. Gürültülerinden uzaklaşmak dışında onları düşünmüyordum.

Tuvaletin çukurlu ahşap kapısı arkamdan kapandı ve bir anda ortalık daha da sessizleşti. Müzik ve kahkahalar sustu ve beynimdeki zonklama azaldı. Pisuvaya adımımı attım ve önümdeki duvara bakarak hızlıca rahatladım. Kirli, eski bir renge boyanmıştı.

mavi ama aynı zamanda keçeli kalemle karalamalarla kaplı ve kalem bıçakları ya da anahtarlarla duvara kazınmış. Gözlerim işaretlerin üzerinde gezindi, onları gerçekten okumadım ya da bakışlarım bir tanesinde durana kadar dikkat etmedim. Aceleyle karalanmış bir ismin etrafına çizilmiş orantısız bir kalpti. *Colleen*. Altında bir telefon numarası vardı. Numaraya olması gerekenden bir saniye daha uzun süre baktım. Sonra lavaboya gidip hızlıca ellerimi yıkadım. Kapıyı iterek açtım ve bara giden karanlık koridora çıktım, niyetim tamamen arabama binip oradan ayrılmaktı.

Ama koridorda yalnız değildim.

Kızıl saçlı kız da oradaydı, şüphesiz bayanlar tuvaletine giderken bana doğru geliyordu. Zaman yavaşlıyor gibiydi. Onun gelişini izledim.

Kalçaları sallanıyor ve başparmağı kemerinin halkasına sıkışmış. Büyük göğüsleri olduğunu fark ettim. Tişörtünü zorluyorlar. Boktan ışıktaki bile vücudunun nasıl hareket ettiğini görebiliyorum. Bir an için, o artık bir yabancı değil. İçinde

Bu ışıktaki saçları koyu renk olabilir. Koyu ve uzun. Kısa bir jean etek ve mavi kovboy çizimleri giyiyor olabilir. Uzun bronz bacakları, dolgun pembe dudakları ve parlak kahverengi gözleri olabilirdi. Tamamen farklı biri olabilir. Farklı bir zamandan, geçmişten gelen bir hayalet olabilir, ama canlı ve ete kemiğe bürünmüş.

Bunu yapmak istemezdim ama kendimi de durduramazdım. Onu duvara doğru itiyorum, onu şaşırtacak kadar sert ve rüzgarını biraz kesecek kadar. Ön kolumu boğazına bastırıyorum ama olabildiğince fazla baskı uygulamıyorum. Sadece onu hazırlıksız yakalamak istiyorum. Onu şaşırtmak. Ama aynı zamanda kimin üstün olduğunu da bilmesini istiyorum. Ondaki neredeyse bir kafa daha uzunum ve ona doğru adım attığımda vücudu farklı hissediyor. Alışık olduğumdan farklı yerleri yumuşaktı. Bira ve yapay elmanın keskin kokusu gibi kokuyordu, ki bu benim alışık olduğum bir şey değildi. Eğildim ve saçlarını kokladım ama doğru değildi.

Saldırıdan aldığım heyecan çoktan azalmıştı. Kalp atışlarım hâlâ düzensizdi ama kontrolden çıkmamıştı. Nefes alışım iyi ve kontrollüydü.

Normalde bundan mutlu olurdum. Vücudumun kontrolünün bende olması

ilk içgüdülerimi yendiğim anlamına gelirdi. Büyükbabam daha iyi bir avcı olduğumu söyler ve beni başımın arkasından alkışlardı.

Ama gerçek şu ki, her şey yanlıştı. Eğer doğru türden bir av olsaydı, ihtiyacım her şeyi ele geçirirdi ve durdurmak imkansızdı. Olabildiğim kadar kalpsiz bir avcı gibi şiddeti, kontrolü, acıyı, hâkimiyeti ve diğer her şeyi arzulayacaktım. Ama Portsmouth'taki o soğuk ve yalnız gecede, kana susamışlığımı kaybetmişim. Avlanma tutkumu kaybetmişim. En iyi avımı, benden daha zeki olan ve tuzaklarımdan defalarca kaçabilen avımı kaybettiğimi aylardır biliyordum. Beni kazanmak için yeni yollar bulmaya zorlayanı. Elma gibi kokan sarhoş kız bir kuzuydu. Gerçekten istediğim kişi bir kurttu.

Ellerimi yanlarıma indirerek bir adım geri attım. Öksürerek ve boğazını tutarak benden uzaklaştı. "Ne oluyor lan, seni lanet olası pislik?" diye soluk soluğa bağırdı. "Sen kim olduğuna sanıyorsun?" Ona cevap vermek için burada kalmadım. Oradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden döndüm ve kapıya yöneldim, ki en başta yapmam gereken de buydu. İçgüdülerimle hareket ettiğim için kendimi suçlamıyorum. Pişman olmanın bir faydası yok. En önemli şey, gerçekten hiçbir şey olmamasıydı. Joanie

benimle gurur duyacağını düşünüyorum.

Dışarıdaki havanın yakıcılığına hiçbir zaman alışamadım ve o gece de bir istisna değildi. Bardan çıktığımda, soğuk hemen kıyafetlerimden ve tenimden sızarak kemiklerime yerleşti. Omuzlarımı istemsizce kamburlaştırdım ve ruh halim daha da düştü. Varlığımın her zerresiyle soğuktan nefret ediyorum. Soğuk sürekli dikkatimi dağıtır ve beni yavaşlatıp halsizleştirir. Soğuk, rüzgâr ve hafifçe yağan kar olmasaydı yumruktan asla gafıl avlanmazdım. Teksas'ta hiçbir orospu çocuğu beni fark edemezdi.

Ama artık Teksas'ta değildim.

İlk yumruk başımın arkasına geldi ve öne doğru savruldu, yere düşmeden önce kendimi zar zor yakaladım. Siyah noktalar Mors alfabesi gibi görüşümü noktaladı ve temizlemeye çalışmak için başımı salladım. Acı önemsizdi ve onu bir kenara bıraktım çünkü karşılık vermek daha önemliydi. Savurarak arkamı döndüm ve yumruğum sert, sıcak bir bedene çarptı. Kaburgalarının kemiklerini eklemlerimde hissedebiliyordum ve temasın kendine özgü gümbürtüsünü duyabiliyordum. Acı dolu bir ses çıkardı ve ben

Gülümsedi, onun beni şaşırttığı kadar benim de onu şaşırttığını biliyordu. Ne yazık ki, onlardan iki tane vardı. İkinci darbe yanağıma geldiğinde yüzüm yan tarafa savruldu ve bu beni toparlanırken ilk pisliği defedemeyecek kadar yavaşlattı. O da karnıma bir yumruk atarak geri dönüyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Donmuş havayı ciğerlerime çekmek zaten yeterince zordu ama yumruktan sonra bu neredeyse imkânsız hale geldi.

"Ne yapmaya çalışıyordun, ha?" dedi adamlardan biri, sesi rüzgârdan kısılmıştı. "Eğlenmek için kadınlara saldırmayı mı seviyorsun?" diye sordu ama bana cevap verecek zaman bırakmadı, zaten bırakmazdım da. Yan tarafıma bir yumruk daha attı ve bu sefer kendimi kığımın üstüne düşmekten alıkoyamadım. I

Düşersen beni tekmeleyeceklerini biliyordum ve kesinlikle tekmelediler. Tek yapabildiğim kendimi buna karşı korumaya çalışmaktı ama çelik burunlu bir çizme omurganızda bir çentik açmaya çalışırken bu çok zor. İki acı verici darbe aldıktan sonra yana doğru yuvarlanabildim ve yüzümü korumak için kolumu havaya kaldırarak tüm gücümü yeniden ayağa kalkmaya harcadım. Pazuma bir yumruk daha yedim ama bu yüzüme aldığım darbeden daha iyiydi. Her yerim acı içindeydi ama adrenalin sonunda ılık ve sıcak bir şekilde pompalanıyordu.

İkinci adam daha yavaş olduğunu ve ilki kadar hırçın olmadığını göstermişti, ben de bundan faydalandım. Suratının tam ortasına bir yumruk attım ve burnu parmak eklemlerime çarparken yüzünde koyu renkli kanlar belirdi. Bir burnu kırmak her zaman tatmin edici olmuştur, özellikle de gerekli olduğunda.

Pek dövüşçü biri değilimdir ama köşeye sıkıştırıldığında kendimi koruyabildiğim biliniyor. Hapishanedeyken yapmam gerekeni yaptım. İnsanları siktim ve karşılığında sikildim. İtiraf etmeliyim ki, o gece adamı sikmek iyi hissettirdi. Eminim bu beni berbat bir insan yapar ama çok da umurumda olduğunu söyleyemem. Alaska'da her şey hayatta kalmakla ilgiliydi. Bazen kendimi ölmüş gibi hissetsem de, tüm kanım kurumuş ve kalbim donmuş gibi gelse de pes etmeyecektim. Joanie bu dünyada olduğu sürece asla pes etmeyeceğim. O dışarıda olduğu sürece, var olmak için bir nedenim var.

Otoparktaki kavga neredeyse bitmek üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Benim dengim değillerdi ve bunun farkındaydılar. Ne kadar vurdukları önemli değildi, yenilmeyecektim. İtiraf etmeliyim ki bundan biraz fazla zevk almaya başlamıştım. Kar hala hafifçe yağıyordu ve zemin ayaklarımızın altında kaygandı. İlk adam ben kaçarken ayağını

kaybettiğinde

Bir sonraki atışında avantajı ele geçirdim. Ona çelme taktım ve sertçe dizlerinin üzerine düştü. Kolumu boğazına doladım, onu kendime doğru çektim ve sertçe sıktım. O anda ne yaptığım umurumda bile değildi. Şiddet çok iyi hissettiriyordu. Şiddetin içinde kaybolmak çok kolay. O adamla güreşmek kızıdan daha tatmin ediciydi. İhtiyacım olan şey buymuş gibi hissettim. Becermek istediğim kadını istediğim şekilde beceremiyorsam, birini gerçekten kötü bir şekilde incitmek - hatta belki birini öldürmek - en iyi alternatifti.

Camın kırılma sesini duyabiliyordum ama ne olduğunu anlamamıştım, ta ki sert darbeyi ceketimde hissedene kadar. Adamın boğazını sıkılmaktan vazgeçmedim, çünkü o anda vazgeçemezdim. Boynunu olabildiğince sert sıkamak çok iyi hissettiriyordu. Hâlâ benim tutuşuma karşı koyuyor, yani hâlâ hayatta olduğunu biliyorum. Ama daha ne kadar yaşayacağını bilmiyorum. Paltom beni uzun süre koruyamadı. Kırık şişeyi boynumun altından geçirmeyi başardı.

Bombacı montu ve acı anlıktı. Pislik, sivri ve keskin kenarları derimin içine doğru sürükledi ve kanın sıcak ve yoğun bir şekilde yanımdan aşağı fışkırdığını hissedebiliyordum. Boğmaya çalıştığım adamı bıraktım ve yan tarafımı tuttum. İlk aklıma gelen karaciğerim oldu çünkü yaranın ne kadar derine indiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Son bir yumruk daha yedim ve dişlerimi sıkarak tek dizimin üzerine çöktüm. Pes etmeye hazır değildim; dövüşmeye devam edebilirdim. Ama işleri bitmişti. Birbirlerine seslendiler ve kızın sesini duyabildim, ardından araba kapılarının çarpışını. Araba kükreyerek hareket ederken park yeri kör edici farlarla aydınlandı. Sonra gıcırdayarak uzaklaştı, arka tarafı kaygan çakılların üzerinde savruluyordu. Otopark sessiz, neredeyse ürkütücü bir sükûnete dönene kadar uzun bir süre hareket etmedim. Kısa bir an için kendimi azarladım. Bu batakhane tüm şehirdeki en sevdiğim bardı. Sadece iki tane daha vardı, bu yüzden yeni bir favori seçmem gerektiğini düşündüm. Ellerim titriyordu ve

Parmak eklemlerim çiğ. Cebimde arabamın anahtarlarını ararken birinin kırılmış olabileceğinden emindim. Hareket ettiğimde koluma keskin bir ağrı saplandı ama artık ağrının nereden geldiğini bilmiyordum. Tüm vücudum zonklamaya başlamıştı.

Sabah gerçekten berbat olacaktım.

Hareket etmem ve kamyonete binmem iki dakikadan fazla sürdü. Eski, paslı kamyonumun sürücü koltuğuna yığıldım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kabin hareketle birlikte yalpalıyor, bu da kıyafetlerimi acı verici bir şekilde yarama sürüyordu. Acıdan dişlerimi sıktım.

her şeyi ele geçirmeye başladı. Gümleğim kalın bir sıvıyla derime yapıştıyordu ve kanadığımı biliyordum. Çok fazla değil ama yeterince. Gümleğimi kot pantolonumdan çıkarmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Yaranın çok derin ya da çok uzun olduğunu düşünmüyordum. Sadece bir sıyrıldı ve çok acıtıyordu. Sonunda kalın pamuğu yaranın üzerine sürüklerken çok fazla ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım. Dikkatli olmaya çalıştım ama bölgeyi rahatsız etmemek imkânsızdı. Kalın bir damlanın yan tarafımdan aşağı aktığını hissedebiliyordum ve göremesem de muhtemelen birkaç dikiş atılması gerektiğini biliyordum. Uzanıp parmağımınla yarayı yoklamadan önce kendimi toparlamak için kendime bir dakika verdim.

Acı beynimde zonklarken kendi kendime "Siktir," diye tısladım.

Hissettim

Şişenin içime girdiği yırtık pırtık kenarları. En az bir santim uzunluğundaydı. Parmağım keskin bir cam parçasına değdi ve onu çekip çıkarmadan önce yavaş bir nefes aldım. Acı hızlı ve sıcak bir şekilde içime hücum ederken gözlerimi sıkıca kapattım. Bunu hak etmişim, biliyorum. Pisliğin tekiydin ve başıma gelen her acıyı hak etmişim. Daha kötüsü başıma gelmediği için şanslıydım. Ama bu, acıyı azaltmak için birinin beynini dağıtmak istemediğim anlamına gelmiyordu. Kalın cam parçasını camdan dışarı fırlattım ve eski kamyonetin gıcırdayan vinil koltuğunda arkama yaslandım. Acı azalırken, Austin'i tekrar düşünmekten kendimi alamadım. Austin'in gerçekten mutlu olduğum son zaman olduğunu fark ettim. Evim vardı, güzel kamyonetim vardı, özgürlüğüm vardı. Joanie'den önce, istediğimi sandığım her şeye sahiptim. Ama onu gördüğüm anda, hiçbirisi yeterli gelmedi.

Gümleğimi tekrar yaranın üzerine sardım ve elimi yaraya bastırdım, her ne kadar baskı canımı çok yaksa da. Nefes alıp verdiğim için kamyonun camları buğulanmıştı ve önümdeki donmuş zemini göremiyordum. Dışarıdaki sert rüzgâr uğulduyor, ıslık çalıyor ve her esintide kamyonun hafifçe sallanmasına neden oluyordu. Eve gidip kendimi toparlamam gerektiğini bilmeme rağmen uzun süre orada öylece oturdum.

Hiçbir zaman o andaki kadar kasvetli olmamıştı.

"Joanie," diye fısıldadım, öne doğru eğildim ve alnımı soğuk, kalıplanmış direksiyon simidine bastırdım. "Bak bana ne yaptın."

On Birinci Bölüm

İtiraf etmeliyim ki bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim.

Sonunda o günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Bir şey olacağını, bir felaket ya da kaderin bir cilvesi ya da belki sadece Mitch'in rol yaptığım kişi olmadığımı fark edeceğini düşünmüştüm. Ya da belki ben başka birinin, asla tam olarak vazgeçmediğim birinin araya girmesini umuyordum. Annem benim isteğim üzerine Dallas, Seattle ve Austin gazetelerine etkinlik ilanları verdi. Hâlâ dikkatini verip vermediğini bilmiyordum. Hâlâ umursuyor mu bilmiyordum. Ama denedim. Ona bir mesaj göndermeye çalıştım,

Çünkü kendimi başka birine vermek üzereydim. Ondan sonsuza dek vazgeçmek üzereydim. Daha ne kadar net olabileceğini bilmiyordum.

Başka bir adamın karısı olmak üzereydim.

Onlar beni dürttüğçe, elmacık kemiklerimi belirginleştirdikçe, dudaklarımı ve kaşlarımı doldurdukça aynanın önündeki sandalyeye oturdum. Onlar saçlarımı kıvrırırken ve hareket etmesini engellemek zorlaşana kadar sprey sıkarken oturdum. Ayağa kalktım ve beni son derece pahalı ama bir o kadar da güzel

Annemle aylar önce seçtiğimiz zarif gelinliğimi. Son provamdan bu yana, bir aydan uzun bir süredir onu ilk kez görüyordum. O zaman gerçekten dikkatimi vermemiştim. Annemin konuk listesi, çiçekler, yemekler ve beynimi dolduran diğer tüm şeylerle ilgili sorularıyla dikkatim dağılmıştı. Ama annem ve baldızım Rosalie sırtımdaki tüm minik inci düğmeleri iliklerken, sonunda ona baktım. Gerçekten baktım.

Parlak beyaz değildi - beyaz bir elbise almamaya dikkat etmiştim. Beyaz bir elbise gitmek istediğimden daha ileriydi. Yalancı olabilirim ama bu bana saygısızlık gibi geliyordu. Yumuşak bir fildişi rengiydi, bedeni üzerime tam oturuyordu ve el yapımı incilerle süslenmişti. Elbisenin ön tarafı düzdü ve

Kalçalarım ve baldırlarıma yakındı ama kuyruğu, ışıktaki parıldayan boncuklarla kaplı, metrelerce uzunluğunda kabarık bir ipekti. Kollarım çıplak bırakılmış ve hafif pırıltılı bir pudrayla tozlanmıştı. Saçlarım mükemmel bir şekilde kıvrılmış bukleler halinde sırtımdan aşağı dökülüyordu. Büyükannemin zümrüt ve elmas

Kolye boynumdaydı ve boynumun zarif çizgisini vurguluyordu.

Köprücük kemiklerim ve göğüs dekoltem, annemin büstiyeriyle mükemmel

bir şekilde desteklenmişti.

ısrar etmişti. Onlar benimle uğraşırken, trenimi kabartırken, saçımı ayarlarken aynada kendime baktım.

Hiç kendim gibi görünmüyordum. Bir filmdeki gelin gibi görünüyordum - her şey çok mükemmeldi. Annemin planladığı da buydu elbette. En iyi makyaj ve saç sanatçılarını tutmuş, gelinliğimin bir santimine kadar dikilmesi için para ödemişti. Bu onun düğün anlayışıydı. Koridorda yürürken insanların bana hayran olmasını istiyordu. Beni herkesin önünde geçit törenine çıkarmak ve onun kızı olduğumu bilmelerini sağlamak istiyordu. Elbette bu benim hatamdı. Ona tam bir özgürlük vermiştim. Mitch sadece somon balığı servis etmemizi ve siyah beyaz dışında bir şey giymemesini istemişti. Neredeyse bitmek üzere olan evin inşaatıyla uğraşıyordu. Her şey planlandığı gibi giderse, balayından döndüğümüzde taşınabilecektik.

Her şey değişiyordu.

Artık inkar edemezdim. Bunu yapmayacakmışım gibi davranamazdım. bir sürü anıyla dolu olan daireyi terk edemezdim. Başka bir adamın karısı olmayacakmışım gibi davranamazdım. Koridorda yürüdüğüm anda Elliot'tan vazgeçiyordum. Benim için geri döneceğine dair uzak umudumdan vazgeçiyordum. O ana kadar dönmesini umduğumu ve bunun için dua ettiğimi fark etmemiştim. Onu aklımdan çıkarıyor, özlemini görmezden geliyor ve itip kakıyordum. Onu hâlâ ne kadar çok istediğimi görmezden geliyordum. Artık her gece rüyalarımın girmiyordu ama uykunun kıyısında hep oradaydı. Her zaman onun kollarına kıvrılmayı ve yanında uyanmayı bekliyordum.

Hala onun kölesiydim.

"Geri sayım. Koridora çıkmamıza beş dakika var," diye anons etti düğün organizatörü, kafasını odaya sokarak. "Nedimeler, son bakışlar sonra sıraya girin." Annem saatine baktı ve ben de nedimelerime döndüm. En yakın çocukluk arkadaşlarım Laura ve Tonya, kuzenlerim Pilar ve Julia ve ağabeyimin eşi Rosalie, annemin seçtiği pembe altın saten diz boyu elbiseler içinde güzel bir şekilde karşımda duruyordu. Onlara karşı kötü bir arkadaş olmuştum; bazen mesafeli, bazen de düpedüz ulaşılmazdım. Ama onlar buradaydı.

Şimdi, hayatımın bu en garip gününde. Buna minnettarım.

"Tonya, kolyen eğri duruyor," dedi annem. "Pilar, tatarlarını düzelt."

"Dövmeleri gayet iyi anne," dedim. "Hepsi mükemmel görünüyor." Kollarımı uzattım ve her birine hızla sarıldım, bir araya geldiğimizde yarattığımız parfüm, makyaj ve saç spreyi bulutunda çok fazla oyalanmamaya çalıştım. Ağlamak ve makyajımı bozmak istemediğimden, annem onları düğün planlayıcısıyla buluşmak üzere odadan çıkarırken geri çekildim ve onlara el salladım. Kapı açıldığında kilisenin içinde yankılanan org sesini duyabiliyordum. Nihayet bütün gün boyunca ilk kez annem ve ben baş başa kalmıştık. Ona bakmadım çünkü yüzünü görmek istemiyordum. Yüzündeki duyguları, sevinç ve üzüntü karışımını ve onun küçük kızı olduğum uzun geçmiş zamanları anımsama işaretlerini görmek istemedim. Tüm bunları bekliyordum ama yine de bunlarla yüzleşmek zordu. Tüm bu duyguların içimde olmasını istemiyordum. Duygularıyla patlamak istemiyordum. Elimden geldiğince kontrol etmek istedim.

Eğer ağlamaya başlarsam, asla duramayabilirim.

Barajı inşa etmek için çok fazla zaman harcamıştım, patlamasını istemiyordum. "Bazen seni artık tanımıyormuşum gibi

hissediyorum," dedi ve ben

İstemesem de kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. "Bazen sana bakıyorum ve kızımı göremiyorum. Mutfak masasının altında bebeklerle oynayan o küçük kızı görmüyorum. Kabus gördüğünde yatağımızın ayak ucunda uyuyakalan kızı görmüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Bilmediğim halde sordum.

"Çok farklısın," dedi elini uzatıp buklelerimi düzeltirken.

Uzun tırnakları sırtımın derisini gıdıklıyordu. Bu bana küçük bir kızken okuldan önce saçlarımı taradığı zamanları hatırlattı. Gözümde bir damla yaş hissettim ve gözyaşımı dindirmek için kendimi çimdiklemek istedim. "Bunu kabul ediyorum. Kendi hayatını yaşamak istemeni kabul ediyorum. Sen öyle düşünmeyebilirsin ama ben öyle düşünüyorum."

"Biliyorum anne," dedim boğazım düğümlenerek.

"Bunun bir parçası olmama izin verdiğiniz için size teşekkür etmek istedim," dedi. "Bu düğünü sizinle birlikte planlamanın her dakikasını çok sevdim."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedim. "Her şeyi sen yaptın."

"Ben yapmadım!" diye alay etti ve koluna hafifçe vurdu. "Sadece yardım ettim. Ama söylemeye çalıştığım şey bu değildi."

"Bir dakika," düğün organizatörü elinde buketimle tekrar içeri girdi. Buketi gördüğümde gözlerim büyüdü. Güllerden, zambaklardan ve yeşillik dallarından yapılmış büyük, hantal bir şeydi. Ağır görünüyordu ve öyleydi de. Onu önümde tuttum ve taşımanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Bu

Fotoğrafçı hızlı bir şekilde fotoğraf çekti, deklanşör etrafımda tıkırdadı. Sonra babam kapıda belirdi, siyah takım elbisesi içinde uzun boylu ve otoriterdi. Kolunu uzattı, ben de tuttum ve elimi pazusuna doladım. Her zamanki gibi sıcak ve sağlamdı. Bıyıklarını kesmiş ve tıraş olmuştu. Saçlarını kestirmişti. On yaş daha genç görünüyordu.

Onları hayal kırıklığına uğratamayacağımı fark ettim.

Ailem çok şey bekliyordu. Onlardan kaçıyordum.

Kendimi bildim bileli beklentileri vardı ve şimdi pahalı bir elbise içinde, çiçeklere ve altın tozuna bulanmış bir şekilde tam da onların içine adım atıyordum. Her zaman olmamı istedikleri prenses bendim, Dallas'ın en büyük Katolik kilisesinde, yüzlerce misafirle evleniyordum. Kendime bunu yapmam gerektiğini söyledim, sonuna kadar gitmeliydim. Başka bir seçenek yoktu. Ama org düğün marşını çalarken ve babam bana koridorda eşlik ederken paniğin yükseldiğini hissedebiliyordum. Babamın yanından geçerken gülümsedim ve başımı salladım.

Akrabalarım, ailemin arkadaşları, Mitch'in ailesi, iş arkadaşları ve tanımadığım diğer tüm insanlar.

Koridorun sonunda Mitch'i gördüm, kardeşlerimle birlikte duruyordu. Rahibin yanındaki arkadaşlar. Gülümsüyordu ve beni görünce gözleri büyüdü. Gördüğünden hoşlandığını biliyordum. Kabartılmış, fırçalanmış ve aç bırakılarak kendimin en iyi versiyonuna dönüştürülmüştüm. Hepsi sahteydi, bir illüzyondur. Tüm düğün güzel ve pahalı bir illüzyondur. Ama Mitch elini bana uzattığında ve ben de tuttuğumda kendimi çok gerçek hissettim. Son anda omzumun üzerinden geriye baktım, gözüm kilisenin arkasındaki büyük çift kapıya takıldı. Uzun bir süre başka tarafa bakamadım. Kabul etmek istemesem de bekliyordum. Rüya gibi bir adamla evleniyordum ve bana rüya gibi bir düğün yapılmıştı ama gözlerim kapıdaydı ve onları ayıramıyordum. Tören başladığında ve rahip konuşurken el ele tutuşup birbirimizin gözlerinin içine baktığımızda bile dikkatim kilisenin arka tarafındaydı. Mitch bana sonsuz aşkını ilan ederken, bir gözüm kapıda, dünyada en çok nefret ettiğim adamın içeri dalmasını bekliyordum. Ama Elliot hiç gelmedi.

Bir felaket olmadı. Tanrı'nın

bir eylemi yoktu.

Hiçbir şey beni evlenmekten alıkoyamadı, kendim bile.

Balayımız için Akdeniz'e gittik. İtalya'dan Yunanistan'a seyahat ederken acele etmeden sahili keşfederek iki hafta geçirdik. Santorini'de bütün gece sahilde kaldık ve güneşin doğuşunu izledik. Sabahları, öğleden sonraları ve akşamları seviştik. Ne zaman istersek. İyi yemekler yedik ve iyi şaraplar içtik. Umduğum en iyi balayıydı. Mitch umabileceğim en iyi kocaydı. Hayat umabileceğimin en iyisiydi. Ve birkaç ay boyunca, bunu yürütebileceğimi düşündüm.

Yeni ev bittiğinde, dairemi topladım ve kocamla birlikte olmak için şehrin öbür ucuna taşındım. Postaneye bir adres değişikliği formu doldurdum ve ardından evi satışa çıkardım. Küçük bungalov için açık arttırma savaşı vardı ve bir haftadan kısa bir sürede satıldı. Bir daha asla geri dönmedim.

Yine orada.

Düğünden üç ay sonra Mitch çocuk yetiştirmeye başladı. Evlenmeden önce birkaç kez bahsetmişti, orada burada, ben de onu yatıştırmak için bir şeyler söylüyordum çünkü gerçekten ilgilenmiyordum. Konu. Uzun zamandır çocuk sahibi olmayı düşünmemiştim. Bana kalırsa anne olma kapasitem uzun zaman önce bedenimi terk etmişti. Ailem ve kocam için yeterince duyguya sahip değildim, bir bebek için nasıl yeterli olabilirdim ki? Mitch ne kadar iyi bir baba olursa olsun, iyi bir anne olamayacağımı düşünüyordum. Yine de acımasızdı. Bu konu hiç kapanmadı. Restoranlara gittiğimizde çocuklar vardı. Yeni taşındığımız mahallede üç arabalık garajı ve beş yatak odası olan büyük bir ev vardı, Kaldırımlarda bisikletlerini ve scooterlarını süren çocuklar vardı. Kahvehaneden pazar yerine kadar gittiğim her yerde, pahalı bir bebek arabasından masum gözlerle bana bakan bir bebek vardı.

Bu bir komploydu.

Soruyu elimden geldiğince geçiştirmeye çalıştım ama her taraftan tepki alıyordum. Annem de bebek trenine katıldı elbette, her fırsatta ima ediyor ve soruyordu. Dikkatli cevaplar vermeyi öğrendim. Asla kesin bir zaman dilimi vermemeyi. Her zaman biraz daha ertelemeyi. Her zaman önce gelmesi gereken bir şey vardı. Önce eve yerleşmemiz gerekiyordu. Mitch

önce yeni terfisini alması gerekiyordu. Önce arabaların borcunu ödemeliydik. Önce bir köpek almayı denemeliyiz.

Sonra aniden, bir saniye içinde, artık hiçbirinin önemi yokmuş gibi göründü.

Mayıs ayında bir Cumartesi sabahı evdeydik. O oturma odasındaki büyük deri kanepede golf maçını izliyordu, ben de mutfaktaydım. Şimdi komik geliyor ama ne yaptığımı hatırlamıyorum. Sadece birbirimizle şakalaştığımızı hatırlıyorum. Ben onunla şakalaşıyordum çünkü yüzüncü kez çocuklar hakkında konuşmak istemiyordum.

"İlk oğlumuz olduğunda, kanepede vakit kaybetmeyeceğim. Bahçede top oynuyor olacağız," dediğini hatırlıyorum. "İlk köpeğimiz olduğunda mı demek istiyorsun?" Ben de ona cevap verdim. "Ne zaman

ilk köpeğimiz var, onunla istediğin kadar oynayabilirsin."

"Bir köpekten bahsedip duruyorsun," diye cevap verdi ve yüzünü göremediğime sevindim. Konuyu değiştirmemden ne kadar etkilendiğini görmek istemiyordum. Onunla konuşmak gittikçe zorlaşmaya başlamıştı. "Dikkatli olsan iyi edersin, günün birinde eve bir tane getireceğim."

"Göreceğiz," dedim. "İyi bir tanesini nasıl seçeceğini bilemezsin. Tek başına gitmene izin verirsem, eve yakalamanın anlamını bile bilmeyen küçük bir çay fincanı faresiyle dönersin."

"Gitmene izin verseydim, senden başka herkesten nefret eden bir pitbull ile geri dönecektin," diye karşılık verdi.

"Beni sevdiği sürece, önemli olan tek şey bu," dedim, varsayımsal pitbull düşüncesine gülümseyerek. Kulağa gerçekten de çok hoş geliyordu.

Kapının zili çaldı ve ben gelenin başıboş bir düğün hediyesi getiren teslimatçı olduğunu sandım. Aylardır, düğüne katılamayan aile ve arkadaşlarımızdan başıboş hediyeler alıyorduk. Hala yeni evimizde yüzüyorduk ve her yeni hediye hala devasa mutfaka ya da evdeki odalardan birine sığıyordu.

yarı boş odalar. Oturma odası, yemek odası ve yatak odamız dekore edilmişti, ancak Mitch'in ofisi, güneşlenme odası ve egzersiz odasına dönüştürdüğümüz yatak odası hâlâ tamamlanmamıştı. Yüzümde bir gülümsemeyle, kullanacak yeni bir şey bulma umuduyla kapıya gittim. Örneğin, istediğim özel havluları ya da pahalı wok'u hâlâ almamıştık. Onun yerine kimi bulduğum beni tamamen şaşırttı.

"Joan Vasquez?" dedi kapıyı açtığımda. "Beni hatırladın mı?"

"Stevenson," dedim otomatik olarak, yaşadığım şok kaslarımın donmasına ve karnımın yere düşmesine neden oldu. "Joan Vasquez Stevenson."

"Oh," dedi adam, tüylü beyaz kaşlarını çatarak. "Evlenmişsiniz. Tebrik ederim." Elim kapı kolunda, ona bakakaldım. Kesinlikle dehşete düşmüştüm, şimdi biliyorum. Ama o anda sadece uyuşmuş hissediyordum, sanki buz gibi bir su havuzuna batırılmış gibiydim. Adamın kapımın önünde olmasının tek bir nedeni vardı. Kötü haberlerle gelmişti. Ve ben bunu öğrenmeye hazır değildim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sonra boğazımı temizledim. "Uzun zaman oldu

ama sizi hatırlıyorum, Dedektif. " Neredeyse üç yıl önce kapımın önünde son kez durduğundan çok daha farklı görünüyordu. Daha yaşlı görünüyordu, daha çok çökmüştü. Yüzünün derisi sarkmış gibiydi ve ağzının etrafında derin oluklar vardı, sanki yıllardır gülümsememiş gibiydi. Üzerinde buruşuk bir palto vardı ve öğleden sonraki puslu havadan dolayı tuzlu ve biberli saçlarında su damlaları vardı. Ama ben onu tanıyordum.

"Rahatsız etmek istemem ama sizinle biraz konuşmamın sakıncası var mı?" diye sordu süslü ön girişe bakarak. Nedenini anlayabiliyordum; evi ilk gördüğümde ben de aşık olmuştum. Yepyeni bir evdi ama Mitch onu kişiselleştirmişti. Büyük pencereleri, geniş bir kapısı ve sokaktan yukarı çıkan güzel bir taş yolu vardı. Dış cephesi, ona Maine'de geçirdiği çocukluk yazlarını hatırlattığını söylediği sedir kiremitleriyle kaplanmıştı. En hafif tabiriyle güzel bir evdi. Ayrıca dedektifle son görüşmemizde yaşadığım küçük, modern apartman dairesinden de biraz uzaktı.

Dünyaya gelmiştim ve dış görünüşüme bakılırsa mutluydum. Cehennemden geçmiş ve diğer taraftan çıkmıştım. Ben bir başarı öyküsüydim.

Ama bu yanılsamayı yıkmak üzereydi.

"Elbette," dedim bir süre sonra, kapıyı suratına çarpmayı tercih etsem de. Yine de merak, kendimi korumaktan daha baskındı ve kapıyı ardına kadar açıp verandaya çıktım. Ev

Dedektif yanımdan geçip eve baktı ama içeriyi görememesi için kapıyı arkamdan kapattım. Mitch'in bu işe karışmasını istemiyordum ama dedektifin ne istediğini bilmem gerekiyordu. Muhtemelen bunu saklayamayacağımı biliyordum ama doğru düşünemiyordum.

Ellerini ceplerine soktu ve bir esinti başladığında omuzlarını kamburlaştırdı. Kollarımı göğsümün etrafına sardım.

Soğuk beni pek rahatsız etmedi. Beklentiyle ona baktım, yüzüğümle oynuyordum.

başparmağımla parmağımı. Daha fazla kilo vermiştim - yüzük daha gevşekti. "Bu sabah FBI'dan bir telefon aldım," dedi. "Onlara uğrayıp sana haberleri vereceğimi söyledim."

"Ne haberi?" Gözlerimi yakan karıncalanma hissini yatıştırmak için hızla gözlerimi kırpıştırarak sordum.

"Elliot Pritchard'ı bulmuşlar," dedi ve bunu beklememe rağmen yine de biri kafama yumruk atmış gibi hissettim. "Parmak izleri iki gün önce sistemden geçirildi."

"Nereye?" Tırnaklarımı pazularıma geçirerek ağzımdan kaçırdım. "Nerede o?"

"Şey... biraz karışık," dedi boğazını temizleyerek ve ayaklarını kaydırarak. "Görünüşe göre Alaska dışında bir balıkçı teknesinde çalışıyormuş."

"Alaska," diye aptalca tekrarladım. Demek gittiği yer orasıydı. Elliot uzaktı ama düşündüğüm kadar da uzak değildi. Aslında, yıllar boyunca onun olduğunu hayal ettiğim tüm yerlere kıyasla düpedüz yakındı. Bu hızlı bir

uçak yolculuğu uzakta ama dünyanın öbür ucunda da olabilirdi.

"Yaklaşık bir hafta önce, gemisinin demirli olduğu yerde kötü bir fırtına çıktı. Oldukça sert vurdular ve tekne hasar gördü. Beş adam kayboldu."

"Ne demek kayıp? Bu ne anlama geliyor?"

"Cesetlerine ulaşamadı ama öldükleri tahmin ediliyor," dedi kesin bir ifadeyle. Onu sarsmak mı yoksa duygusuzluğu için teşekkür etmek mi istediğimi bilemedim. Onun soğukkanlılığına ihtiyacım vardı, çünkü o anda patlayacakmış gibi hissediyordum. Elliot ölmüş olamazdı. Öldüğünü anlardım, dedim kendi kendime. Bunu ruhumun derinliklerinde hissedirdim. Onca yıl boyunca hayatta olduğundan kesinlikle emindim. Ta ki

Dedektif konuşmaya başlamadan bir dakika önce hayatta olduğundan emindim. Ama şimdi dünyam tersine dönmüş gibi hissediyordum.

Bildiğimi sandığım her şey yanlıştı. Kendime hâlâ umut var dedim. Elliot sağlamdı. Savaşmadan ölmezdi. Sonuna kadar savaşıacaktı.

"Parmak izlerini aldılar," dedim, Elliot'ın denize düşen adamlardan biri olmadığına dair tüm umudumu koruyarak. "Yani bu onu gözaltına almak zorunda oldukları anlamına mı geliyor?"

"Tam olarak değil." Dedektif başını eğdi ve bunun iyi olmadığını biliyordum. Kendimi kontrol etmem gerektiğini biliyordum. Bunu yapmazsam, açıklamak istemediğim bir şeyi ele verebilirdim, özellikle de Seattle'ın en iyilerinden birine. "Gemi hasar gördüğünde, gemide

yaralananlar oldu. Bazıları

ceset parçaları ele geçirildi. Yetkililer kalıntılar üzerinden adamların kimliklerini tespit etmeye çalışıyor." Dedektif ellerini ceplerinden çıkardı, bir elinde bir paket sakız vardı. "Pritchard'ı hemen bulduk."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, çünkü kendimi zamanında tutamadım. Alt dudağımı sertçe ısırdım, safranın boğazımda yükselmesini engellemeye çalıştım. Dizlerimin güçsüzleştiğini hissettim ama soğuk gerçeklik yüzüme çarptığında ayakta durmaya devam etmek için kendimi zorladım. Elliot kaybolmuştu. Arkasından yas tutulacak bir ceset bile yoktu. Parçalara ayrılmıştı. Pahalı evimin etrafında durup kocamla aptalca şeylere gülerken, o üşümüş, şişmiş ve çürüyordu.

"Pritchard'ı arama çalışmalarının bu kadar uzun süreceğini hiç beklemiyorduk."

Dedektif devam etti. "Biz... Senin davanı düşünmeyi hiç bırakmadım. Bunca yıl sonra bile." Sözlerini zar zor algılasam da başımı salladım. Sadece Elliot'ın zalimce güzel yüzünü ve onu hastanede son gördüğümde nasıl görüldüğünü düşünebiliyordum. Bana veda etmeye ve özür dilemeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Onun yerine beni terk etti. Beni yapayalnız bıraktı.

Ve şimdi ölmüştü.

"Sigarayı bırakmaya çalışıyorum," dedi paketi kaldırarak. Kibar olmaya çalışarak bana garip bir şekilde uzattı. Nane sakızı paketine baktım ama bir yanıt bile düşünemedim. Omuz silkti ve bir parça açıp ağzına attı. Paketi cebine geri koydu. "Bunun bir tür şok olduğunu biliyorum," dedi. "Bunun için özür dilerim. Ama mümkün olduğunca çabuk bilmek istersin diye düşündüm."

"Şok, evet," dedim kendimi başımı sallamaya zorlayarak. "Peki... ya onları bulurlarsa? Ya yaşıyorlarsa?"

"Bu noktada, bu bir kurtarma görevi sayılmaz," dedi dedektif, nane kokusu bana doğru gelirken. "Görünüşe göre, bu kulağa geldiği kadar alışılmadık bir durum değil. Orada denizler çok dalgalı. Sahadaki adamlara göre genellikle her sezon birkaç ölüm oluyor."

"Buna inanmıyorum," dedim. Çünkü inanamıyordum. Elliot'ın olmadığı bir dünyada yaşamayı hayal bile edemiyordum. Çok uzun zamandır hayatımın çok büyük bir parçasıydı. Gitmiş olmasına rağmen etrafında yörüngede döndüğüm bir güneş olmuştu. Her gün onu düşündüm. Lanet olası düğün günümde bile onu düşünmekten kendimi alamamıştım. Her zaman o vardı. Her zaman.

"İnan buna," dedi dedektif, sesi alçak ve rahatlatıcıydı. "Seni bir daha asla tehdit edemeyecek. Bir süreliğine paçayı kurtarmış olabilir ama sonunda kader o piçi yakaladı." Gözlerimi kapattım çünkü bu şekilde davranmaya devam etmek çok zor olmaya başlamıştı. Kendimi kontrol etmek, çılgılık atmamak ve bir şeyleri, herhangi bir şeyi yok etmemek çok zorlaşıyordu. Bir şeyleri kırmak ve kırıldığını duymak istiyordum. Dünyanın yandığını görmek istiyordum. "Bazen şansımız yaver gider," dedi bana bakarak. "Her ne kadar ömür boyu hapiste çürümeliydi."

"Jo?" Mitch'in sesi beni şaşırttı ve ona bakmak için başımı salladım. Kapı aralığında durmuş, benden dedektife bakıyordu. "İyi misin?"

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Kaba mı sert mi olduğunu umursamadan sordum. Ses tonumu kontrol edemiyordum. Duygularım beni ele geçirirken onları saklamak çok zordu. Kendimi kontrol edemiyordum.

"Üzgünsünüz," dedi adam, verandaya bir adım daha atarak. "Ben Mitch Stevensen, onun kocasıyım," dedi ve dedektife dönüp elini uzattı. Dedektif elini tuttu ve beceriksizce sıktı.

"Adım Marshall," dedi dedektif ve sonra bana baktı. "Ama zaten yeterince zamanını aldım. Sanırım ben gideceğim."

"Bu neyle ilgili?" Mitch sordu. "Neler oluyor?" Elini uzattı ve dirseğimi hafifçe kavradı. Dokunuşundan uzaklaşmadım çünkü yaslanabileceğim birinin olması iyi hissettiriyordu. Daha ne kadar kendi başıma ayakta durabileceğimi bilmiyordum. Ama hâlâ ihtiyacım olan tüm cevaplara sahip değildim. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu ve Mitch buna engel oluyordu.

"İçeri gir," dedim, ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine bakarak. "Lütfen." Başını salladı, en kötü zamanda inatçı davranıyordu.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedim ondan uzaklaşarak. Omurgamı ve ses tonumu çelikleştirdim. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var ve sonra konuşacağız." Ses tonum karşısında nefesini içine çekti ve neredeyse pişman olacaktım. Gerçek beni görmesine izin verdiğim için neredeyse pişman olacaktım. Olmayı umursamayan gerçek beni.

Kibar ya da incinmiş duyguları yumuşatan. Başkalarının beklentilerini umursamayan gerçek ben. Sadece istediğimi isteyen ve sonuçlarını umursamayan gerçek ben.

Ölü bir adama aşık olan gerçek ben.

"Peki," dedi Mitch ve sonra arkasını dönüp eve girdi. Gözlerimden yaşlar gelene kadar saçlarımın uçlarını çekiştirdim. Kapı arkasından kapandığında Marshall'a tekrar seslendim çünkü bilmek zorundaydım.

"Sadece ölüp ölmediğinden emin olmak istiyorum." Kelimeleri dikkatlice, yavaşça söyledim. O kadar yavaş ki neredeyse boğuluyordum.

"O öldü," dedi Marshall yumuşak bir sesle. "Cesedi eninde sonunda bulunacak ama bu işler zaman alır." Başımı salladım, cesedinin uçsuz bucaksız denizde tek başına yüzdüğünü düşünmemeye çalıştım. Ama o artık Elliot değildi. Sadece çürüyen bir cesetti. Marshall, sanki bu beni rahatlatmış gibi, "Bunu çok fazla düşünme," dedi.

"Yapmayacağım," dedim odun gibi. "Uzun zamandır onu düşünmedim. Şu anda mutluyum ve bunu benden alamaz."

"Bu doğru," dedi Marshall, ama buna o da benim kadar inanmıyordu. "Kesinlikle doğru." Omuz silkti ve gitmek istediğini söyleyebildim. Onu suçlamadım. Bunun mutlu bir haber olması gerekiyordu, kendimi haklı hissetmemi sağlayacak bir haber. Bir kurban adalete kavuşmuştu. Ama ben rolümü düzgün oynamıyordum. Zor davranıyordum.

"Buraya gelip bana şahsen söylediğin için teşekkür ederim," dedim. "Minnettarım."

"Sorun değil." Omuz silkti ve omuzları yeniden eğilmiş gibiydi. "O zaman bırakayım da işine dön." Başımı salladım ve sonra verandadan çıkıp sisli öğleden sonraya geri döndü. Onu izledim ve sokağa park ettiği koyu renkli sedanına doğru yürürken aklıma bir düşünce geldi.

"Wilson nerede?" Arkasından seslendim. "Dedektif Wilson, sizin ortak?" Yalınayak ve ince bir tişört giymiş olmamı umursamadan verandadan çıktım. Soğuğu ya da ıslaklığı hissetmedim. "Hâlâ ortak mısınız?" Wilson'ı uzun zamandır düşünmemiştim ama birden Marshall'la birlikte olmaması garip gelmişti. Marshall olduğu yerde durdu ve bana baktı. "Bana kartını vermişti," dedim beceriksizce. "Sanırım hâlâ bende."

"Artık ortak değiliz," dedi Marshall. Takım elbisesinin ön cebine uzandı ve beyaz bir kart çıkardı. Bana doğru yürüdü ve hafif bir topallaması olduğunu fark ettim. "Kartımı al," dedi ve bana uzattı.

"Hâlâ polis mi?" Kartı alarak sordum. "Hayır," diye başını salladı Marshall.

Marshall'ın beyaz kartına bakarak, "Bu çok kötü," diye mırıldandım. "İyi biriydi."

Marshall açıkça, "O öldü," dedi.

"Ne?" dedim. Dedim, omurgamdan aşağıya doğru bir şok titremesi akıyordu.

"Üç yıl kadar önce," dedi Marshall. "Kayboldu, cesedi Oregon'da bulundu."

"Tanrım," diye mırıldandım, çılgınca bir düşünce beynimin içinde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Çılgınca, saçma bir düşünce. "Çok özür dilerim."

"Ben de üzgünüm," dedi Marshall ve arabaya doğru ilerlemeye devam etti. Gidişini izledim ve kendi kendime bunun mümkün olamayacağını söyledim. Elliot'ın bunu yapmasına imkân yoktu. Böyle bir fırsatı yakalamasına imkân yoktu.

Elliot'ın bunu riske atmasına imkan yoktu. Ama hastanedeki o geceyi, bana nasıl baktığını, nasıl davrandığını düşündüğümde

Biliyorum. Çok mu zorlama geldi, bilemedim. Belki de çılgıncaydı. Belki de bir tesadüftü. Ama ben tesadüflere inanmazdım. Tesadüf sadece tüm gerçekler mevcut olmadığında tesadüf gibi görünürdü. Tüm gerçekler Bir olaya yol açan şeyler bilinmiyordu ve hayat bir şans oyunu gibi görünüyordu. Elliot'ın o teknede olması bir şanstı. Wilson'ın üç yıl boyunca ölü olması bir şanstı.

Ama bir nedeni vardı. Bir neden ve bir sonuç vardı.

Bugün yağmur yağdı ve yarın çimler yeşerecek, ağaçlar sağlıklı olacaktı. İşte hayat buydu. Ölüm bile hayattı. Wilson ve Elliot çürüyordu. Solucanlara, sineklere, balıklara ve diğer her şeye yem oluyorlardı. Tesadüf falan yoktu.

Tökezleyerek eve geri döndüm, ayaklarım ağırlaştığı için eşiğe takıldım. Kapıyı açtım ve duvara çarptım. Mitch orada duruyordu ama onu zar zor gördüm. Hiçbir şey görmüyordum. Birdenbire gece olmuştu. Gün ışığı solmuştu. Yerdeydim ve sanki bir yabancıymış gibi kocama bakıyordum. Öyle de olabilirdi.

"Jo!" dedi, beni sarsarak, elleri omuzlarımı morartarak. "Sorun nedir? Neler oluyor?" Sormaya devam etti ama sonunda onu duymayı bıraktım.

Ben de cevap vermedim.

On İkinci Bölüm

Elliot'ın ölümü Teksas'ta yerel haberlere çıktı ve Dedektif Marshall beni ziyaret ettikten bir gün sonra annem aradı. Yataktaydım ve güneş çoktan doğmuş olmasına rağmen yatak odası karanlıktı. Perdeler hala kapalıydı. Yan yatmış, duvarın köşesine bakıyordum. O gün de, ondan sonraki günler gibi bulanıktı. Ayağa kalkamıyormuşum, hareket edemiyormuşum ya da düşünemiyormuşum gibi hissediyordum. Bir anlamı yokmuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapattım ve eski yatak odamdaymışım ve Elliot yanımdaymış, göğsü çıplakmış ve çarşafı kalçalarına kadar iniyormuş gibi davranabilirdim. Hiçbir şey değişmemiş ve hiç zaman geçmemiş gibi davranabilirdim. Elimini ona doğru uzattım, parmaklarımı yüzü yerine yastığa değdirdim. Ama onun teni olmasını diledim. Ona tekrar dokunabilmeyi diledim.

Kendime ihanet etmişim gibi hissettim. O benim çok yakın bir parçamdı, onun varlığını hissedebileceğimden emindim. Gittiğini anlayabilirdim. Ama hissedemedim. Tek başına ölmüştü ve benim hiçbir fikrim yoktu. Bilmiyordum.

bir ipucum yoktu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Belki de onu sandığım kadar sevmiyordum. Onu gerçekten sevseydim, onu aramaya giderdim. Onu bulmak için her yere gitmeliydim. Ama çok inatçı davrandım. Ona o kadar kızgındım ki, artık onu sevmiyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım ve gitmesine izin verdim.

İnatçılığım yüzünden, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeden korkunç bir şekilde öldü. Ne kadar önemli olduğunu bilmeden.

Bensiz öldü.

"Joan," dedi Mitch, sesi yumuşak ve kulağıma yakındı. Arkamda, yatağın üzerinde ağırlığını hissedebiliyordum. "Buna bir son vermelisin," dedi. "Bu senin için iyi değil." Ona cevap vermedim çünkü veremezdim. Ağzım dikişle kapatılmış gibiydi. Bir süre konuşmadı ve gidip gitmediğinden emin değildim. Kalçamda bir elin ağırlığını hissettim ve Elliot'mış gibi davranarak tekrar gözlerimi kapattım. Eğer uyursam, onu rüyamda görebilirdim. Eğer gözlerimi kapalı tutarsam ve ışıklar sönüktü, hiçbir şey değişmemiş ve zaman geçmiyormuş gibi davranabilirdim. Mitch, "Blanche telefonda," dedi, sesi sesi keserek eter. Kalçamı okşadı ve sonra elinin tersini yanağıma bastırdı.

Alyansının soğuk metalini tenimde hissedebiliyordum. Başımı salladım çünkü kimseyle konuşmak istemiyordum. Gitmelerini istedim, hepsinin. Konuşmak istemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Rol yapmak ya da başkalarını rahatlatmak için şov yapmak istemiyordum. İçimde böyle bir şey yoktu. Eğer Elliot dünyada değilse, ben de olmak istemiyordum. "Senin için endişeleniyor," dedi kocam, sanki bunun bir anlamı varmış gibi. Herkes her zaman endişelenirdi. Bunun bir anlamı yoktu. "Elliot Pritchard kim?" diye sordu ve sonunda bir şeyler hatırladım. Hayat değildi ama bir şeydi.

"Onun adını söyleme," diye mırıldandım.

"Onunla konuşacak mısın? Lütfen konuş onunla," dedi saçlarımı alınımdan süpürerek. Telefon için elimi kaldırdım, annemin ona başka ne anlattığını merak ediyordum. Ona tüm hikâyeyi anlattığından şüpheliydim ama anlatamazdım.

Emin ol. Bir kez konuşmaya başladı mı, özellikle de benim için endişeleniyorsa, durmazdı.

"Anne," dedim, boğazımdaki düğümleri yatıştırmak için yutkunarak.

"Joan, neler oluyor?" sesi puslu havayı yarıp geçti ve bu hiç hoşuma gitmedi. Puslu olmak istiyordum. Bunun dışında olmak istiyordum. Artık gerçekliğin içinde olmak istemiyordum ama annem yüzüme soğuk bir gerçeklik sıçratıyordu. "Mitch günlerdir yatakta olduğunu söylüyor."

"Ona ne söyledin?" Boştaki elimi yastığa gömdüm, parmaklarım pençe gibiydi.

"Kime ne söyledim? Joanie, bebeğim, o piçin öldüğünü gördüm. Ben ve baban gece haberlerinde gördük," dedi. "O piç öldü ve seni kalabalık etmek istemedim ama buna sevindim. Öldüğüne sevindim, bebeğim." Cevap vermedim, sadece sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Perdelere baktım ve kumaş hafifçe dalgalandı. "Dallas'a geri dön. Birkaç günlüğüne gel. Ben, baban ve çocuklar, hepimiz iyi vakit geçiririz."

"Yapamam anne," dedim. O yataktan çıkmayı hayal bile edemiyordum. Sert sesleri, kokuları ve insanlarıyla dünyaya geri dönmeyi hayal edemiyordum. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Mitch yemek yemediğini, bütün gün uyuduğunu söyledi. Herkesi korkutuyorsun."

"Herkes kim?"

"Seni önemseyen herkes," dedi, sesi o kadar yalvarırcaydı ki canımı yaktı. Telefonu kulağımdan çektim ve kendimden uzağa fırlattım. Artık bununla başa çıkamazdım. Onun acısıyla ya da endişesiyle başa çıkmak istemiyordum. I

sesini duyabiliyordum ama aldırmadım. Mitch telefona uzandı, üzerime eğildi ve onu aldı.

"Telefonu kapat," diye fısıldadım ama beni dinlemedi. Yataktan kalktı ve onunla boğuk, telaşlı bir ses tonuyla konuştuğunu duydum ama kelimeleri çıkaramadım. Artık umurumda değildi. "Çık dışarı," dedim ama beni dinlemedi. Doğruldu ve geceliğimi başımın üzerine çektim. Benim gibi kokuyordu, çok fazla. Ama artık yatak da benim gibi kokuyordu. Mitch'in kokusunu hiç alamıyordum. İnce kumaşı bir kenara fırlattım ve battaniyeleri de bir kenara attım. Orada oturdum, bana bakmak için döndüğünde vereceği tepkiyi bekledim. Alçak sesle konuşuyordu. Sessiz odada bile duyamayacağım kadar alçak sesle. "Kapat," diye tekrarladım. Gözlerini yakaladı ve çıplaklığıma bakmak için onları düşürdü.

"Seni sonra ararım Blanche," dedi hızla. Sonra telefonunu cebine soktu ve sanki iki başım birden çıkmış gibi bana baktı.

"Sana ne söyledi?" Ben sordum.

"Neden bana söylemiyorsun?" dedi mesafesini koruyarak. "Ben istiyorum ki

Sana neler olduğunu biliyorum." Kollarımı uzattım ve bacaklarımı açtım.

"Bir şey yok," diye yalan söyledim ve yalan söylediğimi bildiğini biliyordum. Kendim gibi davranmadığımı inkâr edemezdi. Onun evlendiği kadın gibi davranmıyordum. "Sevişmek ister misin?"

"Tanrım, Jo," dedi kaşlarını çatarak. Benden memnun değildi. Ona kalsa, kendime gelir ve eski kadın halime geri dönerdim.

Kapı çaldı ve Dedektif Marshall geldi. Belki o kadına geri dönerim, diye düşündüm. Ya da belki pencereden atlardım. Bana doğru yürüdü ama uzattığım kollarımı görmezden geldi. Beni yakaladı.

battaniyeleri alıp çıplaklığımın üzerine attı. "Annen bir uçağa atlayıp buraya gelmek istiyor. Ona bunun gerekli olmadığını söyledim. Yanılmış mıyım?"

"Umurumda değil," dedim, yastıkların üzerine uzanıp kollarımı başımın üzerine attım.

"Yanılıyor muydum Jo?" diye sordu, üzerime eğildi, ellerini kaburgalarımın iki yanına koydu ve yüzüme baktı. "Neden beni böyle dışlıyorsun?" Uzandım ve ellerimi tişörtünün altına kaydırdım. Gözlerini kapatırsam rol yapabilirdim. Mitch zayıf ve sıırım gibiydi, Elliot kadar kaslı ve biçimli değildi ama öyleymiş gibi davranabilirdim. Dizlerimi kaldırıp onu üstüme çekmeye çalışırken, onunla birlikte olmaya derin bir ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Doldurulmak, alınmak, şiltenin içine itilmek istiyordum.

ve bastırıldım. Birinin kontrolü ele geçirmesine, beni boyun eğmeye zorlamasına ihtiyacım vardı.

Tekrar çalışabilmemin tek yolunun bu olduğunu düşündüm. Daha önce hep işe yaramıştı.

Ama kocam bu oyunu oynamak istemedi.

Onu tırmaladım ve ittim, bana istediğim şekilde tepki vermesini sağlamaya çalıştım. Bileklerimi sıkıca ve acıyla kavradı ve onları itti ama ben durmadım. Onun için gelmekten vazgeçmedim. "Lanet olsun," diye tısladı, kot pantolonunun üzerinden çıkıntısını avuçlayıp sıkıduğunda. "Benden ne istiyorsun?"

"Seni içimde istiyorum," dedim, çünkü bunu şekerle kaplamak istemedim. Süsleyebilirdim ama içimde süsleyecek bir şey kalmamıştı. "Sert olmanı istiyorum. Senin fahişen olmak istiyorum."

"Bunu anlamıyorum," dedi ve bileklerimi tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde kavrayıp kendisinden uzaklaştırdı. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum."

"Bu seninle ilgili değil," dedim sertçe ve hatamı hemen anladım. Çekildi ve yataktan kayarak ayağa kalktı. İncinmiş ve kızgın gözlerle bana baktı. Durumu benim için daha iyi hale getirmeye çalışıyordu ama ben ona izin vermeyecektim. Bunun içinde debelenmeye ihtiyacım vardı. Her ne kadar onu düşünmek bile beni ıslatıyor ve ağrıtıyor olsa da, o değildi. İhtiyacım olan kişi o değildi. Onu ne kadar ihtiyacım olan adam haline getirmeye çalışsam da, o değildi.

Bir şeytana ihtiyacım olduğunda o sadece bir adamdı. Yuvarlandım ve yüzümü yastığa bastırdım. Odadan çıktığını duydum ve umurumda değildi. Bir daha dönüp dönmemesi umurumda değildi. Elliot'ı duyduğumdan beri ilk kez gözlerimin dolduğunu hissettim.

Ben

durdurmadım.

Dışarı

çıkmasına izin

verdim.

Kendimi yas tutmaya bıraktım.

Yalnızlık ve sessizliğin çok fazla gelmesi iki gün daha sürdü.

Gecenin bir yarısı uyandım. Oda zifiri karanlıktı ve Havada bir serinlik vardı ve bilinçsizce yatakta Mitch'e yaklaştırmaya çalıştım

ama onun orada olmadığını fark ettim. Battaniyeleri üzerimden attım ve ayaklarımı yere koydum. Meme uçlarım sertleşti ve tüylerim diken diken oldu.

Ayağa kalktığımda çıplak tenim. Kapıya doğru yürürken saçlarım omuzlarımdan sarkıyordu. İnce bornozumu askıdan aldım ve üzerime geçirdim. Kocamı aramak için karanlık koridorda dolaşırken kemerle bağlama zahmetine girmedim.

Onu oturma odasındaki kanepede buldum, televizyon hâlâ açıktı ve odayı soluk mavi bir ışıltıyla yıkıyordu. Sırtüstü yatıyordu, ellerini başının üzerine atmış ve bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı, sanki orada uyuyakalmayı planlamamış gibiydi. Yüzünü inceledim. Tanıdıkta ama yine de garipti. Son birkaç gündür bir hayalete odaklanmışım - dokunuşunu, yüzünü, vücudunu hatırlamaya çalışıyordum. Mitch tam karşımdaydı. Her zaman pragmatik bir tip olmuşumdur. Kendime acımayı sevmezdim. Öyle yapsaydım, muhtemelen uzun zaman önce kendimi öldürmüş olurum. Bu çok fazla olurdu. Hayatta kalmayı öğrendiğim için şanslıyım. Duyguları içimde nasıl küçülteceğimi ve onları nasıl kilitleyeceğimi öğrenmişim. Bunu daha önce yapmıştım; tekrar yapabilirdim.

Gemiyle birlikte batmayacaktım.

Üstüne kaydım, ona yaslandım. Bunu mümkün olduğunca nazikçe yaptım, onu henüz uyandırmaya çalışmadım. Zaten uykusu ağırdı. Kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinlediğimde neredeyse hiç kıpırdamadı. Bana doğru çarpıyordu, ses beni doğal dünyaya sabitliyordu. İkimiz de yaşıyorduk. Aramızda sevgi ve yakınlık vardı. Bu küçük bir şey değildi. Eğer istersem her şey olabilir.

"Jo," diye fısıldadı, sesi uykudan pürüzlüydü. Ellerinin saçlarıma kaydığını hissettim ve ona sıkıca sarıldım, sıcaklığının içime sızmasına izin verdim.

"Üzgünüm," dedim, üzgün olmasam da. Halletmem gereken bazı sorunlar vardı ve halletmişim ama üzgün değildim. Sadece kederin içimden çıkıp gittiği için rahatlamışım. Ya da en azından kontrol edilebilir hale gelmişti. Tekrar hareket edebiliyordum. Konuşabilirdim. İyi olacaktım.

"Bana ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin" dedi, "Henüz değil. Ama bunu bana bir daha asla yapma, Jo. Buna dayanamam."

"Yapmayacağım bebeğim," diye fısıldadım, kalbinin hemen üzerindeki noktaya bir öpücük kondurdum. Sonra ona bakabilmek için doğruldum. Yüzü hâlâ gölgedeydi, televizyonun titreyen mavisini yüz hatlarını görmeyi zorlaştırıyordu. "Kim olduğunu bilmek ister misin?" Bana baktı ve ellerini yavaşça kalçalarımda gezdirdi. Bilmek istediğini biliyordum. Tüm hikâyeyi bilmek istediğini biliyordum. Sertçe yutkundum.

anlatabileceğim. Elbette tüm hikaye bu olmayacak. Sadece konuşulan konular, kamuya açık olanlar. Ama kendimi zorladım, çünkü zorundaydım. Bu son sınavım olacaktı. Elliot artık ölmüştü. Elliot artık ölmüştü.

artık onun sırlarını saklamak zorunda.

"Kimdi o?" Mitch sordu. Parmaklarımı bileğine doladım ve elini göğsüme doğru sürükleyerek bornozun kumaşını kenara çektim. Parmaklarını oradaki kabarık yara izinin üzerinde gezdirdim.

"Bu o," dedim. "Ve bacaklarımdakiler, kaburgalarımdakiler ve bileklerimdekiler. Her yerimdekiler." Mitch hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı ama olayı anladığında yüzünün sertleştiğini gördüm. "Zaten ilki oydu," dedim. "Beni bu hale getiren oydu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Beni kaçırdı. Bana tecavüz etti. İnsanlara zarar verdi." Elini bıraktım ve o da tekrar kalçama doğru indirdi. "O kötü bir adamdı."

"Blanche söyledi," dedi Mitch yutkunarak. Adem elmasının derisinin altında zıpladığını gördüm. Sonra doğrulup yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Bana o pisliğin sana ne yaptığını anlattı."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm." Hafifçe omuz silktim ve bornoz omzumdan kaydı.

"Terapiste geri dönmeni istiyor," dedi. "Ya da Dallas'a geri dönmeni."

"Geri dönmeyeceğim," dedim. "Bununla başa çıktım. Artık geçmişte kaldı."

"Değil, Jo," diye başını salladı. "Bunu görmüyor musun?"

"O öldü." Bunu yüksek sesle söylemek zordu ama başardım. Kendime bunun onun hakkında son kez konuşmak zorunda kalışım olduğunu söyledim. Onunla ilgili herhangi bir şeyin dudaklarımdan son kez geçeceğini söyledim kendime. Söyleyeceğim her şeyi söylemişim.

"Yani bu kadar mı?" Ellerini yumruk yaptı ve bunun onun için yeterli olmadığını biliyordum. Gidip birini dövmek, birinin kığını tekmelemek istiyordu. Benim için intikam almak, onurumu korumak istiyordu. Ama dövecek kimse yoktu. İntikam alacak kimse yoktu. Onu bundan mahrum bırakmışım. Ayrıca onu bir yabancıyla evlenmesi için kandırmışım. Benim kim olduğumu gerçekten bilmediğini fark ediyordu. Ona hiç söylemediğim diğer şeyleri düşünüyordu. Ondan önce gelen tüm diğer erkekleri ve beni nasıl becerdiklerini ve mahvettiklerini düşünüyordu.

"İşte bu yüzden sana söylemedim," dedim.

"Lanet olsun Joan," diye tısladı ve ben de nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yaptım. Onu öptüm. Bir an için onun da beni öpmeyeceğinden korktum. Ama sonra beni kendine çekti ve ağızlarımız bir kavga gibi birbirine çarptı. Bornozumunu iterek çıkardı ve ben de tişörtünü kafasına geçirdim. Beni kanepeye itti. Ailemin bize düğün hediyesi olarak aldığı büyük, özel, pahalı kanepede hiç sevişmediğimizi fark ettim. Her şeyin bir ilki vardı. Yumuşaktı ve derisi sırtıma soğuk geliyordu. Dişlerimin arasından bir nefes çektim ve o üzerime doğru alçalırken sırtımı dikleştirdim. Buna ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ona ihtiyacım vardı. İçimde. Tekrar birine yakın olmaya ihtiyacım vardı.

İlk başta yavaşça ve nazikçe içime doğru iterken inledim. Ama kalçalarımı onun kalçalarının etrafında sıktım ve onu teşvik ettim. Yüzünü boynuma gömdü, kalçalarının her itişinde sertçe nefes alıyordu. Gözlerimi kapattım, parmaklarımı sırtına geçirdim ve bana sahip olmasına izin verdim. Tenimin her santimine sahip olmasına izin verdim. Sonunda ona verdim. Bir dakikalığına, neredeyse Elliot'mış gibi davranabilirdim. Üstümde onun koca vücudu, içimde onun koca siki ve beni en iyi şekilde boğan onun büyük aşkı varmış gibi davranabilirdim. Yatağında en son seviştiğimiz zamanı hatırladım. Kendimi nasıl tamamlanmış ve ona sarılmış hissettiğimi. Onun ötesini nasıl göremediğimi. Onsuz yaşamayı nasıl hayal edemediğimi. Bu duygunun beni ele geçirmesine izin verdim ve nefes nefese kaldım, inledim ve sevgilime sıkıca sarıldım, gerilim patlayana kadar artarak devam etti.

Boşalırken aklımda Elliot'ın adı, dudaklarımda Mitch'in adı vardı.

Son vedalarımı ettim.

Kocamın üzerine yerleştiğimde ve o da kollarını bana sarıp sarmaladığında, Elliot'ı düşüncelerimden kovdum ve onu kalbime gömdüm. Gitmesine izin verdim.

İleri, dedim kendime. İlerleyin. Ve kendi tavsiyeme uydum.

Rolümü oynadım. Sabah uyandım. Giyindim. İşe gittim. Kocamı sevdim. Güldüm, onu öptüm ve onunla seviştim. Her zaman yaptığımız şeyleri yaptık.

Yine de hiç köpek almadık.

Birkaç ay sonra, her şey hiç olmadığı kadar normale yakın olduğunda ve kötü şeyleri neredeyse unutturacak kadar zaman geçtiğinde, büyük yatağımızda birlikte uzandık. Bir gün saat on birdi.

Çarşamba günü. Televizyonda gece haberleri çalıyordu. İkimiz de uyumak üzereydik ve Mitch kolunu belime dolayarak arkama uzandı ve Nefesi boynumdaydı. Onun kucağında rahattım, bu rahatlığı olduğundan fazla bir şey sanmıyordum ama yine de sevildiğimi ve takdir edildiğimi hissediyordum. Kendimi şimdiki zamanla mutlu ediyordum, sahip olduklarımla mutlu oluyor ve sahip olmadıklarıma odaklanmıyordum. Sahip olduklarımla inkârı

Gerçek doğaya ulaşmak her geçen gün daha da kolaylaşıyordu. Ya da kendime böyle söylemeyi seviyordum.

"Joanie," dedi kulağıma, sesi derin ve sıcaktı. "Tekrar denemek istiyorum."

"Bana bir pitbull sözü vermiştin," diye fısıldadım.

"Ciddiyim," dedi. "Yakında. Beklemekten yoruldum."

Bana karşı sabırlı olduğunu biliyordum. Bencil olduğumu ve sadece kendimi düşündüğümü biliyordum. Tüm evlilik onun beklentileri ve benim gizli benliğim arasında ip üstünde yürümek gibiydi. Ölüme sürüklenmemeye çalışmak her zaman hedefimdi. Ve yorulmuştum. Elliot'ın bahçesinde oynayan o küçük çocuğu düşündüm. Etrafta koşuşturmasını, kıkırdamasını ve çığlık atmasını düşündüm. Annesini düşündüm, gülümseyen, mutlu ve masum, ona tüm hayatıymış gibi bakıyordu. Aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu ama sonra birden sanki birisi televizyonu kapattım. Beynim parazitlendi ve kulaklarımda beyaz bir gürültü uğuldadı. Gözlerimi duvara diktim ve ne olduğunu anlamadan ağzımı açtım ve kelimeler dökülmeye başladı.

"Evet," diye mırıldandım. "Hadi bir bebeğimiz olsun."

On Üçüncü Bölüm

Ben lanetliyim.

İşler asla basit değildir. Benim için değil yani. Bir bebek sahibi olmak ilk başta en kolay şey gibi görünüyordu. Hamile kalmak istediğime karar verdiğimde anlık olacağını düşünmüştüm. Bir erkek ve bir kadın sevişir ve doğal düzen devam eder. Gençler yapar. Kırk yaşında dullar yapar. Yirmili yaşlarının sonundaki evli ve varlıklı kadınlar bunu hep yapıyor. Annemle ne zaman telefonda konuşsam, bana bir başka Şehirde gördüğü eski lise arkadaşları. Her zaman kucaklarında bir bebek ya da anneleri annemle sohbet ederken yerel Target'ın etrafında daireler çizen beş yaşında şamatacı bir çocuk olurdu.

Kendime, yeterince istersem ona sahip olabileceğimi söyledim. Bu da benim açımdan bir başka hataydı.

İstediğim hiçbir şeyi elde edemedim. Mitch'le o kadar sık sevişiyorduk ki artık angarya gibi gelmeye başlamıştı ama her ay regl dönemim geldiğinde içimde bir şeylerin biraz daha çözüldüğünü hissediyordum. Akıl sağlığını korumak için ördüğüm duvarın bir kısmı yıkılıyordu. Günlük yüzmemin çok yorucu olduğuna ikna olarak yoga yapmaya başladım. Daha sağlıklı olmam gerektiğine ikna olarak tüm kırmızı et ve şarabı kestim. Hayatı kendim için zorlaştırıyordum ve bunu biliyordum ama duramıyordum. Takıntılı hale geldiğimi itiraf edebilirim. Daha önce hiç istemediğim bebek birdenbire çok önemli göründü ve nedenini anlayamadım. Nihayetinde, neden olduğu önemli değildi. Bir bebek istiyordum ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardım.

Sonunda sorunun bende olup olmadığını öğrenmek için bir doktordan randevu aldım. Mitch çok sağlıklı görünüyordu. Aleti benim için her zaman sertti. Lanet olası bir at kadar sağlıklıydı. Bir şekilde sorunun bende olduğunu biliyordum. Ama bilmesini istemedim. Bana daha fazla kusurluymuşum gibi bakmasını istemedim. Bunu bir sır olarak sakladım çünkü başka bir yol bilmiyordum. Dikişlerim sökülüyormuş gibi hissediyordum. Bilmek zorundaydım. Bir bebek sahibi olmak benim için çok önemli hale gelmişti. O zamanlar bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Şimdi nasıl. Ruhumda doldurulması gereken bir boşluk varmış gibi hissediyordum. I

karnımın yaşamla şişmesini istedim. Çocuğumu göğsümde tutmak istiyordum. Sevgi beni dolduracaktı, bunu biliyordum. O bebeği hayatın kendisinden daha çok sevecektim.

Hemşire muayene masasının solundaki aynalı kapıyı göstererek, "Kıyafetlerinizi dolaptaki askıya koyabilirsiniz," dedi. "Sütyeniniz üzerinizde kalabilir, tamam mı? Tezgâhın üzerinde sizin için bir önlük var." Bana hoş bir şekilde gülümsedi ve karnım düğüm düğüm olmasına rağmen ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "Doktor birazdan sizinle ilgilenecek." Başımı salladım ve beni aydınlık odada, modern muayene odasında yalnız bıraktı. Kapıyı arkasından kapattı ve ben de gözlerim yaşarana kadar kolumun derisini çimdikledim. Bu doktor en iyisiydi. Bunu biliyordum. İyi ya da kötü, yakında bir cevap alacağımı biliyordum.

Çabucak soyundum ve verdikleri pamuklu önlüğü giydim. Uzun masanın üzerinde zıpladım, bacaklarım yeniden çocukmuşum gibi sallanıyordu. Kendimi tekrar tekrar çimdikledim, birleşme ve satın almaları ve işimin tüm küçük ayrıntılarını düşünmeye zorlamaya çalıştım. Günün geri kalanında izin almıştım ama kötü bir haber aldıktan sonra boş ve büyük evime gitmek zorunda kalma düşüncesi beni geriye getirdi. Paylaşacak kimsem yoktu, sırdaşım yoktu. Sadece kendim vardım ve her zaman iyi bir arkadaş değildim. Bazen yıkıcıydım. Çok yıkıcıydım. "Bayan Vasquez?" Parlak bir ses düşüncelerimi böldü. Doktora baktım ve derin bir nefes aldım.

Hazır değildim ama olmak zorundaydım.

Doktor sakin, soğukkanlı ve etkiliydi ve anında kendimi rahat hissettim. Çok fazla nezaketle uğraşmadı. Hemen işe koyuldu. Dürttü, bastırdı ve dürttü. Bana bir ultrason verdi. Muayene alışılmışın dışında bir şey değildi ve kendimi rahatlamaya zorlamaya çalıştım. Ayaklarım üzengide uzandım ve yuvarlak ışık fikstürüne baktım.

Parlaklık gözlerimi acıtıyordu. Sonra tavan döşemelerini saydım ve doktorun yaptıkları dışında her şeye odaklanmaya çalıştım. Küçük bir şey yaptı

küçük bir endişe sesi duydum ve dikkatim anında ona odaklandı.

"Ne var? Ne oldu?" Manikürlü tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek sordum.

Doktor, gözlüklerinin mor çerçevelerinin üzerinden bana bakarak, "Sadece olağan dışı bir şey," dedi. "Endişelenecek bir şey yok." Gözlerimi kırıştırdım ve başımı masanın viniline yasladım ama

rahatlık hissettim. Bunun yerine midem yine burkuldu. Avuçlarımı düz karnıma bastırdım ve onun ne hissettiğini merak ettim. Bende sıradan olmayan şeyin ne olduğunu merak ettim. Bende neyin farklı olduğunu merak ettim. Derinlerde bir yerde saklıydı ama belki o bunu görebiliyordu. Belki de çirkinlik dışarı çıkıyordu.

Sonunda iç çekti ve tekerlekli taburesini geriye itti. Dizimi okşadı ve ayağa kalktı. "Artık oturabilirsin Joan," dedi. İsteddiği gibi yaptım, dizlerimi birbirine bastırdım ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Ne oldu?" diye sordum. Sordum, çünkü onu rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyordum. Bunu yüzünde görebiliyordum. Eldivenlerini çıkardı ve lavabonun yanındaki çöp kutusuna attı. Sonra gözlüklerini çıkardı ve katladı. Onları cebine koydu ve sonunda bana baktı.

"Hassas bir soru soracağım ama buradaki her şeyin ayrıcalıklı olduğunu bilmenizi isterim." Gözleri yumuşadı ve yemin edebilirim ki arkalarında acıma vardı. Bu bakıştan hoşlanmadım. Hem de hiç hoşlanmadım. "Kimse bilmeyecek."

"Elbette," dedim sabırsızlıkla. Bunun iyi olmadığını biliyordum. Başından beri biliyordum.

"Hiç tecavüze uğradın mı, Joan?" dedi kesin bir ifadeyle. Tuttuğum nefesi bıraktım ve tüm vücudum sönmüş gibi hissettim.

"Neden?" diye sordum.

"Yara dokusu," dedi. "Serviks ve uterusunuzda yara dokusu birikmiş. Büyük olasılıkla travmadan kaynaklanıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, hamile kalmanın son derece zor olacağı anlamına geliyor." Elini tezgâhın üzerine koydu. "Diğer her şey yolunda görünüyor. Senin Yumurtalıkların iyi durumda. Olması gerektiği gibi düzenli olarak yumurta üretiyorsunuz. Bu kesinlikle bir aksilik, ancak bu yolculuğunuzun sonu değil.

Hamilelik imkansız değil ama doğal bir hamilelik pek olası değil.

Prosedürler ve hormonlar için sizin için bir plan hazırlayabiliriz. Bir taşıyıcı anne

bir seçenek de olabilir." Söylediği her kelimeyle birlikte daha fazla üşüdüğümü hissediyordum. Önce göğsümde başladı ve bacaklarıma doğru yayıldı. Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum. Bana umut varmış gibi hissettirmeye çalışıyordu. Ama bu yapaydı.

Mahvolmuştum.

Yıllar önce başladığı şeyi sonunda başarmıştı.

Onu ne kadar unutmaya ve geride bırakmaya çalışsam da hâlâ peşimi bırakmıyordu. Artık içimdeydi ve dışarı çıkmak için çabalıyordu. Hâlâ başka bir erkekle kurabileceğim her şeyi yok etmeye niyetliydi. Başka biriyle birlikte olmamı istemiyordu. Yaşamamı istemiyordu. Ondan olmayan bir bebeğe sahip olmamı istemiyordu.

İstesem de istemesem de hâlâ onun kölesiydim.

Bunun için bir tedavi yoktu. Bunu değiştirecek bir iğne ya da diyet yoktu. Ben onundum. Hep öyleydim ve hep öyle kalacaktım. Başka türlü davranmanın bir faydası yoktu. Bunu inkar etmenin de bir faydası yoktu. Başka bir şey yoktu.

Sadece ben ve o, ölü bir adam.

O gece kocam yatakta uyurken banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Ağlamadım; ağlayamazdım. Ağlamak anlamsızdı. Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ama kötülüğü dışarı çıkarmak için bir şeyler yapılmalıydı. Harekete geçmeliydim yoksa beni tüketecekti. Onu içimde hissedebiliyordum. Sesini kulağımda duyabiliyordum. Parmaklarını boynumda hissedebiliyordum. Onu çektim. lavabonun yanındaki taş tezgâha uzandım, aynadan uzağa bakıyordum. Mitch'in yedek tıraş bıçaklarından birini ve ispirto şişesini buldum. Önce bıçağı, sonra da uyluğumun iç kısmındaki lekeyi dezenfekte ettim. Temiz bir yerdi, pürüzsüz bir yerdi. Daha önce hiç zarar görmemiş bir yerdi. Onu mahvetme, kesip açma ihtiyacı hissettim. Yeni bir yara izi, yeni bir hatırlatma yapmak için.

Ben de öyle yaptım.

Bölüm On Dört

İşte bu kadar. Bu benim hikayem.

Üç yıl, iki ölü adam, bir düğün ve bebek yok.

Henüz 30'una bile gelmemiş biri olarak yorgunum. Geceleri uyuyamıyorum. Uyanık yatıyorum ve pencerelere bakıp bir çıkış arıyorum. İçinde kaybolabileceğim büyük bir evim var ama zamanımı şehirde arabayla dolaşarak geçiriyorum. Arabamı seviyorum ama bu tek taraflı bir ilişki. Evdeyken kendimi robot gibi hissediyorum. Emredilince gülümsüyorum, emredilince gülüyorum, emredilince sevişiyorum. Vücudum her geçen gün yeni bir yara alıyor ama acı ve kan beni aydınlanmaya yaklaştırmıyor. Beni buna bir son vermeye de yaklaştırmıyor. Daha sert bir eylemin zamanı geldi.

Uzun zamanımı aldı ama sonunda onu aramaya geldim.

Hayal ettiğimden daha soğuk, belki de bu kadar yaygın bir soğuk hayal edemediğim içindir. Kemiklerimin iliklerine kadar üşüyorum. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Ama durmadım. Topuklu botlarımla sivri taşlara takılmamak için acele etmeden, kayalık uçurumdan geçerek tepeye doğru ilerliyorum. Deniz önümde uzanıyor, ufkun kenarlarında kararıyor. O kadar büyük ki zar zor kavrayabiliyorum. Balıkçı gemilerini görebiliyorum, o kadar uzaktalar ki sadece küçük siyah figürler, bir tırnaktan daha büyük değiller. Uçurum boyunca uzanan ince bir parmaklık var ve ona tutunup can simidi gibi sıkıca kavriyorum.

Burası Elliot'ın son günlerini geçirdiği yer.

Alaska'daki bu küçük kasaba, dünyanın bir ucunda ve hiçliğin ortasında, onun yaşadığı yerd. Yaşadığı boktan apartmanın önünden geçmişim. Şimdi başka birine kiralanmıştı, gemilerde çalışan başka bir adama, bu yüzden içeri girip nerede uyuduğunu, duş aldığını ve yemek yediğini bile göremedim. Elimde kalan tek şey bu. Ondan geriye kalan tek şey öldüğü uçsuz bucaksız deniz. Ziyaret etmem gereken tek mezar orası.

Buradan nefret ettiğine hiç şüphem yok. Aşağıda kayalara çarpan köpüklü dalgalara bakarken bu düşünce beni biraz rahatlatıyor. Buraya onunla birlikte olmak için geldim ama aslında bu şaka ona ait. Buradan nefret ederdi.

Burada sıkışıp kalmak. Kafasının tepesinden botlarının ucuna kadar güneyli bir çocuktuk. Kuru sıcakta yaşar ve nefes alırdı. Seattle'dan nefret ederdi ve ben de

İki barı ve bir ana caddesi olan bu boktan kasabadan nefret ettiğini biliyordu. Balıkçı teknesindeki iş muhtemelen onu aklı başında tutan tek şeydi. Boşta duran elleri kesinlikle şeytanın oyunuydu. Zihnini işe odaklamak onun için daha iyiydi.

Kasabadaki hiç kimse onu tanımıyor gibi görünüyor, resmi dışında. Arkadaşlarının kim olduğunu ya da biriyle yatıp yatmadığını, futbolu ya da hokeyi sevip sevmediğini bilmiyorlar. Söyleyebildikleri tek şey Miller Lite'ı Coors'a tercih ediyordu ve bunu onlara söyleyebilirdim. Bu konuda zekiymiş, bunu kabul ediyordum. İçine kapanıktı ve sorun çıkarmadı. O kadar uzun süre yakalanmaktan kurtulmuştu ki, bu neredeyse övgüye değerdi. İkimizin de bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşündüğünü sanmıyorum. Konu ona geldiğinde gözlerim parlıyordu ve aptaldım, ama tam bir aptal değildim. Sonunun kötü olacağını biliyordum, sadece bunu kabullenmek istemiyordum çünkü ona çok takıntılıyım.

Hala takıntılıyım.

Aşağıdaki dalgaların sesi o kadar yüksek ki başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu

Sanki beni çağırıyorlarmış gibi. O ana kadar buraya gerçekten ne için geldiğimi fark etmemiştim. Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve sanki bana fısıldadığını duyabiliyorum. Ses benimle alay ediyor. Beni ileri itiyor. Tuzla paslanmış metal parmaklık caydırıcı değil. Beni durduran hiçbir şey yok. Üzerine kolayca tırmanıp kenara kadar yürüyebilirim. Atlayabilirim ve rüzgârın beni ona taşımasına izin verebilirim ve sonra bedenim aşağıdaki kayalara çarparak parçalanır. En azından o zaman her şey bitmiş olur. Evren, olayların akışını bozduğum için bana kızgın. Beni cezalandırıyor. Beni cezalandırıyor. Hatalar yaptığımı ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve Elliot'ın başına geleni hak ettiğini de biliyorum ama bu işleri kolaylaştırmıyor. Neyi hak ettiğimi bilmek istiyorum. Onun söylediğini duymak istiyorum. Daha ne kadar acı çekmem gerektiğini bilmek istiyorum.

Atla, ses yine fısıldıyor. Piç
ısrarcı.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu, iPad'inden başını kaldırıp bakma

zahmetine bile girmeden. Çıplak ayaklarını oturma odasındaki sehpayaya dayamıştı.

Çapraz bileklerinin yanında kirli bir tabak ve yarısı boş bir kahve fincanı var. Rahat görünüyor.

"Çok güzel," diyorum, yatak odasına doğru giderken durma zahmetine girmeden.

Merhaba öpücüğü yok. Sarılmak yok. Karşılıklı bir bakış bile yok.

Kendime yarın daha iyi olacağımı söylüyorum.

Görünüşe göre kendime yalan söylemekte daha iyiymişim.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Zamanın benim iznim olmadan geçmesinden nefret
ediyorum.

Keşke uzun zaman önce durabilseydi.

Tam da askıya alınmak istediğim zamanda. Onunla hiç tanışmamış olmayı dilerdim, bu yüzden her şeyi mahvetmeden hemen önce Mavi Denizkızı'ndaki o son mutlu ve cahil ana geri dönmeyi hayal ederdim. Arkadaşlarımla çok güzel bir gece geçiriyordum. Kendimi seksi ve genç hissediyordum ve sanki dünya parmaklarımdan ucundaydı. Özgürdüm. O an bana mükemmel bir an gibi gelirdi, hafızamda sonsuza dek altın gibi kalırdı.

Artık gerçekten en mutlu olduğum zamanlardan o kadar da emin değildim. Artık eski dairemde bütün gün yatakta birbirimizin kollarında yattığımız, birbirimizin gözlerine baktığımız ve nadiren konuştuğumuz çalıntı anlar hayatımın en güzel zamanlarıymış gibi geliyordu. Bunun çılgınca olduğunu ve beynimle kalbimin sürekli savaş halinde olduğunu biliyorum. Ama elimde değil. Ondan nefret ediyorum, onu seviyorum ve onu tanıdığım herkesten daha çok özledim. Mezarın ötesinden bile olsa bende böylesine çelişkili duygular uyandırabilen tek bir kişi var. Ve onun anısının gitmesine izin veremem.

Atlamalıydım. Denizin beni almasına izin vermeliydim.

Her gün bunu düşünüyorum ve Alaska'dan döndüğümünden beri birçok gün geçti. Tam olarak kırk sekiz.

Garaja çekiyorum ve otomatik kapının arkamdan yavaşça kapanışını dikiz aynasından izliyorum, gecenin karanlığı santim santim kapanıyor. Ellerim deri direksiyon simidinde, çalışır durumdaki arabanın içinde bir dakika oturuyorum. Bir yanımda tekrar geri çekilip gitmek istiyor ama bu arzu geçene kadar kendimi hareketsiz oturmaya zorluyorum. Bu benim her geceki mücadelem.

Her gece işten eve geliyorum ve kendimi sorguluyorum. Sorgularım Her sabah uyandığımda da aynı rutini yaşıyorum. Neden hala buradayım? Neden hala aynı şeyleri yaşıyorum? Alaska'dan döndüğümünden beri yönsüz hissediyorum. Tüm cazibesine rağmen nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Alaska'nın cevap olacağını düşünmüştüm ama değilmiş. Hala hayattayım ve nedenini bilmiyorum ama Alaska hala hafızamda ağırlığını koruyor. O zamandan beri üşüyorum. Isınamıyorum.

Bir yanım bunu yapmam gerektiğini biliyor. Ama ben bir korkaktım. Güçlü olsaydım, şu anda burada, zihnimde milyonlarca eski düşünceyi yeniden canlandırıyor olmazdım. Asla özgür olamayacağımı bilmeliydim. Ama olan oldu. Şimdi, sadece kendimi nasıl idare edeceğimi öğrenmeliyim. Eğer kendimi öldüremiyorsam, bu hayatla nasıl başa çıkacağımı bulmalıyım. Tekrar normal davranmaya başlamam gerektiğini biliyorum. Mitch en azından bu kadarını hak ediyor. Evlendiği kadının geri gelmesini hak ediyor. Yine de rol yapmaya devam edebilir miyim bilmiyorum. Her geçen gün dış görünüşüm daha da çatlıyor. İçimdeki tüm ölüm ve karanlığın dışarı dökülmeye başladığını hissediyorum. Çok yakında, kontrol altına alınamayacak kadar güçlü ve büyük, siyah bir okyanus gibi her şeyi ele geçirecek.

Kontak anahtarını çeviriyorum ve motorun alçak, rahatlatıcı mırıltısı aniden kesiliyor. Gözlerimi dikiz aynasında yakalıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. Bir meydan okuma, diyorum kendime. Güzel evime gireceğim. Kocama mükemmel bir yemek yapacağım. Ona dolu dolu bir yemek sunacağım.

mükemmel belimi korumak için sebzeleri kemirirken. Sonra onu büyük yatağımızın ortasında becereceğim, hiçbir yere gitmediğimi bilecek kadar iyi. Normale döndüğümü ve onu her zamanki kadar çok sevdiğimi bilecek kadar iyi. Sonra uyuyacağız ve her şeyi yarın tekrar yapacağız. Bir gün iş olmayacak.

Bir gün normal olacak. Ve ben bunu seveceğim.

Bu benim gece moral konuşmam.

Yolcu koltuğundan çantamı ve evrak çantamı alırken kendime bir gün buna ihtiyacım olmayacağını söylüyorum. Bir gün yine başlangıçtaki kadar doğal olacak. Ve ruhumun derinliklerindeki o sessiz, bitmek bilmeyen sızı dinecek. Ya da en azından onu görmezden gelmekte daha iyi olacağım. Arabadan kayarak çıkıyorum, topuklarım garajın uçsuz bucaksız boşluğunda gürültüyle tıkırdıyor. Mitch'in SUV'si benim coupe'min yanına park edilmiş, ama büyük garajda üçüncü bir araba için hâlâ yer var. Belki bu hafta sonu onun istediği spor arabayı aramaya gideriz. Hatta onunla bir test sürüşüne çıkarım ve saçımı mahvedecek olmasına rağmen arabanın üstünü açmasına izin veririm. Arabanın kapısını çarparak kapatırken, yemek sırasında bundan bahsetmeyi aklıma not ediyorum. Uzun zamandan beri

kısıtlayıcı bir diyet ve buzdolabında iki biftek olduğunu kendime hatırlatıyorum. Ve iyi bir salata için yeterince sebze. Bolca kırmızı şarap da olmalı. En önemli kısmı bu.

Bifteklerimi kanlı yaparım, bu yüzden çok uzun sürmez. Saatimi kontrol etmek için bileğimi çeviriyorum. Saat sekiz. Onda yatakta olmalıyız. 10:15'e kadar sakso, 10:20'ye kadar am. On bire kadar uyumuş olur. Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalacak ve eminim güzel rüyalar görecek. Mutfağın dışındaki koridora açılan kapıya doğru yürürken anahtarlarımı elimde şingırdatıyorum. Bir oyun planım olduğunu bildiğim için şimdiden daha sakin hissediyorum. İyi bir çocuk olacağım. Bu gece karım olacağım, kendime söyledim. Annemin her zaman olmamı istediği gibi bir eş olacağım.

Ev sessiz ve karanlık, ki bu garip. Televizyonun sesini duyamıyorum ve koridorun ışığı yanmıyor. Anahtarlarımı ve çantamı duvardaki kancalara asarken, "Ofisine dönmüş olabilir" diyorum kendi kendime.

Ayakkabılarımı paspasın üzerinde tekmeliyorum ve blazer ceketimi silkiyorum. Kahverengi deri barlardan birinin üzerine atıyorum.

Büyük granit mutfak adasını çevreleyen tabureler. Giderken ışıkları yakıyorum, önce salonun, sonra da mutfağın ışığını açıyorum. Mikrodalga fırının üstünde Mitch'in anahtarlarını ve cüzdanını görüyorum. Hiç düşünmeden cüzdanı alıyorum ve ince deri cüzdanı açıp cebini kontrol ediyorum. Elli dolar nakit, bir benzin fişi ve ikiye katlanmış bir piyango bileti var. Kıkırdamadan edemiyorum. Adam hâlâ her benzin almaya gittiğinde bir piyango bileti alıyor. Babamdan daha zengin ama yine de kendine engel olamıyor. Hâlâ şansını denemek zorunda. Bence para israfı ama daha kötüsü de olabilirdi.

Piyango biletine beş dolar harcamak, bir kocanın işleyebileceği suçlar listesinde alt sıralarda yer alır.

Tezgâhın üzerinde açık bir kırmızı şişe var ve beni çağırıyor. Bir bardak bulmaya zahmet etmiyorum. Doğrudan şişeden bir yudum alıyorum ve tatlı ama ekşi sıvı dilime vururken gözlerimi kapatıyorum. İçkiye ihtiyacım vardı

Düşündüğümde daha fazla. Yutkunuyorum ve daha fazla içiyorum, bu konuda özensiz davranıyorum. Ağzımın kenarından kaçan damlayı hissediyorum ama durduramıyorum.

Krem rengi ipek bluzumun üzerine, sol mememin hemen üstüne damlamadan önce. "Siktir," diye mırıldanıyorum, şişeyi tezgâha geri koyuyorum. Pahalı bluzuma sızan kıpkırmızı lekeye bakarken kendi kendime "İşte bunu hak ettim" diyorum.

Kumaş sanki bana gülüyor. Bir kâğıt havlu alıp üzerine bastırıyorum ama işe yaramayacağını biliyorum. Kolay bir çözüm; temizleyiciye gönderebilirim ve onlar da halleder. Ama bu konuda çok kızgınım. Parmak

ucumu yuvarlak lekenin üzerinde gezdiriyorum, sanki bu onu sihirli bir şekilde ortaya çıkaracakmış gibi. Doğrama bloğundaki bıçaklara bakıyorum.

sobanın yanında. Bir yanım bluzu yırtıp atmak ve bir dilim haline getirmek istiyor.

Milyonlarca pürüzlü kumaş şeridi. Mitch görmeden önce onu atabilirdim - top haline getirip çöp kutusunun dibine itebilirdim.

O günlerden biriydi.

Üst kattan gelen bir gümbürtü dikkatimi bıçaklardan uzaklaştırıyor. Mitch'in neyin peşinde olduğunu merak ederek tavana bakıyorum. Ebeveyn yatak odamız mutfak ve kahvaltı köşesinin tam üzerinde, bu yüzden orada olduğunu biliyorum. Belki de kıyafetlerini değiştiriyordur. Bazen işten sonra spor salonuna gider ve eve döndüğünde duş almayı sever. Bir gümbürtü daha ve mutfak adasının üzerindeki üfleme cam sarkıt lambalar hafifçe ileri geri sallanıyor. Çoraplı ayaklarımla antreye çıkıyorum ve merdivenlere göz atıyorum. Fuaye karanlık ve uzanıp duvardaki ışık düğmesini arıyorum. Üstümdeki avize kıvılcımlar saçarak canlanıyor, beni ve ışıklı merdiven.

"Bebeğim?" Merdivenlerden yukarı sesleniyorum. "Ben geldim." Karşı duvardaki büyük yaldızlı aynaya bakıyorum. Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve omzuma güzelce yerleştiriyorum. Bu sabah kıvrımıştım ve bazı bukleler hâlâ yay gibi. Mitch saçımı kıvrımdan hoşlanıyor. Bu ona düğün günümüzü hatırlatıyor, saçlarımı parlak lülelerden oluşan koyu bir çağlayan halinde sırtımdan aşağı sarkıttığım günü. O zamanlar onun için dünyanın en güzel kıızıydım çünkü tamamen onun olmuştum. Benim o fantastik halimi seviyor. Ben yapamam.

Onu suçla. Ben de ondan hoşlanıyorum. Benden daha güzel, benden daha sade ve benim sahip olduğum iğrenç ve şiddet dolu düşüncelere sahip değil. O boş bir kabuk, ama hoş ve sevimli. O iyi bir eş. Ben de onun için öyle olabilirim. Ne kadar çok denersem, o kadar kolay olacak. Ailemin evindeki eski yatak odamın dolabında hâlâ asılı olan eski bir elbiseyi giymek gibi olacak.

"Sana yemek yapacağım," diye sesleniyorum, gözlerim hala aynadaki kendimde. Bluzumdaki lekeyi saçlarımla kapatıyorum. Kusurları örtmek her zaman çok kolaydır. Çok kolay. "Kulağa hoş geliyor mu?" Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, rujumu yeniden sürsem mi diye düşünüyorum. Biraz solmuş ama hâlâ görünür durumda. Bir süre kendimi inceledikten sonra Mitch'in cevap vermediğini fark ediyorum. Elimi trabzanın cilalı tahtasına koyuyorum ve ayağımı alt basamağa yerleştiriyorum, yukarı çıkıp onu bulmaya hazırım. Ama sonra yatak odamızın kapısı açılıp ışık üst basamağa yayılınca donup kalıyorum. Gözlerini yakalamak için başımı kaldırıyorum, düşünmeme bile gerek kalmadan dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor.

Ama o benim kocam değil.

Karanlık bir figür yatak odasından çıkıyor, ağır botları kalın ve pahalı halının üzerinde bile yüksek sesle gıcırıyor. Bilgi beynim tarafından tercüme edilirken ateşim ve ciğerlerim kaburgalarımın arasında hareketsiz kalıyor, birkaç

Saniyeler çok geç. Adam Mitch değildi. Başka biri, daha iri, gömleksiz ve bol siyah pantolon giyen biri. Zayıf ve kaslı ve siyah eldivenler giyiyor. Göğsünde, yüzünde ve kollarında parlak kırmızı boyalar var. Ellerinde siyah eldivenler var ve içinde bir şey taşıyor. Işık bıçağı yakalayana kadar bunun bir bıçak olduğunu fark etmedim. Elinde bir bıçak var ve üstü başı kan içinde.

Yüksek, tiz bir ses duyuyorum ve bu beni harekete geçiriyor. Ancak dönüp koşmaya başladığımda çığlık attığımı fark ediyorum. Boğazım yanıyor ve zor nefes alıyorum ama durmuyorum. Mutfağa geri koşuyorum, kaygan ahşap zeminde kayıp düşerken tezgahın kenarlarına tutunuyorum. Keşke hortumumu çıkarmış olsaydım ama artık çok geç. Kahvaltı köşesine koşuyorum ve arka bahçeye açılan fransız kapılara gidiyorum. Sürgüde bir anahtar bulunduruyoruz ve titreyen ellerimle çevirebildiğim kadar hızlı çeviriyorum. Kapının açılması sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Zar zor bir şey duyabiliyorum ama arkamda onun titreşimini hissedebiliyorum. Bana yetiştiriyor.

Çimenler ayaklarımın altında ıslak ama umurumda değil. Çimenlerin üzerinde koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, orada burada biraz kayıyor olsam da. Önemli olan hareket etmeye devam etmem. Sessiz bir alt mahallede yaşıyoruz, her arsa arasında bolca boşluk var. Ama en yakın komşumun evini uzaktan görebiliyorum. Pencerele karanlığın içinde altın gibi parlıyor.

Noel ağacı. Beni yardımdan ayıran tek şey bir çit ve bir millik bir alan. Uzun zamandır bu kadar korkmamıştım ama eski bir dost gibi. Korkunun içinden düşünebiliyorum. Histerik değilim. En azından henüz değilim. Çiti aştığım sürece iyi olacağım. En azından kendime böyle söylüyorum.

Yere inene kadar bunun nasıl olduğunu bilmiyorum.

Gözlerimin arkasında ışıklar ve yıldızlar yanıp sönüyor. Soluk alıp veriyor, sönmüş ciğerlerime hava doldurmaya çalışıyorum. Beni yakaladı ve bir bez bebek gibi yere çarptı, fark ediyorum ve vücudumdaki her kemik ağrıyor. Kaburgalarımın hemen altında, belimi saran kalın bir kol nefesimi daraltıyor. Tırnaklarımı ön kolunun etine geçiriyorum çünkü onu itecek kadar güçlü değilim. Bacaklarımı tekmeleyebildiğim kadar tekmeliyorum.

Eteği kalçalarımaya dolandı ve sıktı. Adil bir dövüş olmasa da yerde mücadele ediyoruz. Daha ne kadar mücadele edebilirim bilmiyorum ama duramıyorum. Beni sırtüstü çevirmeye çalışırken ellerimi uzatıp çimlere tutunuyorum. Parmaklarım sert bir şeye sürtünüyor. Bıçağın sapı. Bana çarptığında düşürmüş olmalı. Umutsuzluğa kapıldığımı bilsem de bıçağa ulaşmak için tüm kaslarımı zorluyorum. Nefes alamıyorum, kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor ve kıyafetlerim sıırılsıklam.

Kolumu demir gibi kavırıyor ve sanki hiçbir şey değilmışım gibi beni ters çeviriyor.

Sonra üstüme çıktı, büyük kalçaları bacaklarımı sıkıyor ve büyük kolları beni sıkıştırıyor. Sonunda derin bir nefes alıp çığlık atıyorum, ellerim yüzünü, omuzlarını ve göğsünü tokatlıyor ve tırmalıyor. Kokuyorum Kanın demir rengi, çimenlerin ve yağmurun yosunlu kokusu. Onun kokusunu alıyorum, ter, tuz ve başka bir şeyin karışımı, tanıdık ama farklı bir şey. Ama şu an histerik durumdayım. Çığlık ile acınası bir sızlanma arasında bir ses çıkarmadan duramıyorum. Kendimi duyabiliyor ve hareket ettiğimi hissedebiliyorum ama hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

Bana tokat attığında, sanki tüm ışıklar sönüyor. Kulaklarımda her şeyden daha yüksek bir çınlama var ve uzuvlarım uyuşuyor. Eğilip çimlerin üzerinden bıçağı alırken hiçbir şey yapamıyorum. Gözlerimi temizlemek için kırıştırıyorum ve bıçağı üzerime kaldırırken parlayan ışığı görebiliyorum. Keskin bıçağın etrafındaki havanın vınlamasını neredeyse duyabiliyorum. Bu benim kasap bıçağım, fark ediyorum. Daha önce mutfaktayken kesme bloğundan kaybolmuştu. Hiçbir şey düşünmemiştim. Keskindi. Güzel bir bıçak.

Japon bıçağı. Bıçak seti düğün hediyelerimizden biriydi. Özellikle iyi bir bıçak seti istemiştim. O zamanlar daha iyi bir aşçı olmak istiyordum. Bıçak göğsümün üzerinde sallanırken tüm bu aptalca düşünceler beynimi bombardımana tutuyor, sanki onu saplamak için en iyi yeri bulmaya çalışıyormuş gibi.

"Kalbini sökmeliyim," diyor ve ben biliyorum. Belki bir parçam bunu daha önce biliyordu ama şimdi kesinlikle biliyorum.

Delirdim.

"Kimsin sen?" Soruyorum ama tırtıklı bir fısıltı gibi çıkıyor, zar zor duyuluyor.

"Onu kesip çiğ çiğ yiyeceğim," diyor ve baskıyı hafifletmek için çığlık atmak ve kıvranmak zorunda kalana kadar kalçalarını benimkilerin etrafında sıkıyor. Eğiliyor ve bıçağın ucunu çenemin altına bastırıyor.

"Ama önce ben

senden küçük parçalar koparacağım." Sakinleşmek istesem de yine çılgılık atıyorum. Sakin olsaydım, ne yapacağımı bulabilirdim. Bundan nasıl kurtulacağımı bulabilirdim. Ama bunun olup olmadığından bile emin değilim. Bunun gerçek mi yoksa bir kabus mu olduğundan emin değilim. Yine de gerçekmiş gibi geliyor. Vücudum cehennem gibi acıyor, ıslak ve kirliyim ve o kadar korkmuşum ki doğru düşünemiyorum. Ve bu Elliot. Kesinlikle Elliot. Elliot öldü ama yine de burada, ağır bedeni üzerimde. Beni öldürecek. Eğer bu gerçekse, bir anıdan başka bir şey olmamak üzereyim ama yine de tamamen gerçekmiş gibi hissetmiyorum. Acaba ben Rüya mı görüyorum? Bir kâbusun içinde mi sıkışıp kaldım? "Önce burnunu keseceğim," diyor, sesi o kadar ölü ama öfkeyle o kadar canlı ki. "Sonra kulaklarını."

"Ama sen öldün," diyorum ve bunu yüksek sesle söylemek çok garip geliyor. Tabii ki öldü. Bir yıldır ölü. Bıçağın ucunu daha sert bastırıyor Başımın arkasını sertçe yere bastırıp kaçmaya çalışıyorum. Ama kaçış yok. İki elimle bileğini kavrayıp bıçağı çekmeye çalışıyorum ama onu zorlukla kımıldatabiliyorum. Çok güçlü ve vücudundaki her kas saldırmaya hazır. Vücudu şiddetle uğulduyor.

"Hayır," diyor başını sallayarak, maskesinden göğsüme bir damla ter ya da kan damlıyor. Karanlıkta ne olduğunu anlayamıyorum. O bıçağı göğsüme, tam kalbimin üstüne düşürdü. "Göğüslerini keseceğim." Onu durduramam da bileğini sıkıca kavıyorum. Çekiyor Bileğini parmaklarımdan kurtarıyor ve bluzumu tutup çekiştiriyor. Kumaşın dikiş yerlerinden yırtıldığını hissedebiliyorum ama bu onun için yeterli değil. Taktığı kar maskesine uzanıp onu çıkarmaya çalışıyorum. O da benimkini itiyor.

ve boğuşuyoruz. İri ellerinden biriyle bileklerimi kavıyor, diğeriyle bıçağı bluzumun ön kısmına doğru sürüklüyor ve zengin kumaşı kâğıt gibi kesiyor. Sonra bluzumu kesiyor.

İçine de kaşkorse giymiştim. Kıyafetlerimin yırtık pırtık kalıntılarını bir kenara fırlattığında, serin hava karnımın açıkta kalan derisine çarpıyor ve ürpermekten kendimi alamıyorum.

"Elliot," diyorum, adını söylemek zor olsa da. Bu ismi uzun zamandır düşüncelerimden ve dudaklarımdan kovmuştum. Sadık kuralımı bozmak çok garip geliyor. "Bırak beni." Bileklerimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama nafile. Çırpınışlarımı görmezden geliyor ve bunun yerine bıçağın ucunu göğüslerimin arasındaki vadiye doğru sürükleyerek sütyenime takıyor.

"Kapa çeneni," diyor, sesi düz ama öfkeyle gergin. "Dilini de kesmeden önce." Sıkıntıyla sızlanıyorum ve ağladığımı fark etmeden önce gözlerimden sıcak yaşların döküldüğünü hissedebiliyorum. Bunu yapacağını biliyorum. Beni öldürecek. Belki de aklımı kaçırmışımdır ve o değildir. Tüm günahlarımın bedelini ödetmek için cehennemden gelen bir iblis. Ellerimi sertçe yere bastırıyor ve sonra pahalı kollarımı kesiyor. tereyağı gibi sutyen. Dantel kaplar düşüyor ve ellerini memelerimde gezdiriyor, eldivenlerinin yumuşak, ıslak derisi tenimde kabaca geziniyor. Anında gözlerinin önüne serildim. Meme uçlarım serin havada çakıllaşüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bana bakıyor, nefes alıp veriyor. Gittikçe hırpalanıyor. Bıçağı kaldırıyor ve sanki bu onu durduracakmış gibi kollarımı göğsümün üzerine atıyorum.

"Lütfen, hayır," diye fısıldıyorum. "Lütfen." Aptalca olduğunu biliyorum ama başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Şu anda bir makine gibi, öldürmeye programlanmış bir robot ve ben bu gece ölmek istemiyorum. Kendimi koruma duygum her zaman güçlü olmuştur. Ölmek istediğimde bile bunu kendime yapamazdım. "Elliot, lütfen." Tekrar ediyorum çünkü o anda söyleyebileceğim tek şey bu. Gerekirse ona yalvaracağım. Hayvani bir hırıltı çıkarıyor ve kollarımı göğsümden ayırdı. Sonra bıçağın ucunu göğsümün tam ortasına, deriyi delecek kadar sert bir şekilde bastırıyor. Her şey çok sessizleşiyor. Ağaçlardaki rüzgârı, onun nefes alışını ya da kalbimin atışını duyamıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Sağ göğsümü avucunun içine alıyor ve bıçağı göğsüme saplarken başparmağını meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Hava boğazımda düğümleniyor. Sanki bir el boynumu sıkıyor. Korkudan, diyorum kendime. Gerçekten boğulmuyorum.

"Sağ meme mi, sol meme mi?" diyor şeytani sesi boşluğu yararak. "Hangisi önce?" Eliyle hassas etimi sıkıyor ve Tekrar çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu memeleri sevdi mi, ha? Seni becerirken onları emdi, yaladı ve öptü mü?" Başparmağını yine meme ucumun üzerinde acımasızca gezdiriyor. Topuklarımı yere vurup itmeye çalışıyorum ama o çok ağır. Beni yavaşça eziyor. "Özel bir şey degiller, değil mi?" diye fısıldıyor. "Tıpkı senin gibi."

"Onlar senin," diyorum kelimeleri ağzımdan zorla çıkararak. Bana yabancı geliyorlar. "Ben seninim." Eli göğsümde donuyor ve tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Az önce ne dedin sen?" diye soruyor maskeli adam başını eğerek. O anda tüm vücudum uyuşuyor, çünkü yanlış bir adım attığımı biliyorum. Tam olarak yanlış kelimeleri söyledim. Ağzımı sıkı sıkıya kapatıyorum, bunu yapmak istemiyorum

ve nasıl daha iyi hale getireceğimi bilemiyorum. Sol elimi tuttu ve yüzüne doğru kaldırdı. Yüzüğümün elmas ayarı

Ay ışığı ve ben onun neye baktığını biliyorum. Onu kaplayan kanın Mitch'e ait olduğunu ilk kez fark ediyorum. Karanlık ruhumun derinliklerinde Mitch'i incittiğini biliyorum. "Az önce bana yalan mı söyledin?"

Parmaklarımı kendi parmaklarının arasında döndürüyor. "Benimle kafa mı bulmaya çalışıyorsun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, güçlkle. Ben bile kendime inanamıyorum.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye soruyor. "Ne yaptığını göremediğimi mi sanıyorsun?" Elim i itiyor ve üzerime eğiliyor, bıçak hafifçe tenimi kesiyor. "Sen bir hiçsin. Göğüslerin, saçların, yüzün ve amın. Hiçbir şey değilsin. Pislik. Toz." Garip bir şekilde

Sonra bir kahkaha ve acı dolu bir uluma arasında bir yerde gürültü. "Bunca zaman senin özel biri olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmişsin." Sonra o kadar hızlı hareket ediyor ki tepki bile veremiyorum. Bıçağı göğsümün üzerine o kadar hızlı kaldırıyor ki karanlıkta zar zor görebiliyorum.

Elini tekrar tekrar indirip defalarca saplarken çığlık atıyorum. Görmek istemediğim için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ne olduğunu görmek istemiyorum.

vücuduma ne olacağını. İşi bittiğinde ondan geriye ne kalacağını görmek istemiyorum. Ölmeye hazır değilim ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Hayatımda bazı korkunç şeyler yaptım. Korkunç düşüncelerim oldu, bu yüzden sanırım başıma gelecekleri hak ediyorum. Alaska'da kendimi öldürmeliydim. I

Mitch'i korumalıyım. Evlenmemem gerektiğini biliyordum. Koridorda yürürken bunu biliyordum. O zamanlar bencildim, Elliot'ı bildiğim tek şekilde incitmek istiyordum. Ama şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. O gittiğinde kendimi bir mezara kapatmalıyım. Kendimi korumak için ve etrafımdaki herkes.

Ve sonra bitti. Her iki yanımda dirseklerinin üzerine düştü, çıplak göğsü benimkine çarpıyordu. Yüzünü boynuma gömüyor ve çığlık atıyor, sesi etime çarparak boğuluyor. Kaslarındaki tüm gücü ve içindeki tüm öfkeyi hissedebiliyorum. Hareket etmiyorum çünkü edemiyorum. Hayatta mıyım yoksa ölü müyüm tam olarak emin değilim. Ama sonunda gözlerimi açtığımda, hayatta olduğumu fark ediyorum. Kalp atışlarını ve

yanaklarımdaki serin havayı hissedebiliyorum. I
soluma baktım ve keskin Japon kasap bıçağım yumuşak

imenli zemin, yüzümden bir adımdan daha az. Rahatlarken bir h ckırığı bastırdım.

içimden sel gibi akıyor. Hâlâ tepemde deli bir adam var, muhtemelen kocamın kanına bulanmış deli bir adam.

Ama bir zamanlar sevdiğim deli bir adam.

Ellerini çimlere ve saçlarıma daldırıyor ve ıldırımış bir hayvan gibi boynuma doğru h rlıyor. Ellerimi harekete geçmeye zorluyorum, parmaklarım maskesinin kenarını buluyor. Gazabına daha fazla maruz kalmak istemediğimden ama yüzünü de görmek istediğimden nazikçe çekiyorum. Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Maskeyi geri itmeme engel olmuyor; hatta siyah örgüyü çenesinin üzerinden geirebilmem için başını kaldırıyor. Ağzını görür görmez anladım. O zalim, öfkeli ağız hiç değişmemiş. Maskeyi gözlerinin üzerine itiyorum ve Elliot John Pritchard bana bakıyor, yeni ortaya çıkan gözleri karanlıkta kömür karası.

"Seni lanet olası amcık," diye t slıyor, kelimelerden zehir damlıyor. "Neden seni  ld remiyorum?"

"Bana öldüğünü söylediler," diye f s ldıyorum, hâlâ gözlerime inanamıyorum. Ama o olduğunu biliyorum. Vücudu benimkinin üstünde aynı hissi veriyor. Sesi hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Ve yüzü - o güzel yüzü. Bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. Eskiden onu severdim, ama şimdi rahatlamaktan başka bir şey hissedemiyorum.

"Siktir git," diye başını sallıyor ve sonra alnını omzuma koyuyor. Tüm vücudu benimkinin üzerinde titriyor.

"Bana geldiler ve Alaska'da bir balıki teknesinde öldüğünü söylediler." Kelimeler serbestçe dökülmeye başladı. Onları durduramıyorum. "Seni parmak izinden teşhis ettiklerini söylediler. Dediler ki-"

"Kim dedi lan?"

"Polis!" Sesimin yükseldiğini ve karnımda kabardığını hissettiğim histeriyi duyabiliyorum. Kelimeler daha hızlı ve daha hızlı dökülüyor. "Buraya geldiler ve senin öldüğünden emin olduklarını söylediler. Ne yapmam gerekiyordu? Ne yapacağımı bilemedim."

"Polis buraya mı geldi?" diye sordu, sesi giderek alçalıyor ve derinleşiyordu. "Bu eve mi?"

"O dedektif. Seattle'da birlikte olduğumuz ilk geceden beri." Kaskatı kesildiğini hissediyorum ve sonra çenemi sertçe tutuyor.

"Ne dedektifi?"

"İki tane vardı, hatırladın mı? Büyük olanıydı. Büyük olan beni görmeye geldi ve bana senin öldüğünü söyledi." Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Başparmağı hâlâ çeneme gömülüyken uzun bir süre gibi görünüyordu. "Neden senin öldüğünü düşündüler?"

"Burada yaşıyorsan zaten evliydin," diyor son sorumu duymazdan gelerek. "O pislikle evlendin, daha onlar sana benim öldü." Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Ne söylemek istediğini bilmiyorum. Ne söylemem gerektiğini de bilmiyorum. Ne demek istediğini merak ediyorum.

Mitch'e yapıldığını bilmeme rağmen. Yine de zihnim gerçeği tam olarak kavrayamıyor. Onu korkunç şeyler yaparken gördüm. Öldürdüğünü gördüm. Başka bir hayat gibi geliyor, hiç istemediğim ama yine de yaşadığım bir hayat. Neredeyse hiç yaşanmamış gibi hissettiriyor ama tüm o kan, şiddet ve acı kesinlikle yaşandı. Ve şimdi tekrar oluyor. Beni öldüremedi - ya da en azından henüz öldürmedi - ama o baştan aşağı bir katil.

"Ona ne yaptın?" "Kime ne yaptım?"

"Kocam," diye fısıldıyorum, Mitch'in adını yüksek sesle söyleyemiyorum. Bu

Elliot'ın önünde söylemek yanlış geliyor. İhanet gibi geliyor. Evliliğime zaten milyonlarca kez ihanet ettim, ama bunu Elliot'ın önünde yapamam. Ölünün arkasından konuşmak gibi. Kısa ömürlü evliliğim bitti. Kısa süren normal bir hayat yaşama girişimim sona erdi. Göz açıp kapayınca kadar, hayatım artık bana ait değil.

Ben yeniden Elliot'a aitim.

"Kocan mı?" diye tekrarlıyor sözlerimi, sesi yine buz gibi soğuk. "Şey. Bilmiyorum. Gidip görelim." Üzerimden kalktı ve ben Gücünü nereden aldığını. Hiç gücüm kalmamış gibi hissediyorum. Korku beni tüketti ve adrenalin altımdaki ıslak zemine akıp gitti. Bıçağı topraktan çıkarıp kemerine sokuyor. Sonra ayağa kalktı. Kısa bir an için sürünerek kaçmayı düşünüyorum.

Ama bunun aptalca olacağını biliyorum. Bu yüzden o beni ayağa kaldırırsa kadar öylece uzanıp yıldızlara bakıyorum. Bacaklarım jöle gibi ve ona doğru tökezliyorum ama önemli değil. Kollarını belime doluyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Beni avluya taşıyor ve ben bundan kurtulmanın yollarını düşünüyorum. O eve geri dönmek istemiyorum. Bilmek istemiyorum. Görmek istemiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Ne istersen alabilirsin." Ama cevap vermedi. Fransız kapısını tekmeleyerek açıyor ve beni tekrar içeri çekiyor. Hayata geri dönüyorum ve uzanıp kapı çerçevesini tutuyorum. Elimi ve tutunmaya çalışıyorum. "İstemiyorum." Umurunda olmadığını bildiğim halde söylüyorum. Görmemi istiyor. Tam olarak neler yapabileceğini görmemi istiyor. Şiddetinin ihtişamının tadını çıkarmamı istiyor. Ya da belki sadece acı çekmemi istiyor. "Para mı istiyorsun?" diye sordum. "Neye ihtiyacın varsa verebilirim."

"Senin lanet olası paranı istemiyorum," diye kulağıma hırılıyor. Sonra da beni geri çekiyor, neredeyse kollarımı yuvalarından çıkarıyordu. Dişlerimi sıkıyorum ama elimde olmadan bırakıyorum. Yine de bırakmadan önce akrilik tırnaklarımdan üçünü kaybediyorum. Kollarını bana doladığında tırnaklarımın ahşap zeminde çınladığını duyuyorum. "Çok güzel kokuyorsun," diyor, nefesi yüzümün yan tarafını ısıtıyor. "Her zaman yaptığın gibi."

"Beni mi istiyorsun?" diye sordum. "Bana sahip olabilirsin. Arabama bineriz ve uzaklara gideriz."

"Kapa çeneni," diyor ve beni mutfağa doğru sürüklüyor. Giderken pırl pırl ahşap zeminde çamur, kan ve su karışımı bir iz bırakıyoruz ve ben çok fazla bakmamaya çalışıyorum. Ama elimde değil. Pürüzsüz, soğuk graniti tutuyorum

Tezgahın kenarlarından geçerken. Beni bir bez bebek gibi ileri geri savuruyor ve ben de kendimi kaybediyorum. O kararlı ve ben dehşete düşmüş durumdayım. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok. O çok güçlü. Beni merdivenlerden yukarı sürüklüyor ve kısa bir süre için krem rengi halıdaki çamur ve kanın buharla temizlenip temizlenemeyeceğini merak ediyorum. Ailemin bir aydan kısa bir süre içinde buraya gelmesi gerekiyor. I

Kısaca annemin lekeyi çıkarmak için ne yapacağını merak ediyorum. Annemi düşünmek bile göğsümün soğumasına neden oluyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum çünkü bu ürkütücü dağınıklığa daha fazla bakamıyorum. Bu çok fazla.

Beni yatak odasına çekerken dizlerim kapının pervazına çarpıyor ve bağdırmamak için dudağımı ısırıyorum. Parmaklarını boğazımda gezdiriyor ve tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyorum çünkü bu his çok fazla duyguyu geri getiriyor. Yıllardır bir kenara ittiğim ve unutmaya çalıştığım duygular. Korku, çaresizlik ve öfke duyguları. Gelgitli bir duygu dalgası ve ben bununla başa çıkmak istemiyorum. Ama o hissetmemi istiyor. O her saniyesini hissetmemi istiyor.

"Aç gözlerini," diye fısıldıyor kulağıma kabaca. "Bana ne yaptırdığını gör." "Bana ne yaptırdığını gör." Başımı sallıyorum.

seçim. Parmaklarını boğazımda sıkıyor ve elimde olmadan gözlerimi açıyorum. İlk başta neye baktığımı fark etmedim. Dehşeti tam olarak kavrayamıyorum. Mısır pamuğundan çarşaflarım artık beyaz değil. Duvarlar da öyle. Her şey pembe, kırmızı ve kahverengiye boyanmış. Halının üzerinde, başucu lambasının ışığında parıldayan koyu renkli kalın bir havuz var. Neredeyse siyah görünüyor, çok karanlık. Yatağın kenarından bir çift bacak sarkıyor, Ayak parmakları yeri zar zor sıyrıyor. Kolları kartal gibi açılmış, avuç içlerinde kan birikmiş.

Tanınabilir olan tek şey kolları ve bacakları.

Pazusundaki dövme ve başının üstündeki tamamen ıslanmamış sarı saç tutamını görebiliyorum. Dudaklarım adını söylüyor ama hiç de ona benzemiyor. Bir mankene ya da yatağımın ortasına atılmış ve içi boşalana kadar oyulmuş bir oyuncak bebeğe benziyor. Geriye kalan tek şey kan, posa, et ve kas parçaları. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Bu gerçek hayat değil, diyorum kendime. Bu başka bir şey. Başka bir yer. Sonra kafama dank ediyor.

Bunca zamandır yaşadığımı sanıyordum. Bu sıkıcı, monoton hayatı bir sebepten dolayı yaşadığımı düşündüm. Alaska'daki o köprüden atlamamak için bir seçim yaptığımı düşündüm. Kendimi uçurumun kenarından geri çektiğimi sandım. Sanırım kendime çok fazla kredi verdim. Uzun zamandır ölüyüm.

Bu hayat değil. Burası arada kalmış garip bir yer. Kendime bunun gerçek olmadığını, kocamın öldürülmediğini ve şeytanın ensemde solumadığını söylemeye çalışıyorum. Ama Elliot'ın parmakları etime batıyor ve odadaki ölümün kokusunu alabiliyorum. Ben bir inkâr ustasıyım ama gözümün önündeki şeyi inkâr etmek çok zor.

"Bir sürprizim daha var," diyor. Beni gömme dolaba doğru sürüklerken ona karşı koymuyorum. Artık hiç gücüm kalmamıştı. Mitch kadar içim parçalanmış hissediyorum, sanki içim boşalmış ve göğsüm havayla dolmuş gibi. Beni şimdi öldürecek mi diye belli belirsiz merak ediyorum. Bunu çimenlerin üzerinde yapamazdı ama belki de kana susamışlığını geri kazanmıştır. "Kapıyı aç," diyor ve tereddüt ediyorum. Seattle şehir merkezindeki dükkânlarda aramak için çok zaman harcadığım eski cam tokmak çoktan kurumuş kanla beneklenmiş, pas gibi. Ona dokunmak istemiyorum. "Beğeneceksin," diyor sesinde gülümsemeye benzer bir şey varmış gibi. Sesi gururlu, neredeyse, eve iyi bir karne getiren bir çocuk gibi. Nedense bu beni öfkesinden daha çok korkutuyor.

"Ne oldu?" Kuru ve gergin boğazımdan tek çıkarabildiğim alçak bir fısıltıyla soruyorum.

"Şşşt," diye susturuyor, nefesi kulağımın kabuğunun etrafında hafif bir parmak ucu gibi. Sonra elini boğazımdan çekip kapı tokmağının üzerine koyuyor. "Onu korkutmak istemeyiz," diyor ve kapıyı açıyor.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Çok zayıfım.

Yıllarımı vahşi doğada geçirdim. Bu beni sert ve inatçı yapmalıydı ve bir noktaya kadar yaptı da. Büyük bir şehre geri dönmeye alışmak zor oldu. Çok gürültülü ve çok fazla insan var, ama köprülerin altındaki ve ara sokaklardaki evsizlerin arasına karışmak ve saklanmak çok kolay. Her köşe başında bir anı var ve son birkaç gün içinde Seattle'dan tüm benliğimle nefret etmeye başladım. Ama burada olmamın tek bir nedeni var; ayrıca uzak kalamazdım. Ben baştan aşağı Güneyli bir çocuğum ve sıcağı, kavurucu güneşi, tozu ve kokuyu bile özleyorum. Uzun zamandır Teksas'a adımımı atmamıştım. Alaska'dan ayrıldığımda, ikinci amacım sıcağa geri dönmektir. Ama her şey sırayla. Ne de olsa sadece onun için döndüm.

Ne kadar acı vereceğini fark etmemiştim. Daha fazla acı çekebileceğimi düşünmemiştim ama yanılmışım. Onu ilk gördüğüm andan beri ona karşı zayıfım ve hiçbir şey değişmedi. Ne yaptığının ya da bana ne kadar ihanet ettiğinin bir önemi yok. Son birkaç haftadır onu uzaktan izlemek, onun fiziksel varlığıyla kıyaslanamaz bile. Onu arabasına gidip gelirken ya da bu çirkin, pahalı otelin penceresinden izlediğimde daha kolaydı. Televizyon ekranındaki bir görüntü gibiydi. Dokunulmaz, mükemmel ve iki boyutlu. Ben olmayan bir adamı öpmesini ya da beni hiç özlememiş gibi yabancılarla gülüp eğlenmesini izlerken onun ölümünü planlamak kolaydı. Yine de ona dokunmak bir hataydı. Bıçak çok yakın ve kişiseldi. Onu kesmek iyi hissettirdi.

Bir kocanın göt deliğini şeritlere ayırmak, sıcak kanının yüzüme sıçradığını hissetmek ve derisinin yarıldığını ve iç organlarıyla oynarken gözlerinin camsı ve cansız olduğunu görmek için. Ama ona dokunduğum anda yapacak bir şey yoktu. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi tekrar onun büyüüne kapılmışım.

Bir silah getirmeliydim. O zaman onu makul bir mesafeden vurabilirdim.

Ama olan oldu ve ben de planımı yeniden gözden geçiriyorum. Şimdiden yapmam gereken pek çok ayarlama oldu. Konu ona geldiğinde kusursuz bir plan uygulamakta hiçbir zaman iyi olamadım. Her zaman çuvallıyorum.

Bir şekilde. Sakin kalmam gerekirken sinirlerime hakim olamıyorum. I Kendim hakkında bunu biliyorum, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Harekete geçtiğimde beni kimse durduramaz. Bir kıvılcım bekleyen benzin gibiyim.

Beni son gördüğünden bu yana yıllar geçti ve bok gibi göründüğümü biliyorum. Bugünlerde uyuyamıyorum ve fazla yemek de yemiyorum. Yaralıyım ve özlüyorum

Kemiklerim derimin altında bıçak gibi keskin. Ama yine de cennetten sadece benim için gönderilmiş bir melek gibi görünüyor. Saçları kalın, parlak ve uzun. Cildi pürüzsüz ve lekesiz. Kıyafetleri sanki

Çok pahalılar ve ona çok yaklaşıyorlar. Austin'deki o pis barda ilk gördüğüm kıza hiç benzemiyor, dar bir etek ve mavi kovboy çizmeleri giymiş ve yüzünde "gel beni becer" ifadesi vardı. Ama yine de tüm o sahte cıltın altındaki Joanie'mi görebiliyorum. Benden daha güçlü ve daha tehlikeli olan Joanie'mi. Onun gücünü hissedebiliyordum.

Onu merdivenlerin dibinde gördüğüm anda bana hayalet görmüş gibi baktı.

Onu suçlayamam. Uzun zamandır hayalet gibiydim.

Şehre döndükten sonra onu bulmam birkaç günümü aldı. Önce eski dairesine gittim ve orayı gözetledim. Artık orada yaşamadığını anlamam uzun sürmedi. Bebekli genç bir çiftin garaj yolunda bir minibüsü ve arka bahçede bir köpeği vardı. Sonra, eski ofisini aradım. Hâlâ aynı şirkette çalışıyordu, dolayısıyla benim gibi bir suçlunun onun izini bu şekilde bulması nispeten kolaydı. Sonra yeni evini buldum ve gördüğüm anda nefret ettiğim uzun boylu, sıksa sarışın bir adamla yaşadığını öğrendim. Pencereden içeri dalmamak ve ilk fırsatta ikisini de öldürmemek için tüm gücümü harcadım.

onları izlediğim zaman.

Özel bir şey yapmazlar. Bazen birlikte yemek yiyorlar.

O yokken televizyon izliyor ya da koşu bandında egzersiz yapıyor. Onlar Sabahları işe gitmeden önce birbirlerini dudaklarından öpüyorlar. Ya karanlıkta sevişiyorlar ya da hiç sevişmiyorlar, çünkü geceleri üst kata çıktıktan on dakika sonra yatak odalarının pencereleri saat gibi kararıyor. Perşembe günleri golf oynadığını hemen keşfettim. Perşembe günleri eve ondan önce geldiği tek geceydi. Bu yüzden çok hızlı hareket etmedim. Plan yapmak için zaman ayırdım. Perşembe olması gerektiğine karar verdim.

Ama o piç beni şaşırttı.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi hafif ama yine de delici. Sesi eskisinden farklı geliyor. Sesi daha derin, kenarları daha sert,

sanki sürekli sesi kısıkmiş gibi. Benimle konuşur konuşmaz değişti ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum. Seattle'dan ayrılmadan hemen önce geçirdiği kaza onu tahmin ettiğimden daha fazla mahvetti. Bu bana hissetmeye alışık olmadığım bir şey hissettiriyor - suçluluk. Ama sanırım onun için sahip olduğum şey bunu telafi edecek. Şu anda korkuyor ama onun nasıl bir adam olduğunu öğrendiğinde bunu atlatacaktır. Birçok şey yaptım ama ona hiç onun gibi ihanet etmedim. En kötü zamanımda, onu çok istediğimde, yine de yapamadım. Piç kurusu ona sahipti ve burnunun dibinde başka biriyle yattı.

"Şşt," diye fısıldıyorum, küçük sürprizimin bir misafirimiz olduğunu bilmesini istemiyorum. Yeni oyunumu hâlâ çözebilmiş değilim. Planımın bir kısmı uygulandı ama diğer kısmı hakkında fikrimi değiştirdim ve aynı zamanda yepyeni bir sorunla karşı karşıya kaldım. Joanie'ye ne yapmam gerektiğini sormaya karar verdim. O her zaman ne yapılacağını bilir. Ayrıca, bu artık benim olduğu kadar onun da sorunu. "Onu korkutmak istemeyiz," diyorum ağzımı kulağına dayayarak. Saçlarında çimen var ve nemli, yağmur ve toprak gibi kokuyor. Ama bunun altında onun parfümünün kokusunu alabiliyorum. İşe gitmeden önce kulaklarının arkasına sürerdi. Sabahları onu işe hazırlanırken izlediğimi hatırlıyorum. O zamanlar kızgın ve kıskançtım, çünkü beni terk etmesini istemiyordum. O zamanlar ne kadar iyi bir hayatım olduğunun farkında değildim. Ona sahipken kıymetini bilmedim. Bu yüzden benden vazgeçti. Bu yüzden golf oynayan ve ona büyük, güzel bir ev alan ölü bir piçle takas oldu.

Kalbim damarlarımda sıcak kan pompalamaya başlarken dişlerimi sıkıyorum ve kendime tekrar sinirlenmememi söylüyorum. Şimdi zamanı değil. Açmayacak Dolabın kapağını kapattı, ben de her şeyi ortaya dökmeye hazır bir şekilde onun için yaptım. Onun en büyük sırrı benim ve işte buradayım. Daha sonra belki kendi sırlarımı paylaşırım ama şimdilik kocasınınkini bilmesini istiyorum.

Kapıyı açtığımda Joanie, "Aman Tanrım," diye nefes alıyor. Benim gizemli

Tutsak yerde, sütyeni dışında çıplak. Ağzında külotu ve başında Joanie'nin pahalı yastık kılıflarından biri vardı. Çok fazla çılgılık atıyordu, bu yüzden top ve zincirden kurtulurken onu susturmak zorunda kaldım. Onu koli bandıyla çabucak hareketsiz hale getirdim ve neyse ki dayanıyor gibi görünüyor. İtiraf etmeliyim ki, onu dolaba attığım sırada pek fazla düşünmüyordum. Aklım başımda değildi. İşin özüne gelirsek, Hala hayatta olduğu için şanslı. Bu şekilde kalıp kalmayacağına henüz

karar verilmedi. Yerdeki kadın kıpırdanıyor ve çığlıklar atıyor.

tekrar, sıkıntılı sesleri boğuk. Histerik ve onu gerçekten suçlayamam. Ama çok sinir bozucu.

Joanie bana karşı sarsılıyor, tırnakları ön kollarıma batıyor. Sonra bir dirseğini karnıma doğru savuruyor ve beni gafil avlıyor. Tutuşumu yarım saniyeliğine gevşetiyorum ve elimden kurtuluyor, topuğunun üzerinde o kadar hızlı dönüyor ki ıslak saçları yüzüme çarpıyor. Bacağıma tekme atıyor ve

göğsümü itiyor ve sonra koşuyor. Tanıdık adrenalinin omurgamda yükseldiğini hissediyorum ve bu bana eski zamanları hatırlatıyor. Kaval kemiğimin fena halde acımasına rağmen neredeyse iyi hissettiriyor. Onu yakalamaya çalışıyorum ama ellerim havadan başka bir şey tutmuyor. Kapıya doğru koşuyor ama çok uzağa gitmesine izin vermeyeceğim. Ne de olsa onu daha yeni geri aldım. Gitmesine izin vermeye hazır değilim.

Sağlam elimle kolunu tutuyorum ve biraz fazla güç kullanarak onu duvara fırlatıyorum ama kontrolün bende olduğunu bilmesini istiyorum. Başının arkası duvara çarpıyor ve garip bir ses çıkarıyor. Vücudumu onunkine bastırarak onu duvara yapıştırıyorum ve yüzünü avuçlarımla içine alıyorum.

ve onu bana bakmaya zorluyorum. Pek iyi görünmüyor. Yüzü solgun. Gözleri geniş ve göz bebekleri büyümüş. Yanaklarında kir izleri var. Parçalanmış bluzu açık ve çıplak göğsü benimkine karşı sıcak ve aniden tek istediğim onun altımda çıplak olması. Bacaklarını belime dolmasını, dudaklarımı dudaklarına değdirmeyi ve sikimi içine sokmayı istiyorum. Artık kendini kontrol edemeyene kadar onu becerirken sızlanmasını duymak istiyorum. Ben onun ihanetini, o da benim yaptığım pislikleri ve aramızda geçen onca yılı unutana kadar onu becermek istiyorum.

Beni tekrar sevene kadar onu becermek istiyorum.

Konuşabilecek kadar kendimi kontrol edebildiğimde, "Dur," diyorum. Hareket etmeye ve bana karşı koymaya devam ederse, ne yapacağımı kontrol edemeyebilirim. Onsuz çok uzun zamandır yaşıyorum. Neredeyse bir keşiş hayatı yaşıyordum. Gemideyken başka seçeneğim yoktu ve en iyisi buydu. Ama şimdi, o yine benimle ve kendimi kontrol etmek çok zor. Göğsümün ortasındaki kara delik her şeyi içine çekmeyi bıraktı ve öfke soğudu ve şimdi sadece onu istiyorum. İstemek her zaman her şeyi mahvediyor. Beni mahvetti. Gözlerinin içine bakarken, onu istemediğim bir zamanı hatırlayamıyorum. Tüm hayatımı ele geçirdi. Bensiz bir hayat yaşayabileceğini düşünmeye nasıl cüret eder? Ben hiç var olmamışım gibi davranabileceğini nasıl düşünür? Yapamaz.

"Kim o?" diyor ve sesinin kenarındaki pürüz bana bir kağıt parçasını yavaşça yırtmayı hatırlatıyor.

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Dolaptaki kadın sadece bir teminat. Bir koz.

"Sen..." diye devam ediyor, gözleri daha da büyüyor.

"Ne yaptım?" diye soruyorum.

"Kıyafetleri nerede?" diye sordu, parmaklarını bileklerime dolayarak. Sıkıyor ve ben onun kemiklerini benimkilere karşı hissedebiliyorum. "Neden Çıplak mı?" Beni neyle suçladığını fark ettiğimde, sözlerine bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. Kocasını sikişiyordu burnunun dibinde başka biri var ve beni mi suçluyor? Şaka gibi.

"Onu bu şekilde buldum," diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, birden aptallaşmış gibi gözlerini kırıştırarak.

Joanie için heceleyerek, "Onun üstündeydi," diyorum. "Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. O kadar meşguldüler ki geldiğimi bile görmediler." Omzumun üzerinden Joanie'nin yatağının ortasında yaptığım dağınıklığa bakıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde Joanie'nin kocasının başka biriyle yattığını gördüm ve her şey karardı. Öfke beni ele geçirdi. Onu zaten öldürmeyi planlıyordum, ama onu o şekilde görmek bunu daha da kolaylaştırdı. Joanie bileklerimi tekrar sıktı ve ben de ona dönüp baktım. Beni geçip yatağa doğru bakıyordu. I

tüm o kan ve bağırsakların ötesini gördüğünü ve benim gördüğümü gördüğünü biliyorum. "Onu yapmamı ister misin? Çünkü yapacağım. Eğer seni mutlu edecekse onu gerçekten iyi beceririm," diyorum ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için geri çeviriyor. Sonunda beynindeki dişlilerin döndüğünü görüyorum. İçinde bulunduğu sersemlikten kurtuldu ve göğüs kafesimin altında keskin bir şeyin küçük bir diken gibi battığını hissediyorum.

"Hayır," diyor, başını avuçlarının arasında sallayarak. Ellerimi omuzlarına indiriyorum ve başparmaklarımı köprücük kemiklerinde gezdiriyorum çünkü kendime engel olamıyorum. Özverili davranıyor. Benim gibi intikamcı değil. Nefret etmiyor.

Bu dünyadaki herkes, belki ben hariç. Onun nefretini kazandım, hem de fazlasıyla. Ama dolaptaki kadın da öyle. O kadın merhameti hak etmiyor ama yine de Joanie'nin onu öldürmeme izin vermeyeceğini söyleyebilirim. Belki de kana ve ölüme çoktan doymuştur. Bu çok kötü, gerçekten, çünkü içimde bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair bir his var. "Ne

yapacaksın?" diye soruyor sonunda. Ben de aynı şeyi merak ederek ona bakıyorum. Oda başlıyor

Ölümün kokusu çok kötüdür. Bu bana çocukken ava gittiğim ve büyükbabamla birlikte leşleri temizlediğim zamanları hatırlatıyor. Bu beni endişelendiriyor. Bu anıyı sevmiyorum.

Dolaptaki kadın çenesini kapatmıyor. Tenim kan ve çamur yüzünden gergin ve yapış yapış. Joanie'nin giysileri kirli ve mahvolmuş, güzel saçları yüzünün etrafında topak topak duruyor. Kendimi İşler kontrolümden çıkmaya başladı bile. Evde ne kadar uzun kalırsak o kadar kötü oluruz. Diğer kadın ne kadar uzun süre hayatta kalırsa, biz de o kadar kötü durumda olacağız. O kadar çok şey duyacak ya da görecek. O kadar iyi tanık olacak haline geldi. Ve kanıtlar her geçen saniye artıyor - ayak izleri, kıllar, lifler, DNA. Hızlı bir şey olması gerekiyordu. Her ikisinin de boğazını kesip, geldiğim gibi sessizce gitmem ve arkamda neredeyse hiçbir şey bırakmam gerekiyordu. Sonra güneye, gri gökyüzünden, soğuk havadan ve yağmurdan uzağa doğru yola çıkacaktım. Güneye döndüğümde tekrar nefes alabileceğimi biliyorum. Kafamı toparlayacağım.

Ama yakında gitmeliyim. Hemen gitmeliyiz.

"Bana ne yapacağımı söyle, Joanie.

Yapacağım." diyorum. Ve ciddiylim.

On Yedinci Bölüm

Su sırtımda sıcak ve belli belirsiz iyi hissettiriyor. Ayaklarımın etrafında dönen çamurlu kanlı suyu izliyorum ve sonunda temizlendiğimi biliyorum. Sadece temiz olmak istiyorum. Keşke gözlerimi ve beynimi bu gece gördüklerimden arındırabilseydim. Hâlâ hayatta olduğuma inanamıyorum. Mitch öldü. Cesedini gördüm. Ben bir dulum. Parmağımdaki yüzük çoktan başka bir zamanın kalıntısı oldu. Bu anı daha kaç kez yaşamak zorunda kalacağımı merak ediyorum. Belki de bu benim kişisel cehennemimdir.

O banyoya döndüğünde kaskatı kesiliyorum. Onu pencereden görebiliyorum.

cam duş kapısını açıyor, pantolonunu ve ayakkabılarını tekmeliyor ve kar maskesini üstüne atıyor. Ellerim göğüslerimi kapatmış ve kalçalarımı birbirine bastırmış bir şekilde orada duruyorum ve duşta bana katıldığında ne yapacağını merak ediyorum. Felç olmuş durumdayım çünkü başa çıkılamayacak kadar çok şey var. Vücudum o kadar uyuşmuş ki, bir daha hiçbir şey hissetmeyi hayal bile edemiyorum. Bana dokunabilir, beni öpebilir, beni becerebilirdi ve muhtemelen hiçbir şey hissetmezdim. Eldivenlerini çıkarıyor ve duşun kapısını açarak buharın banyoya akmasına izin veriyor. Duşun eşiğinde duruyor, iri vücudu çıkışı tamamen kapatıyor. Ondan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Dört kişinin sığabileceği kadar büyük olan duş birdenbire çok küçük ve kapalı geliyor.

Göğsü paslı kahverengiye boyanmış, kalçalarından aşağıya ve dizlerine doğru kurumuş kan izleri ve lekeleri var. Bana yaklaşmasını istemiyorum. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. O bir hayalet, bir gulyabani, gerçekte var olmayan bir iblis. Burada olmamalı ama yine de burada. O kadar uzun zamandır ölü ama yine de burada, bir ölüm meleği getiriyor. yıkım ve acı bana bir ceza gibi geliyor. Ama kanın ve pisliğin altında bir iblis gibi görünmüyor. Hâlâ Elliot'a benziyor. Göğsü ve omuzları geniş, kalçaları ince. Bacakları uzun ve kaslı. Ayak parmakları hala aynı görünüyor. Aleti aynı görünüyor, yumuşak olsa bile uzun ve kalın.

"Orada güvende olduğundan emin oldum," diyor duşa girerken. "Onu gerçekten iyi bağladım." Cevap vermiyorum çünkü veremiyorum. Tüm bedenim onun benimkine yaklaşan çıplak bedenine odaklanmış durumda. Bastırdı

Yatak odasında ve dışarıda çimenlerde bana karşı. Ama bunun gibi bir şey değil. Artık aramızda kan ve pislikten başka bir şey yok.

Bana ne isterse yapmasını engelleyecek hiçbir şey yok. O duşa girerken kendimi çelikleştiriyorum. Koluyla dirseğime dokunarak yanımdan geçiyor ve çalışan üç duş başlığından birinden akan suyun altında duruyor.

Titremeye başladığımı hissediyorum ve kendimi durduramıyorum. Ama üşümüyorum. Sadece o yakınımdayken kendi kaslarımı kontrol edemiyorum. "Onu öldürmeme izin vermelisin," diyor, su göğsündeki lekeleri dağıtmaya başladığında yüzünü çevirip bana bakıyor. "Ondan kurtulmalıyız."

"Onun kim olduğunu bile bilmiyorum," diyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor.

"Kocanı beceren o," diyor ama sesi düz. Sesi övünüyormuş ya da bundan mutluymuş gibi çıkmıyor. Sesi artık heyecanlı değil, sanki kana susamış gibi. Yüzüne gizlice bakıyorum ama bana bakmıyor. Suyun altına tamamen girerken gözleri kapalı.

"Onu suçlamıyorum," diyorum. Bunu neden söyleme ihtiyacı hissettiğimden emin değilim ama Mitch'i mazur görmem gerektiğini hissediyorum. Ne de olsa o benim için öldü. Ölü bir adama kızmayacağım. Tamamen masum olmasına rağmen zaten çok büyük bir bedel ödedi. Sonuçta benim hatamdı. Mitch öldü çünkü Elliot gibi bir psikopatı kapısına kadar getirdim. Elliot beni de öldürene kadar bununla yaşamak zorundayım. Ama elimde başka bir masum hayat olmayacak. Bunu kaldıramam. Ama bu Elliot'ı zerre kadar etkilemez. "Boktan bir eştim," diye devam ediyorum, uzun zamandır hissettiğim kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. Mitch'i sevmedim. Artık kimseyi sevemiyorum. Ben kısır bir insan kabuğuyum. Derimin, kaslarımın ve kemiklerimin altında hiçbir şey kalmadı. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyorum. Bu noktada inkâr etmek anlamsız.

"Başkasını beceriyor olması umurunda değil mi?" Elliot'ın söylediği alçak sesle kıkırdadı. "Bu büyük ev ve onca para seni yumuşattı mı Joanie?" Bana döndü. "Yaşamış en boktan eş olsan da fark etmez. Ölüler masal anlatmaz."

"Lütfen onu öldürme," diyorum ve kulağa çok acınası geliyor ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de onunla dövüşmeli, beni öldürecek kadar kızdırmalıyım. O zaman her şey bitmiş olur. Burada, ana banyomda durmuş, yan odada bir ceset yatarken birinin hayatına son vermekle ilgili sıradan bir konuşma yapıyoruz. Gerçeküstü ama tamamen yabancı değil. Çünkü

Her ne kadar unutmaya ve hiç olmamış gibi davranmaya çalışsam da, daha önce gözlerimin önünde öldürdüğünü ve sakatladığını gördüm. Milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyor ama daha önce birlikte bir ceset gömmüştük. Lassiter'in

Onu sığ mezarına taşırken yüzünü gördüm. Teni benekli maviydi ve biz üzerine toprak atarken gözleri açık ve odaklanmamıştı. Ve Trace'in, Elliot onu ailemin verandasında bıçakladıktan sonraki yüzünü hatırlıyorum. o yıllar önce. Birdenbire, sanki dün olmuş gibiydi. Onu net bir şekilde görebiliyorum, teninin nasıl solduğunu, ağzının nasıl açıldığını ve dudaklarından aşağı nasıl kan damladığını. Ve şimdi Mitch, en kötüsü de bu.

Elliot beni kollarımın üstünden tuttu ve beynim karardı ve kaslarım donuyor. Beni duş başlığının altına çekerken tüm eski düşünceler beynimden kaçıyor. Birden yaşadığım anın acı verici bir şekilde farkına varıyorum. Nedense hâlâ deri eldivenlerini giyiyor ama ona nedenini sorma zahmetine girmiyorum. Ellerini önümde gezdiriyor.

Göğüslerimi ve karnımı. Sonra yüzümü suya dönmem için beni çevirdi ve saçlarımı omzuma attı. Üzerimde çalışıyor, beni hızla temizliyor. Onun Elleri sırtımda sert ve güçlü ve istemsizce gözlerimi kapatıyorum, bunu yapmasına izin veriyorum. Ne yapacağını merak ediyorum. Benim için ne planladığını merak ediyorum. Parmakları sırtımın küçük kısmına doğru uzanıyor ve acı dolu uzun bir an boyunca beni becermeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum.

"Yeterince iyi," diyor. "Git. Kurulan." Beni itip suyun altına giriyor ve gözlerini kısarak su akarken gözlerini kapatıyor.

yüzüne vuruyor. Onu duşta bırakıp raftan temiz bir havlu alıyorum. Hızlıca etrafıma sarıyorum, artık kendimi açıkta hissetmemek hoşuma gidiyor.

Saçlarım ağırlaşıyor ve onları büküp suyu sıkarak çıkarıyorum. Bu fayans zemine sıçrıyor. Kapı açık ve beni çağırıyor. Kaçmaya çalışmam gerektiğini biliyorum. Garaja doğru koşmam, arabaya binip uzaklaşmam ve asla arkama bakmamam gerektiğini biliyorum. Ama sadece orada durabilirim ve

Kapıya bak.

Onu bırakamam.

Ne kadar yapmam gerektiğini bilsem de yapamıyorum. Fazla hareket edemiyorum.

Kaslarım halsizleşti ve kendimi güçsüz hissediyorum. Acaba duşun sıcaklığından mı? Banyodaki buhar görmemi zorlaştırıyor. Suyu kapatıp arkamdan çıktığında yerimden kıpırdamıyorum. Kolunu belime doluyor ve beni makyaj masasına doğru itiyor. Havlumu çekiyor ve kalbim göğsümde

sıkıştırken bile ona karşı koymuyorum. Onu sürüklüyor

Yüzünden ve başından aşağı. Saçlarının kafasına yakın kesilmiş olduğunu fark ediyorum, sanki yeni tıraş olmuş gibi. Aynada onu inceliyorum, başka neleri kaçırdığımı merak ediyorum. Yanağında soluk, düzensiz bir yara izi var ve gözleri çökmüş. Derisi kemiklerinin üzerine gerilmiş ve kasları belirginleşmiş. Geçmişte olduğu kadar iri değil ama yine de kocaman. Yemek yiyip yemediğini merak ediyorum. Yanakları çukurlaşmış ve ön kolları damarlı. Cildi solgun, sanki güneşte fazla vakit geçirmemiş gibi. Eskiden Teksas güneşinden bronzlaşmıştı. Eskiden normal bir insan gibi görünebilirdi. Ona baktığımda, yılların etine kazınmış olduğunu görebiliyorum. Görebiliyorum.

Gözlerinin arkasındaki manik parlama. Psikoğunu ve şiddet eğilimini artık saklayamıyor. Her yerinde bu yazılı. Tepeden tırnağa kesinlikle ve tamamen tehlikeli.

Ama o hala Elliot. Bu asla değişmeyecek. Aramızda görünmez zincirler var ve ben o kadar sıkı bağlıyım ki asla özgür olamayacağım. Ben onu incelerken, göğsünü ve kollarını hızlıca, özensizce kuruyor, sonra omuzlarımdan ve sırtımdan aşağıya da sürüyor. Bunu yaparken aynada bana bakmıyor. Cinsel bir yanı yok ama bana dokunduğunda vücudum tepki veriyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Kontrol bende değil, diyorum kendime. Şu anda iyi davranıyor, ama tekrar kötü davranması ne kadar sürer? Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum. Şu anda acelesi var ve ne yapmayı planladığını tekrar merak ediyorum. Söylediklerime uyacağını söyledi ama ben ona inanmıyorum. Ayrıca, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Şu anda o kadar ilerisini düşünemiyorum.

Havluyu lavaboların arasındaki tezgâhın üzerine atıyor ve iç çekiyor. I Gözlerimi aynada onunkilerle buluşturmak için kendimi zorluyorum. O da bana bakıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan sol kolunu belime doluyor ve sağ elini vücudumda gezdiriyor, parmakları kabaca göğüslerimin üzerinde dolaşıyor. O

Beni göğsüne doğru çekiyor ve ağzını boynumla omzum arasındaki kıvrıma bırakıp nemli deriyi sertçe emiyor. Beni çimdikliyor Boynumu yalayıp emerken meme ucumu baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. Titriyorum, kalçalarımı birbirine bastırırken dizlerim birbirine çarpıyor, sanki bu onu durduracakmış gibi. Onu hiçbir şey durduramaz.

"Joanie," diye kulağıma tıslıyor, kolunu belime doluyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltmaya zorluyor. Nefes nefese kalıyorum, başımı

omzuna yaslıyorum ve o da bundan faydalanarak elini boğazıma doluyor ve

Başparmağını nefes boruma bastırıyor. "Kendine dokun," dedi. Kulağımda zımpara kağıdı gibi sert bir ses. Karşı koymaya çalışmanın aptalca olduğunu bilsem de başımı sallıyorum. Bütün güç onda, bende ise hiç yok. "Yap hadi. O amcığın ıslanmasını istiyorum. Şimdi." Boğazımı sıkıyor ve ciddi olduğunu anlıyorum. Elimi kalçalarımın arasından aşağı kaydurdum ve orta parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirdim. Bu hissin boğazıma yaptığı baskıyla birleşimi bana eskiden beni nasıl becerdiğini, bitmek bilmeyen susuzluğunu gidermek için beni nasıl yok etmeye çalıştığını hatırlatıyor. Ama bunu yapmasını istiyordum. Yok edilmek istedim. Canım yansa bile ne isterse yapmasına izin verdim.

Özellikle de acıyorsa.

"Nasıl yapabildin?" diye soruyor, kelimeler aceleyle ve kontrolden çıkmış bir şekilde. Aletini hissedebiliyorum, kıkımın çatlağında sert ve sıcak. "Başka birinin sana dokunmasına nasıl izin verirsin? Onunla nasıl sevişebildin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum çünkü bu doğru - bilmiyorum. Mitch benden hoşlandı ve ben de onun benden hoşlanmasına izin verdim. O aşık oldu ve ben ilişkinin evliliğe dönüşmesine izin verdim. Onunla evlendim çünkü Elliot'tan intikam almak istiyordum. Onu incitmek, ondan vazgeçmek ve artık onu umursamıyormuş gibi davranmak istedim. Bunu bildiğim tek yolla, bedenimle yaptım. Mitch'i sanki beni düzeltecekmiş gibi becerdim. Sanki Elliot'ı unutmamı sağlayacakmış gibi Mitch'i becerdim. Ama unutturmadı. Ve şimdi buradayız.

Başım dönmeye başlıyor ama klitorisimi ovalamayı bırakmıyorum çünkü beni izlediğini biliyorum. Elimin her hareketini izliyor ve boğazımdaki eliyle kan basıncımın yükselişini anında hissedebiliyor. Ne zaman bacaklarımı ayırıp içime gireceğini merak ediyorum. Başka bir şey düşünemiyorum. Ne kadar acıyacağını merak ediyorum. Ne kadar sert olacağını merak ediyorum. Seks onun sinirlerini yatıştırabilir ya da daha fazla kan istemesine neden olabilir. Bu düşünce amımı sıkıyor. Bu yanlış ve iğrenç ama umurumda değil. Umurumda değil. Artık düşünemiyorum. Sadece hissediyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor ve sonra beni tuttuğu yerden bırakıyor. Hava ciğerlerime doluyor ve nefes almaktan başka bir şeye odaklanabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Oksijen tekrar içeri dolduğunda beynim uğulduyor ve kalçalarımı elimin etrafında sıkıyorum. Tecrübelerime dayanarak orgazmın yakın olduğunu biliyorum ama sinir bozucu bir şekilde elimden kaçıyor. Bu duygu da en az onun kadar bağımlılık yapıyor. hep öyleydi. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. "Bunun

için vaktimiz yok," diyor, sözleri kulağımda boğuklaşıyor. Bir adım geri atıyor ve kolumu tutuyor.

"Hadi," diyor, kapıya doğru dönerek. Hareket etmiyorum çünkü edemiyorum. Kaslarım güçsüz hissediyor ve kalbim küt küt atıyor. Başım dönüyor ve boynum zonkluyor, çoğunlukla uzun zaman önce yaşadığım kötü bir anının hayalet ağrısı.

Bir süre önce. Boğazım düğümleniyor ve bir an için kusacakmışım gibi hissediyorum.

Sonra bana banyodan çıkarken rehberlik ediyor, beni yarı taşıyor. yatak odasına giriyoruz. Kanlı giysileri ve ıslak havluyu banyoda bırakıyoruz ve ben belli belirsiz onlar hakkında ne yapacağımızı merak ediyorum. Polis bulması için onları orada bırakamayız. Tamamen çıplak ve ne giyeceğini merak ediyorum. Aleti yarı sert ve bu dikkatimi dağıtıyor. Çıplak tenim onun çıplak tenine bastırıyor ve bu acı veriyor. Teninden nefret ediyorum. Yüzünden, vücudundan, saçlarından ve güçlü ellerinden nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Ama o umursamıyor. Bana bir şeyler mırıldanıyor ama ben bir şeyleri kaçırmaya devam ettiğim için çoğunlukla kendi kendine konuşuyor. Odaklanamıyorum.

"Ne yapacağımı biliyorum," diyor, kelimeler havada süzülüyor. "Merak etme bebeğim. Ben biliyorum." Ona inanmıyorum ama tartışacak durumda da değilim. Beni şifonyere götürüyor ve üst çekmeceyi açarken beni sabitlemek için kolunu belime doluyor. Bir çift siyah külot ve yogaya gittiğimde giydiğim pahalı atletlerden birini alıyor. Sonra bir çift yoga pantolonumu buluyor. Giyinmeme yardım ediyor çünkü parmaklarım çalışıyorum. Beni pencerenin yanındaki koltuğa itiyor ve olduğum yerde kalmamı söylüyor. Kıpırdamıyorum çünkü tüm dikkatimi pencereye bakmamaya veriyorum.

Yatağa. Artık göremiyorum. Halının üzerinde kanlı ayak izleri var, o yüzden oraya bakmıyorum. Duvarlarda ve tavanda kan var, o yüzden oraya da bakmıyorum. Bunun yerine başımı pencereye çeviriyorum ve perdelerin desenine odaklanıyorum. Ezberlemek istiyorum çünkü bu perdeleri son kez göreceğime dair bir his var içimde. Bu odayı son kez göreceğim.

Ortadan kaybolmak üzereyim.

Elliot yanıma döndüğünde üzerinde Mitch'in tişörtlerinden biri ve onun bol koşu pantolonlarından biri vardı. Tişört göğsünü çok sıkıyor ama umurunda değil gibi görünüyor. Elini bana uzatırken eldivenleri hâlâ üzerindeydi. O eldivenleri kocamı öldürürken giymişti. Beni neredeyse öldürürken de o eldivenleri giyiyordu. O eldivenleri görmekten hoşlanmıyorum. Ama elini tutmamı beklemiyor. Elimi tuttu ve beni sandalyeden çekti.

"Sen ne..." Ağzımda pamuk topları varmış gibi hissederek söylüyorum. Kuru dudaklarımı yalayarak bununla mücadele ediyorum. "Onunla ne yapacaksın?"

"Ben hallederim," diyor ve sonra iğrenç odadan çıkıyoruz. Merdivenlerden inerken nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum, düşmemek için trabzanlara tutunuyorum. Merdivenlerdeki dağınıklığı görmezden geliyorum.

Çünkü bakmak istemiyorum. Görmek istemediğim çok şey var. Arkamdan yakından takip ediyor, adımları ağır. Tüm varlığı ağır. Ev artık onun gibi hissettiriyor. Tüm şiddet duvarlara sızmış.

Neyse ki buradan gitmemiz gerektiğini biliyor. Tek seçeneğin olabildiğince çabuk uzaklaşmak olduğunu biliyor. Anahtarlarımı askıdan alıyor ve garaja giriyoruz. Hangi arabayı kullandığımı çok iyi biliyormuş gibi Mitch'in SUV'sini atlıyor ve arabamın kapılarını açmak için anahtarlığa basıyor. Mitch'in

Işıklar yanıp sönüyor ve benim için yolcu kapısını açıyor. "Bin," diye emrediyor ve ben de hiç düşünmeden itaat edip serin deri koltuğa yığılıyorum.

"Ne yapacaksın?" Tekrar soruyorum, başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve kaslarımın koltuğun içinde eriyeceğini hissediyorum. Şimdi denesem bile ayağa kalkamam. Sadece beni uzaklara götürmesini istiyorum.

"Şşt," diyor parmağını dudaklarına götürerek. Sonra eğiliyor ve ağzını şakağıma değdiriyor. "Kımıldama." Parmağını yanağımda gezdiriyor ve sonra arabanın kapısını çarparak kapatarak beni yalnız bırakıyor. Eve geri dönerken onu izliyorum ve acaba onu takip etmeli miyim diye düşünüyorum. Parmaklarımı kapının yumuşak deri paneline geçiriyorum, merak ediyorum

Orada ne yaptığını. Bir yanım bilmek istiyor ama bir yanım da istemiyor. Onun o meçhul kadını öldürdüğünü görmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Kim olduğunu umursamalı mıyım acaba? Mitch'i beceriyordu, yani muhtemelen onu tanıyorum. Muhtemelen evime gelmiştir.

Birçok kez. Muhtemelen defalarca yatağıma girmiştir. Tek yaptığım onu öldürmesini istemediğimden eminim. Elliot'ın bir daha kimseyi öldürmesini istemiyorum. Ama bu hüsnükuruntu olabilir.

O doğuştan bir katil ve seçeneklerimiz tükenmek üzere.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve avucumu pencerenin soğuk camına bastırıyorum. Ufak tefek, muhtemelen en fazla 1.75 boylarında ve

hâlâ yarı çıplak. Beline benim havlum sarılmış ve yastık kılıfım hâlâ başını örtüyor. Yastık kılıfının altından siyah saç telleri sarkıyor. Ayakları çıplak. Onu taşırken ayak tırnaklarının kırmızının parlak bir tonuna boyanmış olduğunu görebiliyorum.

penceremin önünden geçti. Bacaklarında birkaç kan lekesi var ama daha fazlası yok. Hâlâ bütün, bu da bir şeydir diye düşünüyorum. Ama hareket de etmiyor. Bagaj açılıyor ve ne yaptığını izlemek için koltuğumda dönüyorum. Onu bagaja, haftalık organik pazar gezim için sakladığım plastik alışveriş poşetlerinin ve bazen işten sonra ayaklarımın ağrımından bıktığımda içine attığım yüksek topuklu ayakkabıların arasına yuvarlarken donuk bir gümbürtü duyuyorum. Hafta sonunda ayakkabıları temizlemeyi hep unutuyorum. Acaba orada başka neler var?

Bagajı kapatıyor ve arka camdan gözüme çarpıyor. Öne doğru eğiliyor, omuzları dar gömleğin içinde geriliyor. Onu Mitch'in kıyafetleri içinde görmek garip. Hoşuma gitmiyor. Ama bu sorunlarımın en küçüğü, Çünkü artık bagajımda ölü bir kadın var. Bir an sonra yüzündeki boş sayfa değişiyor ve bana gülümseyip göz kırpmıyor. Acaba bu jesti güven vermek için mi yaptı diye merak ediyorum; hiç de öyle değil.

Bir an sonra dikkat kesiliyor ve Mitch'in cipinin yanından dolaşp görüş alanımdan çıkıyor. Neye doğru gittiğini çok iyi biliyorum. Mitch her zaman bahçe işlerini kendi yapmakta ısrar ederdi, her ne kadar ben bir hizmet almamız gerektiğini savunsam da. Bu duvar boyunca geniş bir bahçe aletleri koleksiyonumuz var. Testereler, makaslar, çapalar ve kürekler. Elliot'ın ne aradığını merak ediyorum. Elim kapının kolunu buluyor ama bir şey onu çekmemi engelliyor. Koltuğumda tekrar dönüyorum ve pencereden

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kapıya doğru yürürken SUV'a bakıyorum. Eve doğru adım attığında bir şey taşıdığını anlıyorum ama cipin ön tarafı görüşümü engelliyor. Kapıyı açık bırakıyor ve ben ne yaptığını merak ederek gözlerim bulanıklaşana kadar boşluğa bakıyorum. Hayal gücüm çılgına dönüyor ve Mitch'in vücudunu parçalara ayırdığı görüntüler beynime saldırırken elimi kapının koluna sıkıştırıyorum.

Boğuk bir gümbürtü konsantrasyonumu bozuyor ve yerimde zıplıyorum. Arkamda, bagajda, başka bir ses - bu sefer daha yüksek - beni sersemliğimden uyandırıyor. Görünüşe göre kadın yaşıyor. Bu iyi bir şey. Ama yine de bagajımın içinde hareket ettiğini duymak tüyler ürpertici. İçinde bulunduğu zor durumdan dolayı boğuk inlemelerini duyabiliyorum. Sonra çığlık atmaya başladı ve ben daha fazla dayanamadım. Arabanın kapısını iterek açtım ve eve geri koştum.

"Elliot!" diye sesleniyorum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Yangını görmeden önce kokusunu alabiliyorum, benzin ve duman havada keskin bir şekilde hissediliyor. "Elliot! Duman ağır değil ama bir sis gibi merdivenlerden aşağı yuvarlandığını

görebiliyorum. Ayağa kalkıyorum.

koridorda aptal gibi donup kalmışken evin yandığını fark ediyorum. Kendime gelmek istiyorum ama yapamıyorum. Vücudum hareket etmem için beynimin gerekli sinapsları ateşlemesi çok uzun sürüyor. Elliot elinde küçük bir çöp torbası ve benzin bidonuyla koşarak merdivenlerden iniyor. Kırmızı benzin bidonunu normalde Mitch'in çim biçme makinesinin yanında duran bidon olarak tanıyorum. Bileğimi tutuyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Sana arabada kalmanı söylemiştim," diyor beni bir çocuk gibi azarlayarak. Gözlerimi dikip ona bakıyorum, dilimde cevap sözcükleri oluşuyor. Bana arabamı ayarlamasının bir sakıncası olup olmadığını sorma zahmetine girmemişken alıngan davranmaya hakkı yok. ev yanıyor. Dönüyor ve oturma odasına doğru yürürken beni orada bırakıyor. Çift camlı büyük pencerenin perdelerine doğru yürürken onu izliyorum. Pahalı, özel sipariş perdelerimin kenarını benzinin içine daldırdı. Sonra, ben izlerken, bir kibrit çakıyor. Yaptığı işi gözlemlemek için geri çekildiğinde dumanlar havada asılı kalmaya başlamıştı bile. Ateş hayal edebileceğimden daha hızlı yayılıyor ve perdeleri tavana kadar tutuşturuyor.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Bir anlık netlikle, elime Kapının yanındaki masadan bir çanta aldı ve duman nefes alınamayacak kadar yoğunlaşırken beni evden çıkardı. Ayağım takılıyor ve neredeyse garaja giden merdivenlerden düşüyordum ama beni belimden yakalayıp göğsüne doğru çekiyor. Duman ve benzin gibi kokuyor ve yine de bir şekilde taze yumuşatıcı gibi. Ama kaybedecek zamanımız yok. "Ben sürerim," diyor ve ben de başımı sallıyorum. Beni bırakıyor ve ben de aceleyle ondan uzaklaşıyorum. Çıplak ayaklarım Ben arabaya koşup kayarken beton zemine çarpıyor. Benzin bidonunu çim biçme makinesinin yanına koyuyor ve sonra koşarak arabama geliyor. Geçerken yumruğunu bagaja vuruyor ve sonra sürücü tarafına biniyor.

Dışarı çıkarken garaj kapısı gürültüyle açıldı. kadının boğuk çığlıklarını motorun mırıltısından duyuyorum. Biz geçerken evi izlemek için boynumu eğiyorum. Yatak odamızın pencereleri aydınlanıyor ve perdelerin arkasındaki alevlerin titreşimini görebiliyorum. Köşede durup farları kapatıyor ve ben de koltuğumda dönüp son iki yıldır yaşadığım eve bakıyorum. Elimde kalan tek şey üzerimdeki kıyafetler ve içinde oturduğumuz araba. Elimde kalan tek şey yanımda oturan adam.

"Mutfaktaki gazı açtım," diyor sakın bir şekilde, belli ki evimi yavaş yavaş tüketen alevlerin görüntüsünden benim kadar etkilenmemiş. "Eninde sonunda patlayacak. Oturup izlemek zorunda değiliz." Ben izlemiyorum.

cevap ver, sadece eve bak. Yatak odasının camları patlamış ve alevler çatıyı yalıyor. Hava karanlık ve gece bulutlu ama yine de gökyüzüne yükselen kalın gri dumanı görebiliyorum. Başka tarafa bakamıyorum ve istesem de ağlayamıyorum. Oturma odasındaki camlar patladığında ve çatıdan yükselen alevler gökyüzüne ulaştığında, bana doğru eğiliyor ve emniyet kemerimi takıyor. Sonra farları tekrar yakıyor ve uzaklaşıyor, yaklaşan sirenlerden ve eski hayatımdan uzaklaşıyor.

Parlak güneş yüzümü ısıtıyor. Daha tam olarak hissetmeden Bilincim yerinde ve hayatta olduğumu bilmemin tek yolu bu. Işık yavaş yavaş beynime giriyor, karanlığın içinden kırmızı ve pembelerle parlıyor ve göz kapaklarımdan arasından portakallar. Beynim lapa gibi ama tamamen kendimden geçmiş değilim. Yolun uğultusunu kulaklarımda duyabiliyorum, bu yüzden bir arabanın içinde olduğumu biliyorum. Her yerim ağrıyor. Ağrı sadece fiziksel değil. Başımda hafif bir zonklama var ve her geçen an daha da sertleşiyor.

Şokun etkisi geçmedi.

İçimden bir ses bunun yakın zamanda geçmeyeceğini söylüyor.

Gözlerimi bir aralık açıyorum ve alnıma bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Güneş çok parlak ve araba çok hızlı ilerliyor. Yol çok engebeli. Ölecekmişim gibi hissediyorum. Aslında, neredeyse ölmüş olmayı dileyeceğim. Belki o zaman zihnimde dolaşan tüm görüntüler - kan, ateş, ceset - yok olurdu. Onları bir daha asla düşünmek istemiyorum. Unutmak istiyorum. Tanrım, tek istediğim unutmak.

Ellerim kucağımda kıvrılmış ve ilk gördüğüm şey onlar. Temizler. Duşu hatırlıyorum. Yeni şampuanlanmış saçlarımdan kokusunu alabiliyorum. Yüzümde asılı duruyor. Ama önceki gecenin tüm kalıntılarını temizlemedim. Tırnaklarımda altında kan var. Koyu kahverengi hilaller. Görmezden gelmek imkânsız. Kendimi durduramadan onları önüme doğru tutuyorum. Boğazımda kusmuk gibi bir çığlığın yükseldiğini hissediyorum. Ya da belki de

Kusmuk. Gerçekten emin olamıyorum. Araba yoldan çıkıp aniden durduğunda midem sıkışıyor. Kapı kolunu o kadar sıkı tutuyorum ki tırnaklarım avucuma batıyor. Ama ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Dümdüz önüme bakıyorum, sonunda etrafıma bakıyorum. Uçsuz bucaksız bir yolun ortasındayız, etrafımız düz tarlalarla çevrili. Uzun otlar esintide

sallanıyor. Uzun otlar

Kır çiçekleri puslu ışığı yakalıyor ve neredeyse çok güzel. Ama dünya artık karanlık, değişmiş. Güzellik olmamalı ama yine de var.

"Joanie," diyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Dün geceden önce sesini uzun zamandır duymamıştım. Bir daha asla duymayacağımı sanıyordum. Yine de işte buradayız, hiçbir yerin ortasında, kendi tuhaf arafımızda. "Joanie," diye tekrarladı, bu sefer sesi daha alçaktı. Cevap vermiyorum; ona bakmıyorum bile. Bakamıyorum. Yola bakıyorum, dışarıdaki cırcır böceklerinin vızıltısını ve arabamdaki iyi Alman motorunun alçak mırıltısını dinliyorum.

Arabadan kurtulmamız gerektiğini fark ettim. Plakalardan kurtulmalıyız.

İşte

bir plan olmalı. Bir plan yapmalıyım, yoksa boku yeriz. Tüm bunları plansız yaptı. Seattle'a plansız geldi. Mitch'i öldürdü ve evimi yaktı çünkü bir planı yoktu. Bagajda elleri ve ağzı bağlı bir kadın var, Tanrı aşkına. O her zaman Çin dükkanındaki bir boğaydı, kızgın, korkmuş ya da azgın olduğu için her şeyi kırıp döküyordu ve ne olduğu umurunda bile değildi.

başka biri. O değişmedi. Değişen benim ama o hiç değişmedi.

O gittiğinden beri gerçekten ne kadar değiştiğimi merak ediyorum.

"Joanie, bir şey söyle," diyor, büyük ellerinden birini

Kalçam. Taytımın ince kumaşından sızan sıcaklığını hissedebiliyorum.

Gözlerimi onun eline dikiyorum çünkü kendime engel olamıyorum. Elini görmek neredeyse çok fazla. Çok tanıdık ama aynı zamanda tuhaf. Elleri Mitch'inkilere hiç benzemiyor. Teni daha koyu, daha pürüzlü. Uzakta olduğundan beri zor bir hayatı olmuş. Elleriyle çalışıyor, kızgın güneşin altında ve kavurucu soğukta emek harcıyor ve terliyor. Parmak eklemleri çizilmiş ve nasırlaşmış. Tırnaklarının altında da kan var.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," diyor ve sözleri karşısında gözlerimi kırıştıyorum. Kızgınlık bunu karşılamaya yetmez ve o da bunu biliyor. Aslında ne hissettiğimi ben de bilmiyorum. Uzun zamandır bu kadar garip hissetmemiştim. En son muhtemelen Elliot'la ilk tanıştığım zamandı. Kaçtıktan sonra otobüsteyken.

Benzer bir his olduğu kesin. Tecavüzlerden, vahşetten ve kaçırılmadan sonra. Bu duyguyu içimde o kadar bastırmıştım ki zar zor hatırlayabiliyordum. Kırık bir kemik gibiydi. Kemik ilk kırıldığında acı keskin ve her şeyi kapsayıcıdır, ancak iyileştikten sonra nasıl hissettiğinizi neredeyse hatırlayamazsınız. O kadar acı içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamazsınız. Sanki kötü bir

Rüya. Sanki başka birinin başına gelmiş bir şey gibi, okuduğunuz kısa bir yazı ya da akşam haberlerindeki acıklı bir hikaye gibi.

Tüm geçmişim böyle hissettiriyor. Joan Martinez olarak tüm hayatım başkası tarafından yazılmış bir hikaye gibi geliyor. Boş bir yolun ortasında oturuyoruz. Etrafta başka kimse yok. Araba yok, hiçbir şey yok. Ufukta bir ev bile göremiyorum ama yine de güneş gözlerimi alıyor. Başka bir insan yaşamına dair hiçbir işaret göremiyorum. Acaba ölüm böyle bir şey mi?

gibi hissediyorum. Elliot'ın öldüğünü düşündüğümde, bazen böyle rüyalar görürdüm. Dünyada yalnız olduğumuzu hayal ederdim, sadece ikimizi. Onun sesini, dokunuşunu ve kokusunu hayal ederdim. Ve şimdi o burada benimle.

Bu çok tuhaf.

Parmaklarını kalçamda esnetiyor, etime sertçe bastırıyor. Ona gülümsememi ve her şeyin yolunda olduğunu söylememi istediğini biliyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte. Ağzım hareket etmiyor. Vücudum hareket etmiyor. Onunla aynı havayı zar zor soluyabiliyorum. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi aniden arabasının kapısını açıyor. Elini kalçamdan çekişini izliyorum. Arabadan inişini dinliyorum. Kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve araba hafifçe sallanıyor.

Bunun gücü. Şimdi kızgın sanırım. Umurumda değil. Sürekli bir delilik hali içinde yaşıyor. İki yıl oldu ama hiç değişmedi, bir nebze bile.

Her zaman olduğu gibi deli, her zaman olduğu gibi dengesiz. Hatta daha fazla.

Anahtarları kontakta bıraktığını fark ettim. Arabanın içine doğru kayabilirim.

sürücü koltuğuna oturup kalkabilirim. Arabayla uzaklaşabilir ve onu ıssız bir yerde yapayalnız bırakabilirdim. Anahtarlık hafifçe sallanıyor, sanki adımı çağırıyor. İssız bir yerde onsuz kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Beni terk etti, sonra öldü ve şimdi hayata geri döndü. Şimdi ben ölüyüm. Ya da öyle de olabilirim. Umarım o da benim şu an hissettiklerimi hissediyordur.

Olan her şey onun suçu. Bunu derinlerde bir yerde biliyor. O ne yaptığını biliyor. Bunun için üzgün olmayabilir ama biliyor. Bir şeytan ve korkak olduğunu biliyor. O bir katil ve tecavüzcü. Hiçbir şey değişmedi.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, motoru dinliyorum ve Ben hareket edene kadar cırcır böcekleri. Benim için başka seçenek yoktu. Arabadan indiğimde dışarıdaki hava mükemmel bir sıcaklıkta, taze saman ve araba egzozu gibi kokuyor. Güneş gökyüzünde alçakta, bu yüzden sanırım sabahın erken saatleri.

Sabah. Bütün gece araba kullanmış olmalıyız. Nasıl uyudum bilmiyorum. Şoktan olmalı. Yalınayak olduğumu, yoldaki çakıl ve toprak ayak tabanlarıma baskı yaparken fark ediyorum. Saçlarım karmakarışık. Yüzümün etrafındaki kütle. Kelimenin tam anlamıyla dağılmış durumdayım. Hafif bir esinti var ve arabanın kapısına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum çünkü bu iyi hissettiriyor. Arabanın içindeki hava boğucuydu. Derin bir nefes aldığımda saçlarım yüzüme çarpıyor ve ben onu fırçalıyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Arkamı döndüğümde bana baktığını görüyorum.

Arabanın bagajının yanında duruyor, elleri pantolonunun ceplerinde. Siyah bir pantolon ve düz beyaz bir tişört giyiyor. Pantolon ona dar geliyor ve ölen kocamın kıyafetlerini giydiğini hemen anlıyorum. Gömlek göğsüne kadar gerilmiş ve terden yapışmış. Yüzünde koyu bir kirli sakal gölgesi var ve gözleri o tanıdık manik titreşimle parlıyor. Dilinin ucunu ağzının köşesine bastırıyor ve bir dakika boyunca sadece ona bakabiliyorum. Parlak güneş ışığında, o

normal bir insan gibi görünüyor. Onunla hiç tanışmamış olmamın ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Sekiz yıl önce o gece bardan eve dönmemiş olsaydım.

bütün bunlar asla olmazdı. Sekiz yıl önce sağa değil de sola sapmış olsaydım, kendimi asla burada, ıssız bir yerde onunla bulmayacaktım. Bu düşünce çıldırtıcı olduğu kadar korkutucu da. Onca şeyden sonra Yıllar süren saplantı, özlem ve yasın ardından onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Onsuz bir hayatım yok.

Bundan emin oldu. İlk tanıştığımızdan beri her gün onu düşünerek uyandım. Her gece onu düşünerek uyudum. Bir döngünün içinde sıkışıp kaldım ve bu hiç bitmiyor. Artık asla durmayacağını biliyorum. Kaderimi kabul ediyorum. Ben de kabullenebilirim. Arabanın etrafından yavaşça dolanıyorum ama o hareket etmiyor. Kıpırdamadan duruyor, sanki beni korkutmak istemiyormuş gibi. Sanki en ufak bir hareket beni yolun aşağısına doğru koşturacakmış gibi.

"Ayağında hiç ayakkabı yok," diyor ona yaklaştığımda. Sanki beni evden çıkarırken ayakkabı gibi temel bir şeyi unuttuğu hiç aklına gelmemiş gibi söylüyor bunu. Ne olduğunu anlamadan kolları belime dolanıyor ve beni yerden kaldırıyor. Beni arabanın bagajına yerleştiriyor ve elini ayaklarımın altında gezdirerek döküntüleri temizliyor. Bana yaklaştığında kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor.

Bir gece öncesine ait görüntüler beynimde belirip duruyor. Nasıl

dövüştüğümüz

ve hayvanlar gibi seviştik. Aramızdaki gerginlik hâlâ devam ediyordu. Bunu hissedebiliyordum ve onun da hissedebildiğini biliyordum.

Sonra fark
ettim.

Sol eli.

Deri eldivenleri olmadan ilk kez görüyorum. Parlak ışıktta elinin bir kısmı yokmuş gibi görünüyor. Orta parmağı, yüzük parmağının bir kısmı ve serçe parmağı yok. Avucunda ve elinin arkasında bir yığın koyu yara izi var. Çirkin bir yara ve kendimi tutamadığım için soluk soluğa kalıyorum.

"Ne oldu sana?" Soruyorum ama cevap vermiyor. Elini tekrar pantolonunun cebine sokuyor ve gözümün önünden kayboluyor. Ona bakmak için boynumu eğiyorum. Yakından, nefes kesici. Kahretsin, uzaktan da nefes kesici, ama ona bu kadar yakın olmak kalbime bir şeyler yapıyor. Kendimi titrek ve sersemlemiş hissetmeme neden oluyor. Belki de açlık ve şokun kalıcı etkileridir, diyorum kendime. "Bir bakayım," diyorum, elimi onunkine uzatarak. Şaşırtıcı bir şekilde, bana karşı koymuyor. Yaklaşıyor ve tekrar cebinden çıkarıp görmem için uzatıyor. İlk başta neredeyse dokunmaya korkuyorum, nasıl hissettirebileceğinden korkuyorum, ama çok merak ediyorum. Onu inceliyorum, tüm grotesk detayları alıyorum. Dedektifin bana uzun zaman önce söyledikleri şimdi mantıklı geliyor. Neden öldüğünü düşünmüş olabilecekleri mantıklı geliyor. Böyle bir yaralanma dikkat edilmezse ölümcül olabilirdi.

"Neden beni beklemedin?" diye aniden soruyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Ciddi olup olmadığını anlamak için başımı kaldırıp ona bakıyorum. Bana yoğun bir şekilde bakıyor, yeşil gözleri her zamankinden daha koyu ve öyle olduğunu biliyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Onu ne kadar beklediğimi bilmiyor. Kaç gece onu dilediğimi ve özlediğimi. Kaç kez ona dair herhangi bir ipucu aradım ama hiçbirini bulamadım. Ağzımı açtım, ona aklımdan geçenleri söylemeye hazırdım ki bir polis sireninin sesi ikimizi de *gafil avladı*.

Gözlerinin ardındaki şiddetin parladığını görebiliyorum ve aniden tekrar vahşi görünüyor. Böyle köşeye sıkışmışken nasıl tepki vereceğini bilmenin bir yolu yok. Acaba silahı var mı? Arabada bir tane görmedim ama gerçekten bir tane de aramıyordum. Silahım yanımda değil; geride bıraktığım evin cenaze ateşinde yok olduğu kesin. Başımı hafifçe sallayarak sakın olmasını söylüyorum. Bunun imkansız olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda onun

bana güveniyor. En azından bana güvendiğini düşünüyorum. Ancak ben ona güvenmiyorum. Beni birçok kez yaktı.

"Bırak ben halledeyim," diyorum, sesim bir dakika önce mümkün olduğunu düşündüğümünden daha sert. Polis arkasından kenara çekti, çakıl araba dururken ön tekerleklerin altında çıtırdıyor. Bu yerel bir polis, eyalet polisi değil. Başımı eğip arabanın yan tarafındaki ilçe adını okumaya çalışıyorum. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Saçımı düzeltiyorum ve tekrar gözlerini yakalıyorum. Bana bakıyor, gözlerini kırpmadan ve tereddütsüz ve ne düşündüğünü bildiğime dair bir his var içimde. Bu hiç hoşuma gitmiyor, hem de hiç.

"Selam millet," diye sesleniyor polis arabasından inerken. Lacivert bir üniforma giymiş, üst dudağına doğru uzanan koyu renk bir bıyığı var ve havacı güneş gözlüğü takıyor. Joe Law'ın evlilik hayatına alışmış ve birkaç çocuk sahibi olmuş haline benziyor. Hafif bir göbeği var ve yüzü yuvarlak ve kırmızı, ama yeterince arkadaş canlısı görünüyor. Biraz gülümsüyor ama dikkatli olduğunu söyleyebilirim. Gözlerini göremiyorum ama etrafı incelediğini biliyorum. Elliot üzerime eğilmiş, ayakkabılarım yok ve berbat görünüyorum. Eminim hikâyemizin ne olduğunu merak ediyordur. Ben de hemen bir tane uyduruyorum.

"Merhaba," diyorum sesim titreyerek. Burnumu çekiyorum ve elimi burnumun üzerinde gezdiriyorum. Sahte neşenin ya da gerçek kızgınlığımı göstermenin kırmızı bayrak olabileceğine karar veriyorum. Bu yüzden daha riskli bir yol seçiyorum.

"İyi misiniz hanımefendi?" diyor, iyice görebilmek için başını arkaya eğerek.

Elliot yana doğru bir adım atıyor, gözleri polisten hiç ayrılmıyor.

"Hayır, pek sayılmaz memur bey," diyorum. Polisin gözleri başka tarafa bakmayan Elliot'a kayıyor. Ne halt ettiğimi merak ettiğinden eminim ama belli etmiyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum ve derin, tırtıklı bir nefes alıyorum.

"Sorun tam olarak nedir?" Polis bizden birkaç adım ötede duruyor, eli belinde, silahına birkaç santim uzaklıkta. Arkadaş canlısı ama aptal değil.

"Eve gidiyorduk," diyorum zayıf bir sesle, "ve annemin hastanede olduğuna dair bir telefon aldım." Yine burnumu çekiyorum, ince ama inandırıcı olmaya çalışıyorum. Yüzünü daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerini çıkarmasını diliyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Kalp krizi," diye ekliyorum, ufka doğru bakarak.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor polis, sesi hâlâ rahatsız edici

derecede nötr.

"Her şeyi sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı," diye devam ediyorum, bakışlarımı Elliot'a çevirerek. "Bu yüzden kenara çektik." Elliot sonunda gözlerini polisten kaçırdı ve başını bana çevirdi. Elini dizime atıyor ve hafifçe sıkıyor. Ona gülümsüyorum, sadece hafifçe, utangaçmışım gibi.

Elliot, sesinde belirgin bir keskinlikle, "Bu konuda gerçekten berbat durumda," diyor.

"Aranızdaki ilişki tam olarak nedir?" diye sorar polis.

"John benim erkek arkadaşım," diyorum kelimeler beynimde belirir belirmez. Tereddüt edersem yalan söylüyormuşum gibi görünür. Elliot'ın göbek adını bu kadar çabuk söylediğim için kendimi kutluyorum ama bir saniye sonra taktiksel bir hata yaptığımı fark ettiğimde bu kendini beğenmişlik yerini dehşete bırakıyor. Ona erkek arkadaşım dedim ama hâlâ alyansımı takıyorum. Polis bunu mutlaka fark etmiştir, çünkü polisler bu tür şeyleri fark etmek için para alırlar.

"Mmhmm," diye mırıldanıyor ve ikna olmadığını anlayabiliyorum. "Peki senin adın ne tatlım?"

"Daisy," dedim.

"İkinizin nereye gittiğini söylemişsiniz?"

"Evim," diye cevap veriyorum, sağ elimi tekrar burnumun üzerinde gezdirerek. Sol elimi sıkıca bagajdaki uyluğumun yanına koyuyorum. İşte o zaman hissediyorum. Bagajın içinden gelen küçük bir gümbürtü. Kendimi sakın tutmaya çalışarak dudağımı sertçe ısıırıyorum. Kadın bagajın içinde ve hareket ediyor, fark ediyorum. Sesi bastırmak için kalçalarımı oynatıyorum.

"Twin Falls," diyor Elliot. Sağlam eli hâlâ dizimin üzerinde. O zaman Idaho'da olmamız gerektiğini anlıyorum.

"Daha epey yolunuz var," diyor polis. "Nereye geliyorsunuz nereden?" Elliot gözlerini biraz kısıyor ve midem sıkışıyor. Gergin olduğumu fark ettim.

"Boise'in dışında bazı arkadaşları ziyaret ediyorum," diye cevap veriyor Elliot bir saniye sonra, yumuşak bir şekilde. Belki de ona fazla değer vermediğimi fark ettim. Bunca zamandır kaçak bir suçlu olarak tek başına varlığını sürdürüyordu. Belki de nasıl daha iyi plan yapacağını öğrenmiştir. Yine de her zaman boktan bir yalancı olmuştur. En azından yalan söylediğini her zaman anlayabilirim. Polis ikimize de bakıyor, eli hâlâ kemerinde asılı. Sessizliğin sadece bir saniye sürdüğünden eminim ama sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Bagajın içinden başka bir ses gelmesini bekliyorum.

Bizde normal olmayan bir şeyler var. Polisin yapması gereken tek şey bu

olurdu.

belaya neden olur. Tam da Elliot'ın polise ne yapacağını merak etmeye başlamışken

Eğer mecbur kalırsa, kırmızı bir kamyon otoyolda yanımızdan vızıldayarak geçiyor, çakılları arabaya çarpıyor ve saçlarımı yüzüme savuruyor. Issız yolda kükreyerek ilerlerken polis kaşlarını çatıyor.

"Acil durumlar dışında bankette durmamanız gerekiyor," diyor. "Bu çok tehlikeli."

"Oh," diye mırıldanıyorum, Elliot'a bakarak.

Güm.

"Özür dilerim," diyor Elliot ve sesindeki düzlüğü duyabiliyorum. Hiçbir şey için özür dilemekten hoşlanmıyor. "Bunu söyleyen herhangi bir işaret görmedim."

Güm.

Polis uzun bir süre bana baktı. Sonra Elliot'a baktı.

"Yasayı bilmemek mazeret değil elbette," diyor sonunda. "Ama bu acil bir durum gibi görüldüğüne göre, sanırım bunu görmezden gelebiliriz." Ben bir şey söylemedim.

ve Elliot da bir şey yapmıyor. Gümbürtüyü duyduğundan eminim ama herhangi bir işaret vermiyor. Bir süre sonra hafifçe başımı sallıyorum. "Sen şimdi git. Anneni bekletmek istemem," diyor polis. Gözlerini üzerimde hissedince, istediğini yapıyormuş gibi görünmemiz gerektiğini anlıyorum.

Acele etmeden ve içeriden daha fazla ses gelmemesini umarak bagajdan aşağı kayıyorum. Elliot yürürken çakıllar ayaklarımı ısıyor. polisi yatıştırmak için sürücü tarafına geçtim. Kapım hala açık duruyor ama ona doğru yürümüyorum. Önce bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Plakaya bakıyorum. Bacaklarım daha önce de şimdi de plakayı kapatıyordu, neyse ki. Eğer sözde Idaho'dan geliyorsak, Washington plakası şüpheli olacaktır.

Eski plakamın yerini bir Idaho plakası aldı.

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Kafamı kaldırıyorum ve Elliot bana bakıyor. Polis arabasına geri dönerken, ayağıma batan keskin taşların verdiği hissi görmezden gelerek orada duruyorum. Konu o olunca pek çok acıyı görmezden gelebileceğimi fark ediyorum. Acaba plakayı ne zaman değiştirdi? Acaba ben düşünmeden önce bir şekilde aklımı mı okudu? Garip ama birden kendimi ona daha yakın hissettim. Sanki hiç gitmemiş olsa da yine buradaymış gibi.

Öldüğünü düşündüğümde bile onu hâlâ orada, kaburgalarımın arasında bir bıçak gibi hissediyordum. Ya da daha iyisi, bir mermi gibi. Etrafında yara dokusu oluşuyor ama hala orada. Her zaman orada, zonkluyor, titreşiyor ve nakledilmiş bir organ gibi canlanıyor. İşte bu

fark ettim. Beni böyle istiyor. Suç ortağı, papatyası olmamı istiyor. Tekrar onun kadını olmamı istiyor.

Plaka sadece bir plaka değildir. Bir şekilde, her şeyin yolunda olabileceği anlamına geliyor. Kaçıyoruz ve güvende olmaktan çok uzaktayız. Bagajımızda bir rehine ve peşimizde bir polis var, ama birlikte çalıştığımız sürece her şeyin yoluna girebileceğini düşünmeden edemiyorum. Bir takım olduğumuz sürece, belki de her şey boka sarmaz. Bir arabanın kornası çalıyor ve yola bakmak için başımı yana çeviriyorum. Polis arabasıyla yanımıza yanaşiyor, yolcu koltuğunun üzerinden bize bakıyor.

"Hadi," diye sesleniyor açık pencereden. "Eve git." Elliot'la göz temasını keserek başımı sallıyorum. Kolumu robot gibi kaldırıyorum ve memura el sallıyorum.

"Tamam, gidiyoruz," diye geri aradım. "Teşekkür ederim."

"Dikkatli sür," diyor ve arabayı öne çekip yavaşça yola devam ediyor. Hâlâ bizi izlediğini biliyorum, bu yüzden yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve Elliot beni takip ediyor, sürücü koltuğuna kayıyor ve kapıyı çarpıyor. Ben de kendi kapımı çarparak kapatıyorum. Araba hâlâ çalışır durumda ve Elliot elini vitesin üzerine koyuyor ama arabayı vites takmıyor. Sessizlik içinde polisin yoldan uzaklaşmasını izliyoruz.

"Bana ne yapacağımı söyle Joanie," diyor Elliot, gözleri önündeki yoldan ayrılmadan. "Ne istersen yapacağım."

"Ya sana gitmeni söyleseydim? Beni bir sonraki kasabaya bırakmanı ve orada bırakmanı?" Gözlerimi profilinin tanıdık çizgilerinde gezdirerek soruyorum. "Bunu yapar mıydın?"

"Hayır," diyor. Sonra parmak eklemlerini kırıyor, ses yüksek ve keskin. "Yapmayacağım tek şey bu. Bununla işim bitti. Sen benimsin ve benim olmaktan asla vazgeçmeyeceksin." Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Koltuğuma yerleşip dizlerimi çeneme kadar çekiyorum.

O ve ben birbirimize bağlıyız, bu kesin. Buna hiç şüphe yok. "Plakayı ne zaman değiştirdin?" Yumuşakça sordum.

"Eyalet sınırında," diye cevap veriyor, huysuzca, sanki hâlâ kızgınmış gibi.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyorum sonunda. "Nereye gittiğimizi bilmemiz gerekiyor."

Başımı çevirip ona bakıyorum çünkü daha fazla dayanamıyorum. "Bir çözüm bulana kadar şimdilik sadece sür."

Başını sallıyor ve sonra arabayı vites takıp yola öyle hızlı çıkıyor

ki tekerlekler dönüyor ve arabanın dışında uçuşan çakılları
duyabiliyorum. I

elimini uzatıp kalçasını tutarak uyardım. Normal olmak zorundayız. En azından normal davranmalıyız. Normal insanlar gibi araba kullanmalı, normal insanlar gibi gülümsemeli ve normal insanlar gibi yalan söylemeliyiz. Kulağa çok yorucu geliyor ama başka seçeneğimiz yok. Ayağını gazdan çekiyor ve araba yavaş yavaş hız sınırına kadar yavaşlıyor. Koltuğuma geri yaslanıyorum ama ben elimi çekmeden o elimi tutuyor. Sert parmaklarını elime doladı. ve elimi kalçasına doğru tutuyor. Bir an ona ters ters baktım ama karşı koymadım. Bırakıyorum.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Elliot'ın kadını Twin Falls'un dışında bırakmaya ikna ettim. Onu ne kadar uzun süre elimizde tutarsak, o kadar çok sorun yaratacak. Zaten yeterince sorunumuz var, bir de buna yaşayan, nefes alan bir sorun eklemek istemiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde benimle tartışmıyor ve bir süre sonra otoyolun dışında ormanlık bir alan bulup oraya çekiyoruz. İhtiyacımız olan gizliliği sağlayacak kadar ıssız ama çok da ıssız değil. Eninde sonunda yola giden yolu sorunsuzca bulabilecek. Onun yaşamasını istiyorum ama bizim için sorun olmasını da istemiyorum. Elliot onu bagajdan çıkarırken ben arabada kalıyorum. Kollarında gevşek duruyor, muhtemelen çok susuz ve aç olduğu için fazla bir şey yapamıyor. Çıglık atmayı uzun zaman önce bıraktı. Dikiz aynasından onu çimlerin üzerine bırakışını izliyorum. Kız yerde kıpırdanıyor ama adam ona bir şeyler söylüyor ve kız kıpırdamadan duruyor. Sonra dönüyor ve arabaya geri koşuyor ve dışarı çıkıyoruz. Artık onu göremeyene kadar yan aynadan onu izliyorum. O zaman yüzünü hiç görmediğimi fark ediyorum. Ama önemli değil.

Hayatta kaldığı için çok şanslı. Ondan sonra Dallas'a kadar durmayacağız.

Annemlerin evinin sokağında arabayı durdurduğumda başını cama dayamış, yanımda uyuyor. Aptalca olduğunu biliyorum ama son bir kez daha görmek istemekten kendimi alamıyorum. Arabaları garaj yolunda değil ve nereye gittiklerini merak ediyorum. Seattle'a mı gittiler? Beni orada mı arıyorlar? Öldüğümü mü düşünüyorlar? Verecek cevabım yok. bu sorular. Yine de veda etmeden gidemeyecekmişim gibi hissediyorum. Berbat bir evlat ve berbat bir insan oldum. Onları tüm bunların üzerine bir sürü korkunç soruyla baş başa bırakmak istemiyorum. Onlardan ayrılmayı hiç istemiyorum ama ayrılmak zorunda olduğumu biliyorum.

Arabayı durdurup anahtarları yanıma alıyorum ve hızlıca karar veriyorum. Uyanmayacağını umarak kapıyı arkamdan hafifçe kapatıyorum. Zaten sadece birkaç dakikalığına gitmeyi planlıyorum. Öğleden sonra, mahalledeki evlerin çoğu boş. Çocuklar okulda, aileler de işte. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum, bahçelerine hızla koşuyorum ve

Kimsenin daha akıllıca davranmayacağını umarak. Hayatım boyunca sahip olduğum anahtarı kullanarak kapının kilidini açıyorum. Başımı kaldırıp güvenlik kameralarına yüzümü göstermek için bir an duraksıyorum. Elimde değil - beni son bir kez görmelerini istiyorum.

Evde çok fazla zaman geçirmiyorum. Çok özel bir istek listem var. İlk olarak ailemin dolabındaki kasaya bakarım. Neredeyse yatak odalarına, annemin parfümünün kokusuna ve babamın tıraş losyonu ve odanın her yerinde onlara ait tanıdık izler. Yatakları yapılmamış ve annemin ev ayakkabıları yerde yamuk duruyor. Benim Babamın deri kemerleri köşedeki sandalyenin üzerinde asılı duruyor. Banyo kapısının yanındaki duvarda babamla *quinceañera'mda* dans ederken çekilmiş bir fotoğrafımız asılı. Kendime fazla zamanım olmadığını söylüyorum ve işe koyuluyorum.

Çok fazla bir şey almıyorum - beş bin ellilik, yuvarlayıp sütyenimin içinde göğüslerimin altına sokabileceğim bir miktar ve babamın aldığı tabancalardan biri etrafta duruyor. Karşılığında alyansımı çıkarıp içine yerleştiriyorum. Artık ona ihtiyacım olmayacak. Annem muhtemelen isteyecektir, diye düşünüyorum. Kasayı arkamdan kapatıyorum ve ailemden çaldığım için kendimi suçlu hissetmemeye çalışıyorum. Kaybolduğunu fark edeceklerinden şüpheliyim ama mesele bu değil. En azından yüzük bir ödeme. Sadece parayla daha iyi durumda olduğumu biliyorum. ve yüzük artık işe yaramaz. Bana kızacaklarını sanmıyorum; hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmamı isteyeceklerini düşünüyorum.

Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Gitmeden önce, annemin mutfaktaki telefonun yanında tuttuğu pembe deftere hızlıca bir not yazıyorum. Tezgâhın üzerine, görececeklerini bildiğim bir yere bırakıyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Benim için geri dönüş yok.

Şimdi. Onları incitmekten kendimi alıkoyamam ama daha iyi hale getirmeye çalışabilirim. Acılarının bir kısmını hafifletmeye çalışabilirim. Fazla yazmıyorum ama umarım yeterli olur. Evde ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyorum ama yeterince uzun değil. Bir yanım ayrılmak istemiyor. Bir yanım geri dönmek istiyor.

Üst kattaki odama çıkıp yatağıma giriyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum. Bunun aptalca ve çocukça olduğunu biliyorum ama kapıyı arkamdan kilitlerken bunu düşünmeden edemiyorum. Arabaya döndüğümde sürücü koltuğunda Elliot oturuyordu. Arabaya bindiğimde beni

sorgulamıyor ve buna minnettarım. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Konuşamam. Anahtarları ona atıyorum ve yola koyuluyoruz. Bütün gece araba kullandık ve tüm bu süre boyunca birbirimize iki kelime ettiğimizi sanmıyorum.

Gün doğumunda sınırı geçip Juarez, Meksika'ya giriyoruz.

Sonunda duşu kapattığımda banyonun havası buharla kaplanmıştı. Akış zayıftı ve su bazen çok sıcak, bazen de çok soğuktu ama sonunda temiz olduğumu hissediyorum. Ellerimi yüzüme doğru tutuyorum. yüzümü ve tırnaklarımı kontrol ediyorum. Umarım yarıklarda daha fazla kan saklanmıyordur. Artık göremiyorum ama Mitch'in DNA'sının bir kısmının mikroskobik düzeyde de olsa hâlâ orada olduğuna eminim. Saçımı burnuma bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Yapay elma kokusu gibi kokuyor, parlak ve yeşil, ama saç tellerinin derinliklerinde hala bir miktar kül var. Kazıkta yakılmışım gibi kokmayana kadar ne kadar zaman geçeceğini, kaç duş alacağımı merak ediyorum. Buradayız, kaçtık ama henüz kurtulamadık.

Kaygan fayansların üzerinde kaymak istemediğim için yavaşça ve dikkatlice küvetten çıkıyorum. Eski tuvaletin üstündeki askıdan cızırtılı motel havlularından birini alıyorum, kendime bir noktada bir mağaza bulup temel ihtiyaçları stoklamam gerektiğini hatırlatıyorum. Milyonlarca kez kullanılmamış düzgün havlular. Başkasının döl lekeleriyle kaplı olmayan düzgün çarşaf. Arabayla gelirken caddenin aşağısındaki eczaneden bir saç fırçası ve birkaç ihtiyaç daha aldım ama yeterli değildi. O büyüklüğe ihtiyacım yoktu.

Seattle'da güzel ve pahalı şeylerle dolu bir evim vardı. Eski hayatımla birlikte gelen tüm o ıvır zıvıra ihtiyacım yoktu. Zaten çoğu yükü. Ama düzgün bir çarşaf ve havlu takımı? Kendine saygısı olan her yetişkin kadının normal hissetmek için buna ihtiyacı olurdu.

Hedef normalliktir.

İnce havluyla elimden geldiğince kuruluyorum, sonra tekrar rafa atıyorum. Küf ve küf kokuyor, bu yüzden yarım yamalak bir iş yapıyorum. Asıp asmamamın bir önemi olduğundan şüpheliyim ama her şeyi düzenli tutmanın daha iyi olacağını düşündüm. Lavabonun üzerindeki çatlak ve buğulu aynada elimi gezdirip bugünün bir kısmını temizliyorum, böylece kendimi görebiliyorum. Berbat görünüyorum. Saçlarım kalın telli ve dağınık; plastik dişli fırçamı uçlarından başlayarak saçlarımda gezdiriyorum. Ellerimi kaba tellerin üzerinde gezdiriyorum. Son iki yıldır saçlarımı uzun tutuyordum, sanki beni Elliot'a yaklaştıracakmış gibi. Şimdi o yan odada olduğu için, artık karşılayamayacağım bir lüks gibi gereksiz geliyor. Tüm lükslerimi Amerika'da bıraktım. Kabul etmekten ne kadar

nefret etsem de

Aynaya baktığımda, sekiz yıl önceki o kızı, uzun örgüsü ve masum aptallığıyla bana bakarken görebiliyorum. Onu uzun zamandır görmemiştim ama işte yine karşımda, bana hayatımın ne kadar farklı olabileceğini hatırlatıyor. Kendimi hayal ettiğim onca yer arasında, dürüstçe söyleyebilirim ki kendimi burada, Meksika'da, boktan bir motelde, bir silah ve çalıntı birkaç bin dolardan başka bir şeyim olmadan hiç görmedim.

Başımı sallayarak eczaneden aldığım plastik poşeti tuvaletin üzerinden alıyorum. İçinde birkaç şey daha var - bir deodorant çubuğu, diş fırçası, diş macunu ve tırnak makası. Ama aradığım şey en altta. Büyükanнемin eskiden dikiş sepetinde bulundurduğu türden sağlam bir çift metal makas. Çok büyük değiller ama işimi görecekler. Saçımı ortadan ayırıyorum ve ağır, ıslak uzunluğunu omuzlarıma üzerine atıyorum. Saçlarım her zaman olduğu gibi dalgalı ve siyah bir şekilde göğüslerimin üzerinde uzanıyor. Köprücük kemiğimden kesmeye karar verdim. Daha kısası, bu saç kesimini yapabileceğimden ve yapmaya istekli olduğumdan daha fazla incelik gerektirebilir. Makası kaldırıp bir tutam saç alıyorum ve kendime bunu yapmam gerektiğini söylüyorum. Bu sadece saç, önemli değil.

O anda kapıya vurulan bir ses küçük odada yüksek sesle yankılanıyor. Yerimden sıçrayıp bir makas atıyorum ve koyu renkli bir saç teli lavabonun çanağına düşüp kıvrılıyor. "Joanie," diye homurdanıyor Elliot ince ahşabın diğer tarafından. "Orada yeterince uzun kaldın." Aynaya dönüyorum, sesin şokuyla ellerim titriyor. Görevime geri dönüyorum ve bir tutam saç daha kesiyorum. İlk kesim en zoruydu ama şimdi hepsini kesmek için sabırsızlanıyorum. Kapı kolunu çevirdiğini duyabiliyorum ama duştan önce kapıyı kilitlemişim. Bundan hoşlanmayacağını biliyorum. "Kapıyı aç," diyor ve bu bir rica değil, bir talep. Tekrar vuruyor ve ince, içi boş kapı onaylamamasının gücüyle titreşiyor. Kesmeye devam ediyorum, güzelleştirmeye zahmet bile etmiyorum. Daha sonra güzelleştirebilirim. Şimdilik sadece çıkarmak istiyorum. Dökülen her siyah saç parçasıyla kendimi daha hafif hissediyorum. Eski ben gibi hissetmiyorum.

Tahtanın kırılması beni hazırlıksız yakaladı, ama kapıyı tekmeleyerek açtığında hasar tamamlanmıştı. Çok sevdiği o güzelim siyah saçlarının tamamı zemini ve lavaboyu kaplıyor. "Joanie'nin canı cehenneme!" diye tıslıyor, elimi kesilmiş saç tellerinde gezdirirken, garip hissettirdikleri için küt kenarlarını çekiştiriyorum. Ben ondan kaçamadan omuzlarımdan tutup beni etrafında döndürüyor. Beni duvara fırlatırken makas ellerimden fırlıyor ve yere çarpıyor. Ciğerlerimdeki hava kuvvetle dışarı itilirken nefes nefese kalıyorum ama

Beni incitmesi umurunda değil. Kızgın ve önemli olan tek şey bu. "Ne halt ettin sen?" diyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Beni sıkıştırıyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor. Amım da sıkılıyor, çünkü konu ona gelince hâlâ zayıfım. Benim çıplak olmamdan ve onun tamamen giyinik olmasından nefret ediyorum. Bu ona bir çeşit avantaj sağlıyor.

"O kapının parasını ödemek zorunda kalacağız," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor, bir elini saçlarımda gezdirmek için kaldırıyor. Hiç nazık değil. Parmaklarının kafa derime verdiği sert his karşısında inlememeye çalışarak ağzımı kapalı tutuyorum. Ama cevap vermeyince saçımdan bir avuç tutuyor ve beni başımı yana eğmeye zorluyor. Bu garip bir aç ve boynum protesto için haykırıyor. "Seni artık istemeyeceğimi mi sanıyorsun? Seni daha az seveceğimi mi sanıyorsun?" diyor, ağzı ağzıma o kadar yakın ki nefesinin dudaklarımı okşadığını hissedebiliyorum.

"Seninle ilgili değildi," diyorum, bunun gerçeğın sadece yarısı olduğunu bilerek. Benimle ilgiliydi ama aynı zamanda onunla da ilgiliydi. Ne de olsa aramızda hiçbir fark yok. Bir şey beni etkilediğinde, onu da etkiliyor. Ne zaman bir şey yapsam, o da beynimin içinde. "Ben Joan değilim.

Artık," diyorum, çenemi eğerek dudaklarımın onunkilere daha da yaklaşmasını sağlıyorum. Elimde değil; ondan nefret ediyorum ama bu bir alışkanlık.

"O zaman kimsin sen?" diye soruyor, yumruğunu saçlarımda sıkarak. Acı kafa derime yayılırken inliyorum. Elimi kaldırıyorum ve bileğini kavriyorum. Tırnaklarımı derisine geçirerek sıkıyorum. Kavrayışını gevşetmiyor. Ben de gevşetmiyorum.

"Henüz karar vermedim," diyorum dişlerimi sıkarak. O da aynı fikirde olmayarak başını sallıyor.

"Sen hâlâ aynı kişisin," diyor. "Seni görüyorum ve sen hâlâ osun."

"Hayır değilim," diye fısıldıyorum, çünkü bu doğru olsa da söylemesi zor

Bir şekilde. Sekiz yıl öncesine göre tamamen farklı bir insanım. Sekiz gün öncesine göre tamamen farklı bir insanım. Sekiz gün önce, ben BMW kullanan, işten önce kocasını öpen, partilere giden ve duşta bebek sahibi olamadığı için ağlayan evli bir kadındım. Sekiz gün önce neredeyse mutluydum. Mutlu olabilirdim.

Mitch ile, sonunda. Şu an bir önemi yok ama sanırım olabilirdim. Şimdi mutluluğun ne olduğunu bir daha bilebilecek miyim bilmiyorum.

Bu çok karanlık bir düşünce, ama olan bu.

Saat gece yarısını geçtiğinde ve ölü bir adam ensemdeyken boktan bir Meksika motelindeyken bazı karanlık düşüncelere sahip olmama izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Boştaki elimle göğsünü itiyorum, aniden boşluğa ihtiyaç duyuyorum. Banyo yapış yapış ve nemli ve cildim kaşınmaya başladı. Sadece temiz hava solumak ve duman kokusundan kaçmak istiyorum. Elliot hala Kül gibi kokuyor; kıyafetlerinden kokusunu alabiliyorum. Yine de onun kokusunu alabiliyorum ve bu aşinalığı inkar etmek zor. Eskiden kokusunu ve dokunuşunu arzulardım, şimdi ondan kaçmak istiyorum çünkü çok fazla. Onun

Varlığı artık çok güçlü. En az üç adam öldürdü. Mecazi anlamda beni de öldürdü. Karşısında ölü olarak duruyorum, tıpkı onun karşımda durduğu gibi, ölü bir adam hayata geri döndü.

Kalçamdan tutup beni kendine doğru çekiyor ve sonra beni öpüyor ve yemin ederim, dudakları dudaklarıma değdikten sonra tutarlı bir düşünce oluşturmak çok zor. Nazik değil, tabii ki, asla nazik değil. Dilini ağzımın içine sokuyor ve ben ona karşı inliyorum, parmaklarım göğsünde yumruk oluyor. Parmakları kalçama batıyor ve yarın orada morluklar olacağını biliyorum. Kafa derim de acıyor ama tüm bu acı beynimde dönüp duruyor ve dudaklarının dudaklarımda yarattığı zevkle karışıyor. Alt dudağımı ağzına alıp çekiştiriyor ve şehvet mideme vururken gözlerimi kapatıyorum. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, her zaman bana nasıl dokunacağını ve unutturacağını biliyor. Savunmamı aşmak için beni itip kakmanın ve zorbalığın tüm yollarını biliyor.

Ama eskisi gibi hissettirmiyor.

Önceden, şehvet boğulmak gibi olurdu. O bir ağırlık gibi, ben yenik düşene kadar beni altına çekerdi. Bana uzandığında, vücudum şişer ve emir üzerine dokunuşunu karşılamak için yükselirdi. Bedenim onun bedeniydi. Çünkü onu fethetmişti. Sert ve kirli bir şekilde savaşmış ve savaşı kazanmıştı. Ama şimdi, işe yaramıyor. Vücudum tepki veriyor ama ben onun kölesi değilim. İslağım ama onun içinde erimiyorum ve beynim sikişmeye odaklanmıyor.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi aniden çekiliyor. Derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum ve yüzünde tehlikeli bir ifadeyle bana bakıyor.

"Burada işimi bitirmem gerekiyor," diyorum kayıtsızca. Bana bakıyor ve burun delikleri açılıyor ve kızgın olduğunu biliyorum. Açıkçası umurumda mı bilmiyorum. Ben

Yorgunum ve uyumak istiyorum. Yarın uyanmak ve son kırk sekiz saatte olanları unutmak istiyorum. Kendime sabah nereye gideceğimize ve ne yapacağımıza karar vereceğimizi söylüyorum. Ancak şu anda beynim zonkluyor ve kalp atışlarım göğsümde tırtıklı hissediyorum. Hızlı ve sonra yavaş, sanki duyamadığım bir ritimle atıyor. Artık konuşmak istemiyorum. Bana dokunmasını da istemiyorum. Tekrar omzunu itiyorum ama gitmeme izin vermiyor. Saçımı bırakıyor ve acı aniden sona erdiğinde rahatlatarak iç çekiyorum. Ama elini yanağımdan boğazıma doğru sürüklüyor ve ben otomatik olarak dokunuşundan uzaklaşıyorum. Boynum hassas bir yer ve Eski sakatlık ana sebep ama tek sebep değil.

Ondan korkmuyorum ama bana dokunmasını da istemiyorum.

Donup kalıyor, parmak uçları çenemin altındaki deriyi sıyrıyor. Gözleri kararıyor ve donuklaşıyor. Gökyüzünden geçen kara bir bulut gibi yüzündeki değişimi görüyorum. Islak saçlarım omuzlarıma, göğüslerime ve sırtıma damlıyor. Hava yapış yapış ama durgun. İnce duvarların arasından

Motelin aşağısında, sokakta bir yerlerde yüksek sesle müzik çalındığını duyabiliyorum. Bir dakika boyunca hareket etmiyor ama vücudu gerginlikle titriyor. Acaba gidecek mi, hışımla odadan çıkıp kapıyı arkasından çarpacak mı diye merak ediyorum. Azgın ve sevişmek istiyor, bu yüzden başka birini bulup bulamayacağını merak ediyorum. Benden sonra kaç kadınla birlikte olduğunu merak ediyorum. Kaç tanesini incitti ve kaç tanesini becerdi merak ediyorum. Beni sevdiğini sanıyor ama aynı zamanda bir hayvan, bir yırtıcı. Uzun zamandır kafesinden çıkmış durumda.

Belki artık onu tatmin edemeyeceğim. Belki de yeterli olamayacağım.

Ama bunların hepsi hüsnükuruntu tabii ki.

Kolumdan tutup beni banyo kapısına doğru o kadar hızlı çekti ki dengemi kaybedip neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Bir kolunu belime doluyor ve beni kaldırıp ana odaya taşıyor ve yatağa fırlatıyor. Çılgılık attığımı ancak sesim odada yankılandıktan sonra fark ediyorum. Odanın köşelerine. İçgüdüsel olarak yan dönüp yataktan kalkmaya ve ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Beni sırtüstü itiyor ve beynim kaçmamı söylese de kendimi sakinleştirmeye çalışarak gevşiyorum. Beni hazırlıksız yakalamayı seviyor. Kaçmaya çalışmamı seviyor. Onun oyununu oynamak istemiyorum. Göğsüm kabarıyor ve

Sıcak, boğucu odada nefes alıyorum ama hareketsiz ve dümdüz yatıyorum. Bacaklarımı açıyor, bir tepki almaya çalışıyor ama ben ona tepki

vermiyorum.

"Siktir!" diye bağıyor, yumruklarını kalçalarımın iki yanındaki şilteye vuruyor. "Bunu neden yapıyorsun Joanie?" Cevap vermeden önce nefes alıyorum, boğazımdaki yumruyu hafifletmeye çalışıyorum.

"Ne istiyorsun?" Hafifçe soruyorum. Bacaklarımı daha geniş açıyorum, dizlerimi kaburgalarının iki yanına kaldırıyorum ama bilerek ona dokunmuyorum. Dokunmuyorum.

Ona dokunursam ne olacağını biliyorum. Şu anda o kadar kızgın ki başladığı işi bitirip beni boğarak öldürebilir. "Sikişmek istiyorsan, yap. Bitir şu işi."

"Kes şunu," diyor, sesi tehlikeli bir alçaklığa düşüyor.

"Kim olmamı istiyorsan o olabilirim," diyorum ve neden susmadığımı bilmiyorum. Ama susamıyorum. "Daisy olabilirim. Ya da başka biri olabilirim. Sen kimi istersen."

"Dur," diye tekrarlıyor, gözlerinin arkasında bir ateş parıltısı alevleniyor.

"İstedğin buysa çığlık atabilir, ağlayabilir ve durman için yalvarabilirim," diyorum yumuşak bir sesle. "O zaman işin bittikten sonra beni rahat bırakabilirsin." Bakışlarının arkasında bir ateş parıltısı daha beliriyor. Artık kızgın olmanın ötesinde. Öfkesi daha derin, daha tuhaf bir şeye dönüştü. Farkına vardığımda gözümü ondan alamıyorum.

Çok korkmuş.

Bu adamın bana yaşattığı onca şeyden sonra, yüzündeki korku ifadesini görmek neredeyse bir zaferdi. Beni sevdiğini düşünüyor ve bu onun hayatımı mahvetmek için bahanesi oldu. Ama sevgisi onu aynı zamanda zayıf kılıyor.

Bu düşünce sinir bozucu bir şekilde beni tam kalbimden vuruyor. Bunca yıldan sonra, bana çektirdiği onca acıdan sonra, hala beni elinde tutuyor. Ondandır nefret ediyorum, ama o anda, tüm o yıllar boyunca çaldığım çocukluk fotoğrafını görebiliyorum.

Yıllar önce. İnanması ne kadar zor olsa da, bir zamanlar bisiklete binen gülümseyen bir çocuktü. Ahlaksız, sapık ya da hasta olmayan bir çocuk. Sevgi, merhamet ve şefkat gösterebilen bir çocuk. Henüz psikopat olmayan bir çocuk.

"Tek istediğim," diyor boynundaki damarlar gergin bir şekilde, "böyle davranmayı bırakman." Sonra beni karnımın üzerine itiyor ve üstüme yığılıyor. Üzerime bastıran ağırlığıyla zor nefes alıyorum ama ona karşı koymuyorum. Sadece altında hareketsiz yatıyorum ve benim için ne sakladığını merak ediyorum. "Beni tekrar sevmeni sağlayacağım," diyor. Dudaklarım kulağıma değiyor.

"Seni hiç sevmedim," diye mırıldanıyorum sert çarşaflara doğru, ama o çoktan harekete geçmiş, ellerini kaburgalarımın hafifçe gezdiriyor. Karnımı sıkıyor ve çığlık atma dürtüsüyle savaşıyor soluk soluğa kalıyorum.

"Her santimini biliyorum," diyor ve haklı olduğunu biliyorum. Vücudumdaki her yarayı, her hassas noktayı, her gıdıklanma yerini biliyor. Ağzını kürek kemiklerimin arasındaki noktaya bastırıyor, sıcak dilini tenimi tatmak için dışarı çıkarıyor. Bunu bir iğne batması gibi hissedebiliyorum, keskin ve hafif acılı. Ellerini kalçalarımın kabarıklığından aşağıya, sonra da kığımın üzerinde gezdiriyor, parmaklarını yumuşak etime batırıyor.

"Dokunulmaktan hoşlandığın her yere." Kelimeleri de dili kadar keskin, sesi hafif olsa da beynimi kesiyor. Parmaklarını kığımın yanakları arasında gezdirip beni bakışlarına açarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sırtımın küçük kısmına bir öpücük daha konduruyor, nefesim kesiliyor ve kıvranıyorum ama ondan kaçamıyorum.

"Dokunulmaktan hoşlanmıyormuş gibi davrandığın her yerde," diye fısıldıyor ve sonra dişlerini kığımın kabarıklığı üzerinde gezdiriyor. Tenimde bir yol açıp dilini aralara daldırdığında inlememek için dudagımı ısırmak zorunda kalıyorum. Beni açıyor ve dilini hassas noktanın etrafında döndürüyor. Kalçalarımı oynatıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Gerçekten istemiyorum da. Çok iyi hissettiriyor.

Tam olarak neyi sevdiğimi biliyor.

Kıçıma yüksek sesle bir tokat atıyor ve şaşırtıcı acı karşısında inlemekten kendimi alamıyorum. O beni emip yalarken, elleri de durmuyor. Parmaklarım başımın üstündeki çarşafta yumak haline gelene ve dudagımı çok sert ısırdığım için ağzımdaki kanın bakırımsı rengini tadana kadar beni tokatlıyor, çimdikliyor ve okşuyorlar. Karnım sertçe sıkılıyor ve vücudum boşalmak için yalvarıyor ama bana işkence etmeyi henüz bitirmediğini biliyorum.

Demek istediğini kanıtlamaya çalışmayı bitirmedi. Vücudumun ona doğru hareket etme yönündeki doğal eğilimine karşı kıpırdanıyorum ama kendimi durduramıyorum. Sırtımı eğiyorum, kalçalarımı yataktan kaldırıyorum, onu daha fazla, daha fazla, daha derin ve daha derin istiyorum. Ne kadar acı verici olursa olsun, onun içimde olmasını, beni becermesini istiyorum. Ben onun kölesiyim, tekrar ve tekrar. Beni bu role zorladı. Bazıları Görünüşe göre bazı şeyler hiç değişmiyor.

Yine de beni yatıştırmıyor. Onun yerine ağzını geri çekiyor. Elleri hala kalçalarımın arkasını yoğuruyor. Kığımın hemen altındaki deriyi çimdikliyor ve tüm vücudum sıkıca kenetleniyor. Eğer siki içimde olsaydı,

boşalırdım. Ama bana işkence ettiği için

mutluluk verici. Yatağa doğru bağıyorum, bana bunu yapmasına izin verdiğim için kendime kızıyorum. Birkaç dakika önce dokunuşuna karşı soğuktum ama şimdi beni mahvetti. Onu istemiyorum ama istiyorum. Hayatımın aynı eski hikayesi. Zayıf, aptal Joan'ı geride bırakmaya çalışıyorum ama o bana izin vermiyor.

Parmaklarıyla dizimin arkasını gıdıklıyor, bacağımı kaldırıyor ve beni yan yatırıyor. Ona karşı koymuyorum - bedenim ona karşı işe yaramıyor. Dışlerini dizimin üzerinde gezdiriyor ve ben titriyorum. Tüm noktalarım vuruyor ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Meme uçlarım sertleşti ve ilgi için yalvarıyor. İslağım ama o bunu da görmezden geliyor. Onun yerine geri çekiliyor ve ayağımı ağzına götürüyor. Topuğumu hafifçe ısıtırken parmakları bileğimi kesiyor.

"Bana bak," diye emrediyor ve düşünmüyorum - gözlerimi açıyorum ve onu buluyorum. Gözlerimi kapattığımın farkında bile değildim ama görüş alanımın önünde siyah noktalar dans ediyor ve onları sıkarak kapatmış olmam gerektiğini anlıyorum. Ayağımın kemerinde yavaşça bir çizgi yalıyor ve ben öne doğru sarsılıyorum. Kendime dokunmak istiyorum ama bunu yaparsam o kazanacak. Bu yüzden amımın zonklamasına rağmen ellerimi başımın üstünde tutuyorum. Büyük parmaklarını içime sokmasını istiyorum. Ya da daha iyisi, sikini. Beni unutulana kadar becermesini istiyorum. Ama bunu yaparsa ne olacağını bilmiyorum. Dikişlerimden ayrılabilir ve aklımı tamamen kaybedebilirim. Şimdiden uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyorum.

"Nasıl oluyor da hatırladığımdan daha iyi görünüyorsun?" diyor, yüzünde aç bir ifadeyle bacağımdan aşağı kayarken. "Kendini bana çirkin gösterebileceğini mi sanıyorsun?" Kalçamdaki bir noktayı öpüyor ve gözlerini ince yara izlerinin üzerinde gezdirirken nefesim boğazımda düğümleniyor. Vücudum yara izleriyle dolu; çoğunu bana o verdi. Ama bunlar yeni yaralar, kendi kendime açtığım yaralar. Onları sessizce inceliyor, burun delikleri açılıyor ve

Sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor. Başparmağını kabarık derinin üzerinde gezdiriyor ve ben dilimi ısııyorum. Açıklamak istiyorum ama ona borçlu değilim. Kendimi kesmeye başlamamın sebebi o. Böyle iğrenç bir boşalmaya ihtiyaç duymamın sebebi o. Hayatımda yanlış olan diğer her şey gibi,

Suçlu o.

Başını eğip dudaklarını o noktaya bastırıldığında, kendimi biraz sonra olacıklara hazırlamaya çalışıyorum. Sert ağzını klitorisimin üzerinde her şeyden çok istiyorum. Ama yaklaşıyor. Dilini kabarık yara izlerinin

zerinde gezdiliyor ve sonra gözlerini benimkilerle tekrar buluşmak için kaldırıyor. Sonra derimi sertçe ısırđında nefesim kesiliyor. Başıımı geriye attım ve boğuk bir çığlık koptu.

boğazımdan bir ses geliyor. Beni son becerdiğinden beri böyle bir ses çıkardığımı sanmıyorum. Kendimi durduramıyorum. Ellerimi yüzüne götürüp saçlarını ve kulağını, tutabildiğim her şeyi kavıyorum. Ona karşı sarsıldığımda bile bacağıma ağzına götürüyor. Bir damla kalın kırmızı kanın iç bacağımdan aşağı yuvarlanışını izliyorum. artık göremiyorum. Sabah çarşafların lekeli olacağını biliyorum. Dilini dolaştırıp kanımın bir kısmını yalıyor. Tükürüğü taze yarama batıyor ve tekrar yüksek sesle inliyorum. Ne olduğu umurumda bile değil. Artık çıkardığım sesler. Acı çok iyi hissettiriyor.

Kocamla uyumayı seviyordum. Onunla yatmak bana kendimi güvende, sevilmiş, yumuşak ve normal hissettiriyordu. Elliot'la yatmak böyle bir şey değil. Kocamla yatmayı seviyordum ama sevişmeyi özledim. Dağınık ve acı verici ve beni yaralı ve yaralı bıraktı, ama dünyada bunun gibi başka bir şey yok.

Beni şekillendirdi ve istediği gibi bir sevgili olmam için eğitti. Beni İşin garip yanı, beni kendine göre şekillendirirken, o da bana uyum sağlıyordu. Üzerimdeki her hassas noktayı buldu, her santimetrekaremi keşfetti, tenimin her noktasını kendisininmiş gibi sahiplendi. Şimdi bana eski iyileşmiş yaralarımaya uygun yeni bir yara izi veriyor. Isırık izini emerken sırtımı tekrar kamburlaştırıyorum, kulağını bırakıp iki parmağını içime kaydırıyorum. Sırılsıklamım ve parmaklarım yetmiyor ama umurumda değil. Bir şeylere ihtiyacım var. Parmaklarımı içime pompalıyorum, üçüncüyü ekliyorum çünkü daha fazlasına ihtiyacım var, ama hafif bir patlama sesiyle kalçamdan çekiliyor ve bileğimi tutuyor.

"Yapma," diyor, kelimeyi kırparak. O da en az benim kadar tahrik olmuş durumda ama bunu uzatmaya devam edecek. Beni çılgılık attırmak ve yalvartmak istiyor. Çılgılık onu en çok tahrik eden şey. Parmaklarımı ağzına götürüyor ve emerek temizliyor. Sonra yüzünü klitorisime yaklaştırıyor ve ben beklentiyle titriyorum. Ama istediğim gibi emmiyor ve yalamıyor. Bunun yerine, sıcak tenime çarptıkça soğuyan yavaş bir hava akımı üflüyor ve ben bu işkence hissine karşı sarsılıyorum. Yüzü hala boş, çok sakın ama buna kanmıyorum. Kontrolünü kaybetmek üzere.

Kendini dizlerinin üzerine itiyor ve gömleğini başının üzerine çekiyor. Sonra kot pantolonunu çözüp kalçalarından aşağı indiriyor, siki önünde sallanıyor ve karnına kadar uzanıyor. Bacaklarımı sonuna kadar açıp aralarına yerleşmeden önce kotunu tamamen çıkarma zahmetine bile girmiyor. Bileklerimi kavradı.

ve yüzümün diğer tarafındaki şiltenin içine itiyor. Görünüşe göre sabırsızlanıyor. Acele etmiyor. Bunu yaparken ona bakıp bakamayacağımı bilmediğim için başımı başka yöne çeviriyorum. İğrencim, zayıfım ve neredeyse ondan nefret ettiğim kadar kendimden de nefret ediyorum.

"Beni istiyor musun?" diye soruyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Ben istiyorum

Biliyorum." Parmakları bileklerime gömülüyor ve vücudu benimkinin üzerinde ağırlaşıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Vücutlarımızdaki ter ve ısı birbirine karışıyor. Boğucu. Ama dizlerimi kaldırıyorum ve bacaklarımı olabildiğince açıyorum, beni istila etmesini bekliyorum. Bu bekleyiş milisaniyelerin saatler gibi geçmesine neden oluyor. "Söylediğini duymak istiyorum," diyor dudakları kulak mememi okşarken.

"Bana ne duymak istediğini söyle, ben de söyleyeyim," diye fısıldıyorum, kendi başıma onun siki için yalvaracak kadar yakın olmama rağmen. Gerçek olsun ya da olmasın, kontrolün hâlâ bende olduğunu bilmesini istiyorum. Üzerimde böyle bir etkisi olmasını istemiyorum ama bu konuda başka seçeneğim de yok. Her zaman olduğum gibi onun seks bebeğiyim. Sekiz yıl önce Austin'in ortasındaki o barda beni gördüğü ilk andan itibaren onun kölesiydim. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum ve bu sırrı sadece biz biliyoruz çünkü bunu bilen diğer herkes öldü.

"Lanet olsun Joanie," diye homurdanıyor, sesi omurgamdan aşağı kontrol edilemez bir ürperti gönderiyor. Sonra sertçe içime giriyor ve ben şaşkınlık ve acı içinde çılgınlık atmamaya çalışıyorum ama elimde değil. Boğazım kurudu ve çılgılığım düzensiz ve boğuk. Bir kolunu belime doluyor ve boştaki elini saçlarımın arasına sokuyor. "Hep böyle inatçısın," diyor dudakları yanağıma yapışmış halde. Sonra kolunu etrafımda sıkıyor, o kadar sıkı ki istesem bile kurtulamam. O kadar güçlü ki. Kafatasımı kavırıyor, parmak uçları kafa derimi kazıyor. "Kabul etmek istesen de istemesen de sen hâlâ benim Joanie'msin."

"Sadece yap," diyorum, sesim çatlak ve kırık. Boğazım yanıyor ve o kadar bunalmışım ki her şey içimden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Keder. Panik. Öfke. Acı. Ama onları bastırıyorum ve tutuyorum Çünkü bırakırsam ne olacağını bilmiyorum. Tüm bunlar yüzünden patlayabilirim. İçimde bir şeyleri kırabilirim ve bir daha asla eskisi gibi olmayabilirim.

Yine aynı. Bu yüzden öfke dışında her şeyi bastırıyorum. "Bitir şu işi," diye tıslıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum ve her neyse ona karşı kendimi çelikleştiriyorum.

yapmayı planlıyorum. Altında biraz kıpırdanıyorum çünkü kendime engel olamıyorum. İçimde derinlerde ve hareket etmiyor.

Hareket etmesini istiyorum.

"Beni istiyorsun," diye yanıtlıyor, sözcükler kıpırdamadan durmak için tüm enerjisini harcıyormuş gibi gergin. "Tek ihtiyacım olan bu. Beni istediğini söyle." Elini saçlarıma doluyor ve başını eğip burnunu boğazıma bastırıyor. Titriyor, kasları sertleşiyor. Nefesim kesiliyor, bana karşı yaptığı sarsıcı hareket beni çıldırtıyor. Beni becermesini o kadar çok istiyorum ki, tüm bedenim bunun için haykırıyor. "Tek ihtiyacım olan bu."

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. O da

boynumdaki hassas deriyi ısıyor ve başımı yana atıpseslenmemeye çalışıyorum. Acıyor, ama her şey acı "Öyle olduğunu sanıyorsun, ama sen Yapma." Kelimeleri zorlayarak söylüyorum. "Beni sevmiyorsun."

"Hayır," diyor dişlerini çenemde gezdirerek, daha sonra daha fazla acı çekeceğime söz veriyor. "Seni seviyorum." Geri çekiliyor ve sonra sertçe içime giriyor. I

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, zevk ve acı kanımda sarhoş edici bir karışıma dönüşüyor. Eroinle kafayı bulmak gibi ya da heroinle kafayı bulmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Biraz kendimi kestiğim zamanlardaki gibi ama on kat daha güçlü. Bu gerçek bir şey, ucuz bir taklit değil. "Seni her zaman sevdim." Tekrar ve tekrar itiyor ve avuçlarıminin topuklarını onun büyük omuzlarına gömüyorum, çünkü onu tutmak istemiyorum ama kendimi desteklemek zorundayım. İnlememeye çalışıyorum, ona bir şey vermemeye çalışıyorum ama bu çok zor.

Çok iyi hissettiriyor.

"Ama umurunda değil," diyor kalçalarını sallayarak ve beni daha da derine sokarak. "Umurunda değil." Elini saçlarımdan çekip çenemi kavırıyor ve beni kendisiyle yüzleşmeye zorluyor. Gözlerimi açmıyorum, çünkü açmak istemiyorum. Eğer ona bakarsam, ne olacağını bilmiyorum. Elini bastırıyor

Parmaklarını ağzıma götürüp dudaklarımı ayırmaya zorluyor. Sonra parmaklarını içeri kaydırıp ağzımı sonuna kadar açıyor. Başımı yana atmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Elini boynuna ve tırnaklarımı bileğine bastırıyorum ama bu onu caydırmıyor. İçime giriyor, aynı anda amımı sikiyle dolduruyor.

ağzımı parmaklarıyla dolduruyor. Tükürük çenemden aşağı damlıyor ve rahatlamak isteyerek inliyorum. Boşalmak istiyorum, onun boşalmasını

istiyorum ve bitmesini istiyorum ama asla bitmesini istemiyorum. Bu kazanamayacağım bir savaş.

Parmaklarını ağızımdan çekiyor ve ben nefes nefese kalırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Eli boynuma dolanıp sıkmadan önce ancak bir saniye geçebiliyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve bana dokunmasını istemediğim için yüzüne tokat atıyorum. İlk defa gerçek bir korkunun boğumlu parmak uçlarını omurgamda gezdirdiğini hissediyorum. Ondan korkmak istemiyorum ama neler yapabileceğini biliyorum. I neler yapabileceğini biliyorum. Bana ne yaptığını biliyorum. Mitch'in cesedini ve evin yandığını gördüğümünden beri ilk kez yaşamak istiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, ne isterse söylemeye hazırım. "Seni istiyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," diyor ve sonra ağzını benimkine çarparak beni susturuyor. Boynumu sıkmayı bırakmıyor ve ciğerlerimin yanmaya başladığını hissediyorum. Kıvranıyorum ve ona karşı koyuyorum ama o durmuyor. O

içimde inliyor, beni daha sert ve daha sert beceriyor. Beni cezalandırıyor gibi hissediyorum. Hayatımın geri kalanında beni cezalandıracak, farkındayım. Mitch'le evlendiğim için, onun gitmesine izin verdiğim için, onu sevmemi istediği gibi sevmediğim için. Ama onu asla bırakmadığının farkında değil. Onu hiç unutmadım. Bedenim ona aitken nasıl unutulabilirdim ki? Her santimim

ona ait çünkü yaptığı her şeye, tüm korkunç şeylere rağmen ben hâlâ onunum. Saçımı kestim çünkü ona isyan etmek için yapabileceğim tek şey buydu. Savaşabileceğim son küçük şeydi. Artık güçsüzüm.

Beni delirecekmişim gibi hissedene kadar beceriyor. Zar zor nefes alabiliyorum ve zar zor hareket edebiliyorum. Dizlerimi kaburgalarına bastırıyorum, onu itmeye çalışıyorum, zayıf bir şekilde kendimi ona karşı korumaya çalışıyorum, ama hepsi boşuna. Zaten çoğunlukla göstermelikti. Savaşmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Çok zayıfım. Ben

Onun için her zaman zayıf oldum ve o da bunu biliyor. Benden ne isterse alabileceğini biliyor. Bedenimi alabilir. İsterse ruhumu da alabilir. Beni öldürebilir. Yapabileceğini ikimiz de biliyoruz. Birçok şansı oldu.

"Gel," diyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Onu içten içe sıkıyorum, önce kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Başını geriye atıyor ve çenesini sıkarak kendini durdurmaya çalışıyor. Ama yapamıyor. Kalçalarını çevirip yuvarlıyorum, her harekette inliyorum çünkü aynı anda hem acı verici hem de cennet gibi. Kasları geriliyor ve yaklaştığını anlıyorum. Sırtımı olabildiğince kamburlaştırıyorum, sert meme uçlarım göğsüne sürtünüyor. Tüm bunların enfes işkencesinden ürperiyorum. Sonra, sonunda, boğuk bir

ığlıkla, sarsılıyor ve kalçalarını

Benimkini. Geri çekiliyor ve sonra tekrar itiyor ve beni ne kadar çok istediğinin kanıtıyla doldurduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. İçimden sızdığını hissedebiliyorum.

İçime çöktü ve boynumdaki tutuşunu bıraktı. Kan hemen kafama hücum ediyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve beynim bulanıklaşıyor. Bir an için oda kendi ekseninde dönüyor ve karnımda orgazmın filizlendiğini hissediyorum. Başımı sallıyorum, inkâr etmeye çalışıyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Zevk beni ele geçirirken nefes nefese kalıyorum. Gözlerimde yıldızlar patlıyor ve kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum, boşalırken büyük horozunun hala içimde olmasına bayılıyorum.

Bu iğrenç bir şey ve kendimden nefret ediyorum ama buna engel olamıyorum. Ona olan tepkimi durduramıyorum. Bu yüzden ona boyun eğiyorum. Ellerimi olabildiğince sert bir şekilde boynuna bastırıyorum ama o ellerimi yatağa bastırıyor. Parmaklarını benimkilere doluyor ve ben yükseklerden aşağı inerken beni tutuyor.

Bittiğinde, duyularım rahatsız edici bir telaşla geri dönüyor. Altımdaki yatağın sertliği, çarpıklığı. Ağartılmış çarşafların cızırtısı. Küçük odaya sinen sinsi küf ve kızarmış yemek kokusu. Aşağıdaki sokaktan gelen müzik sesi, ince duvarlar tarafından zar zor bastırılıyor. Hâlâ Meksika'da boktan bir otel odasındayız. Hâlâ

Kaçaklar, suçlular ve katiller. Orgazm dağılıyor ve vücudum uyuşuyor. Sıcak, yapışkan ve terliyim ve canım yanıyor. Son gücümle ona karşı mücadele ediyorum ve sonunda beni bırakıyor. Ellerimi serbest bırakıyor ve kolunu belimden çözüyor. Serbest kaldığımda onu itiyorum ve topuklarımı şilteye bastırarak onu üzerimden itmeye çalışıyorum. Bana karşı koymuyor ve ben de kendimi yatağın sonuna kadar sürükleyerek ondan uzaklaşabiliyorum. yatak.

Ağır nefes alarak yan dönüyorum. Odadaki hava kalın ve yapışkan ve ciğerlerime çekmek için zorlamam gerekiyor. Vücudum da kalın hissediyor, kaslarım pekmez gibi yavaş hareket ediyor. Bu sıcakta bir şey yapmak çok zor.

odada yatmaktan başka bir şey yapamıyorum. Yukarıdaki eski tavan vantilatörü yavaşça dönüyor ve her dönüşünde gıcırdadığını duyabiliyorum. Yine de aşırı ısınmış tenimde herhangi bir esinti hissedemiyorum. Kukum zonklıyor, tıpkı bana verdiği çürükler ve ısırık izleri gibi. Ama hâlâ orgazmın etkisindeyim ve yapabilirsem bile hareket etmek istemiyorum.

Uzun zamandır böyle sikilmemiştım. Uzun zamandır böyle istismar

edilmemiş ve aşağılanmamıştım. Kendimi iğrenç hissediyorum, saçlarım hala ilkinden ıslak olmasına rağmen bir duş daha almam gerekiyormuş gibi. Havalandı.

yüzümde, yanağıma yapışmış, ama onu itmeye zahmet etmiyorum. O kadar gücüm yok. Arkamda hareket ettiğini hissediyorum ama sırtımı ona dönüyorum. Ona bakmak istemiyorum. Bakabilir miyim bilmiyorum.

Omzumu öpüyor ve ben gözlerimi sıkarak kendimi ona karşı korumaya çalışıyorum. Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum. Zaten verebileceğim her şeyi aldı. Daha fazlasını isterse ne olur bilmiyorum.

Onun

Parmakları yan tarafımı okşuyor, kaburgalarımın yukarı çıkıyor, omzumun üzerinden geçip boğazımın kıvrımına iniyor. Yavaş bir nefes alıyorum, tüm vücudum diken üstünde.

Sonra saçlarımı geriye doğru düzeltiyor ve yüzümden usulca uzaklaştırıyor. Artık bana neredeyse hiç dokunmuyor ama eli hâlâ yüzümde geziniyor.

Sonra uzaklaşıyor. Kendini yataktan iterken boktan şilte sallanıyor. Kemerini karıştırdığını duyuyorum ama ona bakmak için arkamı dönmüyorum. Yorgun olduğumu fark ediyorum ve gözlerimi açmak çok zor geliyor. Sadece uyumak istiyorum. Yarın her şeyle başa çıkacağım. Parayı nasıl uzatacağımızı ve nereye gideceğimizi bulacağım. Uğraşmak istemediğim her şeyi halledeceğim. Şu an bunları düşünemeyecek kadar yorgunum.

Odanın içinde dolaştığını duyuyorum ama yatağa geri dönmüyor. O da bir şey söylemiyor. Botlarını çektiğini görmek için gözlerimi tam zamanında açıyorum. Yerden tişörtünü alıp terden ıslanmış giysisini başına geçirirken sessiz kalıyorum. Giyiniyor ve ben ona ne yaptığını sormak istiyorum ama zahmet etmiyorum. Gerçekten bilmek istiyor muyum bilmiyorum. Kapıyı açtığında şaşkınlıkla irkiliyorum. Gidiyor, kapıdan çıkmadan bir saniye önce fark ediyorum. Giderken omzunun üzerinden bakıyor ama ben hemen gözlerimi duvara çeviriyorum. Ona bakmak yerine çatlamış, solmuş sıvayı inceliyorum. O gittiğinde vücudum istemsizce sarsılıyor.

kapıyı arkasından hafifçe kapatıyor. Nereye gittiği ya da ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Pislik," diye mırıldanıyorum kimseye. Odadaki sıcağa rağmen titriyorum. Adam gitmiş.

Duvardaki çatlağı bir uçurum gibi görünmeye başlayana kadar inceliyorum.

Sonra gözlerim kapanıyor, son günlerin travmatik olayları nihayet etkisini gösteriyor. Hareket edemeyecek kadar yorgunum, nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini düşünemeyecek kadar yorgunum. Gözlerim kapalıyken

neredeyse evimde, büyük yatak odamda, yumuşak yatağımda, erkeğim yanımda uyuyormuş gibi davranabiliyorum. Ama yanımda yattığını hayal ettiğim kişi Mitch değil. Elliot, ama farklı bir Elliot. Az önce odada olan değil.

benimle birlikte. Belki de hiç var olmamış bir Elliot. O Elliot ki Seattle'daki küçük kulübemde birkaç hafta boyunca benimle birlikte yaşayan Elliot'ı bunca yıl boyunca yanımda taşıdım. Birlikte uyuduk, seviştik ve her şeyi birlikte yaptık, ama o zaman bile çatlaklar genişlemişti. Sonunda, onları daha fazla görmezden gelemedik.

O bir hayalet, buna şüphe yok.

Ama o hayaletin anısı ve bir kadının anısıyla uykuya daldım. Artık yaşamadığım bir hayat. Var olmayan Elliot'ın yanında uykuya dalıyorum, çünkü bu yalnız uyumaktan çok daha iyi.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Uyandığımda dışarıyı aydınlık, oda ise boğucu. Güneş ışığı yırtık perdelerin arasından süzülüyor. Trafiğin gürültüsünü duyabiliyorum. açık pencerenin dışında. Hareket etmek zor ama kendimi oturmaya zorluyorum. Saçlarım hala ıslak, şimdi terimle ıslanmış. Yanaklarıma ve boynuma yapışıyor. Kalçalarım birbirine sürtünürken irkiliyorum. Vücudum hâlâ zonkluyor. Yaralarımı kontrol ediyorum. İç uyluğumdaki ısırik izi kızarmış ve kabuk bağlamış. I Parmak ucumu kenara bastırıp dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Acı veriyor ama çoktan iyileşmeye başladı. Bana yaptıklarının kanıtı vücudumun her yerinde. Yatağın her yerinde. Çarşafların her yerinde kan, kurumuş akıntı, ter ve gözyaşı var, görebiliyorum ve hissedebiliyorum. Saçlarımin telleri de oraya dolanmış. İçimden bütün odayı yakıp kül etmek geliyor.

O zaman orada olmadığını fark ettim.

Geri dönmedi.

Titrek bacaklarımin üzerinde durup pencereye doğru yürüyorum. Perdeyi kaldırıp dışarı bakıyorum. Aşağıdaki cadde kalabalık, hareket eden bedenlerle dolu.

Motosikletler ve arabalar trafikte tampon tampona sıkışmış durumda. Araba kuyruğu ilerlemeye başladığında klakson sesleri yükseliyor. Sürücüler açık pencerelerden birbirlerine bağılıyor ve küfrediyor. Meksika'nın Juarez şehrindeyim, Amerika Birleşik Devletleri sınırına birkaç mil uzaklıktayım ama okyanuslar kadar uzakta olabilirim. Akıntının ortasında sadece bir kişiyim. Seattle'da hiçbir şey olmamış gibi hayat devam ediyor. Bir insanın ölümü ve bir diğerrinin yok olması altımdaki insanlar. Beni umursamıyorlar. Birdenbire yaşadığım bu yeni hayatta kimse umursamıyor.

Perdeyi indirip bir adım geri çekiliyorum. Aşağıdaki sokaktan gelen kokuların istilacı karışımı - araba egzozu, kızarmış hamur, ızgara et, çürüyen çöpler başımı ağrıtıyor. Ve bir seyircim var. Gözler üzerimde, vitrinin önündeki tahta kasaların üzerinde oturan iki adam. Bana bakıyorlar ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Çantam hâlâ eski tüpün üstünde duruyor. TELEVIZYON. Aceleyle yanına gidiyorum ve en altta sakladığım Glock'u arıyorum. Yanında getirdiğim mermi kutusuyla birlikte hâlâ oradaydı.

Çantayı yatağa taşıyorum ve silahı hızla mermilerle dolduruyorum, şarjörü doldururken çıkan tatmin edici tıkırtıya bayılıyorum. Yine de kendimi tamamen güvende hissetmiyorum.

Nasıl yapabilirim ki? Dünyanın en tehlikeli şehirlerinden birinde yapayalnızım. Çok param yok ve sadece geçinecek kadar İspanyolca biliyorum, ama bu sorunlarımın en küçüğü.

Elliot'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Şu anda başka biriyle yatıyor, birini öldürüyor, banka soyuyor ya da yüzlerce mil uzakta olabilir ve benim bundan haberim olmaz. Beni terk edeceğini sanmıyorum ama yine de saatlerdir ortalarda yok. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra çantamı ve silahımı banyoya taşıyorum. Saçlarım hâlâ yerde ve lavaboda. Barda duran el havlusunu alıp tuvaletin üzerine seriyorum. Önce çantamı, sonra da silahımı yanına koyuyorum. İhtiyacım olursa, tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Çömelip saçları ellerimle süpürüyorum ve alabildiğim kadarını alıyorum. Uzun kahverengi saçları eczaneden aldığım plastik torbaya dolduruyorum ve kendime otel odasından çıktığımda gördüğüm en yakın çöp kutusuna atacağımı söylüyorum. Odada kendimden daha fazla bir şey bırakmak istemiyorum.

Elliot dönene kadar otel odasından çıkmayı planladığımdan değil. Juarez sokaklarına tek başıma çıkmamın imkanı yok. Sırtımda 'Aptal Amerikalı Kız. Lütfen bana kötü şeyler yap'. Ben sadece yarı Meksikalıyım ve buradaki herkes bunu bir mil öteden fark edebilir. Kökenim benim için sadece küçük bir avantaj, özellikle de dili çocukluğumdaki kadar akıcı konuşmadığım için. İçinde bulunduğum tehlikenin son derece farkındayım. Juarez'in sadece bir mola yeri olması gerekiyordu, bir ya da iki günlüğüne içinde kaybolabileceğimiz bir lağım çukuru ve sonra Devam et. Sırada neresi var bilmiyorum ama Juarez'de bir dakika bile fazla kalmaya niyetim yok.

Saçımı temizledikten sonra duşa giriyorum. Bu sefer kendime sadece on dakika izin veriyorum. Böyle bir yerde çok fazla zaman geçiremeyecek kadar gerginim.

savunmasız pozisyon. Banyo kapısı menteşelerinden çıkmış ve kendimi içeri kilitleyemiyorum. Çıplağım ve elim Glock'umun tetiğinde değil. Eğer Biri içeri dalarsa, kolay bir av olurum. Paranoyakça geliyor ama umurumda değil. İşimi şansa bırakmayacağım. Gevşediğim ya da gardımı indirdiğim an kendimi becerdiğim andır ve son zamanlarda zaten yeterince becerildim. Dışarı çıktım ve son temiz havluyla hızlıca kurulandım. Daha iyi hissediyorum ama

Uzun sürmeyeceğini biliyorum. Kısa sürede ter içinde kalacağım.

Bir gün önceki kıyafetlerimi giyiyorum, çünkü giyecek başka bir şeyim yok. Sonra mahvolmuş saçlarımı başımın üstünde bir topuz haline getiriyorum ve kendi kendime kesik saçlarımı daha sonra düzeltmeye çalışacağımı söylüyorum. Başka saçlarım da var.

Şimdi endişelenecek şeyler var. Karnım gurulduyor ama yiyecek bir şey yok. Musluk suyunu içmeye korkuyorum, bu yüzden onunla da uğraşmıyorum. Sadece silahımı alıyorum ve soluk çizgili koltuğu kapıya b a k a c a k şekilde yerleştiriyorum. Oturuyorum, ter yüzümden aşağı ve omuzlarımın arasından damlamaya başlamış bile, ayaklarımı yere düz basıyorum ve sırtımı dik tutuyorum. Hazır olmak istiyorum.

Şimdi, paranoyaklaştığımı düşünebilirsiniz.

Ama yumuşamama izin verdiğimi biliyorum. Mitch'in rahat yaşamı, parası ve kibarlığı karşısında rehavete kapıldım. Her gün poligona gitmeyi bıraktım. Yoga için yüzmeyi bıraktım. Pahalı yataklarda yatmaya ve karanlıkta, yavaş ve yumuşak bir şekilde sevişmeye alıştım. Sonunda tüm kötü alışkanlıklarımdan kurtuldum ve kendimi zayıf bıraktım. Bu yüzden benim için geldiğinde hazır değildim. Tamamen gafil avlanmıştım. Şimdi, içimde farklı bir şey var. Bunu hissedebiliyorum. Kemiklerimde çelik istiyorum. Damarlarımda buz gibi su istiyorum.

Ben de oturup bekledim.

Bu yıkık dökük otel odasında dışarıdaki kötülüğün içeri sızmasını bekliyorum. Elliot gitmiş. Nerede olduğu ya da ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu sokaklarda yürüyen tek şeytani şey o değil. Kapımın dışında şeytanlar var. Uyuşturucu kaçakçıları, katiller, tecavüzcüler - çok kötü insanlar. Juarez şeytanlarla dolu. Beni koruması için kimseye güvenemem. Elliot beni yapayalnız bıraktı, ne yapması gerektiğini düşünüyorsa onu yapmak için kaçtı. Belki de beni cezalandırıyor. Ama başkalarının burada olduğumu öğrenmesi an meselesi. Sokaktaki o adamlar gibi, diğerleri de beni et pazarındaki taze et gibi koklayacaklar.

Sonsuza kadar burada oturamayacağımı biliyorum. Eninde sonunda yemeğe ve suya ihtiyacım olacak. Ama şimdilik bunu düşünmemeye çalışıyorum. Zaman geçtikçe pencerenin dışındaki ışık değişiyor. Saatlerin geçtiğini biliyorum. Zihnimi mümkün olduğunca boş tutmaya çalışıyorum, tek odak noktam tetik parmağım. Tüm o boktan şeyleri Beni eski hayatıma geri götüren tüm düşünceleri. Bu artık benim hayatım ve buna alışmam gerekiyor.

Buna alışmak zorundayım.

Otelin ikinci katına çıkan metal merdivenlerdeki ağır ayak sesleri

kaslarımı zıpllatıyor. Uzun süre oturmaktan vücudum ağrıyor ama

Sesi duyduğum anda hazır ola geçiyorum. Silahımın kabzasını kalçama dayayıp namluyu gözetleme deliğinden sızan küçük bir iğne ucu kadar ışığa doğrultuyorum. Bir adamın yüksek sesle İspanyolca konuştuğunu duyuyorum ve birkaç kelime seçebiliyorum. Saçma sapan konuşuyor, sesi yüksek ve gür. Sonra şarkı söylemeye başlıyor, biraz akortsuz ve kelimeleri geveleyerek ve bir kadın da duyuyorum, gülüyor ve koroya katılıyor. Çok gürültü yapıyorlar, merdivenlerde tökezliyorlar ve korkuluklara tutunuyorlar. Metal korkulukların onların ağırlığı altında gıcırdağığını duyabiliyorum. Sarhoş gibi görünüyorlar ama duruşumu bozmuyorum. Onlar geçerken gözlerim pencereye kayıyor, figürleri kirli cama ve yamalı perdelerle karşı siluet oluşturuyor.

Kordona doğru çarpa çarpa ilerlemelerini ve binanın sonundaki kapıyı açıp çarpmalarını dinliyorum. Orada oturup dinliyorum onlar odalarında gülüp şarkı söylerken duvarlar. Sonra bir süre sessizlik oluyor ve ardından farklı bir dizi ses kulaklarıma saldırıyor. Hatasız sesler duyabiliyorum, mobilyaların çarpışması ve abartılı inlemeleri. Onları sevişirken dinlerken kapıya bakıyorum, aklım dün geceye gidiyor. Acaba Elliot'la sesimiz tüm dünyanın duyacağı şekilde böyle miydi? Acaba sesim sarhoş bir kadın gibi, ölümle mutlak mutluluk arasında bir yerdeymişim gibi mi çıkıyordu? Acaba Elliot'ın sesi sarhoş adam gibi miydi? İstedini elde ederken bile çaresiz ve biraz öfkeli.

Bir süre sonra nihayet yoruluyorlar ve her şey yeniden sessizleşiyor. Omuzlarımda çöktüğünü ve ayak parmaklarımda açıldığını hissediyorum. Her şey bitene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Dilimi kuru dudaklarımda gezdiriyorum ve ne kadar susadığımı fark ediyorum. Boğazım kaşınıyor. Tenim terden kayganlaşmış. Başiboş Saçlarım alnıma ve yanaklarıma yapışıyor. Gözlerimin kapandığını hissediyorum ve sıcak ve susuzlukla olan savaşımı kaybetmeye başlamadan önce kendimi yakalıyorum. Güneş ışığı dışarıya doğru kaydıkça oda eğilmeye ve görüş alanımda yüzmeye başlıyor. Ama hala hareket etmiyorum. Vücudum gittikçe daha fazla savaşa da beklemeye devam ediyorum.

Başka bir ayak sesi duyana kadar koltuğumda sarsılıyorum ve uyuyakaldığımı fark ediyorum. Dışarıdaki ışık kehribar rengindeydi ve hızlıca

Sanırım öğleden sonra oldu. Hareket etmek zor; kaslarım yavaş yavaş sertleşen tutkal gibi. Silahı kapıya doğrultmam çok uzun sürüyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. Ayak sesleri sarhoş adamınki kadar ağır değil ama

Hala kadın ya da çocuk olamayacak kadar ağırlar. Erkek olduğunu biliyorum. Koşarak geliyor.

Merdivenleri çıkıyor ve botları metalin üzerinde tıkırdatarak odama doğru yürüyor.

Kapımın önünde durdu.

Gözetleme deliğinden sızan iğne ucu kadar ışık kararıyor ve kapının altındaki aralıkta onun gölgesini görebiliyorum. Öne doğru eğilip derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Duyularım aniden tam alarm durumuna geçiyor. Görüşüm keskin ve umarım reflekslerim de öyledir. Uykusuzluk, gıdasızlık ve her şeyden yoksunluk yüzünden yarı deli olduğumu biliyorum ama önemli değil. Hazır olacağım. Düğme tıkırdıyor ve parmağımı tetiğin üzerinde geriyorum. Bir damla ter burnumun kenarından aşağı yuvarlanıyor ve ucuna doğru yuvarlanıyor. Kalçama düşüyor.

"Daisy," diyor, ağzı neredeyse kapının ince çamına bastırılmış gibi boğuk bir sesle. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken ve tokmağı çevirirken duruşumu bozmuyorum. Kapı açılıyor, güneş ışığı beni neredeyse anında kör ediyor. Elimde değil - yüzümü çeviriyorum ve gözlerimi kısarak parlak ışıktan uzaklaşıyorum. Ama sadece bir saniye sürüyor ve sonra kendimi sandalyeden itip ayağa kalkıyorum. Kalçalarım jöle gibi, dizlerim ağrıyor ve gıcırıyor.

"Neredeydin?" O daha kapıyı kapatamadan kendi kendime sorduğumu duyuyorum. Parlak ışığın altında yüzünü bile göremiyorum ama o olduğunu biliyorum. Kafatasımın tabanında, o yakınımdayken hissettiğim küçük elektrik zıplamalarını hissedebiliyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve odanın bunaltıcı sıcaklığında bile tüylerim diken diken oluyor. Silahı kaldırıp göğsüne nişan alarak ona doğrultuyorum. Soruma beni tatmin edecek bir cevap vermeyeceğine dair bir his var içimde ve bunu görmezden gelemeyecek kadar kızgınım ona. Bana uzun bir süre gibi gelen ama muhtemelen sadece bir dakika kadar kısa bir süre boyunca bakıyor.

"O şey dolu mu?" diye soruyor sonunda, dönüp kapıyı arkasından hafifçe kapatırken. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ederken ve yeni karartılmış odada her şey bulanıklaşırken kapıyı kilitliyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve aniden başım hava gibi hafifliyor.

"Neredeydin?" Gözlerimi hızla kırptıştırıp odaklanmaya çalışırken dişlerimi sıkarak tekrarlıyorum. "Seni vurmalıyım." Diyorum ama arkasında bir ısırk yok. Kendimi zorlukla ayakta tutabiliyorum. Sanki o kapıdan içeri girdiği anda içimdeki tüm mücadele bitmişti. Kendime itiraf etmek istemesem de rahatlardım. Hem onu istemek hem de ondan nefret etmek çok zor.

aynı anda. Bu ikilem başımı ağrıtıyor. Ayrıca, düşünmek de zorlaşıyor.

"Yapabilirsin," diyor, büyük kahverengi bir alışveriş torbasını arkamdaki sandalyeye fırlatarak. Birdenbire çok yakınımaya geldi. Teninin sıcaklığını tenime yakın hissedebiliyorum. "Ama yapmayacaksın." Elini silahın namlusuna doluyor ve silahın elimden kayıp gitmesine izin veriyorum. Son birkaç saattir ellerimde çok ağır hissettirmesine rağmen, hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu benden alıyor. İçine sokuyor Pantolonunun kemerini yavaşça açıyor, sanki hızlı bir hareketin beni ürküteceğinden korkuyormuş gibi. Orada öylece duruyorum, ellerim cansız bir şekilde yanlarıma düşüyor. Onu yumruklamak, tokatlamak, tekmelemek istiyorum - herhangi bir şey, gerçekten. Ama yapamıyorum.

Buna gücüm yok.

"İyi bir kız olacak mısın Daisy?" diye soruyor usulca ve sözleri beni bir anda sekiz yıl öncesine, birlikte geçirdiğimiz ilk geceye götürüyor. Birçok kez unutmaya çalıştığım o geceye. Ama unutamıyorum. O da unutamıyor. Acaba o da benim kadar unutmaya çalışmış mıdır? Eminim Alaska'daki tüm zamanını unutmaya çalışarak geçirmiştir. Ve şimdi nerede olduğumuza bir bak.

Yine aynı yere. Ne de olsa zaman bir döngüdür.

Dünya eğiliyor ve havanın kulaklarımdan hızla geçtiğini hissediyorum. Dünya bulanıklaşıyor ve sonra kararıyor. Kollarının etrafımda kaydığını hissediyorum, sert kasları kemiklerinin üzerinde esniyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki nefes alamıyorum. Oda etrafımda kayboluyor ve hissedebildiğim tek şey onun vücudu oluyor. Duyabildiğim tek şey kalp atışları. Sonra her şey kararıyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, altımdaki sert yatağı hissedebiliyorum. Çarşaflarda kalan hafif çamaşır suyu ve ucuz çamaşır deterjanı kokusunu alabiliyorum. Ama onun kokusunu da alabiliyorum, her tarafımda. Geri döndü, hatırlıyorum. Benim için geri geldi. Bir nefes alıyorum ve sonra orada, üzerimde duruyor, elleri göğsümden aşağı ve yanaklarıma doğru uzanıyor.

"Siktir," diyor, sesi gergin ve kızgın. Ağzım pamuk doluymuş gibi hissediyorum ve dilimi dudaklarımda gezdirerek ıslatmaya çalışıyorum. Bir saniyeliğine uzaklaşıyor ve sonra geri geliyor. Dudaklarıma sert bir şey bastırıyor ve bunun plastik bir şişenin ağzı olduğunu fark ediyorum. "İç," diye emrediyor ama içmek zorunda değil. Soğuk suyu dudaklarımda hissettiğim anda başımı kaldırıyorum ve suyu yudum yudum içiyorum. Bir kısmının kaçıp çenemden aşağı damladığını hissediyorum ama umurumda değil. Tadı duramayacak kadar güzel. Şişeyi çektiğinde hayal kırıklığı

içinde homurdanıyorum, tüm bedenim daha fazlası için haykırıyor. Bana bakıyor

Daha fazlasını istediğimi umursamadan bana bakıyor. Başparmağını boynumdan yanağıma doğru gezdiriyor ve su damlasını yakalıyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum.

"Boğulacaksın," diyor ama sesi daha yumuşak. "Bayıldın," diye devam ediyor. "Ve yanıyorsun."

"Burası Meksika," diyorum, dirseklerimin üzerinde yükselmeye çalışıyorum ama kollarım işbirliği yapmayınca bir bez bebek gibi şiltenin üzerine düşüyorum. "Çok sıcak."

"Tanrım, sıcak olduğunu biliyorum," diye tıslıyor, sonra şişeyi tekrar dudaklarıma bastırıyor. Tekrar açgözlülükle içiyorum, boğulmamak için tamamen yuttuğumdan emin olmaya çalışıyorum ama çok susamışken bu çok zor. "Seni yalnız bıraktığımda böyle mi oluyor? Kendine dikkat etmiyor musun?" Başparmağı hâlâ boğazıma bastırıyor ama rahatsız edici değil. Hafif, neredeyse okşayıcı, sanki hala nabzımın attığından emin olmak için kontrol ediyor. Hâlâ ağzının ortasına bir yumruk atmak istiyorum. Ama gücüm yerine gelene kadar beklemek zorundayım. Odadaki sıcaklık hâlâ boğucu. Kıyafetlerim tenime yapışıyor. Hareket edemiyorum, o yüzden öylece yatıyorum ve son damlasına kadar emene kadar bana su içirmesine izin veriyorum.

Dalgınca boş şişeyi yere atıyor ve elinin tersiyle alnıma bastırıyor. Sonra saçlarımı geriye doğru düzeltiyor ve bunun verdiği ince zevk karşısında gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. Bana böyle dokunmasına izin vermemeliyim çünkü dokunduğunda beynimde işler çok karışıyor. Düzgün düşünmeye bile çalışamayacak kadar yorgun oluyorum.

"İyi olacaksın," diyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum, çünkü sesi farklı geliyor. Artık kızgın değil. Bana bakıyor ve okunamayan bakışlar, dudakları düz bir çizgi. Yanaklarında koyu kirli sakallar ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Korkunç görünüyor - yani onun gibi görünen bir adamın görünebileceği kadar korkunç. Ayrı kaldığımız süre içinde o da yaşlandı, ama ben de yaşlandım. Aramızdaki tek fark onun daha yakışıklı ve daha

Her zamankinden daha tehlikeli. O kadar uzun zamandır ona takıntılıyım ki, onu olduğu gibi görmemek çok zor. Güzel bir yüzü ve ölümcül bir vücudu olan yaralı, deli, anti-sosyal bir hayvan. "Seni yalnız bırakmamalıydım," diyor, sanki söylemesi zormuş gibi çenesini kelimelerin etrafında döndürüyor. Başını göğsüme indiriyor, ellerini omuzlarımin iki yanındaki çarşafın içinde birleştiriyor. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun Joanie?" diye mırıldanıyor, derin sesi derimin altına işliyor.

Ona cevap vermiyorum, çünkü bir anlamı yok. Ona verecek bir cevabım yok ve onun da bana verecek bir cevabı yok. Bu odadan çıkmak istiyorum, bu şehirden çıkmak istiyorum. Kahretsin, bu ülkeden gitmek. Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama sadece gitmek istiyorum. Şehrin dışına çıkarken rüzgârı saçlarımda hissetmek istiyorum. Hafifçe inliyor, başını çeviriyor ve burnunu göğüs kafesime bastırıyor. Sonra üstümden kalkıyor ve koltuğa dik bir şekilde oturuyor. yatağın kenarı.

"Sana bir sürprizim var," diyor, derisinin altından ani bir manik heyecan titremesi geçiyor. Ruh halindeki değişikliği hissedebiliyorum, sanki odadaki hava değişmiş gibi.

"Yiyecek bir şey olmadığı sürece istemiyorum," diye mırıldanıyorum çünkü tekrar sinirlenecek kadar enerjimi geri kazanmıştım. Ayrıca açlıktan ölüyorum. "Sana yemek getireceğim," diyor. "Ama önce senin için başka bir şeyim var.

Daha iyi bir şey."

Beni korkutuyor.

Çok solgun ve gözleri hiç uyumamış gibi kırmızı ve şiş. Dudakları çatlamış ve kurumuş, saçları kesilmiş ve şimdiden çok zayıf görünmeye başlamış. Sadece birkaç saatliğine gitmişim ama sanki çözülüyormuş gibi görünüyor. Dün gece onu o şekilde becermemeliydim, biliyorum. Çok sinirlendim, kontrolden çıktım. Bunu bana sadece o yapabilir. Sadece o bana böyle davranabilir. Vücudu tıpkı hatırladığım gibiydi, amı ilk seviştığımız zamanki kadar büyüleyiciydi. Onun içindeyken, biliyordum. Onun için geri dönmenin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordum. Çok hata yaptım ama doğru olduğunu biliyordum. Onu sevmediğimi düşünüyor.

oysa son sekiz yıldır tek yaptığım onu sevmektir. Son sekiz yılda yaptığım her şeyi onun için yapmış olmama rağmen onu önemsemediğimi düşünüyor.

Ama ona ne kadar önemsemediğimi kanıtlamak üzereyim.

Elimi yumuşak kalçasında gezdiriyorum, çünkü karşı koyamıyorum. Parmaklarımı ona doğru uzatırken kalçasının bana ait olduğunu fark ediyorum. Tüm vücudu

Öyle. Dün gece onu son kez terk edişimdi. Ama o henüz bunu bilmiyor. Bu yüzden kızgın. Bu yüzden bana zarar vermeye çalışıyor. Ama biz

Önümüzde hayatımızın geri kalanı var, ne kadar uzun olursa olsun. Benden ne kadar isterse istesin ondan vazgeçmeyeceğim, ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Ayağa kalkıyorum ve getirdiğim çantaya doğru ilerliyorum. Odadaki hava boğucu ve şimdiden tişörtümden ter akıyor. Ama ne yapacağımıza karar verene kadar bir süre daha dayanabiliriz.

Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla onun karar vermesini bekliyorum. Her neyse onunla birlikte gideceğim.

Yapmak istiyor, çünkü bu işte benden daha iyi. Ben onun kadar zeki değilim. Onun gibi tüm detayları hatırlayamıyorum ve genellikle istesem de istemesem de her şeyi berbat ediyorum. Ne de olsa onun salak kocasını öldürmeyi planlamamıştım. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunu yapmayı hiç planlamamıştım. Kendimi kaybettim ve ortalık kan gölüne döndü ama planımda bu yoktu.

Bu yüzden bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermesini bekliyorum.

Ama her zaman kartlarda olan bir şey vardı ve ben onu beklemekten yoruldum. Denizin ortasındaki balıkçı gemisinde tek başımayken, üstümdeki ranzanın dibine bakarken, ince yün battaniyemin altında titrerken, bunu düşünürdüm. Detaylar önemli değildi. Bir kilisede ya da bir tarlanın ortasında olması umurumda değildi. Ne giydiğimiz, ne zaman olduğu ya da nasıl olduğu umurumda değildi. Tek düşünebildiğim onun yüzüydü. Parlak kahverengi gözleri üzerimdeydi, dudakları pembe ve kalındı ve her şeyi değiştirecek kelimelerin etrafında şekilleniyordu.

Şimdi zamanı geldi.

Kocasıyla birlikte yaşadığı o kocaman eve girdiğimde, Dügün fotoğrafını gördüm. Oturma odasındaki mermer şöminenin üzerinde süslü bir altın çerçeve içinde asılıydı. Uzun süre ona baktım. parçalara ayırmak istemek arasında değişen duygular sonsuza dek ona bakacaktım. Uzun, pırıltılı bir elbise giymişti ve saçları sırtından aşağıya doğru kıvrılmıştı ve bir kraliçe gibi görünüyordu. Cildi altın rengindeydi, sanki içten dışa doğru parlıyordu. Gülümsüyordu ama bu sahte bir gülümsemedeydi. Onu ne zaman numara yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Bu işte o kadar iyi ki, herkesi kandırıyor. Muhtemelen bazen kendini bile kandırıyor, ama beni değil. Beni asla.

Beni kandırmasına izin vermeyeceğim. Kocasını sevmediğini biliyorum, ne kadar sevdiğini iddia etse de. Buna inanmaya başlamış bile olabilir ama ben gerçeği biliyorum. Kocasını aramızdan ayrıldığı için mutlu.

Onun sonu çok kanlı ve korkunçtu ve o travma geçirdi. Bunun sorumluluğunu üstleniyorum, ama biliyorum ki rol yapmak zorunda olmadığı için mutlu.

artık. Benim kadar mutlu, çünkü sonunda birlikte olabiliriz. Her şeyi berbat ettim, affedilemez şeyler yaptım ama her şey yoluna girecek. Hâlâ birlikteyiz. Önemli olan tek şey bu. Ayrıca, o fotoğraflar artık yok, tıpkı evliliği gibi. Hepsi ateşte yandı.

Onlar kül.

"Bana ne getirdiğin umurumda değil," diyor, sesi acınacak kadar küçük ama yine de soğuk. Muhtemelen meraklan olüyor ama yalan söyleyip ölmediğini söylemeyi tercih ediyor. Çantayı kapıp hızla açıyorum ve bütün sabah bulmaya çalıştığım elbiseyi çıkarıyorum. Mümkün olduğunca mükemmel olmasını istiyorum, sadece Çünkü bunu telafi etmem gerektiğini biliyorum. Gerçekten önemli olan tek şey yeminler, ama son düğününün nasıl olduğunu biliyorum. Onun son Çiçekler, beyaz bir elbise, kilise ve büyük bir pasta ile düğün doğru bir şekilde yapıldı.

Doğru yapmak
istiyorum. Doğru
yapmak
zorundayım.

Yanlış giden onca şeyden sonra, değişiklik olsun diye doğru bir şey yapmak istiyorum. Onu ilk seferinde asla terk etmemeliydim. Ona polisten bahsetmeliydim. Bencilce davranıp kaçarken onu da yanımda götürmeliydim. Geçmişe dönüp bakmak çok aptalca ama unutmak zor. Olan oldu, ama unutulmadı. Bir katil olduğum için pişmanım. Ellerimi kana buladığım için pişmanım ama şu anda burada, onun olduğu bir odada olduğum için pişman değilim. Bu ikinci şansı elde ettiğimiz için pişman değilim. Hiç pişman değilim.

"Aç şunu," diyorum, çantayı yatağın üzerinde onun yanına bırakarak. Anladığında yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyorum. Çantaya bakıyor, sanki açıp açmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi, ama açmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Sabırsızca eğilip ellerimi kollarının altından geçiriyorum ve bana karşı koymasına rağmen onu oturur pozisyona çekiyorum. Omuzlarımı güçsüzce itiyor ama beni yerinden kıpırdatamıyor. Ona getirdiğim şeyi açmasını istiyorum. Saçlarını yüzünden çekiyorum çünkü koyu renkli teller terli tenine yapışıp duruyor. Cildi hâlâ çok sıcak. Törenden önce ona soğuk bir banyo yaptırmaya karar veriyorum. Önce karnını doyuracağım, sonra kıyafetlerini çıkarıp banyo yaptıracağım. Banyo bittikten sonra onu eve getireceğim ve ikimiz de sevişene kadar onu becereceğim. yorgunluktan bayılır.

"Ne oldu?" diyor, dokunuşumdan uzaklaşarak. Ona cevap vermiyorum, çünkü bilerek zorluk çıkarıyor. Beni kızdırmaya çalışıyor,

ama ona izin vermeyeceğim. Bu yüzden bir adım geri çekilip kollarımı kavuşturuyorum ve beni kızdırma çabalarını görmezden geliyorum. Çantayı yataktan itiyor ve çanta yere düşüp yan yatıyor. Bütün günümü harcadığım elbise

Bütün gün aradığı şey tozlu fayans zemine dökülüyor. Eğilip yatağın kenarından bakıyor. "Ne oldu?" diye tekrarlıyor ama bu sefer sesi kızgın değil. Bu sefer sesi neredeyse... şok olmuş gibi çıkıyor.

Kesinlikle şaşırdım.

Eğildim ve elbiseyi yerden aldım. Beyaz elbiseyi istemiyorum. kumaş kirlenecek. Bugün giymek zorunda ve güzel görünmeli. Bu Ne kadar zor olursa olsun, mahvolmasına izin vermeyeceğim bir şey daha. Bu, gezegendeki her şeyden daha çok ihtiyacım olan tek şey. O bilse de bilmese de ikimizin de buna ihtiyacı var.

"Daha önce sahip olduğun kadar güzel değil," diyorum, muhtemelen çenemi kapalı tutmam gerekse de. Koşulların ne kadar kusurlu olduğuna dikkat çekmemeliyim. O mükemmelliğe alışkın; ben ona bunu sunamam. O zengin hıyarın sunabileceği her şeyi ona sunamam. Ama gerçekten istediği her şeye sahibim. Hayat böyle olmalıydı. Yıllar önce bu kadar aptal olmasaydım, sahip olabileceğimiz şey buydu. Bu yüzden mahvolmasına izin veremem.

"Bu yüzden mi gittin?" diye soruyor, hâlâ uzun elbiseye geniş gözlerle bakıyor. "Bütün günü bunu arayarak mı geçirdin?" Başımı sallıyorum, elbiseyi yatağın üzerine yayıyorum. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir. Üç gün içinde

Birlikte olduğumuzdan beri, bu anı pek çok kez düşündüm ama bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi gerçekleşiyor. Birkaç saat içinde, Joan gerçekten karım olacak.

"Dün gece bir bara gittim," diyorum gözlerimi elbiseden ayırmadan. Henüz ona bakamıyorum. Garip bir şekilde gergin hissediyorum. Bu çok aptalca ama öyleyim. Uyumadım, zar zor yemek yedim ve çok gerginim. Ama kendime karşı dürüst olursam, benimle evlenmek istemediğini söyleyeceğinden de endişeleniyorum. Dahası, buna gerçekten inanacağından endişeleniyorum. Bu noktada, evlenmemek bir seçenek değil. Birçok yönden birbirimize bağlıyız. Eğer yapamazsam Ona sahip olursam ne olacağını bilmiyorum. Onu tekrar bırakabilir miyim bilmiyorum.

Aslında, yapmayacağımı biliyorum.

"Nereye gittiğini bilmiyordum," diyor, sesi küçük ve yakın.

"Yalnız kalmak istedin," diye cevap veriyorum, elimi elbisenin ön kısmına götürüp kumaştaki kırışıklıkları temizliyorum. "Bok gibiydim, bunun için özür dilerim." Kısa bir nefes alıyor ve sonunda kendimi ona bakmaya zorluyorum. Bana bakıyor, kahverengi gözleri kızarmış. Yüzü solgun görünüyor ve alnında bir ter tabakası var. "Bu sabah beş gibi anladım." Yüzünü izliyorum, nasıl hissettiğini anlatacak küçük seğirmeler ya da göz kırpmalar var mı diye bakıyorum. Şu anda bana hiçbir şey söylemiyor. Yüzü boş bir levha gibi. "Bu elbiseyi gördüğümde doğru elbise olduğunu anladım."

"Beyaz," diyor, gözleri yüzümden elbiseye gidip tekrar geri geliyor.

"Beyaz olmak zorunda," diye cevap veriyorum, çünkü bu doğru. Başka hiçbir renk işe yaramaz. Beyaz yeniden doğuştur, beyaz yeni bir başlangıçtır. Beyaz vaftizin ve barışın rengidir. Teslimiyetin rengidir.

İki saat içinde evleniyoruz ve gelinim beyaz giyecek.

Bir an için, tam olarak anlayamadım. Ucuz beyaz elbiseye bakıyorum ve bir şey anlamıyorum.

O zaman her şey anlaşılır.

Derin V kesimli, polyester ve yere kadar uzanan bir elbise.

Yakasının etrafında yapay elmaslar var ve pencereden gelen ışıktaki parlıyorlar. Kendim için asla seçmeyeceğim bir şeye benziyor. Belki bir zamanlar ben de böyle bir elbise giyerdim. Bir zamanlar masumken ve aptal ve erkeklerin bana ilgi göstermesinden hoşlanan bir kızdım. Ama uzun zamandır öyle bir kız değilim. Artık kimsenin bana bakmasını istemiyorum. Mümkün olduğunca ortama karışmak istiyorum.

Ama bunu benim için aldı. Bunu giymemi istiyor ve ben de ona istediğini verip vermeyeceğime karar vermek zorundayım. Elbette ona hâlâ kızgınım. Ama şimdi öfke donuk bir kükremeye dönüştü çünkü başka bir duygu bastırıyor. Dışarıdan terliyorum ama içim buz gibi oldu. Sanırım şoktayım çünkü düşündüğüm şeyi planlıyor olması mümkün değil. Benim bunu yapabilecek bir konumda olduğumu düşünmesi mümkün değil. Bu elbiseyi giyip koridorda nasıl yürüyebileceğimi ve hayatımın geri kalanında ona nasıl söz verebileceğimi bilmiyorum. İçimde hiç hayat kalmadı. O hepsini aldı.

"Buraya gel," diyor elini uzatarak. Gözlerimi dikip ona bakıyorum çünkü ona kafayı yemiş olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Muhtemelen ondan çok daha akli başında olduğumdan değil, ama o anda odada tamamen uçurumdan aşağı gitmeyen tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Öne doğru eğildi ve elimi tutup beni ayağa kaldırıyor. Ona karşı koymuyorum çünkü yapamıyorum. Beni göğsüne yaslariken başım dönüyor. Boğazının dibindeki ince, kabuk bağlamış çiziklere bakıyorum. Tırtıklı izler tırnaklarının işi gibi görünüyor. Seattle'dayken onu tırmalayıp tırmalamadığımı hatırlamıyorum. Belki de ben değildim. "Kollarını kaldır," diyor ve nefesindeki tekilanın keskin tatlılığının kokusunu alabiliyorum.

"Neden?" Soruyorum, çünkü aklım başıma geldi. Sayılır. Motel odasında nefes almak çok zor. Onun yanındayken de nefes almak zor. Göğsüm kendi içinde eziliyormuş gibi hissediyorum. Sinirli bir nefes alıp gömleğimin eteklerini çekiştiriyor. Zorla yukarı kaldırıyor ve ben ona çok fazla karşı koymuyorum. Zaten mücadele edemeyecek kadar güçsüzüm. Sonunda başımdan geçirip yatağın üzerine fırlatıyor. Göğüslerim çıplak ama onları örtmek için hareket etmiyorum. Onlara bakmıyor bile. Elbiseyi yataktan alıp üzerime geçiriyor, korsajı göğsümün üzerinden aşağı çekerken elleri aynı anda hem sert hem de nazik. Orada öylece duruyorum ve yapmasına izin veriyorum.

Tam oturdu. Göğsü biraz dar ama uyuyor.

Kumaş kalçalarımın üzerinden aşağı kayıyor ve bir anlığına pantolonumun bel bandına takılıyor. Pantolonumu kalçalarımın üzerinden aşağı itiyorum ve bacaklarımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Elbise kalçalarımın yapışmış olsa da tekmeleyerek çıkarıyorum. Oda çok nemli. Kumaş nefes almıyor ve hemen bir ter damlasının boynumdan köprücük kemiğime doğru süzüldüğünü hissediyorum. O parmakları omuzlarımda geziniyor. Sonra elbiseyi boynumdan usulca bağlayıp saç çizgimin altında düğümlüyor.

Banyodaki küçük çatlak aynada kendimi gördüğümde gülmekten kendimi alamıyorum. Yüzüm terden nemli ve sıcaktan kızarmış, saçlarım dağınık ve elbisem bronz tenime karşı parlak beyaz. Yapamıyorum Ne kadar tuhaf görüldüğüme inanamıyorum. Kendimi zar zor tanıyorum. Arkamdan gömleğini çıkarıp yere atıyor. Sonra kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma bastırıyor. Beni kendine çekerken kasları tehditkâr bir şekilde dalgalanıyor.

"Evlen benimle" diyor. Teklif etmiyor. Ve kesinlikle şaka yapmıyor.

"Zamanımız yok," diyorum, onu ikna etmeye çalışarak. Meksika'da evlenemeyiz. Buradan hemen gitmeliyiz. Hareket etmeye devam etmeliyiz yoksa bizi bulacaklar.

"Bir gece daha," diyor, endişemi tamamen görmezden gelerek. O kulağımın hemen altındaki noktaya bir öpücük konduruyor. "Sabah gideriz." "Şimdi gitmek istiyorum," diyorum, bedenim yeniden titremeye başlıyor. "Benim bir kötü bir his."

"Bu bizim için kartlarda olan şey, Joanie," diye fısıldıyor kulağıma. "En başta yapmamız gereken şey buydu."

"Seçme şansım var mı?" diye soruyorum. Kollarını gevşetiyor ve benden uzaklaşıyor. Kendimi onun öfkesine, şiddetine, bir şeye hazırlıyorum.

"Sen zaten seçimini yaptın," diyor pantolonunu karıştırırken. Pantolonu aşağı itiyor ve tekmeleyerek çıkarıyor. "Burada benimlesin. Bu senin seçim."

"Sadece geri dönmeye karar verdiğin için." Vücuduna bakmak istemediğim için gözlerimi tekrar aynaya çeviriyorum. "İki saat önce sensiz gitmek üzereydim."

"Neden yapmadın?" Sesi alçalıyor ve omurgamdan aşağıya doğru inmeye çalışan ürpertiye bastırıyorum.

"Nedenini biliyorsun." Elbiseyi çekiştirip göğüslerimi ayarlamaya çalışıyorum.

"Geri gelmemle aynı sebepten," diyor, duş perdesini iterek açıyor ve suyu açıyor. Borular gıcırdıyor ve su akıntısı dışarı çıkarken tangırdıyor. "Birbirimiz olmadan iyi değiliz." Ona bakmak istemesem de aynada onu izliyorum. Sözleri doğru ama bunu kabul etmek istemiyorum, özellikle de bana bok gibi davrandıktan sonra üstüne bir de kiraz koymaya karar verdiğinde. Duşa giriyor ve Perde arkasından kapandı ama onu hâlâ görebiliyorum. Başını zayıf su serpintisinin altına bırakırken gözlerim iznim olmadan onu boydan boya tarıyor. Haklı; onsuz, onunla olduğum kadar güçlü değilim. Ona ihtiyacım var.

Ama onun da bana ihtiyacı var.

Musluğu açıyorum ve yüzüme su sıçratıyorum. Sonra ıslak yüzümü parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Saçımı düşük bir at kuyruğu yapmaktan ve yüzümden uzaklaştırmaktan başka yapacak bir şey yok. Bir bantla arkadan bağlıyorum ve sonra bir adım geri çekilip kendimi inceliyorum, önemli olduğundan değil. Saçlarım arkada ve yüzüm çıplak.

Elbise üzerime garip bir şekilde oturuyor. Doğru düzgün ayakkabım yok,

Sadece parmak arası terlik. Mücevherlerim, parfümüm, çiçeklerim ya da bunu daha gerçek hissettirecek herhangi bir şeyim yok. Fotoğrafçı ya da misafir kalabalığı yok. Bizden başka hiçbir şey ve hiç kimse yok.

Nasıl olsa gerçek değil, diyorum kendime. Yani bir önemi yok.

Elimi tutuyor ve beni renkli, gürültülü kalabalık sokaklarda gezdiriyor. Fark edilmek umurunda değil gibi görünüyor, ama birinin gözlerini üzerimde hissettiğimde başımı eğmemek zor. Hâlâ Teksas'a çok yakınız. Sanki her an biri bizi tanıyabilirmiş gibi hissediyorum.

Birileri kim olduğumuzu biliyor olabilir. Hafta içi bir gün öğleden sonra ve şehir hareketlilikle dolup taşıyor. Teslimatlar, sokak kafeleri ve okuldan çıkan çocuklar. Herkes kendi hayatıyla meşgul. Kimse bizi umursamıyor. En azından ben kendime böyle söylüyorum.

Ne yöne gittiğimizi anlamaya çalışmadan körü körüne onu takip ediyorum. İzimi çoktan kaybettim. Ara sokaklardan ve dar ara sokaklardan geçtik ama o yolu biliyor. Kararlı değilse bir hiçtir. Böyle bir töreni yapmaya istekli birini nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok, özellikle de bu kadar kısa sürede. Meksika'da düğünler her yerde olduğu gibi büyük olaylardır. Ama bir bekleme süresi de var, olmak zorunda. Tıpkı Amerika'daki gibi.

Birine rüşvet vermediyse, evrak işlerini halletmiş olması mümkün değil. Çok fazla sorum var ama sormaya zahmet etmiyorum. Zaten bana cevap vereceğini sanmıyorum.

Çok fazla eğleniyor. Çok heyecanlı.

Renkli binaların sıralandığı rüzgârlı bir ara sokağa sapıyoruz ve sokağın sonundaki küçük, alçı kiliseyi görür görmez son durağımızın orası olduğunu anlıyorum. Beyaz badanalı kilisenin üzerine güneş vuruyor ve kilise adeta ışıqla parlıyor. Yaklaştıkça, yer yer döküldüğünü görebiliyorum. Boyası soyulmuş ve kemerli kapıya çıkan taş merdivenler eğimli. Zemindeki el yapımı kil karolar yer yer çatlamış ve kırılmış. Ama içerisi serin, karanlık ve sessiz, kapıdan içeri girer girmez havada yoğun bir saygı hissi var. Sen

Gürültülü bir şehirde olmamıza rağmen bir iğne düşse duyulurdu.

Yüksek, kirişli, katedral tavanlı büyük bir ana oda var. Sıraların yerine kaba ahşap banklar oturuyor ve duvarlarda kabaca kesilmiş vitray pencereler sıralanıyor. Kilise çok eski ve öyle hissettiriyor. Çok eskiden buradaymış.

Bizden önce ve biz gittikten sonra da uzun süre burada olacak.

"Burada kimse yok," diye fısıldıyorum ve o da elimi sıkıyor. Tam o anda, beyazlar içinde ufak tefek bir kadın gölgelerin arasından çıkıyor. Saçları örtülü ve yüzü yaşlılıktan sarkmış. Boynunda ağır görünümlü ahşap bir haç asılı. Orada sessizce durup bize bakıyor, kara gözleri bizi içine çekiyor.

"El padre," diyor Elliot, basitçe. Kadın gözlerini kırıştırıyor ve sonra hafifçe başını sallıyor. Dönüyor ve eğimli bir kapının altından geçiyor. Elliot onu takip ediyor ve beni çekiyor.

Onunla birlikte küçük kapıdan geçerken eğildik. Hava durgun ve sakin; dar koridorda onun arkasında ilerlerken ayak seslerimiz yankılanıyor. Önümüzde yavaşça ilerliyor ve ben kalbimi zorlamaya çalışıyorum.

Atışını da yavaşlat. Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Kendime bunun gerçek olmadığını söylüyorum, gerçek gibi hissetmeme rağmen. İlk düğünüm gerçektir ve bu sadece hayal ürünü. Artık gerçek insanlar bile değiliz. İsimlerimiz bile yok, bu yeni hayatta. Rahibe kalın ahşap bir kapıya hafifçe vuruyor ve sonra kapıyı açıyor. Sonra başını kapıya doğru sallıyor.

Yanından geçerken ona bakıyorum ve o da sakince bana bakıyor.

Yüzündeki çizgiler

Koridorun loş ışığında yüzü daha da derinleşiyor. Neden bilmiyorum ama tavırları beni biraz rahatlatıyor. Çok şey görmüş ve çok şey yaşamış gibi görünüyor. Belki benim yaşadıklarımı anlayabilir. Ya da belki anlamaz. Kilisenin ana bölümü kadar büyük ve havadar olmayan daha küçük bir odaya giriyoruz. Duvarlar beyaza boyanmış ve duvarlar boyunca odanın her tarafına pürüzlü renk yansımaları yapan benzer vitray pencereler var. Odada fazla bir şey yok ama

Birkaç tahta sandalye, bir sunak ve siyahlar giymiş bir adam. Rahip arka duvardaki tahta sandalyeden kalkıyor ve okumakta olduğu İncil'i bir gümbürtüyle kapatıyor. Beyaz bir bezi ensesinde gezdiriyor ve benden Elliot'a bakıyor.

"Güzel bir gelin," diyor, sesi ağır aksanlı ve çakıllı, sanki günde bir paket sigara içiyormuş gibi. Bana rahmetli büyükbabamın sesini hatırlatıyor.

Elliot bana bakarak, "Öyle," diye cevap veriyor. Rahip elini kaldırıyor

ve rahibeye işaret ediyor. Rahibe kapıyı arkamızdan kapatıyor ve ben

Elimi Elliot'inkine doladım. Rahip kalın İncil'in ortasına doğru ilerlerken birden her şey çok gerçekmiş gibi geliyor.

"Hızlı yapıyorum," diyor gülümseyerek. Rahibe aniden yanımda beliriyor ve elime beyaz bir zambak sıkıştırıyor. Elliot'la yüz yüze gelene kadar beni hafifçe dürttüğünde ona bakıyorum. İtaat ediyorum ve ona karşı koymuyorum çünkü her şey çok tuhaf. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Rahip dişlerini göstererek bana gülümsüyor. Rahibe sessizce kolumu okşuyor. Elliot beni kendine doğru çekiyor ve sonra başıyla rahibi selamlıyor. Ağzım kuruduğu için dilimi dudaklarımda gezdiriyorum.

İşte bu kadar.

Rahip İspanyolca konuşmaya başlıyor ve ben sadece bazı cümleleri ve bazı kelimeleri anlayabiliyorum. Sonunda ne dediğini anlamaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Elimdeki zambağa bakıyorum. Biraz solmuş ama polenlerin güçlü kokusunu hâlâ alabiliyorum. Kokuyu alabiliyorum Rahibin kıyafetlerine sinen duman ve yoğun tütsü kokusu. Tozun ve fayans zeminin kilinin kokusunu alabiliyorum. Sabunun ve Elliot'ın tenine hala yapışan keskin tekila kokusunu alabiliyorum. Gözlerimin yaşardığını hissediyorum ve yanağımdan aşağı yuvarlananı durdurma zahmetine girmiyorum. Uzun zamandır ilk defa etrafımdaki her şey canlı görünüyor.

"Hayır," diyor Elliot, rahibi aniden durdurarak. Üçümüz de şaşkınlıkla ona bakıyoruz ama onun gözleri sadece beni görüyor. Gözlerimin içine bakarken başka tarafa bakmıyorum. Bakamıyorum. "Ölene kadar değil. Onu ölümden sonra bile seveceğim.

Despues de muerto."

"*Despues de muerto,*" diye tekrarlıyor rahip bir süre sonra, sesi kasvetli.

"Sonsuza dek," diyor Elliot, gözlerinde manik bir ateş parıldıyor. Doğruyu söylediğini biliyorum. Artık ikimizin de gerçeği bu. Bizim için başka bir olasılık yok. Bu adamla yaşayacağım ve öleceğim. O kadar uzun zamandır birbirimize bağlıyız ki

Benim başka bir parçam oldu, hem nefret ettiğim hem de sevdiğim parçam. Onun öldüğünü düşündüğümde, içten içe ben de ölmüştüm. Hâlâ ölülerin arasında yürüyormuşum gibi hissediyorum ama belki de her zaman böyle olmayacak. Onun gözlerine bakarken, belki de her şeye rağmen bir gelecek olabileceğini hissediyorum,

Bir şekilde. Rahip konuşmayı kesip beklentiyle bana baktığında, kaderimi sonsuza dek kabul etme zamanının geldiğini anlıyorum. Sanki Alaska'da yine uçurumun kenarındayım, aşağıya pürüzlü kayalara ve şiddetli denize bakıyorum

Aşağıda. Ama bu sefer geri dönüş yok. Sıcak bir ev yok ve

başka bir yerde emniyet ve güvenlik. Sadece şimdi ve burada var. Bunun bitmesinin tek bir yolu var. Bu yüzden teslim oluyorum.
Zıplıyorum.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Bir gök gürültüsü bizi uyaran tek **şey**.

Kiliseden bir blok ötede gökler açıldı ve yağmur yağmaya başladı. İkimizin de sırlıslıkla olması sadece birkaç saniye sürdü. Elliot beni arkasından sürükleyerek sığınağa doğru koşuyor. Elimdeki zambağı düşürdüm ama onu durdurmam. Onu arkamda bıraktım. Sokaktaki diğer talihsiz ruhlardan kaçıp sığınacak bir yer arıyoruz. Sokaktan geride terk edilmiş bir dükkân tezgahı görüyorum ve onu işaret ediyorum. Kolunu belime dolayarak beni sahanlığa çıkarıyor ve ben de teneke çatının altındaki yarı ufalanmış tezgâha geri dönüyorum. Beni arkamızdaki beton blok duvara doğru itiyor ve vücuduyla beni koruyor.

Yağmur başımızın üstündeki tenekeye çarpıyor ve yere çarpıp sıçırıyor. Su akıntılarının yoldan aşağı akması uzun sürmüyor. ve su birikintileri ayaklarımızın dibindeki beton zemini itiyor. Ellerimi eteğimin ağır ıslak kumaşına sıkıştırarak kaçışan insanlara bakıyorum. Tam önümde olmasına rağmen ona bakamıyorum. Diğer insanlara bakmak daha kolay. Gök gürültüsü uğursuzca tepemde gümbürdüyor ve yakınlarda bir arabanın alarmı çalıyor, bu da beni zıplatıyor. Bir damla su boynumdan aşağı yuvarlanıyor ve beni ürpertiyor.

"Joanie," diyor, sesi alçak ve kulağıma yakın. Ama ben sadece yağmur tabakalarının sokağı acımasızca dövmesini izliyorum. Yağmurun bu şekilde uzun süre devam edemeyeceğini biliyorum. Geçmesi an meselesi. Sonra otel odasına dönüp eşyalarımızı toplayabilir ve Meksika'dan siktir olup gidebiliriz. Ama o sessizce beklemekten memnun değil. "Beni görmezden gelme," diyor dişlerini sıkarak. Ona kaşlarımı çatıyorum, düğünümüzde parmağıma yüzük taktığından beri ilk kez ona bakıyorum. Beyaz gömleği göğsüne yapışmış ve yüzü gergin. Benden ne istediğini bilmiyorum ama verecek hiçbir şeyim kalmadı. "Artık benim karımsın." Üzerimde yükseliyor ve yüzü gölgede, bu yüzden gözlerini okuyamıyorum.

"Ona ne kadar ödedin?" Vücudu bedenime baskı yaparken omurgamda oluşan heyecanı görmezden gelerek soruyorum. "Ona ne kadar ödedin?"

Bunu yapmak mı? Bu yasal değil. Evrak falan yoktu. Yasal olarak bağlayıcı bir Şey yoktu. Gerçek isimlerimizi bile kullanmadık."

"Bu gerçek Joanie," diye tıslıyor ve avucunu yüzümün yanındaki duvara vuruyor. "Lanet olsun, o bizdik ve 'Evet' dedik. Sen benim eşim olmaya yemin ettin.

ve senin kocan olmaya yemin ettim."

"Başka seçeneğim yoktu," diyorum, gerçeğin tamamı bu olmasa da. Beni öldükten sonra bile seveceğini söylediğinde hiçbir Şey hissetmemiŐ gibi davranmak yalan olurdu. Kelimeler ağzından çıkarken, hiçbir Şeyden bu kadar emin hissetmemiştim. Beni hayatımın sonuna kadar seveceğini biliyorum. Tek sorun, tüm bu sevgiyle ne yapacağımı bir türlü bulamamam. Çok yoğun, hantal, Şiddetli ve tamamen koŐulsuz. Onun sevgisi dehŐet verici. Ona aynı sevgiyi karŐılıksız sunamam. Şimdi olmaz. Belki de hiçbir zaman. Tek sunabileceğim kendimim.

"Yalan söylüyorsun," diyor alnını alnıma bastırarak. ve ellerini kal alarımaya indirdi. "Yalan söylediğini anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Ona ne kadar  dedin?" Dizlerim titremeye başlamışken soruyorum. Yağmur dinmiyor ve üzerimizdeki ince metal çatıya öyle sert vuruyor ki seslerimizden başka her ses kayboluyor.

"Ona para vermedim," dedi. "Ona hamile olduğunu ve bebeğin evlilik dışı doğmasını istemediğimi söyledim." Ona bakıyorum, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyorum. "Onunla barda tanıştım ve ona bir bir Şişe tekila ve bir paket sigara."

"Barda bir rahiple mi tanıştın? Ciddi misin sen?"

"Bu konuda yalan söylemezdim," diyor. Başımı sallıyorum, kelimelere d kemediğim bir nedenden dolayı ona kızgınım. Birçok nedenden dolayı. Ama artık birbirimize yapışmış durumdayız. Elimi kendi eliyle hafifçe kavırıyor ve yüzüğümü görmek için yukarı kaldırıyor. Eskiden yerinde olan yüzükten tamamen farklı. Sade ve ucuz, özel bir yanı da yok. " nemli olan tek Şey bu," diyor ama söylediklerini duymuyorum. Zihnimde duyuyorum. Sesi beynimin merkezine, eskiden olduğu yere geri döndü. O gittiğinde bana işkence ederdi, ama Şimdi bir rahatlama titremesi içimden geçiyor. Sanırım bu iyiye işaret. Ondan nefret ediyorum ama tekrar içimde olması rahatlatıcı. Eskiden birbirimize nasıl bağlı olduğumuzu özlüyorum, sanki bedenlerimiz ve beyinlerimiz aynı dalga boyundaymıŐ gibi. Uzun zamandır onu bu Şekilde hissetmemiştim.

Parmaklarını elbisemin korsajına sokup sağ mememi kavırıyor ve ben de hiç düşünmeden kalçalarımı ona doğru eğiyorum. Meme uçlarım sertleşmiş ve ıslak beyaz kumaş hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Ona durmasını söylemem gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum. Kumaşı kenara itip sıkı tomurcuğu ağızına aldığında tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ama onu itmiyorum. Tenime karşı inliyor; titreşimi ruhuma kadar hissedebiliyorum. Meme ucumu sertçe emiyor ve sıcak diliyle fiske vuruyor ve içimde yapraklar gibi açılan uyarılmayı hissediyorum. Karşı koymuyorum ama hoş karşılamaz. Her iki durumda da umurunda değil. Çoktan eteğimi avuçlarının arasına almış, kıvrırıyor ve bacaklarımı ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekiyor. Başımı arkamdaki duvara yaslıyorum, istesem de karşı koyamıyorum.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, ıslak betonu ya da çatıdaki paslanmış deliklerden etrafımıza damlayan yağmuru umursamıyor. O Bacaklarımı iterek açıyor ve çenesini iç bacaklarımın yumuşak derisine dayıyor, ensesinin sertliği içime bir ürperti gönderiyor. Başındaki saçlar tutamayacağım kadar kısa, bu yüzden parmaklarımı gömleğinin yakasında sıkıyor, bana yapacaklarına karşı kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum. Ama hiçbir şey beni sıcak dilini dudaklarımın arasına sokup klitorisimin üzerinde hızlı ve acımasızca gezdirdiği ilk ana hazırlayamaz. Kirli oynuyor ve bu adil değil, ama yine de çığlık atmamak için nefes alıyorum ve yanaklarımın içini ısıırıyorum. Adil değil ama yine de inanılmaz hissettiriyor.

Ve o bunu biliyor.

Ellerini kıcıımı kavramak için kaydırıyor, yüzünü amıma gömerken beni onun için yerinde tutuyor, dili itici ve ısrarcı. Eteğimin kıvrılmış kumaşı yüzünü benden gizliyor ama muhtemelen gülümsediğini biliyorum. Eminim bana işkence ederken gülümsüyordur, çünkü bunun için yaşıyor. Dişlerini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve dizlerim neredeyse bükölüyor. Destek almak için duvara yaslanıyorum ve o da bundan faydalanarak sol dizimi omzuna atıyor ve beni vücuduna yaslıyor. Sonra da Klitorisimi tekrar ağızına alıyor, yeni aç ı ona bana daha fazla erişim sağlıyor. Ayrıca kalçamın arkasına da erişmesini sağlıyor. Dilini üzerimde gezdirirken kıcıımın altındaki noktaya masaj yapıyor ve sonra çimdikliyor ve çığlık atmamak için gömleğini sertçe çekiyorum. Ona tokat atmak, canını yakmak, onu uzaklaştırmak istiyorum ama yapamıyorum. Hâlâ cevaplar istiyorum ama onları asla alamayacakmışım gibi hissediyorum. Vücudumu bu kadar iyi tanıması hiç adil değil.

İyi. Bana karşı çok fazla avantajı var ve ben her seferinde yıkılıyorum.

İki parmağını kolayca içime sokuyor. Uyluklarım uyarılmışlığım ve onun tükürüğüyle ıslanmıştı ve bana ne yaptığını biliyordu. Onu daha çok istememi sağlıyor. Dilini, sikini ve daha fazlasını istememi sağlıyor. elleri ve dudakları. Bana sunduğu her şeyi yeniden istememi sağlıyor. Ben de istiyorum. Bana doğru sertçe iterken kalçalarımı eline doğru yuvarlıyorum. Ne kadar hazır olduğumu hissedebiliyorum ve o da hissedebiliyor. Benim düşündüğüm kadar onun da beni becermeyi düşündüğünü biliyorum. Günün ortası ve

Şehrin ortasındayız, izleyicilerden sadece yıkık bir duvar ve şiddetli yağmurla gizleniyoruz ve yine de eteğimi başımdan aşağı atmasını, beni boğmasını ve beni bir fahişe gibi becermesini istiyorum. Ne de olsa ben onun fahişesiyim. O

giyinip karısı gibi davranmak istiyor, ama hepsi aynı. Yine de hayvan gibi toprağın altında kaldık.

Dilini uyluğumun iç kısmında, önceki gece beni ısırıldığı hassas noktanın üzerinde gezdirirken başparmağıyla klitorisimi okşuyor. Yara acıyor ve o yarayı emerken ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sonra ağzını tekrar amıma bastırıyor ve ben de onun talepkâr dilini karşılamak için kalçalarımı eğiyorum.

Orgazmım çok yakın ve istese bile durduramıyorum. Bunu hak ediyorum; olan onca şeyden sonra bir şeyler hissetmeyi hak ediyorum. Çok uzun zamandır uyuşmuş durumdayım. Hiçbir anlamı yok ama istiyorum. Gözlerimi açıyorum ve ışık çok parlak. Yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerimin alışmasını bekliyorum, tüm vücudum onun diline odaklanmış durumda. İçimde inliyor, beni itiyor.

Sanki yakın olduğumu biliyormuş gibi parmaklarını emiyor.

İşte o zaman onu gördüm.

Uzun siyah saçları sırtından aşağı sarkan uzun boylu bir kız. Su nehrinin üzerinden atlarken görüş alanıma giriyor.

Beyaz ayakkabısı ıslanmasın diye oluğu taşıyor. Kısa mavi bir elbise giyiyor ve ucuz sarı bir şemsiye taşıyor. Havanın günüyle işbirliği yapmamasına rağmen kendi kendine gülüyor. Dudakları pembe ve gözleri masum. Bir kafenin tentesinin altına giriyor.

Birkaç yüz metre ötede gökyüzüne bakıyor ve inatla yavaşlama belirtisi göstermeyen yağmuru izliyor.

Bir başka iniltiyi bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum, sokağın karşısından beni duyabileceğinden değil. Ama kafasını çevirip beni böyle görmesini istemiyorum, memelerim dışarıda, eteğim yukarı itilmiş ve nefes

nefese

Zevk. Neden umursadığımı bilmiyorum ama umursuyorum. Belki de onun benim kadar alçalmasını istemiyorum. Kızın neler gördüğünü kim bilebilir, ama benim seviyeme yakın olduğundan şüpheliyim. Elliot istese muhtemelen sokakta dizlerimin üstüne çökerdim. Eğer bana böyle hissettirecekse çamurda dört ayak üzerinde sürünürdüm. Eğer bu beni sikeceği ve bana böyle davranacağı anlamına geliyorsa. Sanki dünyada istediği tek kişi benmişim gibi. O anda her şeyi yapardım.

O anda orgazm beni yakalıyor ve vücudumun ortasında bir yumruk gibi açılıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve duvara yaslanıyorum. Sanki elleri her yerimde, her yerime ve en iyi şekillerde dokunuyor gibi hissediyorum. Ama

Dili klitorisimden hiç ayrılmıyor ve boşalmamın kalçalarımın aşağı damladığını hissediyorum. Başımı betona yaslıyorum, orgazm beni ele geçirirken elime doğru inliyorum. Uzun zamandır böyle boşalmamıştım. Yumuşak, güvenli ve kolay olana alışmıştım. Seattle'daki o büyük evde sevişmek hiç zor olmamıştı. Hiç rahatsız edici, acı verici ya da tehlikeli değildi. Böyle değildi. Elliot değildi, onun kaba parmakları, kirli ağız ya da sadist eğilimleri değildi. Dün gece beni fethetmeye ve teslim olmamı sağlamaya çalışır gibi sikti. Bugün, beni kendisi için zayıf düşürmek ister gibi beceriyor ve işe yarıyor.

Sokağın karşısındaki kız hâlâ bizi görmedi. Bize hiç dikkat etmiyor; saçlarını sıkıyor ve yağmurda nasıl durduğunu görmek için elbisesini kontrol ediyor. Elimi Elliot'ın başının üst kısmına götürüp kıllar arasında. Uzun saçlarını özlüyorum. Tutunacak bir şeyim olmasını özlüyorum. Buna karşılık kıcımlı tokatlıyor ve sonra tutuyor, parmakları yumuşak etime acı verici bir şekilde giriyor. Orgazmım azalıyor olsa da henüz pes etmiyor. Hâlâ yalıyor ve dilini bana doğru döndürüyor. mümkün olduğunca uzun süre zevk almak. Başımı omzuma yaslamak için döndürüyorum ve iç çekip kendimi olabildiğince sıkı tutuyorum, doruk noktamın bitmesine izin vermeye tam olarak hazır değilim. Ancak o zaman, gardım düştüğünde ve kendimi küfürlerle dolu açık bir kitap gibi hissettiğimde, yüzünü çeviriyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

İlk başta tepki vermiyor ve neye baktığını tam olarak anlayamadığını biliyorum. Ama sonra anladı. Gözleri kocaman oldu ve ağız düştü. biraz aç. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Utanç verici ama örtbas etmeye ya da başka bir şey yapıyormuşuz gibi davranmaya zahmet etmiyorum.

Yaptığımız şey. O anda, bana yaptığı şeylere ve bana hissettirdiklerine kendimi fazla kaptırıyorum. Uzun bir süre önce gibi görünüyor

Kız uzaklara bakıyor ve sonra şemsiyesini açıp basamaktan atlayarak yağmurun içine geri dönüyor. Orgazm gelip giderken ve sonunda kıyıya vuran bir dalga gibi çekilirken onun durduğu yere bakıyorum.

Elliot kalçalarını geriye doğru itiyor ve kolunu yüzüne sürüyor. Sonra ayağa kalkıyor ve beni kendine çekiyor, bir eliyle kafatasımı kavrarken diğer eliyle belimi sarıyor. Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve teninde benim kokumu alabiliyorum. "Amını yalamamdan hoşlanıyorsun," diyor ama sormuyor. Zaten bu konuda bir soru yok. Hoşuma gidiyor; daha da ötesi

Seviyorum. Ondan en çok nefret ettiğim zamanlarda bile beni becermesini istiyorum. Beni sıkmek istemesini istiyorum. Beni boşaltmak istemesini istiyorum. "Seni bu şekilde boşaltabilecek tek kişi benim," diyor ve ben de onun sesini duyabiliyorum.

Sesinde düzensizlik var. Raydan çıkıyor ve ben onu durduramıyorum.

Ben daha bir şey söyleyemedim beni öpmeye başladı bile. Şeytani dilini dişlerimin arasına sokuyor ve ağzımı daha geniş açmaya zorluyor. ona uyum sağlamak. İçimde inliyor ve beni duvara doğru bastırıyor. Beton nemli ve yağmurla ıslanmış ve aşırı ısınmış tenime karşı serin. Sırılsıklam giysilerimizin altından, aramızda buhar yükseliyor. Gömleğini açmaya çalışıyorum. Ona dokunmak istiyorum. Sonunda düğmelerini çözdüğümde, ellerimi beyaz pamuğun altına kaydırıp avuçlarımı göğsünün derisine bastırıyorum. İçimde inliyor ve beni daha sıkı tutuyor.

Gitmesine izin vermek kolaylaşıyor. Ne isterse yapmasına izin vermek ve bunu kabullenmek daha kolay. Dün gece zordu, bugün de zordu ama belki yarın biraz daha kolay olur. Ve ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün. İlk defa, aramızın hep böyle olmayacağını hissediyorum. Bir gün, belki yine gerçek olacak. Belki bir gün gerçekten onun karısı olacağım ve o da benim kocam olacak. Orgazmın etkisi mi algımı gölgeliyor bilmiyorum ama sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğimi biliyorum. Öfkenin bir yere gitmesi gerekecek. Keder de kaybolacak. İlk kez Elliot'ı merdivenin başında kocamın kanıyla kaplı olarak gördüğümünden beri farklı hissediyorum.

Şimdiden unutmaya başladım.

Hâlâ doğru gelmiyor.

Meksika'ya geldiğimizden beri her şeyi düzeltmeye çalışıyorum ama sürekli batırıyorum.

O artık benim karım, diyorum kendime. Onunla beyaz bir elbise içinde, bir kilisede, bir rahibin önünde, yapmam gerektiği gibi evlendim. Her şeyi doğru yaptım. Ona bir yüzük aldım ve Tanrı'nın ve diğer herkesin önünde parmağına taktım. Onun için öldürdüm ve benim olanı aldım. Onun için aklımı kaybettim. Aslında onun için her şeyimi kaybettim. İkimiz de acı çektik. Bana baktığında kan, vahşet ve cinayet gördüğünü biliyorum. Ne olduğunu bilmiyor.

Gerçi tüm gerçeği. En başta neden gittiğimi bilmiyor. Gerçekten ne kadar sıçıp batırdığımı bilmiyor. Bilmesini istiyorum. Ondan bir şeyler saklamak istemiyorum çünkü sakladığımda her şey boka sarıyor.

Şimdi bana farklı bakıyor. Beni yeniden görüyormuş gibi bakıyor. Dün gece inatçıydı. İkimiz de öfkeliydik ve istemediğimiz şeyler söyledik. Henüz unutmaya hazır değil ama zaman benim yanımda. Kendine geleceğini biliyorum, her zaman gelir. Bu yüzden şimdi yapmak zorundayım. İstemiyorum ama yapmak zorundayım. İçim kan ağlasa bile kabuğunu koparmak zorundayım. Yarın ve ertesi gün buna değecek. ondan sonraki gün.

"Joanie," diyorum. Kaşlarını çatıyor ve biliyorum ki o da içimdeki değişim. Dalga geçmeyi bırakmaya hazırım. Belki de bunun için doğru zaman ya da yer değildir. Aletim sertleşti ve güzel göğüsleri hala beni çağırıyor. İçine girerken ağzının tadını almak istiyorum. Yine de bekleyebilirim. Bu daha önemli. Elbisesini ayarlıyor, göğüslerinin üzerinden geri çekiyor. O titreyen ellerini gizlemeye çalışarak elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. O böyle çok güzel görünüyor. Bu gerçek o ve ben onu bu şekilde hatırlayacağım. Kocasının evinde asılı olan o boyalı, yapay versiyonu gibi değil. Bu gerçek Joanie.

Gerçi yakında adı artık Joan olmayacak.

"Geri dönmeliyiz," diyor, benden uzaklaşıp sokağı gözden geçirirken. "Yakında yağmur durur." Elimi uzatıyorum ve parmaklarımı omzunun kıvrımlarında gezdiriyorum. Teni nemli ve sıcaktı ve tadına bakmak istiyordum.

Tekrar. Ona söylemem gerekeni söylersem, kim bilir ona bir daha ne zaman dokunabilirim. Kızacak, biliyorum. Belki de bu bir hata, ama kendimi durduramıyorum.

"O polisi ben öldürdüm," diyorum sonunda, tekrar düşünmeden önce kelimeleri zorlayarak. Açık ve net. Bunu başka türlü yapmak için bir sebep

yok.

Sevdiğiniz kadına birini öldürdüğünüzü söylemenin daha iyi bir yolu olamaz. Kaslarının gerildiğini görüyorum ama bir şey söylemiyor. "Seattle'da etrafı koklayan şu polis. Onu ben öldürdüm." Hâlâ cevap vermiyor ve bana da bakmıyor. Kelimeler aramızda havada asılı kalıyor ama ona tüm hikayeyi anlatana kadar duramıyorum. Eski evine geldi ve onu içeri çektim. Onu oturma odanızda öldürdüm."

"Ne zaman?" diyor sonunda, sesi o kadar alçak ki yağmurun gürültülü ritmi altında neredeyse kayboluyor.

"Hastaneye yattığın ilk gün." Birçok nedenden dolayı o günü hatırlamaktan hoşlanmıyorum. Polisi öldürmek bunlardan biri. Ama onun benim yüzümden o hastane yatağında çaresizce yattığını düşünmek başka bir şey. Sesinde biraz daha derin bir ton dışında şimdi iyi, ama her şey farklı olabilirdi. Çok daha farklı. Belki de doğru olanı yapıp ondan uzak dursaydım, her şey daha iyi olabilirdi. Artık bir önemi yok. "Gelmeye devam edecekti. Bunu anlayana kadar zorlamaya devam edecekti.

dışarı." Söylüyorum. Bahane gibi geliyor ama doğru. O polis gibi tipleri bilirim; araştırmayı asla bırakmazlar. Özellikle de gerçekten istediği şey Joan'ken. Bunun için onu suçlayamazdım ama onu affedemezdim de.

"Yani onu sen mi öldürdün?" diye soruyor, sesi düz. "Bunu nasıl yaptın? Hiç kan yoktu."

"Onu boğdum,"
diyorum. "Lassiter
gibi."

"Evet," diye sikilmiş elimin parmaklarını sıkıp açıyorum. Acı artıyor ama eninde sonunda geçeceğini biliyorum. "Lassiter gibi."

"Cesedi ne yaptınız?" Elini tekrar saçlarının üzerinde gezdiriyor. Eli hâlâ titriyor.

"Arabasını aldı ve onu eyalet dışına götürdü. Dağlara çıktı ve onu terk etti." Dedim. Ayrıntıları ballandıra ballandıra anlatmak istemiyorum. Sadece gerçekleri bilmesini istiyorum. Bu çok önemli. "Sonra arabayı terk ettim ve kuzeye doğru gitmeye devam ettim. Hiç durmadım."

"Ama hastanede beni görmeye gelmiştin," diye fısıldıyor. "Bu önce miydi sonra mı?"

"Sonra." Bana bakmasını istiyorum. Gözlerini görmek istiyorum. Üzgün olduğunu biliyorum ve onu suçlamıyorum. Öyle olacağını biliyordum. "Seni görmeden gidemezdim. Eşyalarımı topladım, arabayı yükledim ve sonra hastaneye geldim."

"Neredeydi o?" Sesi yükseliyor ve sesinin kenarındaki histeriyi duyabiliyorum. Bunu duymanın onun için zor olduğunu biliyorum ama gerçekler içimden dökülmeye devam ediyor.

"Bagaj," diye itiraf ediyorum.

"Cesedini hastaneye yanında mı getirdin?" Sonunda dönüp bana baktı. Gözleri kocaman açılmıştı ve bunu iyi karşılamadığını görebiliyordum.

"Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Özür dilerim Joanie," diyorum, çünkü söylenecek en doğru şey bu gibi görünüyor. "Ne için üzgünsün?" diye alay ediyor. "Sen özür dileyecek kapasitede değilsin." "Ne için?"

yağmur nihayet azalıyor. Üstümüzdeki çatıdan gelen sesler yumuşak, ritmik bir pıt pıt sesine dönüştü. Sokaktaki su akıntıları sızarak uzaklaşıyor. Etrafımızdaki şehrin sesleri normale dönüyor. Bunu burada, herkesin dinleyebileceği bir yerde konuşmaya devam etmememiz gerektiğini biliyorum.

Belki de ona hiç söylememeliydim ama artık yalan söyleyemezdim.

"Seni incitmek istemedim," diyorum çünkü bu doğru. Sonuçta o haklı; adamı öldürdüğüm için gerçekten üzgün değilim. Sadece hiç yapmamam gerekirken onu terk etmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Sadece ayrı geçirdiğimiz onca zaman, birlikte olamadığımız onca yıl için üzgünüm. Bencillik ettim.

"Senden nefret etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. "Senden nefret etmek, seni affetmeye çalışmaktan daha kolay. Zaten gerçekten af dilediğinden değil." İç çekiyor, nefesi düzensiz ve aşağılama dolu. Tiksintisini hissedebiliyorum. Cevap vermiyorum, çünkü o beni her zaman benden daha iyi tanıyor. kendimi tanıyorum. O haklı; affedilmek istemiyorum. Yaptıklarım için üzgün değilim.

Onu terk etmek dışında her şeyi yaptım. Onu bırakmak benim en büyük hatamdı ve tekrar birlikte olmamıza rağmen hala bunun acısını çekiyorum.

Başka bir şey söylemeden dönüyor ve sokağa adım atıyor. Kaldırımındaki insanların arasından geçip sokağa giriyor ve koşmaya başlıyor.

bir kamyonun önüne düşmekten ve bir motorcunun çarpmasından kıl payı kurtuldum. Nefesimin altında küfrederek aşağı atlıyorum ve sokaktaki parlak ışıktaki göz kırparak onu takip ediyorum. Güneş gökyüzündeki gri bulutların arasından geçmeye başlıyor. Fırtına geçiyor. Soğuk su damlaları yüzüme çarpıyor ama peşinden koşarken onları görmezden geliyorum. Nereye gittiğini bilmiyor; otelden yanlış yöne doğru ilerliyor. Neden koşma

zahmetine girdiğini bilmiyorum; benden kaçıışı yok. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Olan ve olacak olan her şey benim suçum. Kendimize yeni isimler yaratabilir ve karanlık ortak geçmişimizi siliyormuş gibi yapabiliriz ama ben hâlâ benim ve o da hâlâ o.

Ben asla değişmeyeceğim. Ancak o, değişmekten başka bir şey yapmadı. Onunla ilk tanıştığım zamanki kıza hiç benzemiyor. O değişti. Benim sayemde. Her geçen gün bana daha çok benziyor. Buna karşı koymaya çalışıyor ama bu kaçınılmaz.

Zaten birbirimize çok benziyoruz.

Ona yetişirken kulağına "Koşmayı bırak," diye fısıldıyorum. Kolumu beline doluyor ve onu kendime çekiyorum. "Bunun bir anlamı yok."

"Bırak beni," diye tıslayarak karşılık veriyor, dirseklerini savuruyor ve kaburgalarımaya vuruyor.

"Burası güvenli değil," diyorum, onu daha da rahatsız etmek için kolumu sıkarak.

"Güvende mi?" diye alay etti. "Beni bütün gece bir otel odasında yalnız bıraktın ve şimdi güvenliğim konusunda endişelenmek mi istiyorsun?" Ona otel odasında iyi olduğunu söylememek için dilimi ısııyorum çünkü bunu duymak istemiyor ve bu tamamen doğru değil. Haklı; onu yalnız bırakmamalıydım. Gerçek şu ki, henüz bizim için güvenli bir yer yok, ama benimle birlikte olmak, özellikle Tijuana'da olabileceği en güvenli yer.

"Beni hiçbir şey için affetmeyeceksin, değil mi?" Ağzımı saçlarına bastırarak soruyorum. Ter, yağmur ve seks gibi kokuyor. Nefis kokuyor. Bana karşı tekrar yumuşamasını istiyorum ama bu ne kadar sürer bilmiyorum. Yine de şeytan affetmez. I asla affetmeyeceğini biliyorum. Ama umarım yakında tekrar unutmaya başlar. En azından şimdi ona bilinmesi gereken her şeyi anlattım. Artık üzerimizde asılı duran bir şey yok.

Sonunda.

Kızgınım.

Nedenini bilmiyorum. Neye daha çok kızdığımdan emin değilim. Cinayete mi, beni terk ediş şekline mi, yoksa hepsine mi emin değilim. Bunun olmasına izin verdiğim için kendime kızgın mıyım bilmiyorum. Ona Wilson'dan bahsetmeseydim, Wilson'la yemek yemeseydim ya da bunların hiçbirini yapmasaydım, belki de Wilson hala hayatta olacaktı. Belki de olan şeylerin hiçbiri olmazdı. nlenebilecek onca şeyi düşünmeden edemiyorum. Ama sorun Elliot'ta. ldrrken iki kere düşünmüyor. nce ldryor ve

sonra düşünür. Kendini kontrol edemiyor. O bir saatli bomba. Onu tanıdığımdan beri bunu biliyorum. Ve bunun için onu affetmiyorum. Asla da affetmeyeceğim.

Sanırım anlamaya başlıyorum.

Elliot delinin teki ama bunun ona bir şekilde mantıklı geldiğini anlayabiliyorum.

Wilson'ı bizi korumak için öldürdü. Wilson'ı kıskançlık, öfke ve hayal kırıklığı yüzünden de öldürdü. Öldürdü çünkü o bir katil. Öldürmek için bahaneye ihtiyacı yok. Beni kontrolünü kaybetmek için bir bahane olarak kullanıyor ama ben olsam da olmasam da bunu yapardı. Otele dönerken sessizlik içinde sokaklardan geçerken, kafama dank ediyor. Birbirimize yapışıp kaldık. Ya bu işi nasıl yürüteceğimizi bulacağız ya da bu süreçte birbirimizi öldüreceğiz. Hangisinin önce olacağına dair hiçbir fikrim yok ama denemek zorundayım.

Ona yardım etmeliyim. Onu kendinden kurtarmalıyım. İkimizin de iyiliği için.

Otele varıyoruz ve beni çürük ahşap merdivenlerden odaya çekiyor ve sonra kapımızın yanındaki duvara doğru itiyor. Üzerimde yükseliyor ve ışığı engelliyor. Sıcaklık yeniden artmış ve yağmur tenimden buharlaşıyor ama yine de her yerim ıslak hissediyorum. Ona meydan okurcasına bakıyorum, bir şey söylemesi için cesaretlendiriyorum. Söylemiyor. Sadece cebini karıştırıyor ve sonra eğilip kapının kilidini açıyor. Botunun burnuyla kapıyı itiyor ve kapı tembelce gıcırdayarak açılıyor.

Sonra beni yine şaşırtıyor.

Eğilip bir kolunu dizlerimin, diğerini de belimin arkasına geçiriyor. Beni ayaklarımdan kaldırıp eşikten otel odasına taşımadan önce ona karşı koyacak zamanım bile olmuyor. Zorundayım Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıp beni bir çemberin içinde döndürürken gülümsememi bastırıyorum. İçimden istenmeyen bir his geçerken ciyaklıyorum ve kendimi sabitlemek için kollarımı boynuna doluyorum. Tavrındaki değişiklik ve tüm gün boyunca sergilediği davranış biçimi beni hazırlıksız yakaladı. O zaman hoşlanmıyorum beni şaşırtıyor ama o şaşırtıyor. Bu kadar geleneksel olacağını asla tahmin edemezdim.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona hâlâ kızgın olmaya çalışarak tıslıyorum.

"Sana karımmışsın gibi davranıyorum, çünkü öylesin," diyor ve birden Teksas ağzı göğsüme çarpıyor. Bir süredir duymamıştım. Bunu bastırıyordu, fark ettim. Arada kayıyor ama uzun zamandır sesinin bu kadar Güneyli olduğunu duymamıştım. Bundan nefret ediyorum.

İtiraf et, ama evimdeymişim gibi hissediyorum. Seattle'da yaşamak neredeyse tüm

Teksaslı kız içimden çıktı. Neredeyse. Beni ayağa kaldırıyor ve hızla aramıza mesafe koyuyorum, çünkü buna ihtiyacım var. Başını eğiyor, gözleri tehditkâr bir şekilde parlıyor. "Benimle dövüşmeye devam edecek misin?" diye soruyor, gömleğinin düğmelerini açmak için ellerini kaldırıyor. Ellerin çalışmasını izliyorum, mahvolmuş eli ve lekesiz eli birlikte garip bir şekilde çalışıyor.

"Çünkü istediğin buysa seninle dövüşürüm." Islak gömleğini çıkarıp yırtık pırtık sandalyenin üzerine atıyor. Başka tarafa bakmıyorum, çünkü bakamıyorum. Vücudunu görmezden gelmek zaten imkânsız.

Onun için çok zayıfım. Bana yapmak istediklerinin tadına baktırdı bile. Geri kalanını istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, özellikle de pantolonunun kemerini açıp elini pantolonundan aşağı kaydırduğunda ve ereksiyonu. Çok geçmeden çırılçıplak yatağın kenarına oturuyor ve sanki onun beni istediği kadar benim de onu istediğimi biliyormuş gibi bana bakıyor. "Beni affetmek zorunda değilsin," diyor kollarının üzerine yaslanarak. Göğsündeki tüm kas çıkıntıları güzelce dalgalanıyor ve Zayıf kalçaları, siki sertleşmiş ve dikkat çekmek için yalvarıyor. Vücudunu bana altın tepsideki bir parça fileto gibi sunuyor. Tijuana'nın ortasındaki bu boktan otel odasında olmamızın bir önemi yok. Zengin bir malikânede, en iyi yatak takımlarıyla ve en mükemmel Çünkü ona baktığımda böyle hissediyorum. Ve açlıktan ölüyorum, farkındayım.

Düğüm çözülene kadar askıları çekiştiriyorum ve sonra elbisenin ayaklarımın altında göllenmesine izin veriyorum. Elbiseyi üzerimden çıkardığım için rahatlamış bir şekilde ıslak kumaştan çıkıyorum. Odadaki sıcak hava beni okşuyor. Gözleri vücudumun her yerinde geziniyor, açıkta kalan tenimin her santimini inceliyor. Örtünmeye çalışma zahmetine girmiyorum. Kendimi

Kollarım iki yanımda gevşek, her parçamı görmesini istiyorum. Beni şu an olduğum gibi istemesini istiyorum. Beş yıl önceki halimi değil. "Buraya gel," diyor parmağını bana doğru uzatarak. İtaat ediyorum çünkü istiyorum.

Çünkü yapmak zorundayım. En azından odayı geçip onun kucağına otururken kendime böyle söylüyorum. Beni hemen kavırıyor ve göğsüne doğru çekiyor. O

Ben tepki vermeden önce beni öpüyor. Eli boğazımı buluyor ve kendime yapmamamı söylememe rağmen ona karşı sertleşiyorum. Bu

doğal olmayan bir anıya verilen doğal bir tepki.

"Burana dokunduğumda sakın ürkme," diye fısıldıyor, başparmağını boğazımın dibindeki yara izinin üzerinde gezdirirken. "Bir daha asla o kadar ileri gitmeyeceğim." I

Zor yutkunuyorum çünkü bu korku ve rahatsızlığı aşmak çok zor. Bu sadece incinme korkusu değil, aynı zamanda beni terk ettikten sonraki karanlık günleri de hatırlatıyor, o kadar hissiz olduğum günleri, ölmüş de olabilirdim. "Eğer yaparsam, taşaklarımı paslı bir bifttek bıçağıyla kesebilirsin," diyor, gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaydırarak. "Yemin ederim." Durumu hafifletmeye çalıştığını anlıyorum ve bu görüntü karşısında dudaklarımdan küçük bir gülümsemenin geçmesine engel olamıyorum.

"Bunu yazılı olarak istiyorum," diyorum, kendimi omuzlarımdaki gergin kasları gevşetmeye zorlayarak. Başparmağıyla yumuşak bir şekilde yara izini okşuyor ve bu bana beni becerirken ellerini boğazıma doladığı ve beni iyi hissettirdiği tüm zamanları hatırlatıyor. Bunu yapmasını istediğim tüm zamanları. Tenim

O kadar hassas ki; dokunuşu omurgamdan aşağı küçük elektrik atışları gönderiyor. Eğilip ağzını boynumun yan tarafına bastırıyor, dilini derimin üzerinde gezdiriyor ve içimde açığa çıkardığı uyarılmanın gücüyle sırtımı kamburlaştırıyor. Daha en hassas noktalarıma bile dokunmamıştı ama ben şimdiden ıslanmıştım ve onun için yanıp tutuşuyordum.

Harap olmuş eli de hafifçe hareket ediyor - uyluğumdan yukarı ve kalçama doğru. Bu el benimde garip bir his uyandırıyor, kötü bir şekilde değil ama farklı bir şekilde. Son bir yıldır kimsenin bana dokunmasına izin vermemiş olmama rağmen kalçamda gezinmesine engel olmuyorum. Yara izlerini hissetmesini istemedim. Zevk uğruna kendime neler yaptığımı görmesini istemedim. Gerçekte ne kadar zayıf ve iğrenç olduğumu görmesini istemedim. Utanç vericiydi ama duracak kadar da utanç verici değildi. Ve şimdi içim gibi dışım da yaralı ve çirkin. "Bunu bir daha yapma," diyor, sanki içimden geçenleri duyabiliyormuş gibi. Avucunun içiyle yaralarımı kapatıyor ve ben irkiliyorum, çünkü oramda bıraktığı ısırik izi hâlâ hassas. "Eğer kanamak istiyorsan, bunu senin için yaparım. Tek yapman gereken istemek."

Onun sözleriyle tüm vücudum titriyor, çünkü başından beri istediğim şey buydu. Beni incitmesini istiyorum. Beni kanatmasını istiyorum. Ama bunu doğru yapabilecek tek kişi o. Şimdi onun huzuruna geri döndüğüme göre, bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok. Yine de bundan nefret ediyorum. Ona bu kadar ihtiyacım varmış gibi hissetmekten nefret ediyorum. Bu yüzden parmaklarımı elinin etrafına doladım.

yara izleri ve şeklinin tuhaflığı. "Ne oldu?" Soruyorum, çünkü ikimizin de dikkatinin dağılmasına ihtiyacımız var. Kendimi biraz kontrol etmem gerekiyor. Bu kadar kolay kazanmasına izin veremem. İzin veremem.

Cevap vermek istemiyormuş gibi boynumu ısırarak inliyor.

"Teknede," diyor, sesi güzel bir şekilde kısık. "Tutmamam gereken bir halatı tuttum. Aptalcaydı ama içgüdüsel. Her şey o kadar çabuk oldu ki bana neyin çarptığını anlamadım."

"Hâlâ acıyor mu?"

"Evet," diye tıslıyor. "Her lanet gün."

"Güzel," diye fısıldıyorum. Çenesini sıkıyor ve göğsündeki kaslar sanki kendini sıkı tutuyormuş gibi zıplıyor. Neden beni sırt üstü yatırıp istediği gibi sikmediğini merak ediyorum. Temkinli davranıyor, beni korkutup kaçırmamaya çalışıyor. Yine de bu sefer kırılmayacağım. Ben de kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama daha ne kadar kontrol edebileceğimi bilmiyorum. Artık bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Kendimi çoktan kaybettim. Çoktan pes ettim. Bu sadece uzun bir duruşmadan önceki ön tartışmalar. Ama ikimiz de suçluyuz ve tek soru cezamızın ne kadar olacağı. En son birlikte olduğumuzda, her şey boka sarmadan önce birkaç haftamız vardı. Çok fazla

O zamandan beri o kadar çok korkunç şey oldu ki, lanetlendiğimizi düşünmeden edemiyorum. Belki bu sefer etrafımızdaki her şeyi yok etmek yerine birbirimizi yok ederiz. Umabileceğim tek şey bu.

Ellerimi kollarında gezdiriyorum, pürüzlü tenini tenimde hissediyorum. Zor bir hayatı olmuş; elleriyle güneşin altında çalışmış. Cildi çilli, yaralı ve hasarlı. Etine acı kazınmış. Artık eskisi gibi saklayamıyor. Parmak uçlarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirirken yavaş ve ölçülü bir nefes veriyor, sağ tarafında bir kez kırdığı ve doğru şekilde iyileşmediği tanıdık şişliği hissediyorum. O şişliği hatırlıyorum. Adem elmasının nasıl çıkıntı yaptığını ve

Çenesi benimkine değiyor. Kalçalarının benimkilere nasıl oturduğunu ve parmaklarının ağzıma nasıl girdiğini hatırlıyorum. Şimdi hepsi geri geliyor, kendime izin veriyorum

Hatırla. Acaba benim onu unutmaya çalıştığım kadar o da beni unutmaya çalıştı mı?

Ben onu keşfetmeye devam ederken kalçalarını sarsıyor ve başını geriye atıyor. Tırnaklarımı göğsünden aşağıya ve düz meme uçlarının üzerine sürüklüyorum, onları izliyorum

çakıl taşları ve benim ilgim altında sertleşiyor. Aleti aramızda zıplıyor, sanki bana varlığını hatırlatmaya çalışıyor. Sanki onu unutabilirmişim gibi. Aramıza uzanıyorum ve avucumu başının üzerinde gezdiriyorum.

Dokunulamayacak kadar sıcak ve neredeyse elimi çekeceğim çünkü bu çok fazla. Daha dün gece sevişmiştik ama bu kadar uzun sürdüğü için yıllar önce de olabilirdi. Ayrıca, dün gece sayılmazdı. Dün gece iki hayvanın arka

sokakta birbirlerine saldırmaları ve üstünlük için savaşıydı.

Aradaki fark gece ve gündüz gibi.

Kendimi yukarı kaldırıyorum ve kalçalarımı onun üzerinde yuvarlayarak sikini kendime doğru yönlendiriyorum.

Başını bana doğru kaydırırken dudağımı sertçe ısıırıyorum. İslağım ve bu iyi hissettiriyor. İyiden de öte, cennet gibi hissettiriyor. Karnım içime girmesini düşündüğümde kramplar giriyor çünkü bunu çok istiyorum. Ama ikimiz de biraz daha bekleyebiliriz. Böylesi daha iyi olacak.

Başparmağımı sikinin başında gezdirirken "Seni seviyorum," diye nefes alıyor. "Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim." Başımı sallıyorum, çünkü doğruyu söylediğini biliyorum. Beni bildiği tek şekilde seviyor. Bildiği tek şekilde yaşıyor. Kendime bunun onu affettiğim anlamına gelmediğini söylüyorum, onu amıma yaslayıp kendimi onun üzerine bırakırken. Sadece yapabildiğim tek şekilde yaşıyorum. Hayatta kalabilmemin tek yolu bu. O yüzden yapıyorum. Hayatta kalıyorum.

Vücudum ona uymak için esnedikçe tüm vücudu kaskatı kesiliyor. İçime girene kadar sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. Zorlukla nefes alabiliyorum ama

onun üstüne çıkıyorum. Bu duygunun tadını çıkarıyorum. Onca yıl sahip olamadım ve aniden tekrar sahip oldum. Mükemmel değil. Akli başında değil. Ama neyse o. Parmaklarımı omuzlarına gömüp kendimi ona karşı sabitlemeye çalışıyorum. Bu his acının eşiğinde, ama zevk de orada, beynimin köşelerinde gizleniyor. Kafesinden çıkmak istiyor. Onu tekrar tamamen kucaklamamı istiyor.

Ellerini belimin kıvrımlarında ve kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor. Çok sert davranarak bunu mahvetmemek için çok uğraşıyor. Deniyor ve bu da bir şeydir. Düşünmem imkansızlaşıyor, bu yüzden ikimizin de acısına son veriyorum. Beni arzuladığım şekilde doldururken bağırarak sikinin üzerine çöküyorum. Sonunda kontrolünü biraz kaybediyor ve ben ona karşı hareket ederken kıcımı tutuyor, onu daha derine almak için kalçalarımı döndürüyor. İlk başta onu yavaşça beceriyorum ve bunun uzun sürmeyeceğini söyleyebilsem de benimle savaşıyor. Bir süre için Birkaç dakika, onu sürerken gözlerimin içine bakıyor ve sadece bizim var olduğumuz karanlık boşluğa nasıl sarmal olduğunu görebiliyorum. Dışarıdaki insanların önemi yok; başka kimse içeri giremez. Birlikteyken sadece biz önemliyiz. Sadece bedenlerimizin çarpışması, birbirine uyması ve birbiriyle savaşması önemlidir.

Yatağa yaslanıp vücudunu kavislendiriyor ve beni çelik gibi kavrayarak yerinde tutuyor. İçime o kadar sert giriyor ki gözlerim kararıyor ve tekrar bağırıyorum çünkü elimde değil. Göğüslerim onun ağzını ve

tenimin her bir santimi onun ellerini arzuluyor. Onu k   imda istiyorum,
   imde

ağzımda ve amımın derinliklerinde. Onun her yerini istiyorum, her yerini. Sikinin etrafında kenetleniyorum ve ellerimi yüzünün iki yanındaki şilteye bastırarak üzerine eğiliyorum. Birkaç saniye boyunca, içime girip çıkarken birlikte inliyoruz. Saçlarımdan bir tutam öne düşüyor ve uzanıp yanağımdan uzaklaştırıyor. Dokunuşuna doğru eğildim.

Yara izleri beni yine şaşırttı. Hâlâ alışamadım ama alışacağım. Diğer eliyle kalçamı kabaca okşuyor, dokunuşu ısrarcı. Beni bu şekilde becermekten memnun değil. Daha fazlasını istiyor.

"Bana değer vereceğine söz veriyor musun?" Elimi boynuna vurup hafifçe bastırarak soruyorum, dikkatini çekmeye yetecek kadar. "Ve onurlandıracağına

Beni mi?" Gözleri yeniden canlanıyor, hınzır bir ışıkla parlıyor. Dişlerini gösteriyor ve dilini ağzının köşesine bastırıyor. Sonra kalçalarını benimkilere sürüyor ve çılgılık atmamak için dişlerimi sıkma zorunda kalıyorum. Bir an için aklım öğleden önce yan odada sevişen gürültülü çifte gidiyor. Bu gece ne kadar gürültülü olacağımızı merak ediyorum. Çok da umurumda değil ama odamıza çok fazla dikkat çekmek de istemiyorum.

Beni hazırlıksız yakaladı çünkü aklımın dağılmasına izin vermiştim. Beni üzerinden itti ve yan tarafıma düştüm. Tepki vermek için zar zor zamanım oldu.

Beni sırtüstü yatırıp altına sıkıştırdı, dizleri kalçalarımı iyice açmaya zorluyor ve elleri bileklerimi yatağa bastırıyordu. Kendini üzerime bıraktı, ağzı benimkinin üzerinde alay ediyordu. Dudaklarına bakıyorum, ne olduğunu merak ediyorum.

o şeytani ağzıyla ne yapmayı planladığını merak ediyorum. Sorularıma cevap vermeden önce biraz gülümsüyor, her ne kadar bunu beklemesem de. "Eğer izin verirsen seni el üstünde tutacağım," diyor. "Öleceğim güne kadar seni onurlandıracağım. Ve ben

İstesen de istemesen de seni sonsuza dek seveceğim." Ereksiyonunu bana doğru eğiyor ve ben beklentiyle titriyorum. Bedenim ona duyduğum ihtiyaçla zonkluyor. Boşalmak istiyorum ama kaçınılmaz orgazmı da mümkün olduğunca ertelemek istiyorum. Ne kadar uzun sürerse, o kadar çok deneyecek ve o kadar acı verici ve çaresiz olacak.

Acıya dayanamıyorum.

"Artık öldürmek yok," diyorum, çünkü kendime engel olamıyorum.

Bunu söylemek istiyorum

yapmadan önce. Gözlerimle buluşana kadar bakışlarını yavaşça karnımın ve göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Bir an beni inceliyor, sonra alaycı bir

gülümseme

dudaklarından geçer. Ama onda alaycı bir gülümseme, alaycı olduğu kadar tehditkâr da görünüyor.

"Bana itaat edeceğine söz veriyor musun?" diye sorar. Dizlerini toprağa gömüyor

ve içime giriyor. O kadar ıslağım ki içimde kolayca kayıyor ama sürtünme hala cennet gibi. Vücutlarımızın birleştiği yeri görmek için başımı yataktan kaldırıyorum. İçime girip çıkışını izlemek istiyorum. İçime sertçe giriyor, bana iyi bir gösteri yapıyor ve aynı zamanda çılgılık atmamı sağlıyor.

Sorularına cevap vermemi istiyor ama bunu kabul edeceğimi düşünüyorsa çıldırmış demektir. Vücudunu benimkinin üzerine bırakıyor, beni sert yatağa sabitliyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "Beni seveceğine söz ver."

Kulağımda hırlıyor ve bu ses uzun zamandır duyduğum en seksi şey. Şehvet beynimin içinde buhar gibi dönüyor ve kalçalarım belinin etrafında kenetleniyor. "Bana söz ver," diye dürtüyor, sesi boğuk ve yankılı.

Duyabiliyorum

Bunu onun sesiyle söylememe ne kadar ihtiyacı olduğunu. Her hareketinde, güçlü kaslarının her esnemesinde bunu hissedebiliyorum.

Birlikte terliyoruz, vücutlarımız kaygan ve gevşek. Hava çok sıcak. Odada Hades var ama sığağa yeniden alışıyorum. Onunla bu şekilde karşı karşıya olmak, ona o kadar yakın olmak iyi hissettiriyor ki, bunu söylemek zor

Benim bedenimin bitip onunkinin başladığı yerde. Sanırım bu aşk gibi bir şey. Eskiden onu sevdiğime inanırdım, ama şimdi bunun saplantıya daha yakın olduğunu düşünüyorum. Kendimi ona saplantılı hale getirdim. Bu duyguların gücü kaybolmadı. Sadece göğsümün derinliklerine gömüldüler. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, istesem bile onu terk edemeyeceğimi o kadar iyi anlıyorum. Birbirimize yapıştık kaldık ama başka türlüünü isteyeceğimi sanmıyorum. Kimsenin aramıza girmesine izin vermemeliydim. Bunu yapmayacağım.

bir daha asla hata yapmam.

"Seni seveceğime söz veriyorum," diyorum, sesimi olabildiğince güçlü çıkararak.

"Benim karım olacaksın," diye devam ediyor. "Beni herkesten çok seveceksin."

Artık gerçekten sormuyor. Duyuruyor, ilan ediyor. Sanırım bu benim hatam. Düğünde kendimde değildim. Onu kararsız hissettirdim. Konu ben olduğumda kararsız hissetmekten nefret eder. Bu onu saldırgan yapar. Ya da daha önce olduğu gibi, dizlerinin üzerine çökmesine. Ne zaman ne yapacağımı bilemezsem, bu onu da bilemez hale getirir. Bu yüzden istikrarlı olmalıyım. İkimiz için de güçlü olmalıyım. Ve onu sevmek

zorundayım. O yüzden seveceğim.

"Yapacağım," diye cevap veriyorum, bileklerimi tutmasına karşı mücadele ediyorum çünkü mücadele edersem bundan hoşlanacağını biliyorum. Kahretsin, benim de daha çok hoşuma gidecek.

"Sanki zor bir şeymiş gibi söylüyorsun," diyor, hâlâ üzerimdeyken. "Beni sevmek bu kadar zor mu?" Dişlerimi sıkıyorum, hareket etmesini istiyorum. Kaldırıyorum

Dizlerimin üzerine çöküp onu içimde daha derine itmeye çalışıyordum.

"Seni sevmek imkânsız," diyorum kalçalarımı onun ağırlığının altında kaydırmaya çalışarak. Alnı kaşlarını çatarak kırışıyor ve duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama doğru. Onu sevmek imkânsız, en azından normal anlamda. Onu sevmek başka birini sevmek gibi değil. Annemi, babamı ya da

Eskiden kardeş olmak kolaydı. Arkadaşlarımı ve lisedeki erkek arkadaşlarımı sevmek de kolaydı. Eskiden verecek çok sevgim vardı. Önceden sevgi hep sonsuz görünürdü. Ama şimdi Elliot'la başlayıp onunla bitiyor.

Söz konusu o ve ben olunca aşk garip bir hal alıyor. Tanımlanamaz ve her zaman kendi içine çökmenin eşiğinde ama asla yok olmuyor. Her zaman

Üstünde karanlık bir nefret katmanı birikmiş olsa bile, yüzeyin altında kalıyor. Onu ne zaman ve nasıl sevmeye başladığımı bile bilmiyorum ama sanırım artık seviyorum. Ayrıca, sevebilirim de. "Sözünü geri al," diye fısıldıyor ve odadaki havanın değiştiğini hissediyorum. Ona karşı acımasız davranıyorum ama dürüst olmaktan da kendimi alamıyorum.

Zaten ona yalan söylemenin bir faydası yok, çünkü o da bunu hissedebiliyor.

"Ben senin karınım," diye cevap veriyorum, çünkü tüm niyet ve amaçlar için öyleyim. Bugün kilisedeki aceleye getirilmiş küçük törenin yasal olup olmaması önemli değil. Onun için de benim için de bağlayıcı. Zaten böyle olması gerekiyordu. Koridorda Mitch'e doğru yürüdüğümde, ruhumun derinliklerinde diğer uçta Elliot'ın durması gerektiğini biliyordum. Ama yine de Mitch'le evlendim çünkü Elliot orada değildi. Elliot'la tanıştığımдан beri hayatımdaki tüm erkekler yer tutucuydu. Şimdi tekrar gerçek bir şeye sahibim ve bu uzun sürecek.

Birbirimizi öldürene ya da sonsuza dek mutlu yaşayana kadar.

İkisinden biri. "Ve?" Kelime keskin.

"Yani seni seviyorum," diyorum. "Ne kadar imkânsız olursa olsun." Onunla tekrar mücadele ediyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve göğsümü onunkine daha sert bastırıyorum. "Şimdi beni becer ya da defol," diyorum, çünkü bundan hoşlanacağını biliyorum. Bu onu daha sert dövüşmeye itecek. Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor ve sonra beni itiyor. beni şaşırtıyor. Bacaklarımla onu yerinde tutmaya çalışıyorum ama benden kolayca kaçıyor. Amım kasılıyor, onu tekrar içimde istiyorum. Yan dönüyor ve sonra tekrar üzerime geliyor, beni sırtüstü itmeye çalışıyor. I Ama beni tekrar yakalıyor, parmakları üst kollarımın yumuşak derisine saplanıyor. Aleti karnına doğru kalkıyor, sertleşiyor ve biz kavga ederken

beni çağırıyor. Kavgamız çarşafların şiltenin uçlarından sökülmesi,
battaniyelerin yere itilmesi ve benim yüzüstü yatmamla sona eriyor

ve o üstümde, beni tutuyor. Ağzını omurgamda gezdiriyor ve ben mükemmel, keskin acıdan haykırana kadar kıcıma vuruyor.

"Beni ciddiye aldığını sanmıyorum," diyor sol kalçamın arkasında, kıcımın kabarıklığının hemen altındaki büyüğü noktayı çimdiklerken. Sonra açık avucuyla bana tekrar şaplak atıyor ve ben de acınası inlemelerimi bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırıyorum. Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Aslında ben de istemiyorum, her ne kadar bana yaptığı şey

Enfes bir işkence. "Sanırım benimle sevişmeyi seviyorsun." Bir darbe daha yağıyor ve kalıcı acısı kalçalarımı sıkıyor. Ağzımın kenarından bir damla tükürük damladığını hissediyorum ve onu kaybetmek üzere olduğumu biliyorum.

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum, nefes nefese kalmış ve zar zor konuşabiliyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum.

"Neden?" diye soruyor, kelime kulağımda kıvrılıyor ve çok sıcak olmasına rağmen tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Çünkü bana işkence etmeyi seviyorsun, değil mi?" Bir tokat daha, bu sefer daha sert. Bedenim acıyla sarsılıyor ve gözbebeklerim kafamın içine doğru yuvarlanırken kırmızıyı görüyorum. Kendimi kaybediyorum. Tamamen kaybediyorum. Bir elini uzatıp göğüs ucumu sıkıldığında neredeyse boşalıyordum. Eğer bana merhamet edip sikini içime soksaydı, boşalırdım. Sinir bozucu, çok sinir bozucu. Midem düğüm düğüm. Acı içindeyim ve ter içindeyim.

Uzun zamandır bu kadar canlı hissetmemiştim.

"I..." Başlıyorum ama bitiremiyorum. Kalçalarımı kaldırabildiğim kadar kaldırıyorum, daha fazlası için yalvarıyorum. Meme ucumu tekrar çimdikliyor, morartacak kadar kabaca ve sonra sonunda pes ediyor. O da en az benim kadar tahrik olmuş olmalı çünkü daha fazla zaman kaybetmiyor. Üzerimden kalktı ve kalçalarımı kavradı. Beni dört ayak üzerine çekti ve sonra kalçalarımı iterek açtı. Ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum ve belki de utanmalıyım ama utanmıyorum. Umursamayı çoktan geçtim. Bunun gibi şeyler. Ben sadece zevk almak istiyorum. Sadece onu istiyorum.

İçime girerken kıcımı bir kez daha tokatlama dürtüsüne karşı koymuyor. Titriyorum ve ona karşı geri itiyorum, onu taşaklarının derinliklerine zorluyorum. Acıyor. Tanrım, acıyor. Bu kadar acımasına bayılıyorum. Elini saçlarıma doladığında tepeden tırnağa titriyorum. Başımı geriye doğru çekerken kalçalarımı uzaklaştırıyor. Sırada ne olduğunu biliyorum ve

sabırsızlanıyorum.

"İstedğin bu, değil mi?" diye soruyor ve ben inleme ile 'evet' arasında bir ses çıkarıyorum. Beynim artık konuşamayacak kadar ısınmıştı. "Bu senin sevdiğin şey." Yavaşça itiyor, benimle alay ediyor. O

Öne doğru eğiliyor ve yaralı eliyle memelerimi avuçluyor, başparmağı hassas meme uçlarının üzerinde geziniyor. Sonra elini karnımdan aşağıya doğru gezdiriyor, dokunduğu her santim deriyi sahipleniyor. Başparmağı klitorisimi fırçalıyor, düşünmeyi bırakıyorum. Beynim kapanıyor ve ben bir şehvet yaratıcı. Sonunda bana istediğimi veriyor, klitorisimi ovarken saçlarımı kabaca çekiyor.

Sonra beni tekrar sikmeye başlıyor, uzun ve sert bir şekilde itiyor, neredeyse her santimini dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri sokuyor. Sonra geri çekiliyor ve başparmağıyla klitorisimin etrafında dönmeye devam ederken sert sikini ıslak yarığımın etrafında döndürüyor. "Burası ait olduğumuz yer," dediğini duyduğumu sanıyorum ama emin olamıyorum. "Burası evimiz." Gözlerimi açıyorum ama görüşüm bulanık. Fark ediyorum ki

Söylediği sözler, eğer söylüyorsa, doğru. Hayatta başka hiçbir şeyim yok - bir silah, birkaç parça giysi, ucuz bir alyans - ama evimdeyim. Bir zamanlar hayatta isteyebileceğim her şeye sahiptim, en çok ihtiyaç duymaya programlandığım tek şey dışında. Elliot beni çok iyi eğitti. Kendimi içinde bulduğum bu ilişki hastalıklı, iğrenç ve sapkın.

Ama burası evim.

Birkaç saniye sonra boşaldığımda, bu hayatımda yaşadığım en iyi orgazmdı. Dalga dalga devam ediyor ve ben ağlayıp altında bir yığın halinde yığılana kadar kalçalarımı sıkarak beni beceriyor. Sonra beni boşalmasıyla dolduruyor, kalın tohumu yavaşça kalçalarımın altına damlayana kadar içime giriyor. Dağınık, iğrenç ve mükemmel. İkimiz de, hiçbir ayrılık kalmayana kadar birbirimize karışıyoruz. Vücutlarımız birbirine karıştı ve DNA'larımız bile birleşti. Geçmişimiz de bir o kadar karışık ve karmaşık ve asla bir anlam ifade etmeyecek ama o biziz. Ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Pencerelerin dışı karanlık ama uyuyamıyorum.

Elliot yanımda uyuyor, çenesi omzumda ve ağır kolu kaburgalarımın altına sıkışmış. Derin uyuyan biri değil, bu yüzden hızlı hareketler yapmamaya dikkat ediyorum. En hafif dürtmem bile aniden doğrulmasına ve şiddete hazır olmasına neden oluyor. Hapishanede çok fazla zaman geçirdi. Şaşırmaktan hoşlanmaz.

Çarşafın üzerine uzandık, çıplak ve kendi terimizle kaplıydık ve belki biraz kan bile gelebilir ve iğrenç hissediyorum ama bunu bile

yapamayacak kadar yorgunum.

Duş almak için kalkmayı düşünüyorum. Tozlu tavan vantilatörüne bakıyorum.

Üstümüzde tembel çemberinde dönerken beynimi kapanmaya zorluyor. Yarın hangi cehenneme gideceğimizi ve ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor ve bununla başa çıkabilmek için uyumam gerektiğini biliyorum. Ama uyumam gerektiğini bilmek kaygıma yardımcı olmuyor. Altımızdaki sokakta bir silah sesi duyuldu ve şaşkınlıkla sıçradım. Elliot keskin bir nefes alıyor ve bana doğru sarsılıyor. Gözlerini açıyor ama göz bebekleri büyümüş ve tamamen uyanık olduğunu sanmıyorum. Doğruluyor, elleri hemen bir şey arıyor, muhtemelen silahımı.

"Kim?" diye sorar, sesi kalındır.

"Dışarıda," diye mırıldandım. "Uyumaya devam et." Gözlerini kırptırıp bana bakıyor, sanki güvenceye ihtiyacı varmış gibi. Sonra başını sallayıp gözlerini kapatıyor ve tekrar yanıma uzanıyor. Kollarını etrafımda daha da sıkıyor, beni kendine doğru çekiyor.

kaygan göğsü. Ona karşı koymaya zahmet etmiyorum. Son birkaç yıldır büyük bir yatağa ve bazı geceler tek başıma uykuya dalmaya alışmışım. Çoğu geceler dudaklarımdan hızlıca bir öpücük alır ve sonra uykuya dalarken yuvarlanırdım. Bu kadar uzun zaman sonra biriyle bu kadar yakın, bu kadar içten uyumak çok garip. Ama aynı zamanda tanıdık. Buna tekrar alışacağım.

"Joanie," diye mırıldanıyor boynuma doğru ve küçük ama keskin bir acı göğsümün tam ortasına iğne batması gibi saplanıyor. "Sorun yok değil mi?" diye soruyor. Küçük, inanmaz bir kahkaha atmamak için dudağımı ısııyorum. Az önce beni mahvettikten sonra, bu kadar küçük ve güvenceye muhtaç görünmeye hakkı yok. Ama kahkaha, hak etmediği halde beni nasıl sıcak ve yumuşak hissettirdiğini gizlemenin bir yolu olurdu.

"Mmhmm," diye hafifçe mırıldanıyorum. "Sorun değil." Derin bir iç çekiyor ve kasları tekrar gevşiyor ve o zaman uykuya geri döndüğünden emin oluyorum. Gözlerim odanın içinde savrulan kıyafetlerimize kayıyor. Derme çatma gelinliğim televizyon sehпасının yanında buruşuk bir yığın halinde duruyor. İlk gelinliğimi hatırlıyorum - çok pahalıydı ve o güne kadar gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. Mükemmel dikilmişti ve üzerime bir eldiven gibi oturmıştı. Bir gün boyunca içinde bir kraliçe gibi göründüm ve kemer sıkamak için fotoğraf çektirdim. Sonraki iki yıl boyunca da onu bir kalıntı gibi dolabımın arkasındaki bir çantada sakladım. Diğer her şeyle birlikte o da gitti. Bu ikinci gelinliği saklamayacağıma karar verdim.

Tijuana'dan ayrılmadan önce atacağım. Yolculuğumuz boyunca yanımızda taşımak istemiyorum. Mantıklı gelmesede kötü şans, kehanet gibi geliyor. Üç kez nişanlandım ve iki kez evlendim.

Ama planlama ve dnler sadece birer anı ve öyle de kalmalılar. Sonuçta önemli olan dnler değil. nemli olan sonrasında ne olduğudur.

Eninde sonunda güneş doğacak ve Elliot'ın ona doğru yolu göstermem için bana bakacağını biliyorum. Bizim için doğru seçimi yapmam gerektiğini biliyorum çünkü yapmazsam felaket olabilir. Kimi kandırıyorum ki? Muhtemelen her iki şekilde de felaket olur. Bunun bizim için mutlu sonla bitmesine imkan yok. Bunu hak etmiyoruz. Ama yine de bunun için savaşacağım. Bizim için savaşabildiğim kadar savaşacağım. Yanımda, Elliot inliyor ve kolunu esnetiyor. Eli titriyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Acının nasıl bir his olduğunu merak ederek eline bakıyorum. Her zaman acıdığını ve kötü göründüğünü söylüyor. Yara izleri teninde mor, kırmızı ve pembe renklerde. Biçimsiz parmaklarına henüz alışamadım. Ama alışacağım. Onları emeyeğim ve yaraları yalayacağım, karar verdim. Yarın ya da ertesi gün. Bana ağır gözlerle ve kirli niyetlerle baktığında. O zaman ona sürpriz yapacağım.

Sonra bir anda aklıma geldi. Bir isim.

Gidecek bir yer. Bir olasılık. Bunu kafamda tartıyorum. Daha önce hiç Orta Amerika'ya gitmedim ama burası da en uygun yer gibi görünüyor. *Belize*, diye fısıldıyorum. Neden bilmiyorum ama iyi hissettiriyor. Tüm bu Gidebileceğimiz lkeler, diğerlerinden daha ne çıkıyor gibi görünüyor. Nedenini merak ediyorum ama aniden yoruludum ve onun nefes alışının ritmi ve dışarıdaki şehrin uğultusu beni uyutuyor. Nerede yaşayacağımızı ya da oraya vardığımızda ne yapacağımızı bilmiyorum ama olası bir varış noktamız var. Bir hedefimiz.

İlerlemek için bir şey. şu anda kulağa çok hoş geliyor.

Ben de gözlerimi kapadım. Korkutucu bir yerdeki bu pis odadan uzaklaşmam uzun sürmüyor. Yarın daha iyi olacak, diyorum kendime. Yarın, geleceğe doğru yola çıkacağız.

Uyumaya gidiyorum.

Sonsöz

Bazı sabahlar, yapılacak tonlarca iş olmasına rağmen uyumama izin veriyor. İkimizin de üstesinden gelemeyeceği kadar çok. Sabahın köründe Sabahın yoğun havasında yankılanan çekiç sesleri ve beton dökme makinesinin vızıltısı... Bensiz kasabaya gittiğini biliyorum. Genellikle kamyonu alır ve yardım için birkaç adam getirir. İnşaatın gürültüsünden bağırışlarını duyabiliyorum. Hava şimdiden çok sıcak, çoğu kişinin bunaltıcı bulacağı, her yeri kaplayan yoğun bir sıcaklık. Ama ben buna yeniden alıştım. Sırtımdan aşağı ter akması normal geliyor. Sıcak burası henüz evimiz olmasa da yakında evimiz olacak. Bir gün bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayacağız. Bir gün verandamızda bütün gün hamakta uzanıp krallar gibi rom ve kola içebileceğiz.

Lily ve John Prior kraliyet ailesinden olabilirler. Kahretsin, her şey olabilirler.

Hala bazen ona Elliot diye sesleniyorum. Ama o bana asla Joanie demez, geceleri yatakta yalnız olmadığımız sürece. Soran herkese, biz Lily ve John'uz. Hiç göze çarpmak istemeyen iki insan için son derece sıkıcı ve sıradan iki isim. Şimdiye kadar uyum sağlama konusunda iyi iş çıkardığımızı söyleyebilirim.

Yataktan kalkıp hızla onun eski kot pantolonunu ve şehre son gittiğimde aldığım dar, parlak pembe atleti giydim. Kalın deri kemerini belime dolayıp Teksas büyüklüğündeki tokasını sıkıca kavriyorum. Parmaklarımı metaldeki solmuş, yıpranmış oyma üzerinde gezdiriyorum. Eskiden bir yaban atıydı, ama bugünlerde biraz daha buzağıya benziyor. Belimin etrafındaki ağır hissi seviyorum. Sanki kolları beni sarmış, o yanımda olmasa bile beni sıkıca tutuyor.

Saçımı hızlıca örüyorum ve işim bittiğinde ağır örgüyü omzumun üzerinden atıyorum. Saçlarım yine uzadı ve her gece duştan sonra kurumaya bırakmaktan başka çarem olmadığı için birbirine karıştı ve asi bir hal aldı. Yeni evde her zaman elektriğimiz olacak. Şimdilik jeneratörle idare etmek zorundayız. Ne yazık ki saç kurutma makinesi öncelikler listesinde üst sıralarda değil.

Yemek pişirmek daha önemli. Ve bazen, anteni doğru şekilde eğersek, radyoda gerçek bir Amerikan futbolu maçı dinleyebiliyoruz.

Bugünlerde en önemli şey küçük şeyler.

Kapıdan çıkarken masanın üzerindeki beyaz kâğıt bardağı görüyorum ve durup ona bakıyorum. Çoktan kasabaya gitmiş ve bana sabah kahvemi geri getirmiş. Sıcak karamel rengine ve içine yeterince süt koyduğunu biliyorum. Badem sütü değil ama taze süt ve tadı daha önce alışık olduğum her şeyden daha iyi. Parmaklarımı bardağın etrafında kaydırıyorum ve yüzüme götürüyorum. Derin bir nefes alıp harika kokuyu içime çekiyorum. Aşk gibi kokuyor. Bir yudum alıyorum. Tadı da aşk gibi.

Şu anda evimiz dediğimiz küçük teneke kulübeden çıkıyorum ve araziye geldiğimiz ilk hafta alelacele çam ağacından yaptığı basamaklara oturuyorum. Fincanımı bırakıp siyah lastik çizmelerimi giyiyorum. Gözlerimin, neredeyse üç ay önce yeni evin temelini attığımız arazimizin uzak tarafında gezinmesine izin veriyorum. Her şey gibi bu da yavaş ilerliyor. Ama artık görebiliyorum. Bana aceleyle karaladığı çizimleri ilk gösterdiğinde, ilk başta hayal edememiştim. Şimdi ise Temel atıldı ve çerçeveler yükseliyor ve nihayet görebiliyorum. Bu heyecan verici. Bu bizim evimiz ve onu sıfırdan inşa ediyoruz. Kendi ellerimizle inşa ediyoruz.

Bu özel bir şey.

Belize'ye ilk geldiğimizde sabırsız olduğumu itiraf etmeliyim. Koşturmaktan, bir kasabadan diğerine gitmekten yorulmuştum. Bir ülkeden diğerine. Bir casita satın almak ve onu onarmak istiyordum ama paramız yoktu. Üzerinde sadece eski bir kulübe bulunan bu küçük, çalılık arazide ısrar eden oydu. Evin ve arazinin kolay olmasını istiyordum. Ellerimi kirletmek istemedim. Ama ona daha fazla güvenmeliydim.

Onu çalışırken izliyorum, kamyonun arkasından odun yığınının kereste taşıyor. Henüz erken ama tişörtü terden sıırıslam olmuş, sırtındaki ve omuzlarındaki tüm kaslara yapışıyor. Saçları da uzamış, o kadar uzamış ki benim lastik bantlarımdan biriyle ensesinde küçük bir at kuyruğu yapmak zorunda kalıyor. Eski ihtişamına geri döndü. Artık zayıf ve perili görünmüyor. Sağlıklı ve geniş ve teni durmak bilmeyen güneşin altında koyulaşmış. Çalışmasını izlerken onunla gurur duyduğumu fark ediyorum. Buraya yerleştığımızdan beri Bunun işe yaraması için elinden gelen her şeyi yaptı. Gün doğumundan gün batımına kadar hayali için çalıştı. Bizim hayalimiz için. Ve geceleri yorgunluktan yarı baygın yatağa düştüğünde bile, hala uyuyamıyormuş gibi beni beceriyor.

onsuz. O iyi bir koca, hayal edebileceğimden çok daha iyi. Muhtemelen hak ettiğimden daha iyi.

İkinci botumu çekmeyi bitirdiğimde beni onu izlerken yakalıyor. Yüz ifadesi biraz yumuşuyor ama gülümsemiyor. Ayağa kalkıyorum ve geniş Kapının yanındaki kancadan hasır şapkamı çıkardım. Sonra kahvemi alıp basamaktan iniyorum ve ona bir öpücük konduruyorum. O da karşılık olarak çenesini kaldırıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Beni daha sonra, evin yanındaki derme çatma kabinde gece duşumuzu aldığımızda öpecek. Herkes gittiğinde ve sadece biz kaldığımızda, işte o zaman dokunabiliriz. Gün boyunca onun işi var, benim de kendi işim. Eğer şimdi öpüşürsek, hiçbir iş yapamayız. Kirli, vahşi küçük oyunlarımıza dalarız. Bir gün bunu yapabileceğiz.

Bütün gün, her gün sapkınlıklarımızın kölesiyiz. Ama bugün o gün değil.

Arazimizin çevresine doğru yürürken köpek yanımda tırıs tırıs ilerliyor. Biz geldikten bir ay kadar sonra arazimizde başıboş dolaşan bir köpek. Ona henüz isim vermedim, çünkü fazla bağlanmak istemiyorum. Benekli, siyah, kahverengi ve beyaz bir şey, bacakları bize göre biraz fazla uzun. Vücudu. Onu beslemeye başladığımdan beri biraz kilo aldı, ancak kaburgaları hala tozlu kürkünün altında görünüyor. Çoğu gece evin altında uyuyor ve orada olmasından rahatsız olmuyorum. Bir gün muhtemelen bir arabanın önüne falan fırlayacak, diye düşünüyorum kendi kendime, siyah boncuk gözlerine bakarken. Ama bu kadar uzun süre burada kalacak kadar akıllı. Belki de tamamen aptal değildir.

"Toffee, belki," diye mırıldandım. "Ya da Cappuccino." Yine de bu iki isim de bana doğru gelmiyor. Bunlar başka bir zamandan kalma isimler, tasarım kahveye beş dolar ödediğim, beyaz pantolonlar ve stilettolar giydiğim ve ikinci el kamyonetimizden daha pahalı mücevherler taktığım bir zamandan. "Kışt," diyorum elimi sallayarak. Köpek havlıyor ama ipucunu anlamamış gibi yanımda duruyor. Başımı sallıyorum ama gülümsemeden de edemiyorum. Çirkin küçük bir şey ama benden hoşlanıyor gibi görünüyor, ben de yardım edemem ama karşılığında ondan hoşlanıyorum.

Hedefime ulaştığımda kahvemi yudumluyor ve bir gün önceki çalışmamı inceliyorum. Bu benim ilk büyük projem ve itiraf etmeliyim ki biraz acemice davrandım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama sanırım şu ana kadar iyi gidiyorum. Elliot çit için tüm direkleri betona yerleştirdi bile. Çimlerin arasından yapraksız ağaçlar gibi çıkıyorlar. Onları tüm çevreye yerleştirdi, ama ben sadece yarısına kadar gelebildim, aradaki boş alanları uyumsuz tahtalarla doldurdum. Bir tanesini kurtardık.

bir kısmı boyalı, bir kısmı da ham ahşap olmak üzere, terk edilmiş şehirdeki mülkler. İnşaat için kullanamadıkları çarpık parçaları da bana atıyor. Kilit taşını kabul etmemi istedi ama ben bunun çok soğuk ve çirkin olacağını düşündüm. Çok fazla hapisane gibi. Ama buranın bir hapisanenin tam tersi olması gerekiyordu. Bizim sığınağımız olması gerekiyordu.

Bu yüzden sıcak ve ilginç görünmesini istiyorum. Ne kadar süreceği umurumda değil, bu çiti bitireceğim.

Kahvemi düz bir taşın üzerine koyuyorum ve hurda kereste yığınının deri iş eldivenlerimi alıp giyiyorum. Sonra işe koyuluyorum, doğru parçaları bir araya getirmek için yığını kazıyorum. Sanki bir bulmaca gibi.

azar azar çalışmak zorundayım. Sanırım böyle çalışmak rahatlatıcı. Elliot'ın elleriyle çalışmayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Zihnimi ve bedenimi meşgul ediyor. Boş boş oturmuyorum. Düşünmek için zamanım var ama zihnimin çok fazla dağılmasına izin vermiyorum. Çoğunlukla geleceği düşünüyorum. Ev bittiğinde nasıl olacağını düşünüyorum. İçeride gerçek bir banyoda duş almayı ve gerçek bir ocakta yemek pişirmeyi düşünüyorum. Ne tür bir ev olacağını düşünüyorum.

mobilyalarımız olacak ve duvarları hangi renklere boyayacağım.

Bahçedeki çiçek çalılarını sökmeye ve bittiğinde çit boyunca dikmeye karar verdim bile. Her şey büyümüş ve çiçek açmış olduğunda ne kadar güzel olacağını düşünüyorum. Annemin bahçesi her zaman çok bakımlı, mükemmel ve durgundu. Ben bu bahçenin canlı ve vahşi olmasını istiyorum. Ama önce çitleri bitirmeliyim. Dürüst olmak gerekirse, bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum ki rahat bir nefes alabileyim. Etrafımız duvarlarla çevrildiğinde, ancak o zaman gerçekten rahatlayabileceğim. Dışarıdan korktuğum için değil. Tam tersi. Çit bizi dışarıdaki insanlardan korumak için değil.

Onları bizden korumak için.

Okul servisinden inen komşu çocuklarının tanıdık seslerini duyana kadar çalışıyorum. Onları görmeden önce çığlık attıklarını ve güldüklerini duyuyorum ama okulun tatil olduğunu biliyorum. Sanırım saat öğleden sonra üç civarı. Artık saat ya da saatlerle uğraşmıyorum. Normal Günün rutini ve ritmi yeterli. Çekicin sapını kemerimin altına sıkıştırıp en yakın çit direğine yaslanıyorum ve mola vermek için en uygun zaman olduğuna karar veriyorum. Okul üniformalarıyla yolda yürümelerini izliyorum. Bana hiç aldırış etmiyorlar. İlk aldığımızda bana bakarlardı ama şimdi dikkat çekemeyecek kadar sıkıcıyım.

Artık yeni ve yabancı değilim, etraftaki diğer yetişkinler kadar sıkıcıyım.

Yanlarından geçiyorlar ve bana aldırış etmeseler de onlara el sallıyorum. Arkada gözüme çarpan bir ocuk var, kocaman dişli bir gülümsemesi olan küçük bir ocuk. Sırtında büyük kırmızı bir sırt çantası ve üzerinde mavi üniforma şortu var. Bana hemen daha önce, uzun zaman önce gördüğüm bir çocuğu hatırlatıyor. Bir an için kendimi o güne, Elliot'ın Austin'deki eski evinin ön bahçesinde durduğum güne geri götürdüm. O zaman Elliot'ın öldüğünü ve delirdiğimi düşünmüştüm. şimdi, tüm bunlar başka birinin başına gelmiş gibi görünüyor. Başka bir hayat gibi.

Köpek burnuyla bacağıma vuruyor ve dikkatimi çocuklardan uzaklaştırıyor. Kulaklarının arkasını kaşıdım ve odun yığınınına geri döndüm. itir bu bölümünü yarılادم ve akşam yemeğinden önce yapabildiğim kadar çok şey yapmak istiyorum. Ama orada durup uyumsuz kereste yığınınına bakarken, sadece kaındığım başka bir şey olduğunu düşünebiliyorum, başka bir şey

Bütün gün kafamı kurcalayıp durdu. Ama bunu kendime saklamak zorundayım.

emin olmak için. Gözlerimin Elliot ve diğer adamların olduğu yere gitmesine izin verdim.

alışıyorlar. Onu düşündüğümünden daha uzun süre izliyorum ama elimde değil. Böyle çok güçlü. Çok güçlü. Kendi elementinde ve bu büyüleyici. Sorun da bu aslında. Ona karşı koyamıyorum. Ne yaparsa yapsın, bana ne yaparsa yapsın, onun tuzağına düşüyorum. Ve şimdi bana en çok istediğim şeyi vermiş olabilir, tamamen kazara.

Adet dönemim gecikti.

Sadece birkaç gün oldu ve henüz bir şey ifade etmediğini biliyorum. Ama karnım onun çocuğuyla şişerse hayatın nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum. Belki de aramızdaki bağ sandığım kadar lanetli değildir. Beni herkes için mahvetti, ama belki de beni hâlâ önemli olan bir şekilde kutsadı. Umutlu olmak aptalca. şimdi bile, evimizi, tek sığınacağımızı sıfırdan inşa ederken, ayaklarımın altında hala kırık camlar var. Yanlış bir adım atarsam kendimi parçalara ayıracağım. Buraya geldiğimizden beri ikimiz de işimizle o kadar meşgulüz ki aramızda konuşulmamış onca şey hakkında konuşmaya vakit bulamıyoruz. Bunu düşünmeye cesaret edememem gerektiğini biliyorum çünkü uğursuzluk getireceğim ama kendime engel olamıyorum.

Avlunun öbür ucunda Elliot başını kaldırıp bana bakıyor ve tekrar göz göze geliyoruz. Gözlerimi hızla kaçırıyorum çünkü bunun onu tahrik edeceğini biliyorum ama yüzümde onu şüphelendirecek bir şey görme ihtimalini de gözle alamıyorum. Bu bir

şimdilik kendime saklamam gereken bir sır. Kemerimden çekicimi çıkarıp bir tahta parçası alıyorum. Çite geri dönüyorum ve tahtayı direklerin arasına yerleştiriyorum. Tahtayı hemen altındaki tahtayla aynı hizaya getiriyorum ve sonra yerine sabitlemek için cebimden çivileri çıkarıyorum.

Onun göremeyeceğı bir gülümsemeyle işime geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Benim adım Whitney Bianca ve ben yeni bir karanlık erotik yazarım. İlk kitabım *Aşkın Ne Olduğunu Biliyorum*, Ağustos 2014'te çıktı.

Ben gerçek bir AŞK, romantizm ve seksi zamanlar hayranıyım.

İster aşık ister şehvet içinde olsunlar, iki insan arasındaki güç oyunlarını yazmaktan hoşlanıyorum. Karakterlerimi uçurumun kenarına götürmeyi ve onları itmeyi seviyorum.

Eğer karanlık tarafta yürümeyi seviyorsan, sen benim tipimsin. Belki arkadaş olabiliriz. Bana bir e-posta gönderin: bia.whitney@gmail.com
Okuduğunuz için teşekkürler!